

Tôi Đã Nói Rồi ! Tôi Là Con Gái !!!

Contents

Tôi Đã Nói Rồi ! Tôi Là Con Gái !!!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	53
12. Chương 12	59
13. Chương 13	63
14. Chương 14	67
15. Chương 15	70
16. Chương 16	74
17. Chương 17	78
18. Chương 18	82
19. Chương 19	87
20. Chương 20	90
21. Chương 21	94
22. Chương 22	98
23. Chương 23	102
24. Chương 24	106
25. Chương 25	110
26. Chương 26	114
27. Chương 27	117
28. Chương 28	122
29. Chương 29	125
30. Chương 30	130
31. Chương 31	134
32. Chương 32	138
33. Chương 33	143
34. Chương 34	147
35. Chương 35	151
36. Chương 36	155
37. Chương 37	160
38. Chương 38	164
39. Chương 39	168
40. Chương 40	173
41. Chương 41	178

42. Chương 42	182
43. Chương 43	186
44. Chương 44	191
45. Chương 45	197
46. Chương 46	203
47. Chương 47	210
48. Chương 48	213
49. Chương 49 - End	219

Tôi Đã Nói Rồi ! Tôi Là Con Gái !!!

Giới thiệu

Vũ Hoàng Minh: nó là nv chính, rất thu hút, hồ hồ, giống như 1 quả bóng nảy tung tung, thường xu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-da-noi-roi-toi-la-con-gai>

1. Chương 1

- Anh Minh! Chờ em với! __ cô gái chạy vội vã đuổi theo dáng 1 chàng trai vào tận trong ngõ. Vì đi giày cao gót nên cô chạy khá chậm, nhưng vẫn không để mất dấu người tên Minh đó.

Vũ Hoàng Minh quay lại, vò đầu bứt tóc, quát lên:

- Lý Nhã Nhã, tôi đã nói rồi, tôi là con gái! Là con gái đó, cô hiểu không?

Nhã Nhã mắt ngân ngân:

- Anh làm em sợ. Em biết anh không thích em nên mới nói thế. Nhưng em nhất định sẽ làm cho anh thích em mà!

- AAAAAAAA!!! Tôi điên mất! Đã bảo tôi là con gái mà! Cô đừng có anh anh em em nữa được không, sồn hết cả da gà rồi!

Hít 1 hơi thật dài, Minh lấy lại bình tĩnh, đôi mắt long lanh nài nỉ làm tim Nhã Nhã đập thành thịch:

- Nhã Nhã, em xem này__ vừa nói Minh vừa kéo tay Nhã Nhã áp vào ngực mình__ tôi là con gái đúng không?

Nhã Nhã bị quấy rối, gật đầu trong vô thức rồi lại lắc mạnh:

- KHÔNG, không đúng, ngực anh phẳng lì hà.__ Vừa nói cô vừa sờ soạng vùng ngực Hoàng Minh làm nó đứng hóa đá.

Gỡ vội tay Nhã ra, Minh tuyệt vọng thốt lên 1 câu cuối cùng rồi bỏ chạy thật nhanh:

- Tôi đã nói rồi, TÔI LÀ CON GÁI!!!

Nhã Nhã bị bất ngờ, không kịp đuổi theo, đứng giậm chân tức tối:

- Anh là con trai! Người đàn ông đẹp nhất em từng gặp. Anh cứ đợi xem, anh nhất định sẽ là của em.

cô cười gian xảo làm lũ chuột gián ở trong hẻm chạy loạn xạ, tông cả vào nhau mà ngã. Không ngờ Lý Nhã Nhã cũng có tuyệt chiêu “sát chuột” thế này...

Minh chợt thấy lạnh sau gáy. Chạy mãi mới thoát được con nhỏ cổ chấp bám dai như đũa Nhã Nhã. Đứng lại trước tấm kính lớn của trung tâm thương mại, nó nhìn lại hình dáng mình lúc này: tóc ngắn, áo phông cỡ lớn, quần bò bạc. nhìn sơ sơ cũng giống con trai lắm, nhưng nó là CON GÁI cơ mà!!!

Minh thở dài nghĩ đến quãng thời gian đi học từ mẫu giáo cho đến cấp 3, từ thầy cô cho đến bạn bè đều nghĩ nó là con trai. Ba mẹ lúc đầu còn an ủi đứa con gái cứng 1 chút, về sau thì hòa với ông anh trai của Minh mà nói: “Thôi con làm con trai hợp hơn đấy”

“Thế giới này có ai chấp nhận tôi là con gái không trời ơi!!” (thực ra là có, nhưng quá ít)

Đang khóc ròng, Minh chợt thấy có 2 cô gái tiến lại, hình như là nhân viên quầy hàng Minh đang đứng. Một cô bên lên nói:

- Thưa quý khách, mời quý khách vào ạ!

Kể cũng ngại, tự đứng đứng trước cửa hàng người ta mà ngấm dung nhan rồi mếu máo, nó bèn đi vào cho có lệ.

Giật mình lùi 1 bước, Minh để phòng nhìn xung quanh cửa hàng. Ở đây không có lấy 1 móng đàn ông, tất cả là con gái! và họ đang nhìn nó với ánh mắt hình trái tim!!

Giật mình lùi bước nữa, nó nhận ra đây là cửa hàng đồ lót phụ nữ và đang tưởng tượng ra tình huống của mình lúc này, trong dáng vóc 1 thằng con trai, đứng giữa cửa hàng đồ lót phụ nữ, bị trăm ánh mắt nghi hoặc, cho là biến thái, rồi bảo vệ sẽ lôi cổ tổng ra ngoài đường..... ÔI KHÔNG!!!

Nhưng khoan đã, là 2 cô nhân viên kia mời nó vào đấy chứ, có khi nào họ biết nó là con gái không?

Trần đầy hy vọng, Minh mở to đôi mắt cún con, tự đứng mọc đầu ra 2 cái tai với cái đuôi vẫy vẫy làm các bà các chị cứ gọi là iu hết biết.

Cô bán hàng chợt hỏi, ánh mắt “rê” từ đầu đến chân nó vẻ nghi hoặc (chả biết rê hay dê):

- Anh mua gì ạ?

Cô nhân viên vừa nãy gọi Minh vào nói đỡ:

- Chắc “anh” ấy mua đồ cho bạn gái đấy chị.

Mọi người tùm tùm cười. Minh lặng người, thất vọng toàn tập, bèn ngượng ngập gật đầu rồi theo chỉ dẫn của các cô, mua đại 1 cặp áo ngực với quần chip về, bụng nghĩ không biết đến khi nào mình mới đường hoàng đến những nơi như thế này với thân phận con gái?!

Gạt bỏ mớ suy nghĩ vớ vẩn, cậu nhanh chóng gọi taxi về. Hồi nãy vội trốn nhỏ Nhã Nhã nên có mang điện thoại đâu, còn đang vút ở quán bar của thằng Tùng kia kìa. Vừa chui lên xe, chú tài xế đã nhanh miệng hỏi:

- “Anh” đi đâu đấy ạ?

Minh đau khổ nhả từng tiếng:

- Cho cháu đến axb...

Về đến nhà, nó chạy vội lên chui tọt vào phòng rồi nằm phịch xuống giường. Lôi cái mớ màu mè mua ở quầy hàng khi nãy ra quăng xuống góc nhà, nó than thở:

- Mình cũng muốn làm con trai cho rồi!

Nhưng ngay cả nó cũng không chấp nhận mình thì còn ai chấp nhận nữa, haizzz. Giá mà người đó có ở đây, nó đã không phải buồn đến mức này.....

Nó cũng từng muốn như bao cô gái khác: mặc váy, để tóc dài, đi giày búp bê cho ra dáng 1 cô thiếu nữ 17. Nhưng với chiều cao 1m72 và cơ thể như cái tivi LCD màn hình phẳng thế này..... ai cũng sẽ nói nó biến thái cho coi, huhu...

Đang nằm suy nghĩ, nó chợt thấy người lạnh run, nhìn bàn tay với bộ móng sơn đỏ chót đang từ từ vuốt nhẹ lên người mình.....

Đang nằm suy nghĩ, nó chợt thấy người lạnh run, nhìn bàn tay với bộ móng sơn đỏ chót đang từ từ vuốt nhẹ lên người mình... Quay phắt sang, nó quát:

- Vũ Hoàng Anh!!!

Cô gái với mái tóc vàng xoăn nhẹ, đôi mắt to tròn và cặp môi đỏ ngời dậy, phụng phịu:

- Sao em quát “chị” như thế....

Mình thấy mình sờn hết cả gai ốc, xoa xoa vội 2 cánh tay:

- Anh làm ơn thôi ngay cái trò đó đi, người ta đang muốn làm con gái không được mà anh cứ “phơi” cái bộ mặt như- con- gái ấy ra. Bộ anh muốn e tức chết hả???

Hoàng Anh đưa tay lên che miệng, cười khúc khích:

- Thì ra có người đang ganh tỵ vì “muốn- làm- con- gái- mà -không- được”

Mình quay mặt đi, không nói gì. Hoàng Anh bèn lay lay “cô em trai”:

- Thôi anh đùa mà, quay lại đây coi, đừng làm bộ mặt đó trông khó coi lắm. Đã không giống con gái rồi....

Mình quay mặt lại, má vẫn đang phồng lên giận dữ. Hoàng Anh tiếp:

-... lại còn thích làm cho không giống con trai luôn. Em muốn làm bê đê à?

Hoàng Anh, lần này là anh gây trước đấy nhé, đừng trách đứa em này.....

- CÓ MÀ ANH THÍCH ẤY! Cứ giả bộ làm con gái để đi cua trai nhà lành, anh định làm gì hả???

Vừa nói nó vừa giơ gối đập Hoàng Anh túi bụi, làm anh chạy loạn lên, suýt rơi cả bộ tóc giả. Anh giữ vội bộ tóc giả, cũng cáu lên:

- Ai bảo khuôn mặt anh sinh ra đã thế rồi, mày tưởng anh thích thế lắm àk?? Tại tụi nó cứ đi theo đấy chứ. Mà đã giống rồi thì cho giống luôn, không lẽ để trai không ra trai, gái không ra gái???

Hai anh em ngồi phịch xuống, thở dài:

- Bố mẹ sinh nhầm rồi, lẽ ra mày với anh phải đổi cho nhau mới đúng!

- Cả tên nữa, tên anh nghe giống con gái hơn tên em đấy.

- Cả chiều cao nữa, mày lại cao hơn rồi đúng không? Anh mới được 1m65 thôi!

- Ủm, sao lại ngược đời thế này không biết!

Mình cúi mặt xuống, 2 tay cứ cấu vào nhau, nước mắt đã bắt đầu rưng rưng trên bờ mi. Hoàng Anh thở hắt ra 1 cái rồi kéo em dựa vào vai mình, vỗ vỗ:

- Thôi đừng buồn, ít nhất thì anh cũng là 1 cô gái xinh, còn em là 1 thằng đẹp trai!, Minh nhéo 1 cái vào tay Hoàng Anh, anh á 1 cái rồi nói tiếp:

-... và dù thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ em!

Hoàng Anh hôn nhẹ lên trán rồi cúi xuống hôn Minh thật sâu. Minh không chống cự nhiều như những lần trước, nó khẽ nhắm mắt cho nước mắt rơi khỏi hai hàng mi và thầm cảm ơn trời đã còn thương mà cho nó một người anh. Nhưng cái kiểu anh gì mà cứ thấy em gái sơ hở là lại sờ mó thế này chứ hả??

Mình tức giận trừng mắt, gạt phắt cái tay đang đặt không đúng chỗ của Hoàng Anh rồi đẩy anh ra:

- Đừng có lợi dụng người khác! Anh mau biến về phòng ngay trước khi.... Nó giờ nắm đầm lên đe dọa. Hoàng Anh sợ hãi bỏ dậy:

- Anh về, anh về!

Chạy ra khỏi cửa, anh còn không quên ngoái lại, buông 1 câu để chạy biến:

- Càng ngày em càng hôn giỏi đấy!

Minh ném bộp cái gối vào cửa, thầm chữ i rửa ông anh rồi hăm hăm đi tắm. Chiều nay nó còn phải đi làm thêm chỗ thằng Tùng.

Hoàng Anh sau khi ra khỏi phòng Minh, nhảy chân sáo về phòng mình thì tự dưng 2 chân đá vào nhau mà ngã. Công nhận Hoàng Minh của chúng ta có tài trừ ẻo, tác giả nghĩ thấy mùi nguy hiểm nên cao chạy xa bay đây....

Hất cái ván trượt lên tay, Minh xốc lại ba lô rồi bước vào quán trong ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái bên ngoài. Quăng ba lô lên cái ghế sofa đỏ ở 1 góc quán, nó ngồi phịch xuống trước mặt thằng bạn thân:

- Cho tao ly cocktail mày!

- Mày định làm cocktail tao á?__ Tùng vờ hốt hoảng

- Mày đối xử với VIP thế à, có nhanh không thì bảo?__ nó giờ nắm đầm lên đe dọa

Tùng cười xòa, kêu phục vụ rồi quay sang hỏi nó:

- Bao năm nay mày vẫn bị nhầm là con trai mà vẫn chưa thích ứng được à?

Nó nhúu mày, Tùng nhún vai:

- Chuyện thường ngày mà, mày nghĩ gì thì cái mặt mày nó tố cáo thế!

Nói rồi Tùng đi ra mở hết cửa quán cho rộng và sáng. Ban ngày thì đây là quán nước, còn ban đêm mở bar. Nó nhầm nhứ ly cocktail và nghĩ về thằng bạn.

Trần Đình Tùng, bằng tuổi nó, hoặc hơn thế 1 tý, cậu là 1 con người kì lạ, theo nó nghĩ. Bề ngoài thì có vẻ vui vẻ nói cười, nhưng nó biết tận sâu trong đôi mắt đó là cả 1 bầu trời riêng không thể chạm tới được. Nó không biết nhiều về cậu, mà thực ra là không muốn biết, nó sợ khi hiểu hơn về con người cậu thì nó sẽ không còn tự nhiên được nữa, biết đâu cứ thế này lại hay. Tùng bỏ học từ năm lớp 9. Cậu không hợp với việc học, cậu bảo thế. Có sẵn máu kinh doanh trong người, cậu theo anh trai quản lí 1 số khách sạn và bar của nhà. Minh quen cậu vào năm ngoái, cũng vừa lúc Tùng mới đi làm được một thời gian, 2 đứa nói chuyện với nhau khá hợp. Và điều an ủi nhất là chỉ có Tùng là người nhận ra nó là con gái.

Mấy đứa con gái cứ len lén nhìn nó và Tùng, rồi càng ngày càng đông lên. Bọn họ vào đây uống nước là chính và ngắm giai là chủ yếu. Ngồi trong quán mà nó còn nghe thấy bên ngoài lao xao những tiếng hét của 1 số bạn quá khích “aaaaaa, chúng mày ơi trong quán kia có 2 anh đẹp trai cực”

nó hơi nhếch mép 1 cái, tìm các thiếu nữ đập loạn xạ. Kể ra làm con trai cũng thích đấy chứ, he he. Thằng Tùng thì cứ toe toét cái miệng và bắt chuyện với các nàng, nó chỉ ngồi im ngậm ống hút và để ý lảng nhãng.

Thấy nó ngồi ngán ngẩm, Tùng quay sang nói:

- Sao mày? Cười lên chút tao coi, mặt mày bí xì thế này thì làm sao thu hút được khách đến uống nước hả?

- Tao thấy hết cả chỗ đứng rồi kìa.

Tùng cau mày, đứng lên dùng 2 tay “banh” má nó ra:

- Thì mày nhe răng 1 tý có chết ai?

Nó quấy quấy tay như đang bơi cạn:

- ..hả.. a. au á (thả ra, đau quá)

Tùng bật cười trước nét mặt giận dữ của nó, thả tay ra nhưng vẫn đe dọa:

- Tao trừ lương đấy...

Nó không sợ trừ lương, chỉ sợ...

... và nói cho giang hồ 1 vài điều bí mật “nhỏ nhỏ”.

Đấy, nó chỉ sợ cái vụ “bí mật” đó thôi. Thằng Tùng trời đánh, lúc nào cũng lấy ra uy hiếp, nó thề là sẽ không bỏ qua vụ này đâu. Nhưng bây giờ nó đành phải..... nhe răng dọa người chút vậy.

Thằng Tùng hể hả lắm, cứ ngồi “ha ha”, còn nó thì gườm.... cạn cả ly nước (ây da, là nó uống đấy ạ, nội công chưa được thâm hậu đến thế)

Cảm thấy không khí trong quán đang giảm nhanh chóng, nó và Tùng quay ra thì thấy xung quanh đã chật ních người, à không, phải là chật ních những con mắt hình trái tim!!

Nó toát mồ hôi:

- Sao hôm nay đông thế này?

Tùng cũng hơi hoảng:

- Tại mày mới cười đấy.

Nó cúi tiết quảng cái ba lô vào đầu Tùng rồi đứng dậy:

- Tại thằng nào bắt tao nhe răng hả?

Tùng vừa ôm đầu vừa hỏi:

- Mày đi sớm thế?

Nó rảo bước, không ngoái đầu lại:

- Mày tự lo thân mày đi.

Tùng thấy lạnh sống lưng, không dám nhìn lại phía sau, trong khi nó đã làm 1 cú lướt bàn ngoạn mục phi qua đám người và ra khỏi quán.

Tùng lúc này chỉ còn biết chơi với trong biển người mà kêu cứu không nên lời:

- Mày... đồ... tao TRỜI OI!!!

Coi như thằng Tùng tích đức 3 đời mới “được” nó trả thù “nhẹ nhàng” thế đấy. Nó nhả nhổ lướt trên lan can cầu thang rồi đáp xuống khoảng sân cạnh hồ nước. Chỗ này buổi chiều lộng gió và thơm ngát hương hoa. Nó đang hất cái ván trượt lên tay thì 1 anh chàng trông có vẻ đẹp trai tiến lại chỗ nó. Anh ta mặc 1 bộ vest lịch sự và đưa cho nó tấm danh thiếp:

- Chào em, anh là Quốc Huy, là quản lý người mẫu của công ty MZ. Rất vui được gặp em.

Nó lịch sự đáp lại:

- Vâng, em là Vũ Hoàng Minh, anh là quản lý của MZ ạ?

Hỏi thế thôi, Minh biết công ty này chứ, tâm huyết một đời của mama nó mà lại. Huy cười:

- Ủ, anh thấy em có chiều cao và gương mặt rất thu hút. Em có muốn làm người mẫu không?

- Chắc không đâu anh ạ, em không biết phải làm những gì đâu.

Cũng tiếc thật đấy, hiếm khi được người của công ty mama mời, nhưng với cái LCD thế này, nó không tưởng tượng nổi mình khi mặc bikini thế nào nữa. Tốt nhất là không.

Anh ta vẫn nói:

- Sao thế em? MZ là 1 công ti lớn, vào đó em sẽ được đào tạo bài bản để trở thành người mẫu chuyên nghiệp. Yên tâm đi.

Nó đang phân vân suy nghĩ thì anh ta nhét cái danh thiếp vào tay nó, cười bảo:

- Em cứ suy nghĩ đi, có gì thì gọi cho anh. Anh chắc chắn sẽ đào tạo em thành 1 “nam- người - mẫu” số một. Thế nhé, anh phải đi đây. Mong nhận được tin vui từ em, bye.

Sao người ta cứ thích làm Vũ Hoàng Minh này hóa đá thế nhỉ? Như lúc này đây, chúng ta có thể công nhận nó là bức tượng đẹp nhất thế kỉ đây. Thế ra này giờ mình nó ngộ nhận ư?

Tức giận vò tròn tấm danh thiếp, nó dùng hết sức quăng mạnh:

- Đồ chết tiệt!!!

2. Chương 2

- Á!

- Ý!_ Minh hốt hoảng. Cục giấy có lẽ đã văng trúng gấu thanh niên đang nằm ngủ trên chiếc ghế đá bên kia. Cậu ta ngồi dậy, tháo cái kính đen ra, đưa mắt quét một lượt rồi dừng lại ở thủ phạm - là nó. Lúc này có ai quanh đây đâu cơ chứ, hix, thôi thì xin lỗi 1 câu ă:

- Xin lỗi, anh có sao không?

Cậu ta nhìn Minh chăm chăm 1 lát rồi mới lên tiếng:

- Ném đá vào mặt người ta rồi nói xin lỗi là xong à? Cậu có biết gương mặt này đáng giá bao nhiêu không?

Minh có cảm giác buồn nôn. Gì mà ném đá chứ? Chỉ là 1 tấm danh thiếp vò tròn và 1 lực hơi mạnh (dù sức nó không phải thường) thôi mà, làm như sút mề được ấy. Gặp phải bọn ăn vạ rồi.

Nó khoanh tay lại hỏi:

- Vậy anh muốn gì?

Chắc lại đòi tiền chứ gì? Nhìn mặt mũi không đến nỗi, quần áo cũng được, không đến nỗi nghèo mà sao cứ thích ăn xin nhỉ, haizz.

- Muốn cậu làm ôsin cho tôi. Hết hôm nay thôi.

Hắn cười nhếch miệng lên. Hoàng Minh đứng chết trân, không hiểu tại sao tên này lại có cái suy nghĩ điên khùng như vậy. Ôsin á? Có điên nó mới làm.

- Dở hơi à? Việc quái gì tôi phải làm ôsin cho anh? Chưa xước tí da nào mà cứ làm như đúng rồi ấy, cần tiền thì nói quách ra cho rồi, việc gì phải làm khó nhau thế?

Nó cười khinh khỉnh và nhướn mày lên đầy kiêu ngạo. Nhưng nó còn đại lắm, thật đấy ă. Bằng chứng là khi hắn nói:

- Cậu có biết người ta làm bảo hiểm thân thể cho tôi với giá bao nhiêu không? 1 tỷ USD đấy, và dù chỉ có ý định xâm phạm đến tôi thôi cậu cũng đã được làm việc với sở cảnh sát và luật sư của tôi rồi. Cậu có tiền, nhưng trong lí lịch mà có dòng chữ “từng làm việc với cảnh sát” cũng đáng buồn nhỉ? Có chắc là cậu không làm ôsin cho tôi cho đến hết ngày chứ?

Và Minh đã đầu hàng, chấp nhận làm ôsin cho hắn.

Bây giờ mới hơn 5h, đồng nghĩa với việc gần 7 tiếng còn lại nó sẽ bị hắn chà đạp lên danh dự của 1 tiểu thư, hu hu. Chỉ cần đến 12h thôi, xong việc nó sẽ... “ha ha, tên chảnh chọe kia, cứ đợi mà xem, ta sẽ i biết thế nào là đụng đến Hoàng Minh đại tỷ”

Hắn nhìn khuôn mặt Minh biểu hiện là đoán được hết, trong bụng thầm cười nhưng vẫn làm mặt lạnh nói:

- Đầu tiên dẫn tôi đến chỗ nào ăn ngon ngon 1 chút mà ít người ấy. Mà quên, tên cậu là gì?

- Vũ Hoàng Minh. Còn anh?

Hắn cười đều, chắc chắn là cười đều đấy:

- Hãy gọi tôi là chủ nhân.

- Cái gì?... À.. à không, vâng, chủ - nhân!

Ồi ba má ơi, anh giai ơi, ông bà ơi con là tiểu thư, con gái của tỷ phú Vũ Trác Long mà phải đi làm ôsin cho người ta sao?? hu hu

Ơ mà hần vừa bảo mình dẫn đi ăn à>? Hê hê, chị Thúy ơi, lại có chuyện để nhờ chị rồi.

Nó tung tăng dẫn đường làm hần hơi lạ nhưng còn lâu hần mới đoán được nó đang mưu tính gì. Có dịp trả thù rồi đây. Chưa biết ai phải thua ai nhá!

Nó dẫn hần đi một đoạn đến một quán ăn nhỏ bên đường và nói:

- Mì xào ở đây ngon tuyệt. Đảm bảo ăn 1 lần là nhớ mãi. Trước đây tôi cũng hay vào nên là khách quen ở đây đó. Được ưu tiên hần hơi ghen.

Hần thấy nó hào hứng mà quên cả đề phòng, nhìn nó vầy vầy chị chủ quán:

- Chị Thúy ơi, hôm nay lại “làm phiền” chị rồi, bạn em muốn ăn mì xào đấy chị. Chị làm cho tụi em nha!

Chị Thúy nhìn nó rồi lắc đầu cười kiêu...hết cách rồi:

- Lại nữa rồi!

Nó ngồi hí hửng lau đĩa rồi đưa cho hần 1 đôi. Đợi chị Thúy đem mì ra, nó cười bảo:

- Tôi không ăn được cay. Nhưng mì này phải bỏ tương ớt mới ngon. Anh muốn ăn đúng kiểu thì tự bỏ nhá, càng nhiều càng ngon đấy.

Nó đặt lọ tương ớt (loại cực cay) trước mặt hần và bắt đầu gấp mì ăn. Nhìn nó ăn ngon lành, hần cũng cho 1 ít tương ớt vào đĩa mì của mình rồi trộn lên ăn.

Nó bảo:

- Mì chị Thúy làm rất lạ nha. Mới đầu ăn sẽ cay, nhưng nếu ăn nhanh thì sẽ đỡ nhiều.

Nó tiếp tục sự nghiệp ăn mì của mình còn hần thì phồng má trợn mắt ngậm 1 mồm mì còn lòng thông mấy sợi trên miệng. Nghe nó nói xong, hần nhắm mắt nhắm mũi ăn rồi vội vàng ăn hết đĩa. Sao bỏ có chút xíu mà hần thấy cay quá trời.

Đúng là ăn nhanh thì đỡ thật, nhưng vừa ăn hết đĩa, hần á khẩu, mặt đỏ bừng lên, giật giật tay nó rồi chỉ tay còn lại vào miệng mình (ý là cho uống nước). Nó vờ ngơ ngác:

- Cay hả? Để tôi rót nước nhá!

Nó quỳnh quáng vớ cái cốc bên cạnh mà không thèm (hay cố ý không thèm) nhìn xem đó là cốc gì và tổng thẳng vào miệng hần. Hần ho sặc sụa rồi nôn hết ra ngoài:

- ..àm ỉ ấy ả? (làm gì đấy hả)

- O, không phải nước à, tôi tưởng...

Chị Thúy thấy thương hần quá bèn rót cho 1 ít nước ấm với vài lát gừng. Hần nốc cạn trong 1 hơi nhưng vẫn chưa hết cay, môi hần đỏ tấy lên và không còn cảm giác nữa. Nhìn nó cười lẩn lộn rất sáng khoái, trên đầu hần nổi 1 cục tức to oành, hần chạy lại, vòng tay giữ chặt 2 tay nó rồi..... hôn nó.

Nó hoảng hốt đẩy ra nhưng không được và bắt đầu thấy môi mình cay vô cùng. Nó đâm vào lưng rồi đập vào chân hần mà hần vẫn không buông. Tại sao nó cứ gặp phải cái thể loại biến thái như ông anh thế này nhỉ? Trời ơi!

Thả nó ra, hần cười đắc thắng:

- Dính luôn rồi nhá.

Nó đưa tay lên quẹt quẹt cái môi đang đỏ lựng lên không kém gì hần rồi vội vàng chạy vào uống nước và lấy đá chườm, và hần cũng được ké.Nó lườm hần:

- Được đấy đồ chánh chọi biến thái!

Hắn chau mày:

- Được à, cậu nghĩ 1 thằng con trai hôn 1 thằng con trai mà được à, xem ra cậu mới biến thái. Mà nhắc lại lần nữa, gọi tôi là chủ nhân, thằng lùn!

- Cái gì? Tôi mà lùn á? Còn lâu nhá? Tôi không thích gọi đấy, làm gì nhau? Không ôsin ô dù gì nữa hết, có ngon thì xử tôi coi!?

Nó gác một chân lên ghế rồi khoanh tay đầy thách thức, hắn từ từ đứng dậy, vòng qua bàn rồi tiến lại, tay để trong túi quần.

Nó cảnh giác. “Liệu hắn có súng hay dao gì không? Lỡ hắn thừa cơ bắn 1 phát thì đời mình tàn. Má ơi con chưa muốn chết, con còn muốn gặp người đó nữa.....”

Hắn rút tay ra từ từ, Minh đã thấy hơi run rỗi, trong bụng thầm cầu nguyện đó đừng là súng.....

“Tít.. tít...tít”

Hắn lôi cái điện thoại ra bấm lia lịa, Hoàng Minh tròn mắt nhìn:

- Alô, sở cảnh sát à? vâng, tôi đang ở quán mì Thúy Nhi đường T quận X, ở đây có.....

“Cụp”

Nó dùng cả 2 tay dúi cái điện thoại xuống, nài nỉ:

- Tôi sẽ làm theo lời anh, chủ - nhân.

Hắn nhếch miệng:

- Tốt. Giờ trả tiền rồi đưa tôi đến nơi nào hay hay đi. Chỗ có ít người thôi nhưng phải có gì chơi hoặc đẹp ấy.

Nó chu mỏ lên rồi bước trước:

- Đi thì đi!

- Không trả tiền à?

- Quýt!

Hắn lắc đầu rồi đi theo nó, không quên lườm 1 cái trách móc chị Thúy. Chị chỉ biết cười trừ. Biết làm sao được, chị cũng chịu thua nó rồi.

Nó đứng đỉnh cho tay vào túi quần rồi bước chậm trên phố. Đường phố về đêm sáng rực, ồn ào nhưng cũng khoan khoái dễ chịu chứ không bụi bặm, nóng nực như ban ngày. Nó cứ thế đi trước, dẫn hắn từ phố này sang phố kia, đường này đến hẻm nọ mà vẫn không có ý định dừng bước.

Sau hơn một tiếng, hắn mất kiên nhẫn bèn nói, giọng đã khó chịu vô cùng:

- Cậu đang giở trò gì đấy hả?

Nó quay mặt lại, thờ ơ:

- Thì tôi đang kiếm chỗ như anh muốn đây. Tôi đâu rành những nơi ít người mà lại có trò chơi hay cảnh đẹp gì đó đâu, phải tìm đã chứ.

Hắn giựt tay nó lại làm nó hơi giật mình:

- Không đi nữa, kiếm chỗ nào gần đây thôi.

Nó cười ranh mãnh:

- Anh nói thật đấy à?

Hắn không biết nó định toan tính gì nhưng cũng ừ đại, nó chỉ đợi có thể, cười toe:

- Vậy anh chọn đi, cái nào cũng được!

Hắn ngó ra xung quanh thì ôi thôi, cả 2 bên đường toàn là khách sạn với nhà nghỉ, không thì cũng là phòng trọ. Hắn sờn da gà nói, không dám nhìn mặt nó:

- Đi... đi tiếp!

Nó cười phá lên rồi kéo hắn đi. Qua 1 cửa hàng, nó chạy vào mua 1 bịch toàn kem là kem rồi xách ra. Hắn nhú mày:

- Ăn ở đâu?

Nó thản nhiên đáp:

- Vừa đi vừa ăn.

- Cậu không biết mất vệ sinh là gì à?

Nó lườm hắn 1 cái sắc lẹm mà hắn không phản ứng gì, ngược lại còn tỏ ra khinh khỉnh:

- Có vẻ cậu rất thích ăn kem với bụi nhỉ?

Nó không để ý đến nét mặt khả ố của hắn, xé toạc 1 cây kem ra rồi tống nguyên vào miệng hắn làm hắn ứ ớ. Nó nhếch mép:

- Thế thì anh ăn cùng cho vui.

Hắn không biết làm gì. Giữa phố thế này mà lại nhổ kem ra đường thì thật mất mặt, ngó quanh thì chỉ thấy 1 cái thùng rác mà đi tới đó thì cái kem cũng chảy hết. Hắn thở dài rồi cay đắng gặm luôn. Nhưng hình như đây là lần đầu tiên hắn ăn loại kem này thì phải, lại ăn trên đường nữa chứ. Có vẻ.... ngon ngon.

Ăn hết, hắn quay sang nhìn nó rồi nhìn cái túi kem. Nó túm chặt cái túi lại, đề phòng:

- Muốn ăn thì tự đi mà mua!

Hắn không nói gì, lẳng lặng cúi lại gần cái kem nó đang ăn dở và “phập”. Hắn cắn 1 miếng ngon lành rồi bước tiếp:

- Nếu cậu thích có thể ăn tiếp que kem đó!

Nó đứng chết lặng rồi hét lên:

- ĐỒ BIẾN THÁI!!!

Hắn nghe rồi cười rồi cầm lấy que kem của nó..... ăn tiếp! Hôn thì cũng hôn rồi, với hắn chẳng có gì quan trọng, mà làm nó tức giận lại vui vui, còn nó thì cực ghét bị giành đồ ăn, nhất là đồ ăn ngay trước miệng mình. Tên xấu xa, hãy đợi đấy!!

Hắn bỗng liếc nhìn đồng hồ, 1 nét buồn thoáng qua đôi mắt xanh nhạt rồi lại trở về vẻ thờ ơ. Nó thấy hơi khó hiểu nhưng rồi lại nghĩ hắn đang xem giờ để kiểm tra trò trêu chọc nó và tức điên lên.

Quay sang bên đường, nó thấy đoạn phim quảng cáo và những tờ áp phích trông..... quen quen. Mà nhìn cái bản mặt thằng đó đáng ghét không khác gì đồ chảnh chọe biến thái đang đi đằng trước. Và chính xác thì đó là hắn ta. (=.=)

Nó giựt 1 tờ áp phích xem:

- Angus.

Thì ra hắn là người mẫu của MZ, đang nổi đình đám. Hê hê, nó lại nghĩ ra được vài thứ rồi đấy.....

Hắn đứng lại nhìn nó rồi quay sang nhìn đoạn phim quảng cáo chăm chú. Nó cũng ngược lên:

- 3...2....1. HAPPY BIRTHDAY TO ANGUS!!!

Tiếng hét của bọn con gái vỡ oà làm cả khu phố loạn lên. Nó bịt tai lại, hét:

- Hôm nay sinh nhật anh hả???

Hắn liếc nó 1 cái rồi đi thẳng. Nó không hiểu gì, chạy vội theo sau:

- Này, sinh nhật anh mà anh trốn đi chơi thế này không sợ fan buồn à?

Hắn đứng khựng lại, quay lại nhìn nó với ánh mắt đe dọa, gần giọng:

- Đừng tưởng cái gì cậu cũng biết mà lên tiếng!

Nó bực mình với cái thái độ đó, định khùng lên cãi nhau mà hắn lại quay đi, giọng trùng xuống:

- Giả dối cả thôi! Chẳng ai mong có sự có mặt của tôi trên đời đâu.

Nó có vẻ không vừa lòng:

- Nhưng đó là những người hâm mộ anh mà. Sao lại giả dối được?

Hắn nhếch mép lên:

- Hâm mộ ư? Một lũ hám trai thì có!

Nó cau mày lại nhưng không nói gì nữa. Model của MZ mà lại nói ra những câu thế này đây, phải nhắc mama quản lí lại nhân viên mới được, haizz.

Mà hắn nói dối. Khi nãy hắn đã rất chăm chú xem đoạn video kia mà, trong ánh mắt tuy có sự đau khổ xen những xót xa nhưng vẫn còn 1 chút niềm vui le lói...

Nó kéo tay hắn chạy nhanh:

- Đi theo tôi!

Hắn ngạc nhiên nhưng không tức giận vì hành động của nó. Phía sau kia đã bắt đầu có những tiếng xì xào nhận ra hắn.... hắn cũng cần có một người nào đó, nắm tay và kéo mình chạy thật xa, bỏ lại tất cả những con người dối trá và hám lợi ấy. Hắn mỉm cười.... Từ lúc gặp tên nhóc này, hắn đã thấy sinh nhật tuổi 20 của mình sẽ có những điều thú vị rồi mà... Nhưng giá như... đây là 1 cô gái thì tốt quá.....

Nó dẫn hắn lên cầu và bắt hắn đứng đợi, trước khi chạy đi còn nhứu mày nói:

- Đừng nhảy xuống đấy nhá, chờ tôi lên rồi tôi đá xuống luôn thể.

Hắn phì cười, nhìn theo bóng dáng nó lướt nhẹ trên chiếc ván trượt rồi khuất bóng. Mặt hắn thộn ra:

- Có khi nào nhóc này bỏ trốn không ta?

Lắc đầu cười nhẹ, hắn chống 2 cùi tay lên thành cầu, ngược nhìn ánh đèn sáng rực dưới đường. Thành phố này nhộn nhịp quá, hoa lệ quá, hắn như 1 con mèo hoang lạc giữa những hào quang, giả dối. Hắn nghĩ đến cô gái đó, người mà hắn đã tin tưởng và yêu quý còn hơn cả tình cảm giữa 1 thần tượng và 1 fan. Phải, hắn đã ngu ngốc nghĩ rằng cô ta thực sự yêu hắn, hiểu hắn và giúp đỡ cô ta trong mọi thứ, để rồi cô ta đáp lại hắn bằng sự lạnh nhạt và lừa gạt. Lấy hắn làm bàn đạp để thăng tiến và tiếp cận người mình yêu, cô ta thực sự xảo trá và tàn nhẫn.

Hắn siết chặt nắm tay lại nghe răng rắc. Đôi mắt dần nhuộm màu căm hận.....

- Happy birthday to you, happy birthday to you....

Nó bưng trên tay 1 chiếc bánh ngọt có cắm 1 cây nến, vừa hát vừa tiến đến. Hắn mở to mắt nhìn nó, nó cười:

- Không thổi nến đi à? À mà ước đi đã. Không là tôi ước mất đấy!

- Còn lâu!_ Hắn cười khẩy rồi nhắm mắt lẩm bẩm điều gì đó. Nó vênh tai lên mãi mà không nghe thấy gì. Ước xong, hắn thổi phụt nến rồi hỏi:

- Ăn thế nào đây?

Nó đặt cái bánh lên thành cầu rồi trèo lên ngồi vắt vẻo trên đó:

- Thì cứ ăn thôi.

Nói rồi nó đưa ngón tay quệt 1 vệt kem và cho vào miệng ăn ngon lành:

- Anh không ăn hả? Bánh sinh nhật mà không ăn thì bùn lắm á.

Hắn đưa ngón tay trở quẹt kem trên chiếc bánh, nhìn kem rồi lại nhìn nó xong mới cho vào miệng, cười thích thú:

- Cậu thú vị thật!

Nó cười:

- Chưa đâu!

Cho nguyên 1 bàn tay vào phết kem rồi trát lên mặt hắn, nó cười khà khà rồi nhảy xuống bỏ chạy:

- Ha ha, rô bột kem, ha ha...

Hắn vuốt mặt rồi phết cả 2 tay đầy kem và đuổi theo nó, 2 đứa đùa nghịch đến khi mệt lả và mặt mũi, quần áo dính đầy kem mới thôi. Nó ngồi dựa vào thành cầu, thở:

- Đồ biến thái nhà anh chạy cũng nhanh đấy.

Hắn thì thở không ra hơi, nuốt nước bọt cái ực rồi mới thốt lên được 1 câu:

- Cậu có phải người không thế?

Nó lườm hắn rồi móc trong ba lô ra 1 cái hộp nhỏ, mỉm cười 1 mình rồi quăng vào người hắn:

- Tặng anh đấy. Chúc mừng sinh nhật.

Hắn nhìn nó đề phòng rồi cũng mở cái hộp ra: 1 đôi bông tai hình thánh giá đính kim cương, phía sau còn khắc 1 chữ A to oạch. Hắn cười vui vẻ:

- Cảm ơn. Mà sao cậu chuẩn bị nhanh vậy?

Nó ngược lên trời, nhovn 1 nụ cười khó hiểu:

- Vốn định tặng người khác, nhưng người đó mãi không về, thôi thì tặng anh vậy, hôm sau đặt cái khác. Tên anh cũng có chữ "A" mà - Angus.

Hắn nhíu mày:

- Đó không phải tên tôi. Tên thật của tôi là Lục Tiểu Thiên, Angus chỉ là nghệ danh thôi.

- Ồ, nhìn anh có vẻ giống người nước ngoài nên tôi tưởng.....

- Tôi là con lai.

Nó tinh nghịch nói:

- Vậy không phải người thuần Việt rồi, tôi là dân bản địa đấy nhá. Thôi, đi rửa mặt với tôi nào.

Nó kéo hắn chạy đến 1 đài phun nước rồi rửa mặt mũi chân tay. Đang rửa thì.....

- Ôi, chết rồi!

Hắn vuốt nước trên mặt xuống, hỏi:

- Sao thế?

3. Chương 3

- Sợi dây chuyền ba tôi tặng....., rơi xuống nước mất tiêu rồi!

Nó lo lắng nói gần như méo. Hắn lại gần chỗ nó đang đứng, cúi xuống dò xét thì nó bất ngờ túm lấy cổ hắn và gạt chân 1 cái làm hắn ngã nhào xuống nước.

Hắn vùng dậy chơi với:

- Đồ chết tiệt! Tôi không... biết.... bơi!

Hai tay hắn cứ đập đập quấy quấy và miệng cứ ọc nước vào. Nó ôm bụng cười:

- Ha ha ha, hết giờ làm ôsin không công rồi tên đàn ă. Anh nghĩ tôi dễ dàng bỏ qua tất cả à? Đồ biến thái, ngạo mạn, vô phép, đáng ghét.....

Vừa nói nó vừa dùng mũi giày nhấn thêm cái đầu hắn xuống. Hai tay hắn đã không còn đủ sức vùng vẫy và túm lấy chân nó được nữa, hắn dần chìm xuống.....

Nó phủi tay đếm từ 1 đến 10 rồi mới quay lại xách cổ hắn lên, hét:

- ĐỒ CHẾT DẪM!! Chỗ này nước chỉ đến 1 mét rưỡi thôi, ĐỊNH DỌA AI ĐẤY HẢ???

Hắn phụt nước từ từ trong miệng vào mặt nó rồi mở mắt:

- Sao không nói sớm!

Nó “hừ” 1 tiếng rồi lại nhấn hắn xuống nước:

- Lần này đừng hòng lên!!!

Hắn kéo rồi cầu tay nó 1 cách bất lực vì nó đang ở trên, hắn đã quá mệt và sức nó cũng chẳng phải thường. Sau khi xác nhận có bọt khí sủi lên, nó từ từ buông tay cười đắc ý:

- Ai bảo dám chọc giận Hoàng Minh ta.

Không thấy hắn ngoi lên, nó tự dưng đâm hoảng:

- Ý da, hắn nói bảo hiểm thân thể lên tới 1 tỷ USD, ông già giết mình mất. Mà ông già chưa kịp giết, bọn fan của hắn cũng đã xẻo thịt mình rồi.

Nó ngậm ngùi lôi cổ hắn lên và sơ cứu. Cũng may là chưa chết, nó thở phào định bỏ đi. Hắn ho sặc sụa nhưng vẫn cố gạt chân nó 1 cái làm nó không đề phòng mà té ngay vào đài phun nước. Nó vùng ngoi lên, đứng dậy thì hắn đã ngất xỉu rồi, nếu không thì..... nó sẽ giết hắn ngay mà không thèm đếm xỉa tới chuyện gì nữa đâu.

Khổ sở kéo “xác” hắn lên taxi rồi vào 1 khách sạn của nhà thằng Tùng, nó quăng hắn theo đúng nghĩa vào 1 phòng rồi nhờ người chăm sóc. Đồ biến thái đáng ghét! Rồi xem, nó nhất định tính sổ với hắn.

Hơn 2h, nó về tới nhà trong bộ dạng không thể tả hơn được nữa. Sau khi nhét 2 cục bông vào tai để tránh cái loa phát thanh Hoàng Anh, nó lết được tới phòng mình. Tắm rửa xong xuôi, nó bật laptop lên, mở văn bản:

- >>Please enter your password< -=“” *****=“”>

- “Anh à, hôm nay trời cũng đẹp lắm, thật tiếc vì không có anh ở đây. Sáng nay em lại bị con nhỏ Nhã Nhã đeo bám nữa, anh không nhanh về đây bênh vực em >” À, chiều nay em đưng 1 gã điên anh ă, Hắn ta là Angus, người mẫu của công ty MZ của mẹ em.....”

Nó viết mãi rồi thiu thiu buồn ngủ và gục xuống bàn. Hoàng Anh len lén mở cửa bước vào phòng cô em. Vốn định nhát ma con bé mà thấy nó gục trước laptop từ lúc nào, anh lại gần vuốt nhẹ lên mái tóc Hoàng Minh rồi lắc đầu mỉm cười. Nhìn lên laptop, anh tá hỏa khi thấy cái ý định chụp ảnh của cô em, liền giờ tay lên định cốc đầu nó nhưng rồi lại thả xuống. Dòng cuối cùng mà Hoàng Minh viết: “Em rất nhớ anh. Anh bảo em chờ.... nhưng em phải chờ đến bao giờ đây anh?”

Hoàng Anh thở dài, lẩm bẩm:

- Trương Kỳ Anh, cậu có mau trở về không?! Em gái tôi đã quá khổ vì cậu rồi...

Xóa dòng cuối rồi lưu văn bản và gập laptop lại, Hoàng Anh bế Hoàng Minh lên giường và đắp chăn cho nó. Anh định quay về phòng nhưng chợt chừng lại rồi tặc lưỡi chui lên nằm cùng em.

Tối hôm đó Hoàng Minh ngủ rất ngon.

Nhưng sáng mai thức dậy thì....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Tùng đang tranh thủ gặm nhấm chiếc bánh mì thì có điện thoại, cậu vừa nhai ngồm ngoàm vừa bắt máy:

- A nhô?

- MÀY ĐANG Ở CÁI XÓ XINH NÀO THẾ HẢ???

Kéo vội chiếc điện thoại ra xa, Tùng đợi người bên kia thở xong mới nhỏ nhẹ:

- Tao bận lắm, hôm nay thôi đi, nha, nhazz??

Nó tức giận hét tiếp nhưng lần này Tùng đã có đề phòng, đưa điện thoại ra xa từ trước:

- TAO KHÔNG CẦN BIẾT. ĐẾN NGAY!!!

“Tút.. TUT.. TUT”

Tùng bình thần ngồi ăn hết cái bánh mì cũng vừa lúc có 4 thằng con trai và 1 đứa con gái tiến vào quán, hùng hổ tiến lại bàn cậu đang ngồi. Một thằng cầm đầu bước lên trước và cả 5 đứa... cúi đầu xuống:

- Chào Nhị ca, Đại ca có lệnh tập hợp ạ!

Thở dài ngao ngán, Tùng dận dò người trông bar và đi theo 5 đứa. Kinh nghiệm từ khi quen với nó đến giờ đủ cho cậu hiểu, lời nó nói luôn đi ngang với hành động, vừa mới nói đó mà đã có người đến “mời” đi rồi, không cần biết cậu có đồng ý hay không, đến nản!

Vừa tháo cái mũ bảo hiểm ra, Tùng đã nhận nguyên 1 quả táo vào giữa trán:

- Đồ rùa, mày làm tao mất thời gian quá đấy!

Một gã thanh niên mặc đồ đen, đội mũ lưỡi trai và đeo kính, tay đang xoay xoay 1 khúc đoản côn nói. Tùng tỏ vẻ sợ sệt nhưng trong giọng nói lại có phần mỉa mai:

- Dạ thưa “đại ca”, “anh” muốn xử phạt “em” thế nào đây ạ?

Gã nghiêng răng ken két:

- Tao giết mày bây giờ! Đến giờ hẹn rồi đấy!

Tùng phì cười trong khi 5 người còn lại chẳng hiểu mô tê gì. Nó thì tức tối trong lòng, tính trả thù mà lại bị Tùng mỉa mai gọi là “anh”. Nhưng nó đang đóng giả con trai mà, hic, mà dù không đóng giả cũng đâu ai nói nó là con gái đâu nhỉ? Thôi kệ, giờ phải lên đường cái đã.

Nó trèo lên chiếc mô tô và đèo Tùng phóng vụt đi. 5 đứa còn lại cũng đuổi sát theo sau. Nó cần đến 1 nơi: ngoại ô thành phố.

Nói đến đây không biết các bạn đã hiểu chưa, nó là Hoàng Minh, đại ca của Dark Moon, với biệt hiệu là Red - màu đỏ, màu của máu. Nó và Tùng lập ra hội này khoảng 9 tháng trước, với không ít khó khăn khi hội chỉ mới chân ướt chân ráo bước vào giang hồ. Nhưng bằng năng lực lãnh đạo và khả năng nhìn người của mình, cộng với tài huấn luyện của Tùng và cái ô của trùm mafia khét tiếng, Dark Moon được biết đến với 1 đội ngũ hùng mạnh gồm hơn 300 tay anh chị ưu tú trong giang hồ. Đứng đầu là 1 nhóm 7 người gồm: Red- nó, Black- Tùng, Blue, Yellow, White, Green, Brown. Tất cả đều là những võ sĩ thượng đẳng. Nghe nói chỉ riêng 1 người trong số 7 người cũng đủ sức dẹp loạn nguyên 1 đảng phái rồi, nên đến giờ phút này, Dark Moon là 1 trong 3 tổ chức lớn mạnh nhất nước. Đã là dân giang hồ thì không thể không biết đến Dark Moon, nhưng điều lạ kì là ngoài Black ra, chưa một ai thấy khuôn mặt thật của Red. Đại ca của Dark Moon vẫn là một ẩn số khó giải đối với giới giang hồ.

Hôm nay là trận huyết chiến giữa Dark Moon và Black Rose, Nó đang đếm lùi từng ngày để đến ngày đại lễ mừng Dark Moon đủ 9 tháng 10 ngày. Khi đó, sẽ có 1 Dark Moon mới ra đời, mạnh mẽ, rộng lớn và.... khủng khiếp hơn!

Black Rose cũng là một trong 3 tổ chức lớn nhất nước. Xét về quân số, Dark Moon thua, nhưng nói đến thực lực, thì phải 10 Black Rose mới bằng 1 Dark Moon. Chỉ có điều chúng đồng nhan nhản, và hội của nó

vẫn chưa dứt điểm được. Hôm nay sẽ là ngày quyết chiến. Thứ nó cần duy nhất trong cuộc chiến này.... chỉ có 1. Và đó KHÔNG phải là địa bàn hay sự phục thù của Black Rose....

Đến nơi, nó nhìn giữa 1 cánh đồng hoang vu rộng lớn, tiếng xe máy đang gầm rú cả 1 khoảng trời. 2 bên đã đủ mặt.

Nó lùi lại 1 chút để Tùng lên trước, cần phải thăm dò lực lượng địch cái đã. Nhìn bao quát 1 lượt, nó nhắm tính quân số:

Bên nó: khoảng 350

Bên địch: tầm trên 800 đứa

Nó im lặng quan sát và nhìn thấy tên đứng đầu của Black Rose. Hắn đang đứng khoanh tay ngạo nghễ. Nó lướt sang người bên cạnh: một tên thư sinh với cặp kính mắt dày cộp.

Thằng Tùng lên tiếng “chào hỏi”:

- Thật thất lễ vì để các vị đợi lâu. Tại hạ còn bận cho con Kiki ở nhà ăn nên mới tới muộn. Vô cùng cáo lỗi!

Tên kia tức lộn ruột khi bị Tùng coi không bằng con chó nhưng vẫn cố gắng giọng:

- Ha ha, chú cây nhà nhóc nhớ chăm cho kĩ vào, hôm nào anh vào sẽ cắt tiết, lột da nó nấu giã cây cho anh em ăn 1 bữa. Anh còn lo chú tiếc cơm chó mà ăn đến tận giờ này mới ra. Thôi, chú không bỏ trốn là tốt rồi. Anh còn được vận động chân tay 1 tý.

Nói rồi hắn ngửa cổ lên cười và lũ đàn em cũng cười sảng sặc. Tùng nuốt cục tức rồi thản nhiên nói:

- “Em” cũng muốn ăn lắm, mỗi tội con Kiki cứ giữ cơm khư khư để chờ anh vào ăn cùng, haizz. Buồn quá cơ.

Lần này đến phiên tụi nó cười sảng khoái, còn bọn kia chỉ chực lao vào chém nát đối phương, nhưng để gì, he he.

Trong khi mọi người chỉ đứng xem thằng Tùng và tên đại ca bên kia nói móc nhau mấy câu, nó lại chỉ chú ý đến tên thư sinh đó.

Dáng người tuy nhỏ nhưng tư thế đứng rất cương trực, chứng tỏ 1 phong cách của người cầm quân thông thái. đeo cặp kính dày mà lại để kính hơi trễ xuống, không nâng lên như thói quen của những người cận. Tuy mặc áo dài tay nhưng nó vẫn nhìn rất rõ những cơ bắp nổi cuộn cuộn bên trong lớp áo đen trên người hắn. Và có lẽ hắn cũng đoán ra được nó rồi....

Nó nhếch mép tiến lên:

- Hạ màn đi. Vở kịch kết thúc rồi. Mời thủ lĩnh của Black Rose tiến lên. Tôi chính là Red.

Nghe tới cái tên Red, gần 1000 người lặng đi, đa phần là sợ hãi hoặc căm phẫn, hoặc khinh thường. Nó đưa tay chỉ tên thư sinh:

- Mời anh! Tôi muốn giải quyết nhanh gọn thôi.

Tên này giờ cãi nhau với Tùng lấp bắp:

- Gì... gì chứ? Tao mới là thủ lĩnh!

Hắn đang định nói tiếp thì tên kia giơ 1 tay chặn lại, tháo cặp kính xuống, lộ rõ 1 đôi mắt rực cháy tham vọng và độc ác:

- Đủ rồi, mày cút xéo đi. Đồ vô dụng!

Hắn tiến lên phía trước 1 chút và khẽ nhếch miệng:

- chú em cũng khá đấy.....

Nó cũng nhướn 1 nụ cười nửa miệng. Hắn tiếp:

- Thật hiếm khi gặp được đối thủ xứng tầm, phải chơi đẹp chứ nhỉ?

- Quá khen. Anh chưa xứng làm đối thủ của tôi đâu.

- Hừ, tự tin quá đấy. Để xem cái bản mặt chú em ra sao?

Nói rồi hắn lao vút tới, với tay định giật kính của nó nhưng nó nhanh chóng ngửa người ra sau, hắn tiếp tục dùng tay còn lại nhắm vào mặt nó thì nó nghiêng người, bước ra bên trái hắn, định tung 1 cú gạt chân để đo ván hắn mà không ngờ hắn gạt phắt tay trái lại làm nó lãnh nguyên 1 cùi trỏ vào mặt, bật máu. Chiếc mũ cũng văng ra khỏi đầu. Hội của hắn được dịp hò reo ầm ĩ.

Lau máu đang rỉ trên khóe miệng, nó cười thích thú:

- Kính này được làm ôm sát vào khuôn mặt tôi. Muốn lấy nó ra trừ phi.... anh đánh bại tôi.

Hắn lao ngay vào tung cú đấm liên hoàn với 1 tốc độ khủng khiếp làm nó cứ phải vừa đỡ vừa lùi. Hắn và đa số những người khác cứ nghĩ có thể áp đảo nó nhờ tốc độ, nhưng họ lầm!

Nó đột ngột tăng tốc các chiêu phòng thủ và chuyển thành những chiêu thức tấn công mạnh mẽ. Hắn bối rối đỡ lại nhưng không kịp và bị trúng 1 đấm vào mặt, bay ra 1 đoạn. Nó vẫn giữ nụ cười nửa miệng trên môi:

- Nhưng đó là điều không thể!

Bên nó vẫn đang chăm chú xem, không hề la ó hay reo hò như lũ ô hợp kia.

Hắn bật dậy ngay và thủ thế, lần này đã cẩn trọng hơn. Nhìn hắn lúc này giống như 1 con sói với cái đầu linh hoạt và kinh nghiệm bắt mồi lâu năm. Còn nó như 1 con mãnh hổ với sức mạnh và khả năng nắm bắt thiên tài. Ngay lập tức, nó nhận ra tốc độ và khả năng di chuyển của hắn, cũng như vài thói quen xấu khi hắn chuẩn bị ra đòn...

Hắn dùng 1 cú đấm tay phải trực diện đánh vào mặt nó, nó né được, hắn biết, và tung ngay 1 cú nữa bằng tay trái khi nó lách mình sang bên. Nó hơi ngạc nhiên nhưng vẫn bình thần tránh được. Hắn liên tiếp ra đòn và nó cứ nhón nhờ tránh. Nó không giống như đang đánh nhau mà đang chơi trò mèo vờn chuột với hắn. Bây giờ chỉ còn đợi thời cơ nữa thôi...

Tùng đứng ngoài khoanh tay nhìn, nó vẫn đang tránh đòn và đối phó với những chiêu thức kì quái từ hắn. Bỗng chân hắn hơi lùi lại phía sau 1 chút.... Mắt nó sáng lên, Tùng tự tin mỉm cười, cả 2 đứa đều có chung 1 suy nghĩ "Kết quả đã ngã ngũ rồi!"

Ngay khi hắn giơ chân lên cao đá vào mặt nó, nó lách nhẹ sang bên và 1 tay gạt chân trụ, 1 tay hất chân đá của hắn làm hắn ngã nhào. Hắn lao vào định ôm eo nó để vật nhưng bị nó cho lãnh 1 cú đá xoay cực đẹp. Tiếp sau đó là những cú đá và đấm móc liên tục cho tới khi hắn ngã xuống và gục ngay tại chỗ.

Nó dừng lại. Quân tử không hiếp đáp kẻ không có khả năng tự vệ. Hơn 800 người bên Black Rose cứng đờ miệng nhìn vị thủ lĩnh tài ba nằm gục dưới chân nó, không thốt nên lời. Vài kẻ nhất gan đã vội chuồn trước. Bên nó lúc này mới vỗ tay đập gậy ầm ầm, tung hô tên Red. Nó quay lại nhìn thẳng Tùng, nhe răng cười, đưa tay thành hình chữ "v" - victory. Tùng đáp lại nó bằng 1 ngón cái đưa lên: NUMBER ONE.

Tên giả mạo thủ lĩnh của Black Rose tuy sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ ra lợi hại:

- Chúng... chúng chỉ có 1/3 lính so với bên ta, sợ.. sợ gì chứ. XÔNG LÊN!!

Chỉ 1 từ làm cho sĩ khí 2 bên tăng vọt lên. Nó cũng không để anh em đợi thêm nữa, vẫy tay ra hiệu xông lên. Quân địch lúc đầu hùng dũng là thế, chỉ sau vài chục phút đã nao núng vì người của nó quá mạnh. 1 người có thể chấp tới 10 người bên đối thủ. Nó chỉ đứng im nhìn, vì thực chất chẳng có đứa nào bén mảng lại gần nó sau khi đã chứng kiến nó hạ gục thủ lĩnh của mình như thế cả.

Gần 1 tiếng sau. mọi việc coi như gọn ghẽ. Nó để Tùng lo dọn dẹp còn mình thì rủ 5 tướng đi bão. Bọn nó lao vùn vụt trong đêm và lạng lách, đánh võng rồi khiêu khích nhau, vừa rồ ga vừa gào rú điên cuồng. Green và Blue quá khích còn diễn xiếc trên đường. Nó vừa xem vừa cười rồi thể hiện tuyệt chiêu của mình.

Rú ga hết cỡ, nó lấy đà phi qua 1 cái dốc, chiếc mô tô bay vút lên không trung và lộn mấy vòng trước khi tiếp đất. Cả mấy đứa vỗ tay rào rào. Yellow - nữ tướng duy nhất của hội lên tiếng:

- Hay lắm Red! Hôm nào dạy tôi đi!?

Green trêu chọc:

- Gớm, bà muốn học thì ít mà muốn ngắm giai thì nhiều chứ gì?

- Cái gì chứ? Ông đang nói ai đấy hả? Cần thận cái mồm thối của ông đấy!

Blue cũng hòa vào:

- Ha ha, có người bị nói trúng tim đen nên giật mình kìa tụi mày.

White chỉ cười mỉm:

- Green đang ghen đấy mà, Red nhỉ?

Yellow tuy được giúp nhưng cũng chẳng mấy vui, ai thêm cái tên “xanh lè” đó chứ, người ta chỉ thích đồ chọi thôi =))

Red chỉ ngồi cười theo mấy đứa bạn. Liếc sang Brown thấy hắn đang nhìn mình, nó hơi khó chịu nhưng cũng quên đi ngay. Một lúc sau, mấy đứa giải tán để về nhà. Nó phóng chiếc xe đen xé gió lao vụt đi trong màn đêm. Phía sau có 1 người nhìn theo cho tới lúc nó đi khuất mới chụp mũ vào và rồ ga đi...

4. Chương 4

Sáng, nó thức dậy với cái đầu rối hơn tổ quạ, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Mấy hôm nay toàn đến bar nhậu nhẹt rồi đi chơi thâu đêm với cả hội. Ban ngày thì bị anh giai nó quay như chong chóng, hết giúp anh cái này đến làm hộ anh cái kia. Nó mà uể oải từ chối là lỗi mẹ với ba ra dọa. Anh đúng là anh, anh như cái bà lạnh tanh chanh, hại em gái thâm hại thể này đây.

Vừa đánh răng vừa ngủ gật, nó kết thúc công cuộc vệ sinh cá nhân với cái mặt lem nhem kem đánh răng và phải đi rửa lại. Không biết vừa nãy trong lúc buồn ngủ nó đã “lau mặt”..... cho cái gì nhỉ?

Lẽ ra hôm nay nó sẽ được nằm dài ở nhà 1 mình vì ông anh đang bận rộn với mấy cái cuộc thi chết tiệt gì đấy, nhưng mẹ nó không hiểu được cơn bão nào đưa tới mà lúc nó dậy từ hơn 5h. Nó phải chiến đấu dữ dội với cơn buồn ngủ để bảo vệ tới cùng tài khoản tiêu vặt của mình mới có thể xuất hiện tại phòng khách vào cái giờ mà hằng ngày nó vẫn đang say giấc ngàn thu, í lộn, ngàn giây này.

Đáp lại tấm lòng phục tiền, à, là phục tùng của con gái, bà Triệu Tú Cầm đặt tách trà xuống, tuyên bố:

- Từ mai con sẽ đến trường nghệ thuật của ta để học. Không cãi, không ý kiến, không đặt điều kiện. Con biết hậu quả của việc không nghe lời mẫu thân rồi chứ?

Nó há hốc miệng, không thốt lên được lời nào. Mẹ nó tiếp tục nói:

- Im lặng là đồng ý. Ta rất vui vì con đã chấp nhận yêu cầu này. Trong ngày hôm nay con phải đến trường nhận đồng phục và xem lớp học. Nên nhớ là đừng làm mất mặt ta và lo mà học những điều cần thiết đi. 2 tháng nữa ta sẽ đến kiểm tra đấy. Giờ ta phải đi rồi.

Bà đứng dậy, vòng tay hôn lên má con mà mỗi tội nó cao quá, bà đâm 1 phát vào bụng để nó gập người lại và hôn lên trán, “âu yếm” nói:

- Hẹn gặp lại con.

Nó vẫn giữ nguyên tư thế gập người, 2 tay ôm bụng cho tới khi chiếc xe ô tô của bà đi khuất mới đau đớn hét lên:

- Bà không phải là mẹ tôi!!!!!!!!!!!!

>> “But only love can say, try again or walk away.....” < - = “” a = “” lô = “” mẹ = “” ạ? = “” có = “” chuyện = “” gì = “” nữa = “” không = “” ạ? = “” >

- “Ta chính xác là mẹ đẻ của con đấy, không lo nhầm đâu. Thế nhé!”

Mẹ..... có phải là người không thể???

Trường Nghệ thuật mà mẹ nó nói là 1 trường dành riêng cho giới nghệ sĩ, những con người theo đuổi ước mơ được đứng trước công chúng và thể hiện tài năng của mình. Nó có tài gì mà vào đó?

Nhưng thôi mặc kệ, đành phải đến xem thử vậy. Từ hè tới giờ nó lông bông quá rồi, cũng đến lúc cần học hành cho tử tế chút.

Nhưng trường đó nằm ở đâu thế nhỉ?

Nó tá hỏa lên khi nhận ra nó chẳng hề biết cái trường mà mẹ nó nói nằm ở xó xỉnh nào. Mà lẽ ra mẹ nó nên biết là nó không quan tâm đến mấy cái trường đó chứ nhỉ? Hay là thôi? Hôm sau mẹ có hỏi thì nói là do mẹ chưa chỉ đường cho con. Hê hê, trùng phóc!! Nó phục tài nó quá đi!!

Nhưng cái quái gì ở trên bàn thế kia? Nó cầm tờ giấy lên và đọc:

- Phố X quận y , trường Nghệ thuật Hà Nội.....

Mẹ nó vẫn là người cao tay mà, hu hu.....

Lần mò tìm đến trường thông qua trí nhớ về những con đường đua xe và sự hỗ trợ đắc lực của con để, cuối cùng nó cũng đứng trước trường Nghệ thuật Hà Nội. Theo như tưởng tượng về ngôi trường này, nó chắc mẩm rằng đây phải là 1 ngôi trường khang trang, rộng lớn, và ngược mắt lên nhìn, nó mỉm cười..... đau khổ. Đây cũng là trường à trời?

Rộng lớn à, ừ, đúng là rộng thật đấy, khang trang à, thì cũng ngang ngửa trường cũ của nó tý. Nhưng cái đáng nói ở đây là cảnh vắng hoe trong trường. Tại sao lại không có lấy 1 móng nào thế này?

Từ từ đã, để xem, hôm nay là..... thứ 2. Vậy thì cái quái gì đang xảy ra thế này?

Nó vừa đi vừa thắc mắc, qua phòng bảo vệ, nó thấy 1 tên trông có vẻ bặm trợn đang ngồi gả lưng trên ghế hút thuốc, còn 1 đám nữa cũng mặc đồng phục bảo vệ đang ngồi... đánh bài. Tên đang hút thuốc thấy nó liền ngồi dậy, lia mắt quét 1 lượt rồi hỏi:

- Mày là thằng nào mà tao chưa thấy bao giờ? Đến có việc gì không?

Nó bực bội trong lòng nhưng vẫn mỉm cười:

- Tôi là học sinh mới, đến để nhận đồng phục ạ.

Tên kia tròng mắt lên, đập vội điếu thuốc vào..... dúi làm cháy xém cả quần. Hắn đá ấy thằng đang đánh bài đứng dậy rồi phúi phúi quần áo, chào lễ phép:

- Dạ thưa cậu, Hiệu trưởng dặn chúng tôi đưa cậu lên phòng, mời cậu đi theo tôi ạ. Vừa nãy không biết nên có vô lễ, mong cậu bỏ qua. Chúng tôi làm nghề này phải ra vẻ 1 chút mới dọa được đám con nít bám theo các học sinh trong trường, cũng cực lắm ạ. Tôi nói thật với cậu chứ.....

- Anh làm ơn dẫn tôi đến phòng hiệu trưởng được không ạ?_ Nó ngắt lời hắn ngay trước khi đầu óc quay cuồng lên. Hắn bước ra khỏi phòng bảo vệ và dẫn nó đi:

- Vậy mời cậu đi theo tôi!

Nó lững thững đi theo hắn, ngáp ngắn ngáp dài vì thiếu ngủ và vì những câu chuyện trời ơi đất hỡi hắn nói. Cuối cùng cũng đến được căn phòng nằm ở khu 2, sau mấy dãy hành lang vắng vẻ. Tên kia để nó ở lại rồi cúi chào, nó chào lại rồi gõ cửa.

- Mời vào!

Bước vào phòng, nó hơi ngạc nhiên về tông màu chủ đạo của căn phòng: màu hồng. Ở 1 nơi nghiêm trang mà lại có 1 tâm hồn lãng mạn vậy sao trời? Nó tò mò nhìn người đang cầm cúi bên máy tính. Đó là 1 phụ nữ trung niên, trên khuôn mặt đeo kính vẫn còn những nét tươi tắn của 1 thời xuân sắc. Nó chào:

- Thưa cô, em là học sinh mới ạ.

Bà Hiệu trưởng ngược lên nhìn:

- Ừm, rất vui được gặp em. Cô là bạn của mẹ em từ cấp 3, chào mừng em đến với trường của chúng tôi. Em sẽ học ở lớp A. Còn kia là đồng phục. Từ mai trường sẽ bắt đầu vào học. Còn giờ cô phải làm việc, hẹn gặp em lần sau.

Nó nhìn nụ cười xã giao trên khuôn mặt bà mà bỗng thấy rùng mình. Thật khác với những gì nó nghĩ, không biết ai đã sơn màu cho căn phòng này nhỉ, nó phải là màu huyết dụ mới đúng. Không hổ danh là bạn của mẹ, chẳng kịp nói 1 lời nào nó đã phải chào rồi lui ra. Thật tình, không biết có học được ở cái trường này không nữa, haizz.

Nó cầm bộ đồng phục nam trên tay, thong thả đi dạo 1 vòng quanh trường. Qua dãy nhà ở khu 2 là dãy phòng học. Nó ngó nghiêng nhìn vào thì chẳng thấy 1 cái bàn hay cái ghế nào, cả bảng cũng không có, trong phòng chỉ toàn gương. Nhìn trên cửa lớp nó mới thấy cái biển: “Phòng vũ đạo”. Đi tiếp, nó thấy thêm mấy phòng nữa đề là “phòng thu âm”, “Phòng kịch” “Phòng diễn xuất”..... Nó đang tìm 1 phòng mà mãi chưa thấy. đi hết dãy mà vẫn không có phòng nào mang tên “Phòng đại”, tiếc thật đấy! Cái trường toàn có những phòng diên diên khùng khùng thế này thì cần tiem phòng đại lắm chứ.

THẾ RỐT CUỘC LỚP HỌC VĂN HÓA Ở ĐÂU???

Nó gần như rú lên vì nghĩ rằng mình phải chui vào 1 cái trường không có lấy 1 bộ bàn ghế để ngồi. Trường Nghệ thuật mà mẹ nó nói đây sao? Hèn gì mà có những model như cái tên Angus, nói năng bậy bạ mà vẫn được tôn sùng như thường. Nó cười mĩa mai rồi lại tức giận nhớ về tối hôm đó, hấn dám chơi nó à? Đợi xem!!

Đến khu 4, nó mới thấy có sự xuất hiện của những lớp học bình thường. Ra là khu nó vừa đi qua là dạy về các môn năng khiếu, đây mới là khu học văn hóa. Nó xem xét từng phòng một và tìm lớp nó sắp học.

Trong lớp có 24 cái bàn đơn và 1 cái của giáo viên. Nó chắm cái bàn thứ 2 từ dưới lên, bên cạnh cửa sổ. Ngày mai nó sẽ đến sớm để tranh chỗ mới được. Bước ra khỏi lớp, nó rảo bước đi lên sân thượng của trường, vừa đi vừa vui vẻ huýt sáo.

Trên sân thượng lúc này gió thổi vù vù, rất hợp với nó. Từng cơn gió mạnh mẽ thổi ào qua như cuốn đi tất cả những nỗi buồn trong nó, mang lại một hơi thở trong lành, mới mẻ. Nó hít 1 hơi căng tràn lồng ngực rồi từ từ thở ra, miệng mỉm cười nghĩ đến người đó. Anh cũng như 1 cơn gió, đến quay cuồng, xoáy mạnh trong tâm trí nó và đi mãi. Anh đến nhanh và ra đi vội vàng đến bí ẩn, làm trái tim nó se thắt lại và để nó ở lại với lời hứa là sẽ mãi đợi anh.

Đã 3 năm rồi, nó không dám chắc mình đã nghĩ về anh mấy vạn lần. Mỗi lần như thế, nó lại cảm hận người đã khiến anh phải ra đi và trút giận lên những kẻ kiêu ngạo khiêu khích nó. Nó trở thành Red, không những vì nó muốn làm vậy mà còn vì nó cần làm vậy. Nó sẽ tìm ra kẻ đó để anh có thể quay về bên nó, như xưa....

Nó chẳng thiếu gì. Tất cả thứ nó muốn, nó đều có được, chỉ có anh là không thể. Tại sao chứ? Tại sao nó và anh lại xảy ra chuyện như vậy? Tại sao cái người mà anh vẫn tôn kính gọi bằng chú lại lừa gạt 2 đứa và thân nhiên cướp gia sản của anh 1 cách trắng trợn rồi chạy trốn, khiến anh phải rời xa nó đi xây dựng sự nghiệp ở phương xa..... Nó nhớ anh rất nhiều, đã tìm anh rất lâu và khóc vì anh quá nhiều. Như lúc này đây, nghĩ lại tất cả những điều đó, trái tim nó lại quặn thắt, nước mắt lăn dài trên bờ mi. Nó ngồi thụp xuống, khóc nức nở, bao nhiêu mệt mỏi và cố gắng đều vỡ òa trong 1 khoảnh khắc.

Bóng 1 người con trai đổ dần về phía nó, nó ngước lên nhìn trong dòng nước mắt. Người đó đứng quay lưng về phía mặt trời làm nó không nhìn rõ mặt, hấn chìa tay đưa chiếc khăn tay cho nó, không nói gì. Nó cầm lấy chiếc khăn và lại khóc nức lên. Người đó lại gần, choàng tay ôm lấy nó và vỗ về. Nó mặc kệ tất cả, vùi đầu vào vai người ta mà khóc, khóc mãi, khóc cho tới khi mệt quá mà ngủ thiếp đi.

Người đó bế nó xuống phòng cô Hiệu trưởng vì không thể để nó ở phòng nghỉ trong cái trường vắng hoe thế này được. Nhờ cô chăm sóc nó, hấn quay đầu nhìn nó 1 cái rồi đi mất, khi nó tỉnh lại đã chẳng thấy đâu....

Nó từ từ mở mắt. Khung cảnh đầu tiên ập vào là...

Nó từ từ mở mắt. Khung cảnh đầu tiên ập vào là..... cái trần nhà màu hồng! Dần ý thức được nơi mình đang nằm, nó ngồi dậy và ngó quanh quất. Vẫn một màu hồng tươi, vẫn cái bàn làm việc với chiếc máy tính và vẫn con người đó đang cặm cụi gõ gõ. Nó nhìn lên đồng hồ treo tường mới biết bây giờ đã 7h tối. Nếu

không nhờ những tiếng gõ bàn phím kịch liệt của cô Hiệu trưởng thì chắc còn lâu nó mới dậy. Mà rốt cuộc cô ấy làm những gì mà suốt từ sáng đến tối chỉ ngồi trước máy tính vậy nè?

Nó nhón chân, rướn cổ lên, lên nhìn qua đầu cô thì giật mình ngã phịch xuống sàn nhà:

- Cô... cô đang.... cày Gunny???

OH MY GOD! Thế mà nó tưởng cô chăm chỉ làm việc từ sáng tới tối đấy. Ha.. ha.. đời thật là hài. Bà cô quay sang nó, khuôn mặt không biểu cảm, lạnh lùng phát ngôn:

- Em ổn chứ?

- D.. dạ.

- Tốt, giờ em có thể về được rồi!

Nói rồi cô lại quay ra, gõ cộp lên bàn phím 1 cái. Nó chưa hết choáng, lúng túng đứng dậy đi về.....

- Cẩn thận.....

Nó quay đầu lại nhìn và chân vẫn bước thêm 1 bước.... “CỘP”

- ...va phải kệ sách!

Hay quá ta..... Nó đụng rồi cô mới nhắc là sao chứ???

Bực mình giật cái túi đựng đồng phục trên bàn, nó nện chân hậm hực xuống nền nhà vừa đi vừa xoa xoa cục u to tướng. Giờ cũng đã tối rồi, nó ra đường bắt taxi để về.

.....

Trong phòng Hiệu trưởng sau khi nó đi được mấy phút:

- Alô, mày à? Xong rồi, tao mà lị. Thế ảnh với chữ kí của “tình êu” tao đâu? Nhớ đấy, mai tao qua công ty mày lấy. Ủ, thôi nhé. Bye.

Giá mà nó biết từ chiều tới giờ là 1 màn kịch được sắp sẵn nhỉ? Nó sẽ tự hào lắm đây vì được vào vai chính và đóng cùng những người lạ mặt. Nhưng nó thì do mẹ nó sắp đặt, còn “người đó” đóng vai trò gì?

.....

Mãi không thấy taxi đến, nó quyết định đi bộ về nhà cho khỏe thay vì gọi người tới đón. Giờ này chắc quán của thằng Tùng đang bận rộn lắm, nó cũng không muốn làm phiền. Còn Hoàng Anh chắc đang đi dự tiệc sinh nhật rồi, thôi thì coi như nó luyện cho cơ thể dẻo dai cũng được, hờ hờ.

Con đường này về chiều tối khá vắng vẻ. Những bóng đen của mấy con côn trùng bay rập rờn rập rờn làm nó sờn tóc gáy. Giữ vẻ mặt bình thản, nó đi qua 1 đoạn khá tối...

Gì chứ, nó là ai nào? Vũ Hoàng Minh đấy ạ, là Red của Dark Moon, trời không sợ, đất không sợ..... chỉ sợ mỗi ma thôi ạ.

Nó đang bước từng bước chậm, rồi nhanh hơn, nhanh hơn và đi gần như chạy. Tiếng bước chân của nó qua đôi giày cứ nện “cộp, cộp” trên đường. Nó thở phào 1 chút khi thấy ánh sáng ở đoạn đường phía trước thì “BỊCH”, một cái gì đó bay ra từ con hẻm bên trái nó làm nó thót tim, mọi hoạt động của cơ thể như ngừng hết lại, chỉ còn nghe tiếng “thịch, thịch” và tiếng bước chân chậm rãi. Nó len lén nhấc đôi chân run rẩy lên để chạy thì 1 bàn tay nắm lấy cổ chân nó....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Nó dùng hết sức lực chạy thật nhanh cho đến khi mệt lả và chậm dần lại. Nhưng nghĩ tới cái cảm giác tê run như có dòng điện chạy qua khi cái bàn tay kia nắm lấy chân mình, nó lại vùng chạy tiếp.

Đến khi về được tới nhà, nó khóa cửa cẩn thận và chui tọt vào ôm chầm lấy bà Năm - vú nuôi của 2 anh em. Bà không hiểu gì nhưng vẫn để nó ôm khư khư như thế, vỗ về:

- Con ngoan của Năm, không sao rồi, không sao rồi...

Mãi 1 lúc sau lấy lại bình tĩnh, nó buông bà ra và đỏ mặt:

- Con... con.... thôi con đi tắm đây!

Nó chạy vụt lên phòng và đóng sầm cửa lại. Bà Năm chỉ biết vừa lắc đầu vừa cười:

- Lớn cả rồi đấy, có thèm kể chuyện với Năm nữa đâu. Haizz, mình cũng già rồi....

Nó tắm rửa rồi xuống phòng ăn mấy miếng qua loa. Vu Năm cứ nhìn nó cười tủm tỉm làm nó xấu hổ không biết chui đi đâu. Hôm nay anh nó không có nhà, ăn cơm xong nó lại chạy lên phòng ngay. Nó cần bù đắp ấy ngày thiếu ngủ vừa qua.

Buông phịch người xuống giường, nó đặt cái a lô lên đầu giường và quay sang ôm bé chuột bông Keyly iu vầu. Nó nhìn lên trần nhà, vừa cười vừa nghĩ đến hình ảnh của người đưa khăn cho nó lúc chiều. Lúc đó nhìn dáng anh ta đen thẫm giữa những tia sáng mặt trời như có thêm đôi cánh vô hình vô cùng rực rỡ. Trong thoáng chốc nó đã nghĩ đó là thiên thần... Có lẽ anh ta đã đưa nó xuống phòng cô hiệu trưởng, nhưng nó chưa kịp biết mặt, biết tên của anh ta rồi. Mà cũng quên không hỏi bà cô đó nữa, haizz, thôi kệ. Giờ nó phải ngủ đã.....

Nhưng hình như nó quên mất cái gì??

RRRRRRREEEEEEEEEEEEEEEEEGGGGGGGGGGGGGGG

- Grừ.... hmm!!!!!!

Nó tức giận đập cái đồng hồ đập xuống bàn và quyết định..... ngủ tiếp. Nhưng chợt nhớ ra hôm nay là ngày vào học, nó vội vàng vệ sinh cá nhân và chuẩn bị đến trường. May mà tối qua bà Năm đã vâng lệnh mẹ nó mà đặt cái đồng hồ có chuông báo thức to nhất vào phòng nó, chứ không thì chắc nó tiêu đời sớm quá.

Nó đến trường với tâm trạng háo hức về 1 buổi học “vui vẻ” ở trường mới. Trò để chọc quê thầy cô nó thiếu gì. Ở trường cũ, nó còn được miễn hẳn khoản học và ghi chép chỉ để thầy cô được giảng bài trong lớp. Nó đang hi vọng lắm đây, cái gì mới cũng vui mà, he he.

Bước đến cổng trường, nó gần như choáng ngợp bởi những con siêu xe đen bóng xếp hàng dài trong nhà xe. May mà nó không đi đây, nếu không chẳng biết phải để vào chỗ nào nữa. Không biết có chuyện gì mà học sinh đang đứng tùm tùm lại bàn tán, nó cũng lên vào nghe ngóng:

HS1: Tối qua Hoàng Kỳ đã xử bọn lưu manh hay bén mảng đến trường ta rồi đó, mọi người biết chưa?

HS2: Tưởng gì chứ, tối qua tôi đi qua cái đoạn tối tối gần trường đó, thấy cậu ta đang đánh nhau với khoảng 6,7 thằng, tôi liền đứng lại xem 1 lúc. Tên cuối cùng hình như vừa hét vừa chạy đi ấy.

- Trời!_ Nó buột miệng kêu lên. Thì ra là có kẻ đang đánh nhau, vậy mà nó cứ tưởng là ma chứ. Nhưng cái tên kia vừa nói cái gì ấy nhỉ? Kể cuối cùng? Nó ư?

Nó bực mình bỏ lên trên lớp. Dù tên vừa nãy không biết đó là nó nhưng nó vẫn ức lắm. Ai đời thủ lĩnh của Dark Moon lại bị nhầm là bọn lưu manh tép riu như thế. Ít ra cũng phải nói nó chiến đấu anh dũng đã chứ, chưa gì đã chạy như thế thì chết nó à, hęc.

Mà tại sao dạo này nó trở nên yếu đuối thế nhỉ? Bực quá đi, đã bực lại còn bực thêm. Chỗ ngồi mà hôm qua nó định chiếm đã có kẻ đến ngồi trước. Nó sẵn giọng quát:

- Chỗ này của tôi rồi, cậu đi chỗ khác ngồi đi!

Hắn quay sang nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc rồi nói:

- Chỗ này vốn dĩ là của tôi. Mà cậu có biết tôi là ai không?

- Cậu là ai mặc xác cậu, chỗ này tôi lấy!

Nói rồi nó quăng cái ba lô lên bàn, trong lớp đã có tiếng xì xào bàn tán. Nó thì cứ giương mắt ra khiêu khích hần còn mắt hần thì đỏ ngầu lên.

Hắn ta kìm nén cơn tức lại, chớp mắt 1 cái và nhếch miệng lên:

- Vậy coi như đây là món quà cuối dành cho cậu vì đã thách thức Hoàng Kỳ này. Cuối giờ mời cậu ở lại, chúng ta sẽ nói chuyện như những thằng đàn ông với nhau.

Khuôn mặt hần cười, mà nó ngỡ như đang tức giận vô cùng. Chắc chưa bao giờ có người dám đụng đến hần. Nhưng nó ngán gì chứ. Mà tên Hoàng Kỳ hả? Là cái tên chết tiệt tối qua làm nó bị hiểu nhầm hả?

- OK, được thôi!!

Hay lắm, cứ thế nhé, nó sẽ trả cả vốn lẫn lãi cho biết mặt.

5. Chương 5

Hần quay sang 1 thằng bàn khác, dùng ánh mắt đe dọa kiểu như “Mày có biến đi cho tao ngồi không?”. Tên đó hoảng sợ làm rơi cả bút, vội vàng cấp sách vở chạy đi. Nó mỉm cười đắc thắng. Bọn trong lớp thì xì xào chán cũng quay sang hỏi chuyện nó:

- Bạn mới đến phải không? Mình là Uyên Uyên, Bạn tên gì thế?

- Tôi là Vũ Hoàng Minh. Nó cười xã giao làm cho hơn nửa lớp rụng tim. Mấy thằng con trai cũng lại nói:

- Ông đụng vào người không nên đụng nhất cái trường này rồi, cẩn thận đấy.

Uyên Uyên cũng nói, giọng lo lắng:

- Cậu nên xin lỗi và trả lại chỗ cho cậu ấy thì hơn, cậu ấy rất tốt, nhưng khi giận thì trông đáng sợ lắm.

Nó liếc sang bàn hần 1 cái rồi nói:

- Tôi không sao. Các bạn muốn lo thì hãy lo cho cậu ta đi. Trông bộ mặt cậu ta lúc này THẨM HẠI như một con mèo mắc mưa vậy.

Trong khi nó cười vui vẻ thì bàn bên kia ngùn ngụt sát khí. Hần đứng dậy đập bàn, tiến lại chỗ nó, gần từng chữ:

- Đi theo tôi.

Nó đứng đưng như không nghe thấy gì, lại còn ngoáy ngoáy lỗ tai và hỏi Uyên Uyên:

- Cậu có nghe thấy tiếng chó sủa không?

Hần tức giận lao vào xách cổ áo, lôi nó đứng dậy, găm giữ:

- Mày muốn chết ngay tại đây đúng không?

Nó giơ tay lên..... ngoáy mũi thản nhiên:

- Chưa cục **** nào dám chạm vào tôi như cậu lúc này đâu.

Nó nói thật mà, sao đầu hần xì khói ra thế kia nhỉ? Hần nắm chặt tay lại định vung nắm đấm vào mặt nó và nó cũng đã sẵn sàng nghênh chiến thì “Bộp”. Cú đấm của hần bị chặn lại bởi 1 bàn tay khác, không phải nó:

- Đừng gây sự nữa.

Một “hần” khác nói. Nó kinh ngạc nhìn hần rồi nhìn “hần” đến loạn cả lên. Rồi như phát hiện ra điều gì đó, nó đập tay ra về “biết rồi”:

- Ra là thế!

Nó quơ tay vào khoảng không trước mặt hần và “hần”:

- Chắc chắn ở đây có tấm gương rồi!

Cả lớp ngã lăn ra sàn. Thật bó tay với nó. 2 kẻ đứng trước mặt nó hét lên:

- Tại sao lại không nghĩ là sinh đôi hả??

Nó tròn mắt:

- Ủa ha. tại sao nhỉ? À, tại cái bảng tên trên đồng phục của hần nè: Trần Duy. Còn bên này: Hoàng Kỳ.

Nó vừa nói vừa chỉ chỉ rồi kết luận:

- Đấy, có sai đâu!

Hoàng Kỳ đột nhiên sững lại, ánh mắt đưa xuống, không nói gì rồi bỏ ra ngoài. Trần Duy mỉm cười với nó:

- Cậu là học sinh mới? Tôi là lớp trưởng, có gì cần thì cứ hỏi, tôi sẽ giúp đỡ hết sức có thể. Nói rồi hần cũng bỏ ra ngoài luôn. Nó chẳng hiểu gì, quay lại bọn trong lớp với ánh mắt thắc mắc. Uyên Uyên trả lời nó:

- Họ đúng là anh em sinh đôi đấy. Nhưng Kỳ ở với mẹ, lấy họ mẹ còn Duy là anh, ở với cha và mẹ ghẻ. Ba mẹ họ li dị từ khi họ mới 5 tuổi cơ.

Nó gật gù, ra là đã đụng đến nỗi đau của 2 con khỉ. Chậc, lát phải xin lỗi thôi. Nó cười toe:

- Cảm ơn Uyên Uyên nhé!

Uyen Uyên tròn mắt, đỏ mặt:

- Không.... không có gì.

Mấy đứa con gái trong lớp hét ầm lên:

-aaaaaaaa. Minh ơi cười lại đi!!!!!!!

- Dễ thương quá!!!!!!!

Bọn con trai thì quá quen với việc này rồi, ở trường toàn nam thanh nữ tú thế này mà vẫn có những cô gái cuồng giai đẹp zậy hả trời?

Nó giật mình gượng gạo:

- Xin... xin lỗi, mình ra ngoài tý!

Nói rồi nó chạy vụt đi cho tới khi không còn nghe tiếng hét nữa. Thở phào 1 cái, nó nhận ra mình đang đứng trên sân thượng hôm qua.

Chợt lóe lên 1 suy nghĩ là biết đâu sẽ gặp lại người đó. Nó vội vàng nhìn quanh quất. Giọng một tên con trai vang lên:

- Tìm gì đấy cậu bé?

Từ trên cao, 1 cái đầu thò ra, nhìn xuống, tay chống trên cằm, miệng mỉm cười:

- Chào!

Hần đưa tay vẫy vẫy. Nó ngược lên thì chỉ thấy cái mặt khỉ đang cầm vỏ chuối như trêu ngươi người ta thôi. Nó hỏi:

- Cậu là Trần Duy hay Hoàng Kỳ?

Hần mỉm cười:

- Đoán thử xem?

Nó hừ 1 cái rồi nói:

- Trần Duy!

Hần vẫn chưa thôi nhăng cái miệng ra, nói luôn:

- Sai bét!

Nó khoanh tay lại giễu cợt:

- Không thể sai được, trừ phi cậu là 1 con khỉ chính hiệu chứ không phải người.

Hắn bật cười lớn:

- Ha ha, cậu hay thật đấy. Tôi đúng là Duy, còn tên này mới là Kỳ.

Hắn túm gáy áo lôi cái bản mặt nhăn nhó của con khỉ còn lại ra, nói tiếp:

- Cậu là 1 trong số hiếm hoi những người nhận ra được 2 đứa tôi đấy. Xin lỗi vì khi này tên này đã hành động hơi quá.

- Không có gì, cũng do tôi gây sự với cậu ta nữa. Mà 2 cậu có thường xuyên lên đây không?

Hoàng kỳ lúc này mới cau có lên tiếng:

- Đây là địa bàn của riêng 2 đứa tôi. Hầu như ngày nào cũng lên đây cả. Chỉ có kẻ không biết điều như cậu mới dám bén mảng lên thôi.

Hắn liếc nhìn khinh khỉnh làm nó muốn đấm nhưng nó vẫn từ tốn hỏi:

- Vậy hôm qua.....

- Vào học rồi kìa!__ Hoàng Kỳ nói với Duy, ngắt lời nó.

Duy cũng cười:

- Có gì nói sau nhé, giờ vào lớp nào!

Cả 2 tên nhảy phịch từ trên cao xuống, dáng người cao cao lọt thỏm trong ánh mặt trời. Cả 2 cái bóng đều mạnh mẽ và to lớn giống “người đó”. Vậy người đã đưa khăn cho nó là ai?

Lắc đầu mạnh 1 cái, nó chắc mẫm:

- Nhất định không thể là Hoàng Kỳ được. Cái bản mặt nhăn nhó đó làm gì có lúc biết an ủi người ta bằng hành động như vậy được. Chắc chắn đó là Trần Duy rồi.

Tên khỉ đó kẻ ra cũng tử tế hơn tên còn lại.

Nó thật chẳng muốn vào lớp mà muốn ở lại đây cho rồi. Trèo lên chỗ vừa nãy 2 tên kia nằm, nó thả mình xuống, ngắm bầu trời xanh thăm thẳm.

Nó tự cười với chính mình:

- Ngu thật! TRÊN NÀY NẮNG BỎ MỊA, HÈN CHI MÀ 2 CON KHỈ ĐÓ XUỐNG!!!

Báo hại nó chui lên đốt da. Đùng đùng xuống lớp học, nó vừa đi vừa **** rửa:

- 2 tên khốn các người sẽ sống không yên đâu!!! Ta trù, ta ếm! Bla blo.....

Trong lớp lúc này, Trần Duy đang cho lớp đứng lên chào cô giáo thì không may cái chỉ quần bị vướng vào ghế, làm hắn cứ phải lom khom như 1 ông cụ. Hắn cười chữa cháy:

- Thưa cô, người Nhật thường cúi chào thế này ạ. Càng cúi thấp càng thể hiện sự tôn kính.

Nói rồi hắn cúi thấp hơn nữa và gỡ cái chỉ quần ra khỏi cái đinh ở ghế. Cô giáo thì che miệng thích thú khi được học sinh đẹp trai kính trọng như vậy, cho cả lớp ngồi. Còn hắn đã có quyết định sa thải chính thức cho cái quần rồi đấy.

Chỉ có Hoàng Kỳ nhận ra sự bất thường của anh mình. Hắn ngồi cười khúc khích thì bị Trần Duy phi cho cục tẩy vào mặt, cười nói:

- Em có thể thôi cười được không?

Hoàng Kỳ bèn cười phá lên:

- HA HA HA!!

Cô giáo lúc đó đang xoay sở với cái ghế bị gãy mất một chân (tác giả biết ai làm đấy) thì nghe thấy tiếng cười. Cô tức giận phi nguyên cục phấn vào miệng Kỳ (chuẩn thể)

- LÀ EM LÀM PHẢI KHÔNG???

Cả lớp há hốc mồm nhưng vội ngậm lại ngay, sợ người tiếp theo được “ban” phần là mình!!

Hoàng Kỳ vội vàng nhỏ cục phấn ra, tức giận đứng lên:

- Cô vừa làm cái gì đó hả?

Hắn gườm gườm rồi bực bội ra khỏi lớp. Cô giáo hoảng hồn, trong phút chốc tức giận đã quên mất hắn là ai. Có lẽ cô nên làm đơn xin chuyển trường. Dạy học ở miền núi có lẽ sẽ đỡ hơn. hic.

Nó bước vào lớp thì Kỳ bước ra. Nhận thấy không khí không được thoải mái, nó ngờ ngợ đoán ra tên kia vừa làm trò quái gở nào đó mà không ngờ mình mới là tác nhân trừ ẻo làm cả lớp loạn lên.

Cô giáo vừa nhìn thấy nó đã hồ hởi ra mặt. Cô quyết định rồi, ở đây dạy học để ngắm giai mỗi ngày còn hơn lên miền núi. Cô cười và bắt tay nó:

- Chào em, rất vui được đón em vào học lớp này.

Nó bắt tay cô và đáp lại:

- vâng, em là Vũ Hoàng Minh. Mong cô giúp đỡ ạ.

2 cô trò bắt tay nhau cười và..... không buông ra nữa. Nó cười:

- Cô ơi, em có thể xuống lớp được chưa ạ?

Cô cũng cười:

- Vậy em cứ xuống đi.

Nhưng cái tay..... vẫn còn đang bắt rất chặt. Cô giáo đỏ mặt hời hợt. Nó cười:

- Hình như tay cô có dính gì đó đấy ạ.

Nhưng cô giáo không hề gỡ trò gì, vậy thì còn ai ngoài nó chứ? Nó đang cười khà khà thì.....

Nhưng cô giáo không hề gỡ trò gì, vậy thì còn ai ngoài nó chứ? Nó đang cười khà khà thì..... con ruồi bay ngang miệng. May mà nó không nuốt phải (=.=). Trần Duy đứng dậy nói:

- Thưa cô, để em giúp được không ạ?

Cô giáo mừng quýnh lên, mắt sáng rỡ đầy cảm kích, gạt đầu lia lịa. Nó hơi nhú mồm 1 cái nhưng lại tươi tỉnh ngay:

- Xin lỗi cô, em không biết là cô lại thích bắt tay em đến thế. Nếu muốn, cô có thể để khi khác được không?

Cả lớp ồ lên. Có 1 vài tiếng cười khúc khích. Nó cười đểu nhìn cô giáo mếu máo không biết phân trần thế nào. Trần Duy tiến lại và xem xét tình hình:

- Có lẽ chúng ta cần 1 chút cồn.

Thế là trong lúc đợi người đi lấy cồn, cả lớp túm tụm lại chỗ nó và cô. Một vài thằng con trai lại chỗ nó, hỏi nhỏ vào tai:

- Ê mày, cảm giác nắm tay cô thế nào?

Nó cười toe:

- Nóng, mỗi, ướt.

Cả hội con trai cười ầm lên mà nó cũng chẳng hiểu cười gì. Bọn con gái thì không thêm bận tâm mà chỉ chú ý đến cô. Cũng có đứa thâm thì vào tai cô:

- Cô ơi, làm cô thích thật đấy! Em cũng muốn được như cô!

Cô giáo thì trong lòng thầm gào rú: “Tôi chỉ mong được như chị thôi!!! Làm giáo viên mà thế này thì tôi thà lên miền núi dạy còn hơn! huhu”

Vậy là cô đã có quyết định quan trọng cho cuộc đời giáo viên của mình, còn nó thì vẫn hí hửng vì nguyên 2 tiết Văn ngồi “cầm tay cô” mà không phải học.

Sau khi tách được 2 bàn tay ra, tay nó cũng đã mỏi nhừ. Nó “đành” xin phép thầy dạy môn tiếp theo để lên phòng y tế. Ngày đầu tiên chỉ thế này thôi, nó muốn ngủ lắm rồi. Mà hình như nó bị bệnh đói ngủ ấy nhỉ. Nếu được ngủ thoải mái thì chắc nó ngủ suốt đời luôn quá.

Tung tăng lên phòng y tế, nó phát hiện ra các cô giáo ở trường này, ai cũng..... rất xinh, rất trẻ, và đặc biệt rất..... hám trai!!

Cô nhân viên y tế cũng thế nữa, vừa thấy nó vào là mắt sáng lên, hồ hởi:

- Em là học sinh mới đúng không? Em tên gì, cao bao nhiêu, ngày sinh, sở thích của em là gì? À mà quên, em đau ở đâu?

Nó chóng mặt luôn với cô này, bèn trả lời qua loa rồi nói:

- Em rất mệt nên muốn ngủ ngay, cô có thể để em nghỉ ở đây không ạ?

Cô giáo đỏ mặt nói:

- Cô rất.... sẵn sàng.

Trời ơi, nó có nói gì đâu mà sẵn sàng chứ nhỉ? Nó mỉm cười:

- Cô ơi, ai mà đẹp trai thế kia ạ?

Vừa nói nó vừa làm bộ mặt hốt hoảng, chỉ ra cửa phòng. Đúng như dự đoán, cô ta bèn lao vụt ra, 2 mắt sáng như 2 cái đèn pha ô tô:

- Đâu? Đâu? Ai hả em?

Nó nhanh tay ra khóa cửa lại, nói:

- Cảm ơn cô đã để cho em dùng tạm phòng! Phiền cô..... qua phòng khác ạ!

Thở phào, nó quay vào trong và nhìn 2 chiếc giường kê 2 bên tường. Chọn chiếc bên trái vậy, nằm cùng hướng với chiếc giường ở nhà mình vẫn thoải mái hơn. Nó bò lên rồi kéo cái chăn đắp ngang bụng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ở giường bên phải, 1 lúc sau khi nó ngủ, hần tỉnh dậy. Kéo tấm rèm che qua 1 bên để ngồi dậy, hần hơi giật mình khi thấy khuôn mặt nó đang nằm ngủ bình thản. Hần hơi nhếch miệng lên, nói:

- Nhìn mặt cậu khi ngủ thật là..... ngu!

Hần khẽ nhìn từng đường nét trên khuôn mặt nó. Hàng mi cong, sống mũi thẳng, đôi môi đỏ, mái tóc đen tuyền, trông giống con gái nhỉ? Nhưng nếu là con gái thì nó sẽ là đứa con gái xấu nhất trên đời! Vì trông nó quá ư là..... nam tính.

Hần giật mình tự nhủ:

- Mình nhìn gì vậy trời?

Rồi hần lắc mạnh đầu và đi ra khỏi phòng. Nhưng tay vừa chạm đến cửa, đầu hần chợt lóe lên 1 ý tưởng độc đáo. Hần quay lại lục tung bàn làm việc trong phòng và kiếm được cây bút viết bảng.

Nhe răng cười nham hiểm, hần khẽ tiến lại gần nó:

- Tất cả là do cậu tự chuốc thôi, đồ ngu!

Hí hoáy 1 hồi, hần cũng hài lòng với tác phẩm của mình và đắc ý rời khỏi phòng. Nhưng ra đến cửa, hần mới té ngã ra, cửa phòng đã bị khóa từ bao giờ. Thế này thì lúc nó tỉnh lại biết nói làm sao?

Đang sốt ruột nghĩ cách thì hần nghe thấy tiếng nó trở mình, vội vàng chui tọt lên giường, kéo rèm lại.

Nó nghe thấy tiếng động, chợt tỉnh giấc. Nhìn sang giường đối diện, tấm rèm đang lung lay trong khi phòng không có gió, nó giật mình nghĩ đến mấy con ma trường học. Nhưng đây là ban ngày, ít nhất thì nó cũng phải tỏ rõ bản lĩnh của mình chứ. Để không như lời tên vô duyên nào đó nói hồi sáng.

Hít 1 hơi dài để lấy can đảm, nó cẩn thận bước từng bước đến, tay hơi đưa ra trước về phía chiếc rèm. Hắn ngồi trong giường mà giật nảy mình lên.

Nó tiến gần thêm 1 bước nữa, tay đã chạm đến mép tấm rèm. Hắn lùi dần lùi dần và đụng vào cái chắn. Nó giật phắt tấm rèm lên thì hẳn tung chăn trùm nó kín mít rồi mở toang cửa sổ và nhảy xuống dù đó đang là tầng 2. Nó tức giận hất chăn ra rồi chạy đến bên cửa sổ nhưng chỉ còn thấy chiếc lắc tay bị rơi lại dưới sàn nhà. Nó nhặt chiếc lắc lên ngắm soi và lẩm bẩm:

- Dám trùm chăn ta à? Để cho người dễ dàng chạy thoát thì ta đây không phải là Red.

Nói rồi nó cho sợi dây vào túi, ung dung bước ra ngoài. Chìa khóa nó nắm trong tay, thế thì tên vừa này đã trốn trong đây từ trước? Nếu vậy thì có gì mà hắn phải bỏ chạy vội vã như thế?

Nó vừa đi vừa nghĩ ngợi 1 hồi mà vẫn chẳng hiểu gì. Mọi người xung quanh thì cứ nhìn nó lén lút đến bực. Nó về lớp lấy cặp để về thì cả lớp ngạc nhiên nhìn. Bọn con trai thì cười cợt, bọn con gái thì nhào đến:

- Minh ơi, cậu nói có giữ lời không?

Nó nhú mày hỏi lại:

- Sao lại hỏi thế? Nếu tớ đã hứa thì chắc chắn làm.

Mắt cô bạn sáng lên:

- Vậy tớ làm nhé!

Nó chưa hiểu gì thì một cô nàng khác lại chen chân vào:

- không, để tớ!

- Đây, tớ trước!

- không, tớ trước!

Nó bực mình gào lên:

- THÔI NGAY!!! Các cậu đang làm cái trò mất mặt gì vậy hả?

Các cô nàng đứng im, cúi đầu ăn năn. Nó hỏi:

- Rất cuộc là có chuyện gì? Tớ có hứa gì sao?

Cô bạn vừa này chỉ ra phía sau nó, rụt rè nói:

- Trên lưng áo cậu viết kia kìa.

Nó ngậy thơ hỏi lại:

- Viết gì cơ?

Một thằng con trai chả hiểu từ đâu chui ra, đưa cho nó xem cái điện thoại có chụp hình lưng áo nó:

“Hun tui đi! Hun 1 trả 10”

Nó hóa đá tại chỗ. Cái quái gì thế này chứ? Áo nó có dòng chữ này từ bao giờ hả trời? Có khi nào là vừa này.....

Nó nắm tay lại kêu rằng rắc:

- Được lắm!!! Bây giờ ai muốn hôn tôi thì cứ bước lên đây.__ Bọn con gái rú lên. Mấy thằng con trai thì giễu cợt:

- Cả con trai hả mày?

- Đúng vậy! cả trai cả gái, ai muốn thì cứ lên đây, hôn 1 tôi trả 10..... cú đấm.

Vừa nói nó vừa “ví dụ” cụ thể lên bức tường làm tường lõm xuống 1 vết. Nó mỉm cười chờ đợi nhưng không ai dám ho he gì nữa, rủ nhau về:

- Thôi.... tớ.... mượn rồi, tớ phải về.

- Tớ cũng vậy, thôi khỏi đi...

Rồi cả lớp kéo nhau ra về, chỉ còn nó và Trần Duy ở lại. Nó hỏi, giọng khó chịu:

- Cậu không về? Hay là.....

Duy xua xua tay:

- Không không, tôi chỉ định cho cậu mượn cái áo thôi.

Hắn quăng cái áo khoác vào người nó rồi vẫy tay và đi thẳng, không quay đầu lại. Nó nhìn theo hắn rồi nhìn xuống cái áo 1 lát và tự nhủ: “Chỉ là mượn tạm 1 lần thôi”. Ờn nó sẽ trả, nhưng thù cũng sẽ báo.....

Vì sao à?..... chap sau sẽ rõ

Hắn quăng cái áo khoác vào người nó rồi vẫy tay và đi thẳng, không quay đầu lại. Nó nhìn theo hắn rồi nhìn xuống cái áo 1 lát và tự nhủ: “Chỉ là mượn tạm 1 lần thôi”. Ờn nó sẽ trả, nhưng thù cũng sẽ báo. Dù là hắn hay là người có liên quan đến hắn đi chăng nữa.....

Vì sao à? Cứ nhìn chiếc lắc trên tay hắn thì rõ. Đó là cái cùng 1 loại với cái mà nó đang cầm đây, đều là hàng đặt làm.

Nó lẳng lặng bước về.

Với khả năng dò la tin tức từ đám bạn ở trường, nó nhanh chóng biết được chính xác chủ nhân của chiếc lắc tay xinh xắn này. Người đó không ai khác chính là Hoàng Kỳ- em sinh đôi của Trần Duy.

Nhưng nó chưa vội hành động ngay. Nó muốn biết với hắn, chiếc lắc này có giá trị gì?

Quả nhiên. Suốt mấy ngày hắn lùng sục khắp mọi góc ngách trong trường, lục tung cả phòng y tế lên. Nó thì cứ nhớn nhoe cười. Ai bảo nhà người giấu đầu lòi đuôi. Nếu đây là thứ quan trọng với hắn, nó sẽ quyết giữ tới cùng để xem hắn khổ sở thế nào. Nhưng nụ cười chẳng được bao lâu, cuối tuần, hắn tuyên bố đã bị mất chiếc lắc tay, mà chiếc lắc đó là do mẹ hắn tặng cùng với lời “nguyên rửa” :

- Khi nào con không còn đeo chiếc lắc tay này và nó ở trong tay 1 cô gái khác, tức là mẹ đã sắp có con dâu rồi!

Con gái toàn trường đồng thanh hét toáng lên và lao vào đi tìm từng ngọn cây kê lá (!!).

Còn nó thì cứng họng, ngay chiều hôm đó bèn đến sớm và đặt chiếc lắc vào ngăn bàn của hắn. Ai biết được lại như thế chứ.

Nhưng tất nhiên nó sẽ không để mọi chuyện xảy ra đơn giản thế. He he, chiếc lắc được nó nối với 1 sợi dây mảnh và 1 hệ thống đòn bẩy, ròng rọc chạy quanh lớp ở những chỗ ít ai để ý. Tất cả đều được sắp sẵn để cuối cùng, khi hắn nhìn thấy cái lắc:

- A, hóa ra mày ở đây! Hắn vui mừng ra mặt: “Trở lại với tay tao nào, tao còn trẻ lắm, đợi 10 năm sau thì mày thích vào hố rác tao cũng chiều.....”

“BỐP”

1 quả bóng tennis không - hiểu- từ - đâu phi thẳng vào trán hắn, nổi 1 cục u to như quả chanh. Nó bò lên ra cười còn hắn thì xì khói đầu.

Hắn đoán ngay ra thủ phạm là nó và định lao vào thì một lần nữa, Trần Duy lại đến phá đám:

- Mọi người chú ý đây! Sáng mai chúng ta sẽ có 1 cuộc thi để chọn ra 2 người cùng hợp tác làm việc với công ty MZ. Đây là cơ hội duy nhất trong năm, mọi người về chuẩn bị và cố gắng nhé. Đây là thể lệ cuộc thi.

Vừa nói hần vừa phát ối đưa một tờ giấy. Cả lớp hào hứng hần lên, ai cũng mong mình được chọn vì sẽ có cơ hội trở thành ngôi sao của MZ. Nó đọc 1 hồi rồi quăng luôn tờ giấy. Trần Duy và cả lớp được phen trở mắt. Duy hỏi:

- Cậu không hứng thú với cuộc thi này sao? Được vào MZ tức là coi như cậu đã đi được 1 nửa chặng đường đến ước mơ rồi đấy!

Cả lớp cũng gật đầu đồng tình còn nó đứng dưng:

- Khởi đi, ước mơ của tôi là làm phi hành gia cơ.

- Ha ha ha!!

Không ít kẻ cười, nhưng tên vô duyên cười nhiều nhất chính là Hoàng Kỳ:

- Cậu có phải trẻ con không thế? Vào học trường này mà lại muốn làm phi hành gia ư? Thật nực cười!!

Nó bực mình. Có phải nó muốn học ở đây đâu, nếu không vì do mẹ ép, nó chẳng đời nào chui vào xó xỉnh này để phải gặp 2 con khỉ nhả nhở kia làm gì. Nó muốn làm phi hành gia thật đấy chứ. Để được bay lên cao và nhìn thấy toàn trái đất, để nhìn thấy anh đang ở đâu và kẻ thù của anh đang trốn chỗ nào nữa. Cũng hơi trẻ con nhỉ? Người ta thường dùng các thiết bị, công cụ tìm kiếm hoặc qua báo chí, truyền thông để tìm người chứ có ai nghĩ như nó đâu. Nhưng mà nó trẻ con kệ nó, mắc mớ gì tên kia phải cười nhạo nó như vậy. Đồ đáng ghét!

Trần Duy thấy mặt nó hầm hầm thì lảng sang chuyện khác ngay:

- Chúng ta sẽ thi 3 phần đấy cả nhà. Bây giờ mọi người về sớm để chuẩn bị đi. Sáng mai tất cả cùng cố gắng nhé!!

Cả lớp đồng thanh:

- YEAH!!

6. Chương 6

Nó cũng định cắp sách ra về thì tên Kỳ chết tiệt vẫn đứng khoanh tay chặn đường:

- Đồ nhát gan!

Nó sùng sộ lên:

- Cái gì hả???

- Tôi nói cậu là đồ nhát gan! Không dám thi thì thôi, lại còn bày đặt nói là “muốn làm phi hành gia”. Có mà cậu không có cửa thắng được tôi nên mới nói thế thì có. Hừ!

Nó điên tiết lên:

- Vậy à? Để xem ngày mai ai mới là người không có cửa thắng!

- Tốt thôi, dù gì có thêm cậu cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc tôi được chọn.

Nó ghét cái thái độ tự tin thái quá của hần đến phát điên lên mất, đầu đang sắp thành cục than rồi đây.

Hần khoác chiếc ba lô lên vai, trong bụng nghĩ đến mặt nó đang đỏ lù thì phì cười:

- Trông cậu nóng lắm thì phải. Ăn kem không?

Mắt nó sáng rực lên:

- CÓ! CÓ!

Hần tròn mắt ngạc nhiên rồi quay vội mặt đi trước:

- Đi nhanh kéo tôi đổi ý đấy!

Nó quên hết mọi chuyện tức tối, nhảy chân sáo đi theo hắn, trong lòng còn nghĩ “Tên này cũng tốt đấy chứ”

Ha, ha. Thế này thì chỉ cần cho nó kem, kẻ xấu nó cũng nghĩ là người tốt mất thôi.

Hắn dẫn nó đến 1 quán kem lớn và bảo nó chọn. Nó vẫn đang cười hí hửng, nói với chị phục vụ trong khi chị ta thì đang lằng lằng tận trên mây:

- Cho em cái này, cái này, đây nữa, đây, đây, cái này.....

Hắn hoa mắt lên:

- Đây, gọi gì mà nhiều thế? Tôi không ăn đâu.

Nó lườm:

- Ai cho cậu ăn.

Hắn lại được phen sững sốt nữa khi nó lần lượt chén hết những ly kem được đem ra mà vẫn chưa có dấu hiệu “stop”.

Mọi người trong quán, nhất là các cô gái, lúc đầu còn đang nhìn 2 đứa nó với ánh mắt ngưỡng mộ, giờ đã biến thành khâm phục và hoảng sợ rồi. Nó chén xong ly kem dâu cuối cùng, xoa bụng nói:

- No rồi! Anh trả tiền nhá!

Nói rồi nó cười tươi và đứng dậy, các cặp mắt lại hiện lên 2 hình trái tim cỡ bự: “DỄ THƯƠNG QUÁ!!”

Nó bước ra khỏi quán và chờ hắn theo ra sau, nhăn nhó cười. Hắn thì chưa hết choáng, hỏi:

- Bụng cậu làm bằng cái gì thế? Ăn còn hơn cả con gái nữa!

Nó nguýt 1 cái rõ dài. Hắn đang nói móc con gái đấy à? Nó vừa mới nghĩ hắn là người tốt xong đấy, đừng để nó phải nghĩ lại chứ.

Đang đi, nó bất chợt đứng sững lại làm hắn suýt va phải. Hắn quát:

- Đây.....

Nó bịt vội mồm hắn và kéo đi. Hắn không hiểu gì, cứ gỡ tay nó ra rồi lại quát:

- Cậu đang giở trò gì đấy hả?

Nó cứ liên tục khua tay múa chân làm hắn loạn lên, gằn mạnh từng chữ:

- Vũ Hoàng Minh! Cậu bị câm từ bao giờ thế hả?

Đúng lúc đó, 1 cô gái bước lên, chen vào giữa 2 đứa nó:

- Anh không trốn được nữa đâu, honey!

Người đó còn ai vào đây ngoài Lý Nhã Nhã- cái đuôi theo nó từ đầu truyện tới giờ. Nó đau khổ thầm trách móc Hoàng Kỳ rồi quay sang Nhã Nhã:

- Chào! Em đang đi chơi đấy à? Vậy cứ đi tiếp đi nha, tôi cũng phải đi đây.

Vừa nói nó vừa kéo tay áo Kỳ định đi, Nhã Nhã liền ôm chặt lấy tay nó:

- Không! Có chết Nhã Nhã này cũng theo anh!

Hoàng Kỳ nhú mày nói với nó:

- Bạn gái cậu à?

Nó véo cho hắn 1 cái đau điếng mà hắn không hiểu tại sao. Nhã Nhã lúc này mới nhìn sang Kỳ bằng con mắt vui vẻ, hài lòng:

- Đúng vậy, còn anh là bạn của anh ấy?

Hoàng Kỳ lịch sự đáp lại:

- Uhm, tôi.....

- Xin giới thiệu với Nhã Nhã. đây là “bạn trai” của tôi! Nó vừa cười vừa cướp lời Hoàng Kỳ và kéo hẳn lại chỗ mình.

Nhã Nhã và Hoàng Kỳ không hẹn mà cùng hóa đá, lắp bắp:

- Cái... cái gì?

Hoàng Kỳ đang định phản kháng thì nó nhéo 1 cái vào tay và nói qua kẽ răng:

- Giúp tôi đi! Tôi sẽ trả ơn cậu sau!

Hắn cũng rít qua kẽ răng:

- Tôi không muốn bị cho là biến thái!!!

- Làm ơn!

Nó đành xuống nước năn nỉ và cộng thêm đe dọa:

- Đừng quên vụ viết lên áo tôi!

Hắn đành chấp thuận:

- Vậy nhớ làm cho tôi 1 việc, nếu k tôi sẽ nói cho cô ta biết.

- OK.

Nhã Nhã lúc này đã qua cơn sốc, nghi ngờ hỏi lại:

- Em không tin. Vừa nãy anh ấy mới nói.....

- Vậy tùy em. Tôi đã nói rồi.... Đi thôi “anh”.

Nó ra vẻ không nhéo làm hắn sồn hết cả da gà, vừa đi qua 1 đoạn đã vội gỡ tay nó ra:

- Bỏ ra, bỏ ra! Thật không ngờ cậu giả vờ giống quá đấy, hay là.....

“cốp” Nó lia nguyên cái ba lô vào đầu hắn:

- Hay hay cái đầu cậu. Tôi cũng sắp phát nôn khi đóng cảnh đó đây này!

- à há.

- à cái gì mà à, điều kiện của cậu là gì, nói nhanh đi cho tôi rảnh nợ.

Hắn ra vẻ suy nghĩ 1 hồi rồi buông 1 câu xanh rờn:

- Tôi chưa nghĩ ra!

Nó bực mình lôi cái ván trượt trong ba lô ra, đặt xuống:

- Khi nào nghĩ ra thì gọi cho tôi.

Nó đưa tờ giấy cho hắn rồi phi qua rào chắn trên đường. Hắn há miệng ra rồi chợt nghĩ đến vừa nãy:

- Đợi đã! Vừa nãy cậu đã dùng cái đó đánh vào đầu tôi? Chết tiệt! Cậu đợi đấy!

Nó về đến nhà thì trời cũng đã tối. Nó lên phòng tắm rửa rồi xuống ăn cơm với bà Năm. Hoàng Anh bắt ngờ đẩy cửa vào nhà, bộ dạng mệt mỏi. Nó ngệt mặt ra hỏi:

- Em tưởng anh chết luôn ở xó nào rồi, giờ mới về?

Hoàng Anh không đáp lại, lững thững lê từng bước nặng nhọc về phía chiếc ghế sofa. Nó quay sang nhìn vu Năm, bà cũng nhìn lại nó rồi lắc đầu. Nó bèn nhảy qua chiếc ghế bên cạnh, chạy lon ton ra chỗ ông anh, ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Sao thế? Anh bị mệt à? Hay đau ở đâu? Mấy ngày qua anh làm gì? Đứa nào bắt nạt anh à?

Hoàng Anh vẫn giương đôi mắt lên nhìn em, bộ dạng thất thần. Nó hỏi mãi không được bèn tức giận đứng dậy, hét:

- RỐT CUỘC ANH BỊ CÁI GÌ VẬY HẢ???

Hoàng Anh ngược mắt lên nhìn nó rồi lại nhìn xuống:

- Anh..... trúng tiếng sét ái tình rồi!

Nó há hốc mồm:

- Anh... anh vừa nói cái gì cơ???

Bây giờ nó mới nhận ra bộ dạng của anh nó lúc này: mái tóc đen tự nhiên dài ngang vai, áo phông xanh dương, quần thể thao, không trang điểm. Chưa bao giờ anh nó từ bên ngoài trở về với bộ dạng này cả!!!

Nó hốt hoảng:

- Nói lại em xem? Anh bị ma nhập phải không? Hả?? Hả??

Hoàng Anh 1 tay để trên đùi, 1 tay ôm lấy trán như không tin nổi càng làm nó sốt ruột. Anh bất ngờ đứng vụt dậy, lắc mạnh vai nó:

- Anh biết yêu rồi đấy, tin nổi không? Đó là 1 người con gái!! Anh đã nói là anh không phải gay mà!

Nó bị lắc đến nỗi nhìn thấy sao, nhưng khi nghe đến từ “con gái” liền tỉnh dậy, vui mừng:

- Vậy ra anh không phải gay hả?

- Ừm, anh của em là 1 người bình thường!_ Hoàng Anh khẳng định.

- Vậy thì tốt quá, hay quá!

2 anh em nắm tay nhau nhảy vòng tròn. Khi đến tầm với, Hoàng Minh bất ngờ chụp lấy cái gối trên ghế:

- Đây thì tốt!! Đây thì hay!!

Vừa nói cô vừa đập túi bụi vào người anh:

- Bấy lâu nay tưởng anh là gay mới để yên vụ anh dám hôn em. Bây giờ thì..... CHẾT ĐI!!!!

Hoàng Anh vừa ôm đầu vừa chạy:

- Thôi anh biết lỗi rồi mà!!

Rượt đuổi một hồi, cuối cùng Minh cũng dừng lại để dò hỏi:

- Khai nhanh! Cô gái nào đã xui xẻo lọt vào tầm mắt anh?

Hoàng Minh đang tưởng tượng về 1 cô gái với vẻ nam tính “ít nhất” phải như mình. Hoàng Anh chống 2 tay lên cằm, mơ màng:

- Đáng yêu và nữ tính hơn em nhiều!

Được lắm. Hoàng Anh.

- Ý anh là em không có chút nữ tính nào chứ gì????_ Nó hét.

Hoàng Anh sợ hãi tỉnh mộng:

- Không... ý anh là.... Oái, đừng đánh vào mặt anh!

Thế là cuộc rượt đuổi vẫn chưa đến hồi kết thúc. Bà Năm chỉ biết lắc đầu dọn dẹp:

- Lớn cả rồi mà cứ như con nít!

Rồi bà cười tủm tỉm khi nghĩ Hoàng Anh đã biết yêu 1 cô gái. Thế mà lâu nay bà cứ nghĩ..... Thôi chết, giờ nó là “con trai” rồi, không nên nhắc lại nữa chứ, hị hị.

Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy. Chợt nhớ là có việc ở trường bèn nhanh chóng chuẩn bị đi học. Vừa ra đến cửa, nó đã té ngã ra.

- Hoàng Anh.....

Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy. Chợt nhớ là có việc ở trường bèn nhanh chóng chuẩn bị đi học. Vừa ra đến cửa, nó đã té ngã ra.

- Hoàng Anh.....

Nó không nói được hết câu, nhìn Hoàng Anh từ đầu tới chân rồi phán:

- Hôm nay là ngày ăn chay niệm phật hay sao thế?

Hoàng Anh hếch mặt lên cười:

- Kể ra anh của mày cũng đẹp trai lắm chứ, ha ha ha.

“BỐP”

- Đẹp cái con khỉ! Nhìn anh xem? Cái đầu tổ quạ gì thế này? Ai dạy anh cắt tóc bằng kéo cắt giấy hả?

Hoàng Anh túm mấy sợi tóc lơ thơ trước trán, xịu mặt lại. Nó nói tiếp:

- Đã thế, cái bộ đồ rách rưới này là sao hả? Đây mà là áo, đây mà là quần à? Anh đã làm gì cả tối qua đây Hoàng Anh??

- Anh.... anh..... anh chỉ muốn làm 1 thằng con trai bình thường thôi mà! _ Mất anh ngân ngân nước.

Nó thở dài, đặt 2 tay lên vai, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Nghe em nói này, trông anh bây giờ không - hề - giống -1 thằng con - trai, mà giống 1 ĐUÑA CON GÁI HU HỒNG hơn đó!!!

Hoàng Anh nhìn lại mình rồi nhìn em với ánh mắt căm thù:

- Mày có cần nói ra 1 cách phũ phàng thế không?

Nó bật cười:

- Muốn cưa nàng chứ gì? Được rồi, đi theo em!

Nó kéo Hoàng Anh đến 1 cửa tiệm cắt tóc rồi không để cho cậu có cơ hội tự thưởng thức dung nhan, nó lôi đi chọn quần áo luôn. Đến khi mua đủ các thứ cần thiết, nó quăng cho cậu 1 bộ, nói:

- Mặc nhanh lên rồi ra đây, không nhanh em cho anh lết về nhà đấy!

Hoàng Anh cứ như con rối trong tay bị nó quay vòng vòng, anh lật đặt chạy vào thử đồ và bước ra.....

Nó tròn mắt lên nhìn. Dù đã đoán trước nhưng chính nó cũng thấy ngạc nhiên về..... trình độ lựa đồ của mình, chuẩn quá đi!! (tưởng ngạc nhiên gì..)

Hoàng Anh xuất hiện thì số cặp mắt hình trái tim hướng về phía nó và anh tăng lên gấp bội. Nó cho Hoàng Anh được tự ngắm dung nhan, anh không khỏi bàng hoàng:

- Đây.... là anh thật sao??

Nó mỉm cười:

- Thì là anh chứ ai!

- Tại sao lại trông giống em như thế?

- Anh em không giống nhau thì giống vịt gười à?

Ồ hơ, nó có nói là nó và Hoàng Anh là 2 anh em sinh đôi giống nhau như lột chưa nhỉ? Có điều nó phát triển nhanh hơn và tính cách mạnh mẽ nên nhìn nam tính rõ rệt, còn Hoàng Anh thì dịu dàng như con gái. Nhưng khi ăn mặc như con trai, trông cậu giống nó y hệt, chỉ thấp hơn 1 chút và không nam tính bằng.

Trông cậu bây giờ có thể nói là “một cậu bé dễ thương”. Như thế là tốt lắm rồi, ít nhất cũng không bị nhầm là con gái nữa. Tại sao cậu không làm thế này sớm hơn nhỉ?

Nhưng ai mà biết được, biết đâu khi yêu, con trai thường trở nên nam tính và mạnh mẽ hơn.....

Nó đang mỉm cười hài lòng thì chợt nhớ đến vụ thi cử ở trường và lời thách thức của con khỉ Hoàng Kỳ, vội vàng vừa chạy vừa nói:

- Tại anh mà em muộn rồi đây này! Tối về biết tay!!!

Hoàng Anh còn đang ngơ ngác trước hình tượng mới của mình, mãi sau khi nó khuất bóng mới tỉnh ra, hét:

- Khoan đã!! Anh không mang ví!!!

Nhưng nó đã biến mất tăm rồi!

Hoàng Anh còn đang ngơ ngác trước hình tượng mới của mình, mãi sau khi nó khuất bóng mới tỉnh ra, hét:

- Khoan đã!! Anh không mang ví!!!

Nhưng nó đã biến mất tăm rồi!

Cậu quay ra nhìn chỗ mấy cô nhân viên, đang loay hoay không biết nên làm gì thì vô tình đụng trúng 1 người. Cậu luống cuống xin lỗi:

- Xin lỗi, bạn có sao không?

- xin lỗi, ơ....

Anh và cô gái mới đụng phải cùng chỉ vào đối phương, ngạc nhiên:

- Là anh/ Là em à?

>>> BACK

Hoàng Anh đang lững thững vừa đi vừa gặm..... thịt bò khô thì nghe thấy tiếng cãi vã. Một cô gái đang bị 1 tên lưu manh to con chặn đường và đang cãi nhau với hắn.

Cho 1 cọng nữa vào miệng, anh quyết định..... đi qua. Một chọi một thì có cửa thắng rồi, cô gái kia nhìn cũng biết không phải loại quá yếu đuối, xen vào chỉ tổ mệt thân.

Thấy anh, tên lưu manh kia đột ngột chuyển đối tượng, chạy lại chỗ anh:

- ôi, người đẹp đi đâu thế này, có cần anh đưa về không?

Vừa nói hắn vừa đưa tay định vuốt cằm Hoàng Anh. Anh đang định tổng cho hắn 1 cọng bò khô và khuyến mãi 1 đấm thì cô gái kia đã lia cho hắn 1 chiếc giày, quát:

- Đồ dê xồm! Đừng bắt nạt cô ấy!

Anh nhếch mép cười. Thân mình còn lo chưa xong mà đã đòi lo cho người khác, rồi cô ta sẽ phải hối hận thôi. Quả vậy, hắn quay sang cô gái với vẻ mặt tức giận:

- Con diêm, mày vừa làm gì đó hả??

Rồi quay sang anh:

- Rồi sẽ đến lượt cô em!

Anh đứng khoanh tay nhìn rồi quay bước đi. Đơn giản là không muốn dính vào rắc rối. Làm việc tốt thì khi làm việc xấu lại bị chỉ trích, mà anh không phải là người tốt, việc gì phải lo chuyện bao đồng? Cô gái đó lùi dần với khuôn mặt căm tức, liếc sang thấy anh đang bỏ đi thì hét:

- Chị ơi! Em vừa cứu chị mà! Đừng bỏ đi như vậy chứ?!!

Anh quay lại, dứt cọng mì 1 cách phũ phàng. Tự dưng xen vào rồi bắt người ta giúp, cô ta bị khùng à trời?

Ai cần cô ta giúp chứ?

Nói rồi anh định đi tiếp thì cô ta lại lên tiếng:

- Này, giúp em với! Tên khốn....

Anh quay lại, máu sôi sùng sục. Cô ta vừa mới câu trước nhờ anh giúp, câu sau đã mắng anh là sao chứ? Nhưng khi thấy tên kia đang định sàm sỡ cô gái đó, anh vội buông túi thịt bỏ khô ra, lao đến và nhảy lên cao, đá bay hẳn ra ngoài rồi kéo tay cô gái chạy.

Chạy 1 đoạn đủ xa, cả 2 dừng lại. Cô gái vẫn chưa hết ngạc nhiên, tròn mắt ra nhìn người mới cứu mình, không thể tin nổi đó là người đã tung ra cú đá bay vừa nãy:

- Chị.....

Bất ngờ bộ tóc giả do chạy và hoạt động mạnh đã bị bung ra và xộc xệch. Cô gái không biết nói gì hơn còn anh thì thở dài:

- Tôi là con trai chính hiệu đấy!

Sợ cô ta còn chưa tin, anh tháo luôn bộ tóc giả xuống, lấy chai nước rửa sạch lớp hóa trang, trông có khác đôi chút nhưng vẫn còn giống con gái lắm. Tưởng là cô ta sẽ nghĩ anh là gay rồi sợ hãi tìm cách bỏ đi hoặc ra về không quan trọng việc đó, nhưng cô mỉm cười nói ngay:

- Vừa nãy anh đá đẹp lắm. Khi nào dạy em nha! Em là Trịnh Uyên, cứ gọi em là Uyên Uyên.

Hoàng Anh có chút choáng ngợp khi được thừa nhận là con trai 1 cách dễ dàng. Anh tròn mắt nhìn người con gái với mái tóc uốn màu hạt dẻ, dáng người thanh mảnh mặc chiếc áo thun dài, khoác chiếc áo ren mỏng kết hợp với chân váy, đôi mắt ấm và nụ cười thanh thoát như mùa thu tỏa nắng. Anh bỗng nghe trái tim mình lỗi một nhịp. Cô gái ấy thật đặc biệt.

7. Chương 7

Trở lại với hiện tại, cô gái đó đang đứng trước mặt anh đây. Cô lên tiếng, tươi cười:

- Hôm nay trốn học để đi shopping với em trai, không ngờ lại gặp anh ở đây. Anh cũng mua đồ à?

Nhắc mới nhớ, anh vẫn đang đứng giữa 1 đống đồ chưa tính tiền. Chợt nghĩ ra cái gì, mắt anh sáng lên:

- Phải rồi, em cho anh mượn điện thoại được không? Anh đi mua đồ với đứa em mà nó có việc đi trước rồi, anh lại không mang tiền.

Uyên Uyên ngỏ lời trả tiền hộ nhưng Hoàng Anh kiên quyết không nhận. Anh gọi về máy của mình ở nhà để vụ Năm nghe máy và sai người đến. Trong thời gian đó thì đương nhiên phải tranh thủ nói chuyện với người đẹp rồi.

Nói chuyện một hồi, Hoàng Anh mới biết Uyên Uyên cũng là người mẫu của MZ, được tuyển qua cuộc thi ở trường Nghệ thuật vào năm ngoái. Nhưng anh tuyệt nhiên không cho cô biết mình là con trai của Tổng giám đốc công ty MZ. Điều đó có thể sẽ trở thành vật cản. Sau khi có người đến và trả tiền, anh đành ra về, không quên để lại 1 điều làm chìa khóa cho những cuộc hẹn sau:

- Anh nợ em, nhất định sẽ trả!

- Không có gì, em mới phải cảm ơn anh mà.

- Vậy cho anh 1 cuộc hẹn nhé?

- Uhm..... được thôi!

“YEAH!” Hoàng Anh nhảy lên vui sướng làm Uyên Uyên phì cười.

Liệu anh chàng xinh gái Hoàng Anh có cơ hội được Uyên Uyên và Nó sẽ ra sao khi đến muộn cuộc thi?

Nó đến trường thì cuộc thi cũng đã bắt đầu được 1 lúc. Trần Duy đang sải bước tự tin trên sàn catwalk, ánh mắt ấm áp và khoe miệng nhoeo 1 nụ cười. Phần đầu của cuộc thi là “Trang phục tự chọn”. Hẳn khoác lên mình bộ đồ thể thao trắng, mũ và giày cũng trắng nốt, đeo túi đựng gậy đánh golf đằng sau. Trông hẳn

lúc này vừa năng động, vừa lịch lãm, đúng với phong cách của hần. Đám fan của hần ở dưới được thể cứ gào rú âm ỉ lên.

Nó vội vàng vào phòng chọn đồ ở phía sau sân khấu thì đụng Hoàng Kỳ ngay ở cửa. Hần nhếch miệng:

- Chà, tôi còn tưởng cậu không đến cơ đấy.

Nó nheo mắt lại:

- Yên tâm, trước khi đánh bại cậu thì tôi chưa chết đâu.

Nó vào chọn đồ xong thì ra trang điểm. Vừa ngồi yên cho chuyên viên make up, nó vừa tranh thủ bắt chuyện với Trung - 1 cậu bạn cùng lớp:

- Nè cậu, tại sao có mình lớp ta thi thôi vậy?

Trung liếc nhìn nó 1 cái rồi từ tốn:

- Cậu không biết gì mà vẫn vào học ở đây à? Lớp mình là lớp dành cho những người muốn trở thành người mẫu. Hôm nay chỉ thi để chọn người mẫu thôi. Hai người dành chiến thắng sẽ được MZ đào tạo, giống như 1 suất học bổng ấy.

Nó gật gù:

- Ra là vậy.

Trung tiếp:

- Năm ngoái Uyên Uyên lớp mình là 1 trong 2 người được chọn đấy.

- Hả? Hèn chi hôm nay không thấy cô nàng đâu.

- Ủ, cô ấy không phải thi nữa. Mà này, nói nhỏ nhé, số đo thực của cô ấy là 88- 50- 86 đấy. Trên báo thì nói là 90- 60- 89.

- Ha ha, sao cậu biết được hay vậy? (Tên chết tiệt)

- Tôi còn biết cả chuyện cô ấy làm gì trước khi ngủ, thích ăn gì, uống gì nữa cơ. Khó có chuyện gì mà Nam Trung này không biết lắm!

Vừa nói Trung vừa há miệng ra cười làm cô chuyên viên trang điểm sợ hãi đánh rơi cả hộp phấn lên người hần. Nó hừ nhẹ 1 tiếng rồi mặc xác hần hí hửng kể lể đủ thứ, nó chỉ ngồi sửa soạn lại 1 chút. Sắp đến lượt nó rồi.

Nó đứng bên cánh gà và nhìn Hoàng Kỳ đang biểu diễn. Lần đầu tiên nó thấy hần cũng..... đẹp trai. Các fan ở dưới thi nhau chụp hình và hét lên phấn khích. Hần mặc một chiếc áo len mỏng dài tay màu tro có cổ tim, quần bò và giày đen, trông rất lãng tử. Cái bản mặt nhăn nhó thường ngày trở nên lạnh lùng và có chút gì đó thu hút. Bước đi của hần vững vàng và chuyên nghiệp khiến nó cảm thấy mình phải cố gắng hơn nữa mới có thể thắng được.

Những điều cơ bản mà 1 người mẫu cần biết, nó đều được học từ khi còn rất nhỏ. Lúc ấy mẹ nó rất yêu nghề (giờ vẫn vậy) nên khi về nhà thường dạy nó đi, đứng, tạo dáng sao cho đẹp. Cả gu thẩm mỹ của nó cũng ít nhiều ảnh hưởng từ bà.

Hoàng Kỳ bước vào thì nó bước ra. Nhưng chân của nó, sớm không sớm, muộn không muộn lại chọn ngay lúc này mà vướng phải bậc thềm làm nó ngã ụch xuống. Phía dưới khán đài ồ lên. Trần Duy đang đứng ở gần đó và Hoàng Kỳ đang đi về phía nó, cả 2 vội vàng đến đỡ nó dậy. Chân nó khuyu xuống. Có lẽ là đã bị thương rồi, cổ chân có vết bầm lớn và bàn tay cầm ván trượt cũng bị trầy xước không ít. Nhưng nó chỉ có chưa đầy 1 phút trên sân diễn, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ được? Nghĩ thế, nó đứng dậy và..... đi tiếp. Ánh mắt nó cương quyết và mạnh mẽ như muốn nói lên rằng “Tôi nhất định không thua, nhất định không gục ngã!”

Nó bước trên sân catwalk 1 cách tự tin và chuyên nghiệp không kém những người mẫu hàng đầu. Chiếc áo thun dài tay được nó kết hợp với áo sơ mi cột tay khoác ngoài và quần bò bạc, tay cầm chiếc ván trượt màu

xanh dương và đội chiếc mũ lưỡi trai màu xanh dương pha trắng. Về đẹp tự nhiên, phong cách ẩn tượng cùng sự thu hút trời phú và sự kiên cường mạnh mẽ, nó làm tim của 2 anh chàng đứng sau và hàng trăm con tim ở đây lỡ mất 1 nhịp.

Đang đến giữa sân khấu thì chân nó hơi khụy xuống 1 giây nhưng ít ai thấy được vì nó vẫn mỉm cười đi tiếp. Ở lượt quay về, nó đặt chân lên tấm ván trượt và để ván tự lăn đi 1 đoạn ngắn. Khán giả ở dưới phấn khích vỗ tay và hét ầm lên. 3 vị giám khảo: Cô Hiệu trưởng, Đại diện công ty MZ và cựu người mẫu Lý Tiểu Oanh im lặng quan sát và..... lắc đầu (?)

Nó vào được sau cánh gà thì cả lớp nhào đến hỏi thăm rồi bắt nó đến phòng y tế kiểm tra. Nó cười nhẹ bảo không sao nhưng Hoàng Kỳ đứng ngoài khoanh tay nói:

- Đôi chân và gương mặt là thứ cần được bảo vệ nhất của 1 người mẫu. Để ỉnh bị thương thì cậu là đồ bất cần, để ỉnh bị thương mà không chăm sóc thì cậu chỉ là 1 tên nghiệp dư không đáng xách dép cho tôi thôi.

Nói rồi hất bỏ đi, mặc kệ lời phản nài của 1 số bạn rằng hấn nói hơi quá. Nhưng nó cũng tức cái thái độ của hấn thôi, chứ ai bảo là nó không định chăm sóc vết thương? Hơ hơ, cả nhà nghĩ sao ấy chứ, nó là ai nào?

Trần Duy dìu nó lên phòng y tế thì không thấy cô y tá đâu, hấn đành sát trùng vết thương rồi băng bó cho nó. Nó chỉ ngồi nhìn còn hấn thì cứ cười tủm tỉm. Nó có cảm giác đang bị cười nhạo, cau mày hỏi:

- Cậu cười cái gì?

- Cười là nghề của tôi mà!

- Thế thì tiếp tục đi, tiếp tục cho tới khi cái miệng cậu rộng như miệng con cá ngỗng ấy!

Hấn lại bật cười thành tiếng làm nó phát cáu. Hấn dường như cũng biết nên thôi không cười nữa, nói với nó:

- Ước mơ thật sự của cậu là gì?

Nó lạnh lùng, nghĩ chắc hấn lại lôi ước mơ nhỏ bé của nó ra làm trò cười:

- Đừng hỏi lại những điều cậu đã biết.

Hấn nhìn thẳng vào mắt nó, hỏi nghiêm túc:

- Ý tôi là có việc gì khiến cậu đam mê và có thể chịu mọi gian khổ để làm được không?

Nó hơi bối rối khi chạm vào ánh mắt ấy - ánh mắt sâu như đọc thấu tâm can nó:

- Tôi... thực ra... Hồi nhỏ tôi đã từng ước được làm một siêu mẫu như mẹ....

- Mẹ cậu là người mẫu?

- O.. à... ý tôi là, mà thôi, cậu quan tâm đời tư người khác làm gì? Bây giờ tôi chẳng thích làm gì hết! Cậu hết việc để làm rồi hay sao mà...

Ánh mắt hấn đột nhiên trở nên lạnh lùng trong chốc lát khiến nó lạnh sống lưng, nói với nó:

- Vì tôi coi cậu là bạn nên mới nói với cậu điều này. Nếu như cậu không có đam mê với nghề này thì tốt nhất là đừng có dây dưa thêm. Tôi có thể nhường cơ hội cho 1 người có đủ năng lực và đam mê hơn mình nhưng tuyệt đối sẽ không lùi bước trước 1 kẻ không coi trọng nghề đâu.

Nói xong hấn lại mỉm cười:

- Giờ cậu cứ nghỉ đi, chừng 30 phút nữa sẽ thi phần tiếp theo.

Hấn để nó ở lại phòng y tế rồi đi. Nó khá bất ngờ trước thái độ thay đổi như tắc kè hoa và những điều hấn nói. Liệu nó có hứng thú với nghề làm người mẫu không nhỉ? Trước đây nó từng rất thích, rất muốn làm người mẫu. Nhưng từ khi chứng kiến mẹ mình phải nhập viện do làm việc quá sức và không ăn uống đầy đủ thì nó cảm thấy sợ hãi. Sau đó mẹ nó đã không nhận được bất cứ hợp đồng nào, dần chìm vào quên lãng. Nhưng trước khi biến mất khỏi giới người mẫu, bà lại dùng các mối quan hệ và vốn liếng của mình để dựng

nên công ty MZ hôm nay. Bà luôn hy vọng sẽ đáp ứng được đầy đủ những yêu cầu mà một người mẫu cần để không ai phải làm việc quá sức như mình.

Nó đang suy nghĩ thì có điện thoại:

- A lô?

- Mà làm cái trò gì mà để bị vấp ngã thế hả em???

- Anh giảm volume xuống hộ em cái. Chỉ là vấp ngã chút thôi mà.

- Hừ, sưng cả chân lên mà còn cãi!

- Em vẫn đi được. Mà sao anh biết nhanh vậy?

- Ô, à.... em nghỉ ngơi cho khỏe đi nhá, anh chợt nhớ ra có con chuột trong phòng, phải đi tìm, à nhầm, đi tập kích nó đã, chào em gái yêu nhá! Bye!!

-

- tút tút tút

- HOÀNG ANH ĐÁNG CHẾT!!!

Nó tức giận hét vào cái máy dù bên kia đã tắt máy rồi. Chắc chắn ông anh có nội gián ở trường rồi, nếu không sao lại biết nhanh đến vậy. Để xem, nó nhất định sẽ điều tra!

Đang ngồi nguyên rửa Hoàng Anh thì nó lại nhận được điện thoại. Nhìn vào màn hình, nó há hốc miệng:

- Mẹ.....???

Đang ngồi nguyên rửa Hoàng Anh thì nó lại nhận được điện thoại. Nhìn vào màn hình, nó há hốc miệng:

- Mẹ.....???

Bấm nút nghe mà lòng nó cứ bồn chồn. Mẹ nó đâu có hứng thú gọi cho nó, nhất là vào cái giờ mà lẽ ra nó đang học này đâu chứ?

- Alô, mẹ ạ?

- Con với cái, bị thương nặng đến không cầm nổi máy hay sao mà để mẫu thân đợi lâu thế hả??

- Sao mẹ biết....

- Nghe cho rõ đây: Con NHẤT ĐỊNH PHẢI THẮNG cuộc thi hôm nay, vì thế lo mà dưỡng thương cho tốt. May là chỉ bị bầm thôi đấy.

- Không phải là mẹ đang lo cho con đấy chứ?

- Con mà cũng cần người khác lo sao? Hôm nào rảnh ta sẽ đến huấn luyện lại cách đi cho con mới được. Có mỗi bước lên sàn catwalk mà cũng ngã nữa, haizz.

Nó cười trừ:

- Không phải chứ? Mà tại sao con phải thắng cuộc thi này? Con cũng chẳng thích thú gì với công ty MZ của mẹ đâu.... Nó ra vẻ không quan tâm để chọc tức mẹ nó. Nhưng cuối cùng thì vẫn là mẹ nó áp đảo:

- Vậy thì con chuẩn bị đi chuyển đổi giới tính luôn nhé. Ta sẽ rất vui đấy!

- KHÔNG!!! CON LÀ CON GÁI CỦA MẸ CỐ MÀ???

- Tút tút tút....

Trời ơi, sao ai cũng nắm thóp nó thế này, sống sao nổi??? Mà khoan! Nó vừa hét cái câu chết người đó à? Lỡ có ai nghe thấy thì sao???

Nó vội vàng khập khiễng ra tới cửa, ngó quanh quất một hồi rồi mới thở phào trở vào trong. Nhưng nó nào biết, khuất sau bức tường kia, có người đang đứng thở dốc cùng với sự ngạc nhiên tột độ.....

Hoàng Anh về tới nhà liền vợ vội cái điện thoại để lưu số của Uyên Uyên. Anh nhắn tin cho cô rồi hí hửng đi tắm. Từ bây giờ, Hoàng Anh đã không còn là Hoàng Anh của ngày hôm qua nữa rồi. Phải thay đổi chứ. Tất cả vì tình yêu muôn năm!!!

Sau khi nghỉ ngơi, nó lại được Trần Duy hộ tống tới phòng thi dù nó đã có thể tự đi được. Phần thứ 2 sẽ được tổ chức ở studio của trường: Đứng trước ống kính. Nó thấy có chút... hồi hộp. Cảm giác thú vị khi đứng trước máy ảnh, đã rất rất lâu rồi nó chưa có lại cảm giác này. Kể ra thì..... làm người mẫu cũng rất thú vị đấy chứ.

Phần này để xác định xem từng thí sinh có ăn ảnh hay không. Các bạn khác thì cũng khá, nhưng phần lớn là eo ợt hoặc giả tạo khi chụp. Nó không thích thế. Chụp hình là phải tự nhiên, tự tin, dùng cảm xúc thật của mình để thể hiện qua từng động tác, từng ánh nhìn giống như..... tên khỉ Trần Duy lúc này. Hắn có sẵn trong người cái khí chất của một người mẫu, chụp hình rất phong cách và ăn ảnh. Vẫn là trường phái lịch lãm, hần làm nó nghĩ đến những chàng hoàng tử trong mơ của các cô gái, tất nhiên, trừ nó ra.

Hoàng Kỳ thì có vẻ không hứng thú với phần này nhất nhưng hình hắn chụp vẫn rất ấn tượng. Sự mạnh mẽ nam tính và nét quyến rũ qua phong thái lạnh lùng, hần làm tim ai đó có hơi.... đập nhanh 1 chút vì ngưỡng mộ. Phần này không có đông khán giả và mọi người cũng được yêu cầu giữ trật tự nên không xảy ra cảnh la hét cuồng nhiệt. Nhưng nó vẫn ghi nhớ mãi bởi màn “xịt máu mũi” vô cùng ấn tượng của 1 cô nàng khi nhìn thấy Hoàng Kỳ nhún 1 nụ cười nửa miệng. Máu phun ra theo hình cầu vòng với tỉ tỉ những hạt li ti, trông vô cùng..... đẹp. Nó cứ đứng đờ người ra ngắm cảnh máu phun và nở nụ cười ngây dại còn mọi người sợ hãi đưa cô nàng đi cấp cứu. Trước khi cô ta được đưa lên xe, nó còn níu tay áo người khiêng cáng rồi nhìn cô nàng với ánh mắt luyến tiếc. Chú khiêng cáng tưởng nó là người yêu của cô nàng hay sao bèn nói 1 câu làm nó tỉnh ngay tắp lự:

- Cậu đừng lo. Cô ấy sẽ về bên cậu ngay thôi mà!....

8. Chương 8

Nó nổi da gà, quay vào trong. May mà nó chưa để mọi người biết là nó thích máu đấy. Bình thường nó tỏ ra sợ máu vì thực ra nó rất yêu màu đỏ tươi và mùi tanh của máu, nếu để nó tiếp xúc với máu thì nó sẽ trở nên..... không biết diễn tả sao nữa.

Tới lượt nó chụp hình. Nó tạo ình những tư thế ngộ nghĩnh. Phong cách mà nó muốn thể hiện là sự năng động. phá cách và có phần..... nổi loạn ^^ . Nó mong chờ sẽ có một màn xịt máu nữa đây mà...

Và có một người nữa cũng khiến nó phải chú ý: Tiêu Dương. Cô nàng không nổi bật ở phần đầu nhưng ở phần này lại đặc biệt thu hút. Nó chưa có ấn tượng về người này thì phải. Nhưng từ hôm nay thì phải nhìn nhận lại rồi. Nói sao nhỉ? Trông cô ta..... giống y như một đứa trẻ! Nụ cười của cô ấy rất trong sáng và đáng yêu, ngay cả một đứa “nhờn” người đẹp như nó cũng phải thừa nhận là cô nàng quá ư dễ thương >”

Phần 3 vẫn là chụp hình nhưng là chụp hình quảng cáo. Là một người mẫu thì ắt hẳn bạn sẽ có cơ hội đại diện ột hãng nào đó, mà MZ lại rất chú trọng việc kết giao với các hãng sản phẩm để các nhân viên của mình có một thị trường rộng lớn mà phát triển nên việc chụp hình quảng cáo là rất cần thiết.

Cũng với một lon coca, trong khi các bạn khác bày đủ trò múa máy, Trần Duy nhẹ nhàng đưa lon coca lên uống và “khà” 1 tiếng với vẻ mặt “OA, thật là tuyệt”. Hoàng Kỳ thì để lon coca áp vào má, đưa ánh mắt lạnh mà quyến rũ chết người nhìn về ống kính, nó sử dụng 1 động tác hiphop, 1 tay chống xuống đất, 1 tay cầm lon coca đặt lên đầu, 2 chân giơ cao trông rất cá tính và mạnh mẽ. Tiêu Dương thì tình nghịch cầm lon coca ngang mặt trong tư thế chuẩn bị mở, một mắt nhắm một mắt mở như kiểu đang mở 1 hộp bí mật gì đó. Cả bốn đều thể hiện rất đạt, chỉ còn chờ nhận xét từ phía giám khảo. Mà tại sao họ cứ lắc đầu thế nhỉ?

Nó không giấu nổi tò mò, dùng ánh mắt để hỏi cô hiệu trưởng thì nhận được câu trả lời..... từ đại diện công ty MZ:

- Chúng tôi đã rất khó xử khi lựa chọn ra 2 người để kí hợp đồng hợp tác với MZ giữa các bạn, vì ai cũng rất có năng lực. Nhưng sau khi thảo luận, chúng tôi đã tìm ra được 4 người xuất sắc nhất trong đợt thi này.

Bà Lý Tiểu Oanh nói tiếp:

- Đó là bạn Trần Duy, Hoàng Kỳ, Vũ Hoàng Minh và Tiêu Dương.

Cô hiệu trưởng cũng “đá” vào:

- Nhưng cơ hội này chỉ được dành cho 2 người mà thôi. Nếu có ai trong số các bạn muốn nhường cho bạn mình thì có thể nói với chúng tôi để không mất thời gian chọn lựa. Có ai không?

Cả 4 nhìn nhau 1 chút và đều hướng ánh mắt quyết tâm về phía ban giám khảo. Nó nói:

- Em không có lí do để nhường cho bất cứ ai cả. Họ vừa là bạn nhưng cũng vừa là đối thủ của em. Đã là đối thủ thì không thể nhường nhịn theo kiểu cô nói. Như thế gọi là thương hại, mà chúng em không cần sự thương hại từ bất cứ ai.

3 người còn lại đều gật đầu đồng tình với nó, ánh mắt cả 4 đứa chứa đựng một bầu trời nhiệt huyết đang sục sôi khiến 3 vị giám khảo cũng sờ nhìn thấy mình của ngày xưa trong đó. Họ khẽ mỉm cười và quyết định:

- Nếu vậy, chúng tôi không còn cách nào khác là phải tuyên bố 2 em xuất sắc nhất.

Đại diện công ty MZ:

- Người đầu tiên là Trần Duy. Cậu biết cách phát huy điểm mạnh của mình, làm việc rất chuyên nghiệp và luôn cố gắng. Tôi rất vui mừng được chào đón một người có tâm huyết và trách nhiệm như cậu vào MZ.

Nói rồi ông ta đi đến và bắt tay Trần Duy. Hắn mỉm cười cảm ơn và quay sang bọn nó, chờ đợi.

Bà Lý Tiểu Oanh nhìn Hoàng Kỳ và nói:

- Biết đứng lên sau vấp ngã, luôn mỉm cười trên sàn diễn, có tư chất và sự sáng tạo trong diễn xuất, cậu chính là sự lựa chọn tiếp theo của chúng tôi, Vũ Hoàng Minh.

Rồi bà quay sang nó và mỉm cười. Nó vui mừng bắt tay bà và tên Trần Duy. Thế là nó đã hoàn thành rồi, đã giữ được cuộc đời con gái của mình rồi, và thắng cả con quỷ Hoàng Kỳ chết tiệt ấy.....

Nó chợt nhớ ra, quay sang Hoàng Kỳ và cô bạn Tiêu Dương. Cả 2 đang lặng người đi buồn bã. Nó nhìn thấy sự thất vọng trong mắt Tiêu Dương, đôi mắt to tròn giờ đã ngân ngấn nước. Còn Hoàng Kỳ thì cúi gằm mặt xuống.

Lúc đó, nó có chút.... buồn theo. Như có gì đó hụt hẫng và buồn bã lắm. Trần Duy thì không biết nói gì hơn. Bây giờ có lại với Hoàng Kỳ, hắn cũng bị cho là đang thương hại, mà không lại, nhìn em thế này hắn cũng rất đau lòng. Nhưng sự nghiệp là do chính tay mình dựng nên, hắn cũng mong Kỳ có thể vững vàng trên đôi chân của chính cậu, hắn chỉ có thể đứng một bên và dõi theo mà thôi.

Nhưng tiếng cô hiệu trưởng vang lên làm phá tan bầu không khí khó xử ấy:

- Và cũng không thể phủ nhận năng lực của 2 em Kỳ và Dương, chúng tôi quyết định sẽ xét đỗ cả 2 em. Chúc mừng cả 4.

Cô và 2 vị giám khảo còn lại mỉm cười, còn tụi nó thì như vỡ òa lên, chạy lại quàng vai bá cổ nhau “thắm thiết”. Nó bẹo má Tiêu Dương và bá vai Hoàng Kỳ còn Trần Duy thì cúi đầu Hoàng Kỳ xuống mà dụi dụi nắm đấm vào. Cả 4 đứa cười giòn tan.

Để cho bọn nó tận hưởng niềm vui một chút, đại diện MZ lại nói:

- Tuần sau các bạn sẽ bắt đầu kí hợp đồng và trở thành người mẫu của MZ. Các bạn phải cố gắng hết sức mình để có thể tiến xa hơn. Chúng tôi sẽ xếp các bạn vào chung 1 nhóm với người mẫu hàng đầu MZ - Angus để thực hiện dự án nhóm người mẫu 5 thành viên lấy tên là ANGELS. Bây giờ các bạn.....

- KHÔNG PHẢI CHỨ???_ Nó hét lên. Tại sao lại là hợp tác với cái tên chảnh chọe đó?? Không, nó nghĩ lại rồi, nó sẽ nhường cho bất kì ai đấy, có ai muốn thay nó thì nói lẹ đi. Nó không muốn làm cùng với tên biến thái Angus đâu.....

Nó cười gượng gạo nói với cô hiệu trưởng và 2 người kia:

- Thưa cô.... em..... có thể rút lui được không ạ?

Tất cả mọi người nhìn nó ngạc nhiên. Cô hiệu trưởng từ tốn hỏi lại:

- Em suy nghĩ kĩ chưa? Kỳ thi này vốn không ép buộc, chỉ khi các em kí hợp đồng thì mới phải chịu trách nhiệm về những điều khoản trong hợp đồng thôi.

- Dạ em....

Hoàng Kỳ ngắt lời nó:

- Tốt thật, cậu thấy tôi cùng vào nên tính rút lui trước là phải. Biết đâu sau này tôi lại được ái mộ hơn, đúng không?

- Cậu coi chừng cái mặt khỉ của mình đấy! Ai nói tôi sợ nào?

- Ồ, để xem ai sợ đến nỗi định rút lui ấy nhỉ?

- Ai vậy? Tôi có nói là rút lui sao?? Mà cậu bại dưới tay tôi rồi còn định khiêu khích để tiếp tục bại à? Tôi sẵn sàng đây, ha ha.

Hoàng Kỳ hừ 1 cái rồi quay mặt đi. Nó thưa lại với cô là nó sẽ tiếp tục. 1 Hoàng Kỳ và 1 Angus chứ có đến 100 thằng Vũ Hoàng Minh này cũng cóc sợ! Fighting!!

Tiêu Dương cũng nhìn nó với ánh mắt dễ thương chết người:

- Hay quá, Minh giúp đỡ tớ với nha! __ cười.

Nó bất giác đưa tay lên bẹo má nhỏ:

- Vì cậu tớ sẽ ở lại!

Dương đỏ bừng mặt lên, nó nhìn thấy được cả khối đang bốc lên nữa đấy. Nhưng đứng trước Tiêu Dương thì nó không thể kiềm chế được. Đảm bảo ai cũng thế thôi, nhìn là muốn cắn, muốn bẹo, muốn ôm, muốn đá cho 1 phát. Như Trần Duy lúc này cũng đang giơ 1 tay, vừa cười với nó vừa bẹo má Dương. Cả nó và hân cùng đồng thanh:

- Dễ thương thật!

Dương vừa kêu đau vừa quấy quấy 2 tay:

- A, A, hả ớ a, au á (thả tớ ra, đau quá)

Nó và Duy buông tay thì nhỏ ôm lấy má, phụng phịu:

- 2 người bắt nạt tớ!

Hoàng Kỳ đứng ngoài thấy ngứa mắt bèn nói chen vào:

- Thầy cô và mọi người về rồi kìa. Máy người tính đóng quân ở đây à?

Thế là cả 4 rủ nhau đi ăn mừng. Tiêu Dương hết dỗi rất nhanh, tíu tít đi giữa nó và Trần Duy, nói chuyện rôm rả. Hoàng Kỳ thì cứ ngó lơ đi chỗ khác rồi thì thoảng lại kêu:

- Máy người lảm chuyện quá!

Nó lè lưỡi, nghĩ bụng hân cũng thích đi cùng chứ không thì sao lại còn ở đây. Nhưng sợ nói ra mất vui, nó tiếp tục bàn luận về món cơm chiên và chè Huế với 2 người còn lại.

Đang đi thì Hoàng Kỳ va phải 1 tên trong đám du côn đi ngược chiều. Tên đó quay lại trừng mắt quát:

- Thằng khốn, mày đi kiêu gì đấy hả?

Cả đám nghe thấy tiếng quát liền dừng lại. Tên đi đầu quay lại, gạt bọn đàn em ra để nhìn cho rõ mặt thằng “xác xược” nào dám đụng vào người của chúng:

- Thằng ngu nào..... Á, mày.... à, đại... đại ca, bọn em biết lỗi rồi, bọn em không dám làm thế nữa, xin phép anh ạ!

Nói rồi hắn định co cẳng chạy nhưng đã bị Hoàng Kỳ tóm cổ lại, xách lên. Hoàng Kỳ trừng mắt lên nhìn tên đó:

- Mày vừa nói cái gì? Ai là thằng ngu hả?

Hắn sợ hãi run cầm cập:

- Em... em không biết đó... đó là anh, em “bay” liền ạ!

Nói rồi hắn cầm tay Hoàng Kỳ, gỡ nhẹ nhàng xuống và tự vỗ vào mông mình rồi chạy biến. Mọi người xung quanh nhìn Hoàng Kỳ với ánh mắt kì thị và sợ hãi. Tiêu Dương núp sau áo nó len lén nhìn còn nó và Trần Duy đứng nhìn hắn. Hắn quắc mắt:

- Nhìn cái gì? Có ai làm gì đâu chứ?

- Tôi đang xem trên mặt cậu có viết chữ “GIẾT NGƯỜI” không mà mấy tên kia sợ như thế.

Hắn bực bội nhưng không nói gì nữa, chỉ quay sang nhìn anh trai đứng 1s rồi quay đi. Duy thì im lặng rồi lại lên tiếng:

- Đi hát karaoke nhé.

Nó và Tiêu Dương nhảy lên đồng ý, quên hết mọi chuyện vừa nãy mà vui vẻ vào quán Karaoke. Vừa bước vào cửa, tụi nó đã nhận ngay những cái nhìn “khủng khiếp” của các cô gái và 1 số ánh mắt đố giả của bọn con trai. Nó nghe thấy tiếng xì xào:

- Trời ơi, mấy người kia đẹp quá. 3 anh chàng pro hết sẩy!!

- Nhưng anh kia có bồ rồi, 2 anh còn lại nhìn thích hơn.

- Cô nàng kia trông cũng “ngon” phết chứ, đáng tiếc là có thằng nặng mắt rồi.

Nó bực mình đi qua để lên phòng karaoke ở trên. Tiêu Dương do sợ hãi nên đang bám lấy cánh tay nó, làm mấy kẻ lăm mồm kia tưởng là 2 đứa bồ bịch. Thôi thì nó đang đóng giả con trai cũng chẳng sao, nhưng lại bảo nó không bằng 2 tên kia thì hơi ức.

Lên đến phòng, tụi nó gọi đồ ăn và 1 ít nước ngọt không ga. Sở dĩ không dám uống bia rượu vì tụi nó sợ bị cho thuốc, với cả người mẫu thì không nên uống những thứ có cồn hoặc ga. Tụi nó chọn vài bài rồi đưa cho chú ở dàn máy. Trần Duy xung phong lên hát trước với mấy bài nhạc pop lãng mạn. Giọng của hắn trầm ấm và truyền cảm khiến người nghe như ngủ vùi trong mật ngọt. Nó có cảm giác còn nghe được cả nhịp tim của Tiêu Dương khi cô nàng nhìn Duy hát say mê nữa đấy.

Tiêu Dương chọn vài bài trong sáng và dễ hát với chất giọng trẻ con của mình, nó thì cứ nhạc rap mà đánh, còn Hoàng Kỳ thì..... hát nhạc vàng. Cả 3 đứa nó cùng trở mắt lên nhìn. Đường như cả Trần Duy cũng không biết em mình lại hát được nhạc vàng. Giọng của hắn và Duy khá giống nên khi nghe nó cũng có hơi mụ mị một tẹo. Nhưng chỉ thế thôi. Khi hát xong, hắn lại trở về cái giọng khó nghe nổi của mình làm nó phát bực.

Điểm á? Nó chỉ cho hắn 90 thôi, lấy khuyến khích ấy mà, nhưng cái máy chết tiệt kia lại cho hắn tròn 100 điểm, bằng nó và Duy, chỉ hơn Tiêu Dương 1 điểm. Thế là thế quái gì hả???????

Cả đám đang ngồi nói chuyện thì có mấy người xin vào, bảo là người của phòng bên. Bên đó chơi trò chơi và ai bị thua sẽ phải sang phòng này làm quen. Tên bị thua là một trong số 2 thằng trên tổng 5 đứa bên đó. Hắn nham nhở:

- Tôi là Hưng, đây là Trinh, Thảo, Huyền và Lực. Rất vui được làm quen!

Duy cũng nham nhở lại:

- Còn tôi là Duy, tên này là Kỳ, Minh và Dương.

Mấy đứa con gái son phấn lòe loẹt cứ ra sức cười và “chài” tụi nó. Nói chuyện được mấy câu thì 1 cô hỏi tụi nó, ra về ngay thơ:

- Các anh không uống rượu ạ?

Nó hơi bĩu môi. Cái giọng điệu ấy, bộ dạng ấy, ánh mắt ấy mà cũng đòi ngây thơ ư? Cô ta thậm chí còn chẳng đáng xách dép cho Tiêu Dương nữa.

Nói đến Tiêu Dương, nhỏ đang bị 2 tên kia hỏi han tán tỉnh dù nó đang ngồi ngay cạnh. Nó bực mình kéo Dương vào trong giữa và ngồi ra ngoài, miệng mỉm cười với 2 tên kia. 2 thằng mất “mồi” liền quay sang gọi rượu rồi mời tụi nó uống:

- Chúng ta cùng cạn ly chứ? Anh em với nhau cả, uống 1 chút mới ra dáng đàn ông chứ?

Hắn nhướn mày khiêu khích rồi cười xuề xòa. Chẳng lẽ lại để người ta mời rồi tự uống, bên nó đành nâng ly lên và nhấp môi 1 tý. Tên Lực đưa 1 ly cho Tiêu Dương, mời mọc:

- Em cũng uống 1 tý cho vui. Đến đây rồi chẳng lẽ lại không uống?

Nó gạt nhẹ tay hắn ra, mỉm cười:

- Cô ấy không uống được rượu, xin phép!

Hắn cười giả tạo:

- Nếu vậy cậu hãy uống thay cô ấy cùng tôi nào.

Nó đang định cầm lấy ly rượu thì Hoàng Kỳ quay sang giật phắt:

- Tôi uống cho!

Nhưng nó cũng ngay lập tức giật lại rồi nốc cạn:

- Tôi uống được!

Tiêu Dương nhìn nó lo lắng nhưng nó chỉ cười, ý là không sao. Mấy cô nàng cứ í ới réo tên tụi nó rồi lần la sang ngồi. Nó bị 1 cô kéo ra 1 bên, tách ra khỏi chỗ Tiêu Dương. Cảm thấy có chút không ổn, nó nhìn cô nàng ngồi ưỡn ẹo trên đùi mình, 1 tay quàng lấy vai, 1 tay vuốt ve trên cổ mình mà sờn da gà. Cô nàng lên tiếng:

- Em là Huyền. Trông anh đẹp trai thật đấy, anh có muốn vui vẻ 1 chút không?

Nó liếc sang bên 2 tên còn lại thì cũng không khá khẩm cho lắm, chỉ có Tiêu Dương là đang ngồi sợ hãi giữa 2 thằng mắc dịch kia thôi. Thấy nó cứ nhìn Tiêu Dương, cô ta hơi luồn tay vào cổ áo nó, cúi sát, khẽ thì thầm vào tai nó:

- Thi thoảng đổi vị một chút cho thú vị chứ? Bạn gái anh, để bạn em lo cho.

Cô ta bắt đầu cởi áo khoác của nó thì bị nó túm tay lại, lạnh lùng gần từng chữ 1 cách kinh tởm:

- Tránh- ra!

Cô ta có vẻ uất ức nhưng vẫn cố sấn lại:

- Bọn anh được dùng “hàng” rồi, có không muốn cũng khó đấy.

Ánh mắt cô ta đầy dục vọng, nó chợt giật mình nhận ra người mình đang rất nóng, nhưng “hàng” của cô ta là cái chết tiệt gì chứ, nó là con gái mà!

Nó gạt phắt tay cô ta ra, thở:

- CÚT! Nói cho cô biết, tôi - là - con - gái! Là con gái đấy, cô hiểu không?

Cô ta hậm hực lại gần:

- Đừng đùa chứ? Cơ thể anh đang phản ứng kia.

Cô ta cũng dùng thuốc hay sao mà bắt đầu cởi bỏ áo ngoài. Nó giật mình nhìn về phía Tiêu Dương, 2 tên khốn đó đang ép cô bé uống rượu, chắc là có thuốc. Tụi này thường chơi thuốc để có cảm giác mạnh đấy mà. Trần Duy và Hoàng Kỳ cũng đang chống cự quyết liệt với chính mình trước vẻ sexy của 2 cô còn lại. Nó quay sang Huyền, cô nàng đang tiến lại gần nó hơn, nó lùi dần và dựa vào tường. Đã có thuốc rồi thì trai gái gì tụi nó cũng làm thôi. Nó lo cho Tiêu Dương hơn, cô bé chắc đang sợ hãi, còn khóc nữa kia kia.

Bàn tay của Huyền vừa chạm lên cổ nó, nó thấy mọi tế bào như tê rần. quả thực điều nó muốn làm lúc này là cắn rồi bóp cổ cô ta tới chết. Nhưng ánh mắt nó mệt nhọc chỉ nhìn được đúng 1 chỗ... nó thở dốc.... Bàn tay của cô ta bắt đầu di chuyển trên vùng cổ nó,.....

9. Chương 9

Bàn tay của Huyền vừa chạm lên cổ nó, nó thấy mọi tế bào như tê rần. quả thực điều nó muốn làm lúc này là cắn rồi bóp cổ cô ta tới chết. Nhưng ánh mắt nó mệt nhọc chỉ nhìn được đúng 1 chỗ... nó thở dốc.... Bàn tay của cô ta bắt đầu di chuyển trên vùng cổ nó..... Nó lắc đầu thật mạnh rồi ánh mắt sáng bừng lên, nó là ai chứ? Red của Dark Moon dù phải chết dưới tay của bất kì một kẻ nào, giết hại bất cứ ai cũng không để bạn bè, nhất là con gái bị kẻ khác ức hiếp, Tiêu Dương quá yếu đuối trước mấy kẻ bệnh hoạn này. Nó cần phải giúp nhỏ, nếu không thì còn ai nữa chứ?

Nó đập đầu thật mạnh vào tường cho tỉnh lại. Máu tươi chảy ròng qua miệng làm nó hăng lên, sát khí ngùn ngụt. Nó vung tay tránh cái ôm của Huyền - lúc này đã say thuốc và chật nhẹ vào sau cổ để đánh ngất cô ta. Rồi hăm hăm, nó tiến tới chỗ 2 tên lưu manh đang giở trò đồi bại với Dương.

Nó túm cổ áo từng tên rồi quăng ra ngoài, cởi áo khoác ngoài của mình trùm lên đầu Dương và lao vào đánh 2 tên kia túi bụi. Nó đâm cho tới khi mặt 2 thằng sưng húp lên và không còn van xin được nữa. Khi chúng ép Dương, nghe Dương van xin mà chúng có thêm để ý đâu chứ? Càng nghĩ nó càng hăng, nếu không nhớ ra còn 2 cặp bên kia và tiếng khóc của Dương thì chắc nó đánh chết 2 tên đó luôn quá.

Nó quay sang chỗ Hoàng Kỳ và Trần Duy. Bọn hần dù gì cũng là đàn ông, cường làm sao nổi. Nó đang phân vân không biết có nên nhảy vào hay không thì nghe thấy tiếng.... “roẹt”. Hai cái khóa được kéo ra, Tiêu Dương hét lên:

- AAAAAAAAAAAAA!

Nó đành nhảy vào cho 2 cô nàng mỗi người 1 chệt tay cho ngất đi. Hoàng Kỳ đang say thuốc, cảm nhận được hơi đàn bà, quay sang túm chân nó thì nó giật mình đá 1 phát bay ra tận góc phòng, ngất luôn. Trần Duy đang định vòng tay ôm Tiêu Dương thì bị nó dùng 1 tay giữ chặt đầu, nhấn vào tường rồi đánh ngất luôn thể.

Nó đến cạnh Dương thì cô nàng vẫn đang trùm kín trong áo khoác của nó, sợ hãi không dám nhìn cái cảnh vừa nãy. Nó xoa đầu nhỏ rồi nói:

- Không.... sao... rồi!

Nói hết câu thì nó cũng gục, máu mũi chảy ròng ròng. Ai bảo nó ngốc nghếch uống cái ly rượu chết tiệt đó vào. Thề có Chúa, dù nó theo đạo Phật, từ giờ đến cuối đời nó sẽ không đụng đến một giọt rượu nào ở ngoài nữa, ở nhà vẫn tốt hơn.

Sau vụ việc đó, tụi nó dùng các mối quan hệ để bịt miệng một số kẻ lắm lời và chặn đứng mọi tin đến báo chí. Sắp làm người mẫu rồi mà để xảy ra vụ bê bối này để mà sạt nghiệp à! Trần Duy và Hoàng Kỳ tỉnh dậy, thấy mình bị thương 1 cách bất thường thì có hơi nghi hoặc. Nhất là Hoàng Kỳ, hần bị nặng nhất, cả tay chân và lưng đều đau ê ẩm trong khi nó và Duy chỉ bị thương ở đầu. Nó tăng lờ đi và giả vờ kêu đau rồi ôm vết thương trên trán suýt xoa khiến hần đỡ nghi ngờ 1 chút. Mọi việc được kể lại là bọn nó bị lừa uống thuốc và nó đã ra tay “anh hùng cứu mỹ nhân” đánh gục 5 kẻ bệnh hoạn và đánh ngất 2 đứa hần rồi gục luôn. Tiêu Dương còn “sống sót” đã gọi người đến giải quyết gọn gàng. Thế là kết thúc 1 ngày dài lắm rắc rối. Hôm sau đi học, nhìn thấy vết cắn trên cổ Hoàng Kỳ và Trần Duy, bọn con trai trên lớp cứ trêu chọc mãi làm bọn hần phát bực, đành bỏ lên sân thượng ngồi 2 tiết. Nó thì cứ phờ phơ còn Tiêu Dương tuy thoát nạn nhưng về mặt vẫn cứ buồn buồn. Nó nghĩ chắc là do hôm qua sợ quá nên mới thế.....

Hôm nay nó mới có chút thời gian rảnh để đến quán bar của Tùng. Anh chàng vui lắm, chạy ra bá vai bá cổ nó như thể cả chục năm rồi không gặp. Nó lườm 1 cái, hần bèn bỏ tay ra, giơ lên đầu hàng:

- Thôi, tao biết rồi, mày khó quá đấy.

Nó ngồi vào chiếc ghế sofa đồ quen thuộc, nhâm nhi ly cocktail quen thuộc, hỏi Tùng:

- Mấy hôm nay thế nào?

Tùng vờ như không biết chuyện gì:

- Mày hỏi cái gì? Nếu là hỏi sức khỏe thì tao vẫn còn sung lắm, hỏi quán bar thì nhờ mày mà nó đang hoạt động quá tải luôn. Còn hỏi chung thì thiếu mày không có người để đá nên hơi buồn.

Nó dẫn ly cocktail xuống bàn:

- Mày biết tao muốn hỏi gì mà!

Tùng cười khẩy rồi đưa ly whisky lên nhấp miệng:

- Chuẩn bị hết rồi. Chỉ còn chờ lệnh của mày nữa thôi. Bên Demons đã rục rịch từ tuần trước rồi, chúng đang lăm le gây chiến với ta, không sớm thì muộn cũng phải đổ máu. Với chúng, mày không thể dùng cách như với Black Rose được đâu.

Nó đắm chiêu suy nghĩ. Trước hết là làm thế nào thu phục được Demons chỉ với 1 tuần. Mà kẻ đứng đầu của đám lưu manh ấy là ai chứ? Hắn cũng chưa bao giờ lộ mặt thật - như nó. Nếu đó là 1 tay bặm trợn ưa sử dụng bạo lực thì nó chỉ cần khích tướng 1 chút là sẽ thỏa thuận cách đánh được ngay. Hoặc là một tay giang hồ lắm mánh khéo như tên cầm đầu Black Rose cũng có thể giải quyết được. Nhưng nếu đó là 1 con hổ giống nó, sẽ rất khó để đoán biết. Tốt nhất vẫn cứ phải điều tra kĩ càng đã. Còn sau khi tướng bại, tội nó chỉ cần nhiều nhất là 2 ngày để quét sạch bọn tàn dư còn lại.

Tùng nhìn nó suy nghĩ mà bật cười. Cậu lắc đầu khi nghĩ đến cả một tổ chức Dark Moon lớn nhất nhì nước lại nằm trong tay một con nhỏ đặc biệt như nó. Cả cậu cũng thế, với sức mạnh và khả năng của mình, không thể tưởng tượng được cậu lại đầu quân làm phó tướng cho nó. Có lẽ là bởi con người mạnh mẽ trong nó, sự tự tin và sức mạnh không thua kém ai của nó đã khiến cậu có cảm giác tin tưởng, cả ngũ tướng và hơn 300 anh chị em cũng vậy.

Ánh mắt nó chợt đan lại, nói rõ ràng từng chữ với Tùng:

- Quyết định vậy đi, 6h chiều mai ở chỗ cũ. Mày cho người hẹn người của chúng 7h, chúng ta cần giải quyết gọn gàng. Hành tung của Hades - thủ lĩnh Demons chỉ thực sự lộ diện khi chúng ta lộ diện trước chúng...

Nói rồi nó mỉm cười, nụ cười nửa miệng đầy kiêu ngạo. Tùng cũng phục cả cái tính quyết đoán và nụ cười này đây...

Hoàng Anh mấy hôm nay không đến làm phiền nó nữa, nó thoải mái nhưng cũng hơi buồn một chút. Ngồi bên laptop, nó lại lạch cạch gõ:

" Anh ơi, mấy hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá, em không viết cho anh được. Anh Hoàng Anh biết yêu rồi, quên cả em luôn, em thấy buồn...."

Trước đây những lúc thế này thường có anh ở bên an ủi, có anh Hoàng Anh trêu chọc, em thường quên hết những muộn phiền ngay. Nhưng ai cũng có cuộc sống riêng, em biết em không thể dựa vào một ai quá, em phải tự bước trên đôi chân của mình.

Sắp đến rồi phải không anh, ngày mà anh hẹn sẽ trở về, em nhất định sẽ tìm ra hắn để bắt hắn trả lại những gì đã lấy của anh, bắt hắn trả giá vì đã bắt anh và em phải xa nhau. Em hận.....

Liệu anh có còn yêu em không?

Em hỏi thật ngốc nhỉ, anh đã hứa sẽ quay lại và tha thứ cho em, nhưng em sợ.... Vì ngày đó em quá ngốc, để hắn lừa gạt và hại anh gặp nhiều bất hạnh. Anh đã tha thứ rồi, nhưng trái tim em vẫn còn cảm thấy tội lỗi, em phải làm sao?"

Nó lại gục đầu xuống bàn, chìm vào giấc ngủ say. Trong tiềm thức, nó cảm nhận được hơi lạnh của màn đêm và khe rừng mình. Đêm đầu tiên nó ngủ gục trên bàn tới sáng, không có ai bế lên giường và đắp chăn cho, không có ai sưởi ấm và nằm bên cạnh khi nó tỉnh dậy, cảm giác cô đơn ngập tràn.... Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nó, nóng hổi...

Sáng, nó dậy thì đã thấy Hoàng Anh tắt bật chuẩn bị quần áo, chạy ra chạy vào, thử hết bộ này đến bộ kia rồi bắt nó nhận xét. Nó vừa ngáp vừa lắc đầu, bộ nào cũng bảo “không được” làm Hoàng Anh cáu tiết, anh bặm môi vào phòng rồi chạy ra. Nó đang ngáp, không thềm nhìn rồi quen miệng nói “không được”, liếc mắt sang thì hét toáng lên:

- HOÀNG ANH!!!!

Hoàng Anh đứng khoanh tay giận dữ, bộ nào nó cũng nói không được nên anh tức mình quần độc một cái khăn rồi bước ra. Nó 1 tay che mắt lại, 1 tay xua đuổi:

- Anh đi nhanh đi kẻo làm tổn thương “tâm hồn trong sáng” của em. Body còm nhom thế mà cũng đòi khoe!

Hoàng Anh há hốc mồm. Nó có cần nói đến thế không trời? Chọn cách diễn đạt nhẹ nhàng 1 chút không được sao chứ?

Bực mình khi phải ngồi 1 chỗ mà nhận xét mấy kiểu phối đồ quái gở của ông anh, nó vào lục tung đồng đồ của Hoàng Anh lên và quăng vào người anh 1 chiếc áo thun cộc tay màu xanh lá kiểu cách và 1 cái quần bò ngắn. Kiểm 1 đôi giày thể thao trắng đen và một chiếc mũ đen nữa là trọn bộ. Nó sang phòng mình chọn 1 cái đồng hồ đeo tay rồi quăng cho Hoàng Anh:

- Thêm cái này nữa. Đồ của anh toàn mấy cái vớ vẩn của con gái thôi!

Hoàng Anh đỡ lấy chiếc đồng hồ rồi vội đi thay đồ. Anh cũng biết em mình giỏi chọn đồ nhưng không ngờ là nó hợp với anh đến vậy. Sao anh chẳng chọn được đồ như nó nhỉ? À, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nó chọn đồ nam thì đẹp thế, chứ đồ nữ mà rơi vào tay nó chỉ có vào sọt rác là vừa. Ngày xưa 2 anh em chơi búp bê, trong khi anh chọn cho búp bê những bộ đồ quyến rũ và nữ tính thì nó cắt vải te tua rồi quần vào người búp bê. Đỉnh cao của sự tàn phá là bộ bikini do nó chế ra: kín những chỗ không cần kín và hở tất cả những chỗ cần che lại. Từ đó anh cấm nó đụng vào búp bê vì sợ làm mất “vẻ đẹp trong sáng” của búp bê. Nó thì thích chơi thể thao hơn là ngồi 1 chỗ nên cũng chẳng cần. Qua bao nhiêu năm không thấy nó phối đồ nữ bao giờ nên anh cũng không dám chắc là có khá hơn ngày xưa chút nào không.

Hôm nay anh hẹn Uyên Uyên đi chơi, trường cô bé đang được nghỉ học, mà hình như học cùng trường với Minh thì phải.

Anh đến chỗ hẹn thì đã thấy Uyên Uyên đến từ bao giờ. Hôm nay trông cô xinh hơn cả thường ngày với chiếc váy trắng hở vai dài gần đến đầu gối, eo thắt 1 cái thắt lưng to bản. Cô bé đội chiếc mũ rộng vành và đeo túi xách rất dễ thương. Thấy Hoàng Anh, cô giơ cao tay vẫy. Hoàng Anh chạy lại:

- Em đến lâu chưa?

- Em cũng mới đến thôi ạ. Giờ ta đi đâu đây anh?

- Em nghĩ sao về một bộ phim?

- Ừm..... Rất tuyệt!

Hoàng Anh và cô cùng cười:

- Vậy thì đi nào!

Đến rạp, trong khi Hoàng Anh miệng tươi cười hỏi vé phim tình cảm thì Uyên Uyên:

- Chị ơi cho em 2 vé xem Binh đoàn thủy ma.

Hoàng Anh há miệng, đờ người nhìn cô bé, hỏi lại:

- Em.... em thích phim ma?

- Vâng? Hay mà anh!

Cô nàng nhoẻn cười làm Hoàng Anh thấy hơi mất thể diện, ho khan 1 tiếng rồi thao thao bất tuyệt:

- À, anh hỏi thế thôi. Anh cũng từng xem nhiều phim ma rồi. Anh chỉ lo em sợ thôi.....

Uyên Uyên chỉ cười, tiến vào trong.

Sau hơn 1 tiếng, mọi người bước ra từ trong rạp, Uyên Uyên tươi cười nhắc lại 1 vài tình tiết thú vị, Hoàng Anh thì cứ bịt lấy miệng mà quay mặt đi. Đến khi nghe cô bé nói đến đoạn đáng sợ nhất thì cậu chạy vội lại thùng rác ven đường mà ọe. Thế là đi tong bữa sáng, đã không được gì lại còn mất hồn nữa. “Uyen Uyen ơi là Uyen Uyen, em có thể đừng làm Hoàng Anh này vỡ mộng được không?”

Uyen Uyen nhận ra Hoàng Anh có vẻ không thích xem phim ma nên không dám nhắc nữa. Cô bé không ngờ rằng người đứng trước mặt mình lại đang sợ vì bộ phim đó. Hoàng Anh sau khi ổn hơn đã kéo cô đi trượt patin. Vào sân trượt, anh chọn 2 đôi giày rồi tự đi 1 đôi và chạy lại buộc dây giày cho cô:

- Em biết trượt không?
- Cũng tạm ạ.
- Đừng sợ, để anh dắt đi.

Anh mỉm cười đầy tin tưởng. Mấy bước đầu, anh dắt cô đi, bàn tay nắm chặt lấy tay cô mà lòng thì đang đánh trống mõ cờ. Rồi anh buông tay để cô trượt, chỉ đứng bên cạnh và..... bị bơ toàn tập. Chứ còn sao nữa, người ta đang lướt vèo vèo trên sân kia kìa!! Chỉ tội Hoàng Anh nhà ta tưởng nàng không biết trượt nên mới đến đây ra oai, ai ngờ người ta còn trượt đỉnh hơn mình.

Uyen Uyen trượt lùi vòng quanh sân và lướt quanh Hoàng Anh đang đứng chết trân tại chỗ. Nụ cười của cô tỏa sáng và phong thái nhẹ nhàng làm mọi người trong sân cũng như Hoàng Anh điêu đứng. Hoàng Anh vội lấy điện thoại ra chụp lên một bức rồi kéo cô về. Ở đây để mà hàng trăm con mắt đổ về xăm soi cô à?

Uyen Uyen đang trượt thì bị anh túm tay bảo về, không hiểu gì nhưng cũng đành về theo. Hoàng Anh gọi tài xế của nhà mang xe đến rồi đưa Uyen Uyen đi. Trên đường đi anh không nói một câu gì, Uyen Uyen cũng lẳng lặng ngồi nhìn ra ngoài rồi ngủ thiếp đi.

Đến nơi, Hoàng Anh quay sang thì Uyen Uyen đang ngủ, khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần. Xua vội vài ý nghĩ không được trong sáng cho lắm, anh lại lôi điện thoại ra chụp. Khẽ lay cô dậy và lấy chiếc áo khoác để sẵn ở ghế sau, anh nói:

- Đến nơi rồi.

Uyen Uyen dụi dụi mắt, không hiểu mình đang ở đâu mà trời thì đã về chiều. Hoàng Anh ra mở cửa cho cô xuống, cô lập tức hít 1 hơi dài rồi reo lên thích thú:

- A, biển!!

1 làn gió mát ùa vào thổi tung mái tóc mềm của cô, Hoàng Anh cho tay vào túi quần, bước đi trước, để cô tíu tít chạy theo sau. Ra đến bờ biển, cô chạy trên bãi cát như một đứa trẻ, Hoàng Anh đuổi theo với lời đe dọa:

- Anh mà bắt được thì anh sẽ cưới em cho xem.

Uyen Uyen lè lưỡi trêu chọc rồi lại chạy đi, gió thổi tóc và tà váy của cô ấy bay bay trong ánh hoàng hôn, Hoàng Anh chợt có cảm giác hụt hẫng. Người con gái đó sao mong manh quá, cô ấy gần như lọt thỏm trong ánh nắng chiều làm cậu thấy bất an. Cậu đuổi theo và bắt được cô, khẽ ôm vào lòng:

- Chụp ảnh nhé!

Rồi 2 người tạo dáng đủ kiểu để chụp cho tới khi mặt trời lặn hẳn. Hoàng Anh khoác chiếc áo khi nãy lên người cô và dịu dàng:

- Coi chừng lạnh.

Uyen Uyen hơi đỏ mặt quay đi nhưng do trời tối, Hoàng Anh không thấy được. Cả quãng đường về nhà, cả 2 không nói một lời nào, cứ im lặng lắng nghe nhịp tim đang đập hạnh phúc,

Trong khi đó, cả ngày nó bận rộn chuẩn bị cho cuộc chạm mặt tối nay. Liệu Hades có đến?

Buổi chiều, sau khi sắp xếp mọi chuyện, nó thong dong đi dạo phố. Cảm giác cuộc sống bình yên đến lạ. Nhưng nó biết là sắp có giông bão mà. Kể được mệnh danh là Hades có rất nhiều truyền thuyết, mà có người đã từng khẳng định với nó một truyền thuyết có thật. Những cái khác thì có thể thêu dệt, nhưng vụ một mình quây nát bằng đảng mafia ở miền nam thì quả là đáng sợ... và thú vị nữa. Để cho Dark Moon san bằng Black Rose mà không hề có một hành động nào, nó biết bọn chúng muốn lợi dụng Dark Moon để mình có thể thôn tóm toàn cục. Nhưng nó vẫn cứ làm, vì thực lực có thể suy giảm nhưng danh tiếng lại vang dội hơn sau khi đánh bại Black Rose. Nói suy ra thì bên nó vẫn không hoàn toàn lép vế.

Đang đi, nó chợt nhìn thấy Nhã Nhã và Hoàng Kỳ đang đứng ở 1 góc đường, khá gần chỗ nó, có vẻ như đang cãi nhau. Nó định bụng quay lại để tẩu thoát thì bị phát hiện. Nhã Nhã đứng khoanh tay chặn đường nó làm nó vã mồ hôi (nhanh quá thể):

- Anh đi đâu đấy?

Nó cố nặn ra 1 nụ cười méo xệch:

- A.. ha ha, tình cờ quá, tôi đi ngang qua đây thôi. 2 người đang nói chuyện thì cứ nói tiếp nha, tôi không làm phiền.

Nó định giơ chân bước thì Hoàng Kỳ đáng ghét đã túm lại:

- Ở đây mà giải thích với cô ta! Từ nãy tới giờ tôi bị cô ta làm phiền đến phát điên lên rồi!

Nó quay sang nhìn hắn với ánh mắt đầy ám hiệu “Cậu chưa nói ra đấy chứ hả?”

Hắn đứng dừng nói:

- Tôi chẳng dỗi hơi đi xen vào chuyện gia đình cậu. Vợ cậu thì cậu lo mà chăm sóc chứ đừng chối bỏ trách nhiệm nữa.

Nó há hốc miệng:

- Cái... cái gì??? V...Vợ??

Nhã Nhã đứng ngoài cười mỉm:

- Đúng vậy, “chồng” à, anh còn phải chăm sóc ẹ con em nữa, đừng.....

- ĐỪNG ĐUA, Nhã Nhã, em.... thật quá trơ trên!

Nhã Nhã giật mình, rưng rưng nước mắt:

- Anh à, em... em không cố ý mà, đừng ghét em mà anh! Huhu...

Hoàng Kỳ thấy vậy bèn tức giận:

- Vũ Hoàng Minh, cậu có phải là đàn ông không thế? (...) Tại sao cậu lại nói với vợ chưa cưới của mình những điều như vậy?

Nó cũng phát cáu lên:

- Tôi có phải đàn ông không à? Tất nhiên là kh..... asssh, nó vò đầu bứt tóc, nói chung cô ta không phải vợ tôi, và chẳng có vụ con cái nào ở đây cả, thế thôi!

Nói rồi nó bực mình bỏ đi, Hoàng Kỳ nhìn nó khó chịu còn Nhã Nhã thì giữ tay nó lại:

- Anh!! Em... em không nói thế nữa, đừng ghét em mà!

Nó trừng mắt lên nhìn làm cô nàng giật mình:

- BỎ RA!

Nhã Nhã khóc òa lên làm nó giật mình luống cuống:

- Này, tôi làm gì mà cô khóc hả? Nín đi!

Nhã Nhã lại khóc to hơn. Nó chẳng biết làm sao, nói:

- Tại... tại cô cứ nói sai sự thật đấy chứ!

Hoàng Kỳ liền lao tới túm cổ áo nó:

- Cậu là thằng tòi!!

Hắn định đấm nó thì Nhã Nhã giữ tay hắn lại:

- Là em sai, em không nên nói như thế. Em và anh ấy chưa có gì cả, tất cả là do em bịa đặt thôi, hức.

10. Chương 10

Lần này là Hoàng Kỳ đứng đơ ra. Vậy này giờ cậu làm anh hùng rơm à???

Nó vui mừng gỡ tay hắn ra:

- Thấy chưa, tôi đã bảo là không có mà.

Hắn cười gượng gạo rồi đưa tay lên gãi đầu. Nó quay sang Nhã Nhã:

- Em đừng làm như vậy nữa, tôi đã nói rồi, tôi là.....

- KHÔNG! Không nghe, không nghe, không nghe!

- Vậy tôi đi đây!

- Không nghe gì hết! Á, đợi em. Anh Minh, đợi em với!!

Nó thoát khỏi Nhã Nhã, đứng dựa vào tường, thở dốc, quay sang bên cạnh thì thấy Hoàng Kỳ cũng đang thở dốc, nó hỏi, giọng khó chịu:

- Cậu đi theo tôi làm cái gì?

Hắn vừa thở hổn hển vừa nói:

- Tôi đi theo hồi nào? Là chạy theo đấy chứ, ở đó để mà cô ta tra hỏi về cậu à?

- Hừ, đồ phản bội!

- Tôi sẽ vẫn có quyền yêu cầu cậu 1 điều, vì lúc đó cậu đã hứa rồi. Quân tử nhất ngôn, đừng làm tôi phải nói với mọi người cậu là đồ tiểu nhân không biết giữ lời hứa.

Nó nghiêng răng:

- Cậu nghĩ thế sao?

Hắn hừ 1 tiếng rồi....

- A lô, phòng phát thanh trường ạ? Tôi có 1 tin muốn báo, Vũ Hoàng Minh lớp A.....

Nó dúm vội tay hắn xuống:

- Thôi được, đồ chết tiệt!

- Cũng thường thôi.

Hắn bước đi trước, nó vừa đi vừa giơ tay dí dí vào đầu hắn, miệng lẩm bẩm “Ta sẽ đánh người đẹp lép như con tép, đánh như thế này, thế này....”

- Cậu đang làm trò gì đấy hả?

Hắn không quay lại mà vẫn biết được hả trời? Bộ hắn có mắt đằng sau gáy à??

Chợt nghe thấy tiếng xì xào và nhìn thấy xe cảnh sát và xe cứu thương, nó hóng hớt hồi 1 thằng đang đứng trong đám đông:

- Chuyện gì thế bạn?

- Mới nãy có 1 vụ đánh nhau trong nhà hàng kia. 1 thằng trông cũng khá đẹp trai nhưng còn kém tao 1 tý một mình đánh trọng thương 4 thằng du côn. Xe cứu thương đang phải chuyển đi kia kia.

Nó nhìn theo tay hấn chỉ, thấy bộ dạng của 4 tên đó đang nằm trên cáng chỉ có thể miêu tả bằng 1 từ: THẨM HẠI!

3 thằng trong số chúng đã ngất vì bị đánh và mất máu, 1 thằng còn tỉnh thì đang gào lên đau đớn. Toàn bộ người bọn chúng dính máu be bét, tay chân bị bẻ không thương tiếc. Kẻ đánh bọn chúng hẳn phải là 1 tay cao thủ nhưng vô cùng tàn ác. Có kẻ như thế ở đây ư?

Nó chợt nhớ ra Hoàng Kỳ thì thấy hấn đang nhìn cảnh tượng bên trong và ánh mắt có đôi chút khó hiểu. Bỗng cô gái đứng cạnh hấn hét lên:

- AAAAAAAAAAAAA! Anh.... Anh....

Mọi người cùng quay mắt nhìn. Hấn không hiểu gì, cứ đưa mắt nhìn xuống cô ta. Nhưng hình như nhớ ra gì đó, hấn vội vàng bịt miệng cô ta lại:

- Kia em, đừng như vậy chứ? Ta về nhà rồi nói chuyện....

Hấn kéo cô ta đi trong khi cô nàng sợ hãi không thốt lên được một từ. Nó tò mò đuổi theo.

Vào một con hẻm, hấn buông cô gái ra, cô ta vội vàng quỳ xuống, vừa khóc lóc vừa van xin hấn:

- Xin anh! Tôi... tôi thề là tôi sẽ không nói ra anh đã đánh 4 người đó đâu, xin anh tha cho tôi!!

Hấn im lặng nhìn cô ta 1 cách cay đắng. Vuốt mặt 1 cái, hấn ngồi xuống, nhìn vào mắt cô ta:

- Nghe đây, nếu cô có ý định nói ra thì đừng trách tôi....

Cô gái sợ hãi gật đầu lia lịa, hấn tiếp:

- Giờ thì về nhà sắp xếp hành lí rồi biến khỏi thành phố này đi. Ra khỏi thành phố thì cô sẽ thoát khỏi sự kiểm soát của tôi. Rõ rồi chứ?

Nói rồi cô ta gật đầu và lảo đảo đi lù ra ngoài. Vừa ra khỏi hẻm, cô ta vội vã chạy đi ngay. Hấn lững thững bước ra khỏi con hẻm, bắt gặp nó. Hấn hơi giật mình:

- Cậu... đi theo tôi?

Nó đứng khoanh tay bình thản:

- Nên mới biết được vài điều bí mật....

Mắt hấn chợt bừng lên một tia lửa, gằn giọng:

- Tốt nhất cậu nên im lặng đi!

Hấn bước đi, nó đuổi theo sau:

- Nhưng tại sao? Khi nãy cậu nói chuyện với Nhã Nhã và tôi cơ mà?

Hấn hơi khựng lại:

- Không phải chuyện của cậu! Đừng lắm chuyện!

Nó bực mình nhìn hấn bước đi. Nó thêm vào mà quan tâm! Hấn thích sao thì mặc kệ hấn. Bây giờ nó phải về quán bar của Tùng. Đã 5h rồi....

Nó phóng chiếc mô tô đen lao vút đi. Tùng ngồi sau nó cũng cảm thấy được nó đang hứng thú đến thế nào. Nụ cười nửa miệng hiện hữu trên môi, nó đang nghĩ về..... một chiếc bánh Pizza!!

Chỉ là nó không thích nghĩ đến trận đấu sắp tới nữa, nghĩ nhiều sẽ mất vui. Nó tranh thủ diễn xiếc trên đường với cả nhóm và khi sắp đến điểm hẹn, nó đổi cho Tùng lái xe:

- Mày lên đi! Lâu rồi không xem mày trở tài, hôm nay làm 1 phát lấy le với Demons nhá!

Tùng cười khẩy:

- Tao vẫn còn phong độ lắm!

Và không để nó nói gì thêm, Tùng rồ ga rồi xé gió lao đi. Nó ngồi sau ôm cứng lấy cậu làm cậu càng thích thú phóng nhanh. Ai bảo thường ngày nó không cho cậu cầm lái, giờ mới biết cảm giác ngồi sau đáng sợ thế nào. Trong lòng cứ bất an mà không dám nói cậu chậm lại, sợ bị chọc quê. Nhưng nó lo cho cái tên đáng ghét đang lái xe này sẽ gặp nguy hiểm.... Mà lo làm gì nhỉ, hấn còn đáng sợ hơn cả nó ấy chứ...

Đến ngoại ô thành phố, trên cánh đồng rộng đã ngập ánh sáng của hàng trăm cái mô tô, nhưng hoàn toàn là của bên nó! Nó hơi thắc mắc đôi chút. Đang suy nghĩ thì Tùng bốc đầu lên đi bằng một bánh vào giữa vòng vây của hội rồi rít phanh cho xe quay 180 độ, khói và bụi bay mù mịt.

Khi bụi dần tan hết, hình ảnh 2 bên hiện ra. Nó nheo mắt nhìn đối phương chỉ vón vện 1 người đứng đối diện với hơn 300 người bên nó. Kẻ đó đeo một chiếc mặt nạ màu đen che mất nửa khuôn mặt. Tùng thì chỉ đội 1 chiếc mũ còn nó chơi nguyên 1 cái kính đen to sụ và 1 cái băng đô đen.

Nó lên tiếng hỏi:

- Mà y là Hades?

Hấn cười nửa miệng, không trả lời nó mà hỏi lại:

- Còn cậu là Red?

Nó hơi nhú mồm, chỉ sang Tùng nói:

- Đây mới là Red.

Hấn bật cười:

- Đừng đùa với tôi! ha ha, chiêu đóng giả của cậu đã vô dụng kể từ lần cậu lộ diện trước Black Rose rồi.

Nó hừ 1 tiếng, thầm nghĩ tên này cũng không đến nỗi ngu. Người của hấn cài vào các hội chắc không ít và cũng chẳng hề vô dụng. Nó bình thần bước lên đứng phía trước, vẫn khoanh tay, nói:

- Anh định giải quyết thế nào?

Hấn nhún vai:

- Luật cũ?

Nó tung hứng một quân xúc xắc trên tay và nói:

- Không. Luật mới.

Nói rồi nó tung cao con xúc xắc và lao ngay vào đám trực diện rồi nói:

- Ai bắt được xúc xắc thì thắng. Hấn né kịp nhưng cùi trỏ của nó đã kề mặt và hấn phải cúi xuống để tránh. Nó không để hấn kịp phản ứng liền lên gối trúng mặt hấn làm hấn chảy máu mũi. Đường như hấn cũng giống nó, đều rất thích máu. Hấn quệt mũi và liếm mép đầy hưng phấn. Quân xúc xắc lúc này đang theo quỹ đạo rơi vào tay nó. Nhưng hấn nhất định là không để chuyện đó xảy ra rồi!

Hấn lộn 2 vòng rồi theo tư thế chổng cây chuối mà đá con xúc xắc lên cao, tiện thể xoay chân đạp vào mặt nó. Nó nhanh chóng né được và túm chân hấn lại, hấn xoay người thêm 1 vòng nữa và đá vào cằm nó. Nó bị hất ngã ra, vội lấy lại cân bằng rồi lao vào cướp con xúc xắc đang sắp rơi vào tay hấn. Cả 2 đánh tay đôi, con xúc xắc cứ nảy lên rồi lại nảy lên trong khi 4 cánh tay cứ túm rồi kéo và đánh nhau.

Nó bắt chợt dúm cả 2 tay hấn xuống, dùng 1 cú đá móc đá xúc xắc bay lên. và gập chân lại để lia đầu gối vào mang tai hấn. Hấn nhận ra được tình huống và nhanh chóng dúm tay nó xuống chạm tới đất khiến nó không thực hiện thành công và hấn kịp thời hất chân trụ để nó bị ngã.

Hấn tiếp tục dùng đòn khóa khóa chặt toàn cơ thể nó làm nó không cử động được. Bây giờ chỉ cần hấn muốn, tất cả các khớp xương của nó sẽ.... vỡ vụn!

Nó cắn răng chịu đau và cố gắng lật người. Với sức khỏe của mình, nó có thể làm điều đó. Ngay thời điểm hấn nói lỏng tay ra, nó vùng thoát dây và lật ngược tình thế. Nó giáng 1 cú đấm ngay chính mặt hấn nhưng

hắn quay đi và thoát kịp. Nó tung 1 cú đá xoay sở trường vào mặt hắn làm hắn ngã nhào. Đang định cho hắn 1 cú dứt điểm thì nó chợt bị đá bay ra ngoài.

Nó trừng mắt lên nhìn kẻ đang đứng trước mặt mình. Hắn cũng đeo một chiếc mặt nạ giống tên kia nhưng màu trắng. 2 kẻ này làm nó liên tưởng tới 1 cái gì đó rất quen. Nhưng chưa kịp nghĩ ra, hắn đã lao đến với 1 cú đâm móc. Tùng ngay lập tức nhảy vào, dùng 1 tay đỡ cú đâm đó lại.

Nó gật đầu để Tùng giải quyết tên mới đến, còn Hades, nó phải tự tay đánh bại!

Tùng và hắn giao đấu chỉ mới mấy đòn đã phân biệt thắng thua. Tùng hoàn toàn áp đảo được hắn trong khi theo nhận xét của nó, tên kia không phải hạng tầm thường. Nó không biết Tùng đã giỏi lên như thế từ bao giờ. Lâu nay nó vốn chỉ để cậu làm quân sư quạt mo, không cho đánh nhau dù biết cậu có khả năng. Tùng lúc đầu cũng một mực phản đối nhưng cuối cùng vẫn phải chấp nhận làm “đàn em” dưới sự bao bọc của nó. Vậy mà bây giờ, nhìn Tùng thế này, có ai nghĩ cậu lại là phó tướng dưới trướng của nó cơ chứ?

Nó cười nhẹ. Hades đã kịp gọi cho đồng bọn đến, xung quanh tụi nó lúc này là hàng hàng lớp lớp quân của Demons. Có lẽ hắn chỉ giả vờ đến 1 mình thôi, còn tụi đàn em thì tập hợp ở gần đây đợi thời cơ. Khi Tùng đâm 1 cú khiến tên kia ngã nhào xuống đất và đang định bồi thêm cú nữa, Hades chợt hét lên:

- DỪNG LẠI!!

Hắn xòe tay ra và mỉm cười:

- Tôi thắng!!

Trong tay hắn có xúc xích. Bên nó nhao nhao lên. Riêng Tùng và nó mỉm cười. Tùng không đánh nữa, phải tay đứng dậy, nó thì đồng dạng nói:

- Không. Người thua rồi!

Nói rồi nó cũng xòe tay ra. Trên tay nó là một con xúc xích thiếu mất một mặt. Và một mặt đó đang nằm trong tay Hades. Hắn ngạc nhiên nhìn lại mặt xúc xích trên tay mình, đó là mặt số 2. Vuốt mặt rồi cười lên bất lực, hắn nói to:

- HA HA HA! Ta thua rồi, ta thua rồi! Ha ha..... Red, thu được Demons, người muốn làm gì?

Hắn quay sang nó, giọng khang khác, tay nắm chặt. Nó ngược lên trời và nhìn ngôi sao sáng nhất:

- Để báo thù!

Hắn hừ nhẹ một tiếng rồi quay bước đi, nói:

- Ta chỉ mong người làm những việc có ích.

Nó có đôi chút chạnh lòng.... Hades quay đầu lại nhìn tên mặt nạ bạc đã đập nó khi nãy:

- Cảm ơn! Vì đã đến.....

Nói rồi hắn bước tiếp, tên kia cũng ngồi dậy và đi. Trong khi lũ người của Demons không chịu khuất phục, cứ nhăm nhe gây chiến với bên nó. Hades gào lên:

- CHÚNG MÀY CÚT!! Nếu còn nể mặt tao thì cút về hết đi!

Bọn chúng im bặt. Nó nhìn khuôn mặt ẩn sau chiếc mặt nạ, bất chợt lên tiếng:

- Ở lại đi, làm phó tướng cho tôi....

Hắn cười khẩy. Như thế là hắn đang bị thương hại à? Hắn tiếp tục bước...

-..... Duy!

Hắn tròn mắt ngạc nhiên, quay đầu lại thì nó đang gỡ chiếc kính đen ra. Hắn choáng toàn tập và đứng đơ tại chỗ. Sao lại là nó và.... nó nhận ra hắn từ bao giờ??

Tên đeo mặt nạ bạc cũng sững người lại, nó không để hắn đi, gọi luôn:

- Kỳ, cả cậu nữa! Chúng ta có lí do khác nhau, mục đích cũng khác nhau, nhưng chúng ta đi cùng 1 con đường. Và tôi rất vui mừng được làm bạn đồng hành với cả 2.

Nó nhoẻn cười. Cả 2 thằng đều im lặng, nhưng nó nhìn thấy được sự rung cảm trong lòng bàn tay hơi nở ra rồi siết lại mạnh mẽ của họ. Duy lên tiếng:

- Cậu phát hiện ra tôi từ bao giờ?

- Từ lúc Hoàng Kỳ đến, và chiếc lắc trên tay cậu....

Duy giật mình nhìn lại và bật cười lớn. Cậu vẫn còn ngốc nghếch lắm. Khả năng quan sát của cậu vẫn chưa thể bằng Vũ Hoàng Minh được. Đi theo con người này, có lẽ, những điều cậu muốn hoàn thành đều hoàn toàn có thể....

Minh đưa bàn tay lên, Duy đặt bàn tay mình vào và siết chặt. Hoàng Kỳ định không lại vì hấn không có hứng thú đánh nhau hay bất cứ cái gì, nhưng sau khi Duy thì thầm gì đó vào tai, hấn cũng đồng ý. Tất cả cùng nhìn nhau mỉm cười. Nó vừa cười vừa nói:

- Có lẽ hội mới cần một cái tên mới....

Trần Duy lên tiếng:

- Tên Demons nhá, tôi thấy tên đó hay mà.

Hoàng Kỳ chen vào:

- không, lấy tên Gods đi!

Tùng cũng gia nhập:

- Dark Moon hay hơn.

- Hay lấy tên Rồng Đen nhá.

- Rồng trắng cũng được,

- gì kì vậy? Thà lấy tên Gấu trắng còn hơn.

- Thế hả? Hay lấy tên Chim cánh cụt nhá.

- Thế sao không lấy quách tên Ngũ như câu đi!

- Ngũ như câu là gì?

- là ngu như cẩu đấy, lũ ngốc!

Kẻ vừa phát ngôn đại dốt không ai khác ngoài Hoàng Kỳ. Hấn bị cả hội chọi dép với sỏi đến u đầu, chạy vội vàng, vừa chạy còn vừa nhại lại: “Ngũ như câu! Ngũ như câu!”

Cả hội đuổi nhau chí chóe trên cánh đồng. Gió đêm thổi vù vù như đang cuốn hết những rào cản, đưa đến 1 làn hương mới, 1 niềm tin mới, và 1 tình bạn mới...

11. Chương 11

Theo hẹn, nó đến công ty MZ để kí hợp đồng. Đi đường, nó đụng Tiêu Dương đang bị hỏng xe, bèn dắt đi sửa rồi cùng đến công ty, 2 đứa vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Cô nhóc Dương càng ngày càng dễ thương muốn oánh >.

Vào công ty, 2 đứa nó hơi rụt rè vì xung quanh toàn người mẫu, diễn viên đi ra đi vào. Nó bẽn lẽn hỏi phòng nhân sự rồi kéo Dương đi, nói:

- Mình cũng sắp thành người mẫu mà. Tự tin lên!

Tiêu Dương cũng lấy lại khí thế và 2 đứa hùng hổ bước vào phòng nhân sự. Trong phòng đã có 2 người của MZ và 2 tên khỉ. Sau vụ hôm trước, nó đã có thiện cảm với 2 tên đó hơn, đang định lại dùm tóc “tát tình thương mến thương” vài cái thì Hoàng Kỳ chợt lên tiếng:

- Giải thật! Hẹn 8h mà 8 rưỡi mới đến, 2 người xài giờ cao su hả?

Trần Duy huých nhẹ 1 cái vào tay hấn, hấn quát:

- Cái gì? Tôi nói không đúng à? Thật mất thời gian với mấy người!

Tiêu Dương cúi đầu bối rối còn nó thì tức giận:

- Tên khỉ kia. Muốn chết hả? Nếu không phải xe của Dương bị hỏng thì tụi này có mặt từ lâu rồi. Chưa biết gì mà đã chỉ trích người ta rồi. Assh!

Hấn bị què liền quay mặt đi, không nói gì nữa. Chú bên MZ hòa giải:

- Thôi mỗi người nhường nhau một tý, sau này làm cùng 1 nhóm rồi mà, phải thương yêu nhau chứ ^^.....

Hai đứa nó quay ra đồng thanh:

- Ai thêm thương yêu hấn chứ!!!

Nói rồi 2 đứa lại nhìn nhau tóe lửa. 2 người của MZ bắt đầu thảo luận và đưa hợp đồng cho tụi nó kí. Sau khi xem xét hợp đồng thì cả 4 hào hứng đặt bút. Từ đây, tụi nó sẽ chính thức bước vào giới người mẫu, đặt chân lên con đường sự nghiệp của cuộc đời. Trong lòng ai cũng có cảm giác vui lâng lâng đến lạ.

Xong xuôi, họ giới thiệu quản lí cho nhóm, đồng thời là quản lí hiện tại của Angus. Nhắc đến hấn nó lại nhớ tới vụ tối hôm đó. Vốn định lợi dụng quyền chức của ma ma để chèn ép hấn nhưng không ngờ lại có ngày cùng làm việc với hấn. Nó sẽ chết vì tức mất thôi >”

À không, cũng không đến nỗi tệ. Như thế càng nhiều cơ hội đấy chứ. Nó đang vui mừng nghĩ tới chuyện trả thù trong sự ái ngại của mọi người (vì mặt nó biến đổi siêu hài =)) thì chợt méo xệch. Nó nhìn người vừa bước vào phòng mà lòng như hóa đá. Anh ta tươi cười:

- Chào các em, anh là Quốc Huy. Từ nay sẽ là quản lí của cả nhóm. Mong được giúp đỡ!

Tiêu Dương, Hoàng Kỳ và Trần Duy lần lượt bắt tay anh ta, còn nó thì nhớ lại vụ đau khổ trước đây. Chính anh ta là người gieo cho nó hi vọng được làm nữ người mẫu, ai ngờ cuối cùng lại chơi nguyên 1 câu: “Anh chắc chắn sẽ đào tạo em thành 1 nam- người- mẫu số 1”. Thế đấy! TT^TT

Đến lượt nó, anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên:

- A, cậu nhóc này, anh từng mời em làm người mẫu đúng không? Không ngờ lại gặp ở đây, ra là muốn tự học rồi mới làm.

Anh ta cười cười vỗ vai nó. Nó dù trong lòng đau khổ nhưng ngoài mặt vẫn phải cười:

- Dạ!

Rồi để mọi người làm quen 1 lúc, 2 người của MZ ra ngoài. Quốc Huy có vẻ rất cởi mở nên nói chuyện và nhanh chóng thân thiết với cả nhóm. Đang nói chuyện rôm rả thì thư kí của tổng giám đốc đi vào:

- Cậu Vũ Hoàng Minh, mời cậu lên gặp tổng giám đốc 1 lát ạ!

Mọi người ngạc nhiên nhìn nó. Nó chỉ biết nhún vai. Không biết mẹ nó gọi lên có chuyện gì đây....

Nó gõ cửa phòng, có tiếng vọng ra:

- Mời vào!

Bước vào phòng làm việc của mẹ lần đầu tiên, nó hơi choáng. Choáng không kém gì lần vào phòng hiệu trưởng- bạn mẹ. Quả là 2 người này rất giống nhau ở điểm luôn làm người khác giật mình. Toàn căn phòng sơn độc 1 màu xanh dương, nhìn mà muốn nổ mắt. Mẹ nó cặm cụi bên chiếc laptop. Nó nghi ngờ tiến lại xem có phải mẹ đang cày Gunny giống cô hay không nhưng thật may là không phải. Bà đang chỉnh sửa 1 số tài liệu và xem báo cáo của các bộ phận. Thấy nó, bà dừng lại, hỏi:

- Đến rồi à? Ngồi đi!

Nó chậm rãi ngồi xuống, không quên kể chiến tích:

- Con đã làm đúng theo lời mẹ rồi đấy. Chuyển đến trường cũng làm rồi, thi đỗ vào MZ cũng đỗ rồi. Mẹ hài lòng chưa?

Bà Triệu Tú Cầm ngửa người ra dựa lưng vào ghế, mỉm cười nói:

- Tạm tạm. Nhưng tại sao con lại mặc đồ nam? Có ai bắt con phải giả nam đâu?

- Hả????????????????

Thế ra nó đã giấu diếm vô ích à?

- TẠI SAO BÂY GIỜ MẸ MỚI NÓI???

- Thì con đâu hỏi ta chứ? Tưởng là con cứ như bình thường thôi, ai ngờ hỏi ra thì người ta bảo con là nam.....

Trời ơi là trời, mẹ ơi là mẹ! Rõ ràng biết con gái mình nhìn y chang 1 thằng con trai, cho nó vào học trường người mẫu mà bảo nó không làm nam à? Ai có thể chấp nhận được nữ người mẫu có màn hình LCD siêu phẳng và khuôn mặt + tính cách như con trai của nó chứ? Nhìn là biết bà đang chọc tức nó, chứ nó giả nam là đúng chóc ý bà rồi. Bà cứ thế ngồi mỉm cười. Nó điên tiết lên:

- Thế để bây giờ con công bố với mọi người nhé. Mẹ cũng đâu muốn con phải giả nam, phải không ạ?

Bà Triệu đành mặt lại:

- Đã làm thì làm cho chót. Bây giờ mà làm thế chỉ xấu mặt ta thôi. Con lo mà giấu cho kĩ, để ai phát hiện thì ta cho con ra nước ngoài chuyển giới luôn!

Nó há hốc miệng. Mẹ nó có thể thôi ngay lập tức cái đề tài chuyển giới được không, nó sắp biến thành đá rồi..... Bà Triệu có vẻ rất hiểu con mình, chuyển luôn:

- Mà đừng tỏ ra quen biết ta ở công ty. Con tự đi trên con đường của mình đi.

- Thì con vốn thế mà.

- Ừm, đừng để ta phải xin xỏ cho con lần nữa..... Á.....

Nó tròn mắt hỏi lại:

- Mẹ... mẹ nói... cái gì cơ???

Bà Triệu mặt vẫn không biểu cảm nhưng giọng điệu lại trái ngược:

- Không... ta.... đâu có nói gì đâu?

- MẸ BẢO ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ TỰ CON GIÀNH ĐƯỢC???

- Ừ thì....

Nó thất vọng, rất thất vọng. Vậy mà nó còn nghĩ là nó có thể làm được mọi thứ nếu nó muốn đấy, Hay rồi, giờ thì hay rồi.... Nó siết chặt nắm tay và gằn mạnh từng chữ:

- Bà nghe cho rõ đây, thưa tổng giám đốc. Con của bà KHÔNG CẦN bà phải dọn đường cho nó đi! Con sẽ chứng minh ẹ thấy điều đó. Và mẹ đừng đụng chạm gì đến công việc của con nữa! Chào mẹ!

Nó quay lưng bước đi. Bà Triệu chống 1 tay vào má, miệng nhớn cười. “Con à, con trùng kếp của mẫu thân rồi!”

Ra khỏi công ty, nó quẹt phải 1 người khá cao, đang bức mình nên nó vội nói xin lỗi rồi không thèm nhìn mà đi thẳng. Nó không biết rằng sau lưng mình có người đang khá ngạc nhiên và thích thú:

- Hay lắm Vũ Hoàng Minh. Tôi tìm được cậu rồi!

Nó đi dọc trên bờ hồ rồi đến quán bar của Tùng, vừa đi vừa đá không khí:

- Mẹ đáng ghét! Mẹ nhiều chuyện! Mẹ khó ưa!

- Này, làm gì mà nói mẹ ghê thế?

Hoàng Anh không hiểu từ đâu chui ra, cười cười lại chỗ nó, bên cạnh là 1 cô gái xinh đẹp. Nó và cô gái chọt chỉ vào nhau:

- A, cậu.....

Hoàng Anh hỏi:

- 2 người quen nhau à?

Nó cười:

- Sao không, đây là Uyên Uyên, bạn cùng lớp của em.

- Ồ, dù sao thì chắc cô ấy chưa biết. Tiểu Uyên, đây là em g.... ruột của anh ^^.

Uyên Uyên tỏ ra hơi ngạc nhiên rồi nhìn 2 anh em nó và nhận xét:

- Ủa ha, rõ ràng em thấy anh quen quen mà chẳng biết gặp ở đâu. Nhìn kĩ thì..... 2 người giống nhau thật đấy!

Nó nhanh nhẩu:

- Thì chúng tôi vốn là 2 anh em sinh đôi mà. Cậu... lẽ nào..... Anh, đây chính là tình yêu sét đánh của anh đấy à?

Nó cười gian xảo nhìn 2 người kia đỏ mặt. Anh nó cốc đầu nó 1 cái:

- Nhiều chuyện, bây giờ Tiểu Uyên là bạn gái anh rồi đấy!

- Oa, “Tiểu Uyên”, thân mật quá nhỉ? Nè Uyên Uyên, bây giờ tôi phải gọi cậu là chị dâu rồi nhỉ? Ha ha, Hoàng Minh này có chị dâu xinh quá xá!

Nó cười trêu chọc 2 người 1 hồi rồi rủ Uyên Uyên hôm nào đến nhà chơi. Hoàng Anh thấy nó cứ cười nói với Uyên Uyên thì đuổi khéo:

- Mà mày đang định đi đâu cơ mà? Sao không đi đi?

Nó lườm:

- Vâng, không làm phiền 2 anh chị nữa. Em phải đi đây.

Rồi quay sang Uyên Uyên, nó vẫy tay chào và nháy mắt:

- Đi chơi vui vẻ nhé, khi khác nói chuyện. Cẩn thận, anh Hoàng Anh nhà tôi hay ghen lắm!

Uyên Uyên phì cười nhìn nó lè lưỡi vừa chạy vừa trêu Hoàng Anh còn anh thì tức tối giờ nắm đầm lên đe dọa. Chợt thấy nhói đau ở ngực, cô hơi gập người lại. Hoàng Anh quay lại, thấy vậy liền hỏi;

- Em làm sao vậy?

Cô lắc nhẹ đầu:

- Không sao, anh đưa em về nhé!

Rồi cô ngồi yên trên xe, dựa đầu vào vai Hoàng Anh và để cậu đưa về nhà. Nó thì đến quán bar của Tùng. Hoàng Anh có người yêu rồi, tự dưng nó thấy thật trống vắng và buồn buồn. Nhưng sao phải buồn chứ, sẽ không ai làm phiền nó nữa cơ mà... Haizz.

Tùng vui vẻ ra khoe với nó là thu nhập đang khá và cậu sắp mở rộng quán. Nó đáp lại bằng nụ cười gượng gạo. Tùng nhận ra và hỏi:

- Mày có chuyện gì à?

Nó lắc đầu, ngồi xuống ghế. Tùng gọi cho nó 1 ly cocktail rồi ngồi xuống ghế đối diện, im lặng chờ đợi nó. Nó nhăm nháp ly cocktail rồi kể cho cậu nghe về cảm giác của mình lúc này. Nghe xong, cậu vỗ đùi cười ha hả:

- HA HA HA! Minh ơi là Minh, mày đang ganh tỵ với chị dâu đấy! Cũng bình thường thôi, đứa em gái nào được anh yêu thương mà chẳng thế. Đợi 1 thời gian nữa là hết thôi. Có gì đâu chứ.

Nó vui mừng:

- Thật hả?

- Chứ mày nghĩ là sao nữa?

- Không, thế thì đỡ lo. Tao còn tưởng....

- Tưởng sao?

- Tưởng tao tiếc khi không được oánh ông ý mỗi ngày thì tao là người bạo lực quá. Từ giờ phải nể mặt Uyên Uyên rồi, he he.

- Trời! Mày vốn bạo lực mà. Thử nhìn mày khi là Red coi.

Nói rồi cậu làm bộ sơn da gà. Nó lườm rồi nói:

- 3 ngày nữa thôi là cả nước sẽ biết đến Dark Moon rồi. Mà sao Yellow vẫn chưa có tin tức của “kẻ đó” nhỉ? Mọi lần cô ấy làm rất nhanh mà?

Tùng hơi chột dạ 1 chút rồi mỉm cười:

- Có lẽ hấn trốn kĩ quá thôi.

- Ủm, nhất định tao sẽ tìm được hấn.

- Ủ, tìm được hấn rồi thì trao lại chức thủ lĩnh cho tao.

- Cũng được, nếu mày muốn.

- Rồi tao sẽ tận chân “đá” mày ra ngoài đường. Để cho thiên hạ biết Red là một cô gái và để mọi người bêu rếu, sỉ nhục mày....

Nó bình thản:

- Cứ việc làm những gì mày thích. Chỉ e là chưa tới được lúc đó, bây giờ tao đã LÀM THỊT mày rồi!

Nói rồi nó đuổi cậu chạy vòng quanh và oánh nhau ngay trong quán. Các cô gái nhìn theo mà cứ nghĩ là 2 thiên thần đang nô đùa. Trong khi sự thật thì:

- DKM, mày khỏe như trâu ấy. Đỡ chưởng của tao đấy!

- VL, chưởng của mày như muối đốt inox thôi.

Rồi nó bị Tùng áp đảo và phải dùng tới “con tin”:

- ĐỨNG IM. Nếu không tao lia cái vỏ chai này 1 phát là cả quán của mày nát luôn đấy!

Tùng gơ cả 2 tay ra sợ hãi:

- DỪNG! Mày phá quán tao 1 lần chưa đủ à mà còn định phá nữa.

Nó cứ lăm le cái vỏ chai trên tay:

- Ai bảo mày không chịu nghe lời đại ca. Tao cứ phá đấy.

Tùng hốt hoảng:

- NÀY, ĐỨNG YÊN ĐÓ! MÀY CÓ ĐƯA CÁI VỎ CHAI CHO TAO KHÔNG THÌ BẢO?

Nghe Tùng quát, nó giật mình, hơi sợ sợ:

- TAO.... TAO SỢ QUÁI GÌ MÀY MÀ KHÔNG ĐƯA! HỨ!

Nó quăng chai rượu cho Tùng rồi mới biết là mình hớ. Tùng mỉm cười, bẻ tay răng rắc:

- Tốt rồi! Giờ thì mày..... ĐỨNG ĐÓ CHO TAO!!!

Nó lè lưỡi chạy vụt ra ngoài:

- Tao không ngu nữa đâu!!!

2 đứa rượt nhau trên đường làm người ta tưởng 2 thằng điên trốn trại. May là không ai báo cảnh sát bắt vào trại. Hìx.

Bắt đầu với nghề, tụi nó sẽ chụp ảnh chung với Angus để quảng bá về nhóm. Nó ngồi cả đêm để nghĩ ra những tuyệt chiêu ám sát hần, ngay cả trong mơ cũng thấy hần đang quỳ xuống van xin.

Nhưng người ta thường mơ trái sự thật mà nhỉ???

Nó háo hức đến công ty từ lúc 6 rưỡi. Đến nơi mới biết mình dại, 8h mới là giờ hành chính cơ mà, hìx. Sớm lắm thì người ta cũng mở cửa vào lúc 7h. Đành thông thả đi bộ buổi sáng, nó hít thở không khí trong lành và mỉm cười thoải mái. Dạo qua công viên, nó thấy 1 cô gái đang bị một đám con trai vây lại, không nhìn rõ mặt. Mấy tên đó là dân Skateboard thì phải, đứa nào cũng cầm một cái ván trượt. Nó tiến lại gần để xem có giúp được gì không thì cô gái đó chợt kêu to, tay vẫn vẫy nó:

- Anh Minh!!

Nó nhìn kĩ thì hóa ra đó là Nhã Nhã. Không đành để cô nàng bị cả đám con trai vây quanh, nó tiến gần lại. Mấy tên đó quay lại nhìn nó gườm gườm, một thằng áo xanh có lẽ là cầm đầu đặt tấm ván dưới chân rồi trượt lại chỗ nó, vừa trượt vừa đấu mắt với nó. Nó nhìn hần lướt trên chiếc ghế đá rồi đáp xuống chỗ mình, lượn quanh nó 1 vòng đủ để nhìn thấy chiếc ván trượt trên ba lô của nó rồi phanh kít trước mặt nó. Hần ghé mặt lại với ánh mắt khinh khỉnh và đầy khiêu khích, khoe miệng hơi nhếch lên. Rồi hần trượt vào 1 cái quay lại hội của mình, đứng khoanh tay chờ đợi. Nó nhoẻn cười bỏ chiếc ba lô xuống và rút ván trượt ra.

Hội kia cười ầm lên rồi tên cầm đầu nói:

- Cho tao xem mày làm được gì và mày sẽ có thứ mày muốn.

Hần hất mặt về phía Nhã Nhã. Nó bình thản lên tiếng:

- Mời!

Chỉ đợi có thế, hần lấy đà phóng về phía nó với tốc độ nhanh dần và khi đến chiếc ghế đá, hần đột ngột rẽ sang, bay lên thành ghế và lật ván rồi đáp xuống, trượt vòng quanh nó. Khi quay trở về hội của mình, hần còn không quên làm 1 cú vừa xoay người vừa xoay vòng và lật ván. Nó khá ấn tượng về những động tác đó, nhưng dường như hần đang quá tự mãn rồi. Biết nó học môn này từ năm bao nhiêu tuổi không? 8 tuổi đấy ạ. Không những thế, nó còn được học với những bậc thầy siêu giỏi và còn có sẵn tài năng trời phú nữa. Nó yêu trượt ván như mạng sống của mình không phải là để biểu diễn như thế. Nhưng nếu người ta đã có nhã ý..... Tại sao không?

Nó đặt chân lên ván và lướt tới chỗ bọn hần, qua 1 đoạn, nó nghiêng mình đi trên bồn hoa công viên và nhảy 1 cú lên cao. Vừa đáp xuống, nó ngay lập tức phi đến cái dốc cạnh đài phun nước và lật mình bay vút lên, lộn 2 vòng rồi tiếp đất. Nhã Nhã reo lên thích thú còn bọn kia chỉ biết đứng há hốc mồm. Nó mỉm cười lại gần và kéo Nhã Nhã đi.

Ra khỏi công viên, nó thả Nhã Nhã ra và quay lại, định bụng mắng cho cô nàng 1 trận vì cái tội đi 1 mình vào địa bàn của bọn kia thì chợt giật mình. Nhã Nhã mắt long lanh đầy cảm kích và thán phục đang nhìn nó tha thiết. Nó sờ da gà nghĩ đến sự việc tiếp theo có thể xảy ra và y như dự đoán. Nhã Nhã đang rộng tay để ôm lấy nó:

- Cảm ơn anh!

Nó vội tránh sang một bên làm cô nàng ôm hụt vào không khí. Cô ta vẫn chưa thôi cái ánh mắt đáng sợ đó, quay sang nó định..... ôm tiếp. Nó đành đỡ cả 2 tay cô ta lại:

- Thôi đi! Lý Nhã Nhã. Tôi đã nói rồi, em đừng cố gắng vô ích, tôi chỉ yêu con trai thôi.

Nó nói mà cảm thấy có chút tự ái. Như thế này có khác nào đang nói với Nhã Nhã rằng nó là 1 tên gay chính hiệu. Nhưng nó có phải gay đâu chứ, nó chỉ là giả trai thôi mà, hix. Mà nói thế cũng đúng, nó chỉ yêu con trai thôi và chẳng bao giờ yêu Nhã Nhã được. Nhã Nhã mếu máo:

- Không..... Anh sẽ yêu em, nhất định sẽ yêu em mà! Hu hu.

Nó hết cách với cô nàng, bèn vò đầu bứt tóc mà nói:

- Tôi không bao giờ yêu cô! Đừng khóc nữa nếu không tôi trả cô lại cho tụi kia đấy!

12. Chương 12

Nhã Nhã nín ngay. Gì chứ, nó lại còn đòi “trả” Nhã Nhã cơ đấy. Như thế có khác nào nói cô là một món hàng giữa nó và đám khi nãy. Nghĩ vậy, Nhã Nhã lại bặm môi khóc tiếp, nước mắt chảy ròng ròng. Nó như hóa đá. Bây giờ đã đông người rồi, người ta đi qua đi lại cứ nhòm ngó chỉ trỏ rồi bàn tán, nói nó nam nhi đại trượng phu mà bắt nạt một tiểu cô nương. Chẳng biết làm sao, nó đành dỗ ngọt:

- Thôi nín đi nào, ngoan 1 chút coi. Nhã Nhã khi cười dễ thương hơn nhiều. Khóc thế này xấu xí thấy mồ.

Nhã Nhã nghe vậy thì dần dần cũng nín, chỉ còn nấc và sụt sùi. Nó kiếm được ít khăn giấy đưa cho cô và nói:

- Bây giờ tôi phải đi làm. Em định đi đâu đây?

Cô ngược đời mắt còn đang long lanh nước của mình lên mà nói:

- Em phải đến công ty. Hôm nay đi sớm nên.....

Nó xoa đầu cô và bảo:

- Vậy đi đi kéo muộn. Tôi đi nhé!

Nhã Nhã thẹn thùng gật đầu và để cho nó đi. Được một đoạn, nó quay đầu lại hét:

- TẠI SAO CÒN ĐI THEO TÔI???

Nhã Nhã giật mình thanh minh:

- Em... em cũng đi đường này mà!

Nó không tin bèn hỏi lại:

- Vậy em làm ở đâu?

Cô ngây thơ trả lời:

- Dạ ở MZ.

Hoàng Minh cười khan và đứng đờ tại chỗ. Hóa ra là làm cùng công ty, nếu thế thì nó sẽ không thể thoát được cô nàng ư? Không, tuyệt đối phải giữ kín chuyện này. Nhưng Nhã Nhã đã nhanh nhẩu:

- Anh cũng đi về hướng này. Vậy anh cũng làm ở đó ạ?

Nhìn cô hào hứng mà nó đau khổ, ít hôm nữa nhóm của nó sẽ được lãng xê, không sớm thì muộn cô nàng cũng biết. Đành đi cùng đến công ty vậy, haizzz.

Nó đến nơi thì mọi người đổ dồn mắt vào nhìn. Ai bảo nó đang đi cùng với siêu mẫu Lý Nhã Nhã, cũng là 1 đứa con cưng của MZ cơ chứ. Vậy mà nó chẳng biết quý gì, thẳng tay gỡ Nhã Nhã ra khỏi tay mình và chào rồi đi lên phòng chụp hình.

Lúc này cả nhóm đã có mặt đầy đủ, nó vào trang điểm và lấy đồ được thiết kế sẵn theo nhóm thì tình cờ gặp người cần gặp nhưng không muốn gặp: Lục Tiểu Thiên. Hắn cũng ngạc nhiên 1 chút và mỉm cười:

- Chào “cựu - ôsin”! Rất hân hạnh được chung một nhóm với cậu.

Nó nhận thấy chất giọng mỉa mai trong đó và cũng đáp lại bằng 1 nụ cười khả ố nhất có thể:

- Tôi cũng rất hân hạnh. Không biết người chảnh chọe và biến thái ở trong này nên chưa có chào. Thất kính quá!

Hắn không thèm để ý đến lời nói của nó, vẫn mỉm cười:

- Lâu không gặp, hình như cậu không cao thêm được chút nào. Về *** sữa mẹ thêm vài năm nữa rồi hẵng đến làm người mẫu nhé.

Nó cũng không kém cạnh:

- Oh! Hóa ra anh đã *** sữa mẹ đến tận bây giờ nên mới cao như thế. Thật nể phục quá đi, tôi chịu thôi, không thể mặt dày như anh được.

Rồi 2 người nhìn nhau căm thù. Nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tiến lại chỗ hắn. Trần Duy, Hoàng Kỳ và Tiêu Dương lúc này cũng từ trong các phòng thay đồ bước ra nhưng nó còn đang bận làm vài thứ cái đã. Nó cầm hộp phấn lên và nói:

- Ấy da, đàn anh à, ai trang điểm cho anh mà lại kém thế này? Mặt anh dày nên phải trát thật nhiều phấn mới được, sao lại có mỗi một lớp mỏng như vậy.

Vừa nói nó vừa đưa tay quệt liến thoắng trên mặt hắn làm hắn không kịp phản ứng, lúc nó dừng lại thì mặt Lục Tiểu Thiên đã biến thành Bạch Tiểu Thiên mất tiêu rồi. 3 người kia chưa hiểu chuyện gì nhưng thấy siêu mẫu Angus bị nó biến thành ma thì cũng bùm miệng cười. Angus tức giận đập tay xuống chiếc ghế đang ngồi:

- VŨ HOÀNG MINH, CẬU.....

Nó lúc này mới vờ hốt hoảng:

- Chết rồi, tôi làm hơi quá thì phải. Để tô thêm son vào kéo người ta tưởng ma thì chết! A, còn phải tô lại mắt nữa.... đánh phấn hồng luôn nhé!

Nó làm lia lịa 1 hồi rồi hài lòng ngắm tác phẩm của mình:

- Được rồi đây. Lúc này trông anh thật bảnh..... gay!

Nói rồi nó bò lăn ra cười, 3 người kia cũng không chịu được mà ôm lấy bụng cười điên dại. Thử hỏi xem người đang ngồi đây có còn là Angus đẹp trai phong độ của MZ nữa không chứ? Mặt trắng bệch, má đánh hồng tròn xoe như 2 quả đào, mắt bị bôi tèm nhem mascara và đôi môi choe choét son. Hắn tức giận túm lấy cổ áo nó:

- Cậu được lắm!

Hôm nay nó rất thông minh đấy chứ. Vừa nghe hắn nói vậy là biết ngay ý định của hắn là sẽ hôn nó giống hôm trước. Không để điều đó xảy ra lần nữa, nó nhắm mắt cụng đầu cái cốp vào cằm hắn làm hắn ngã người ra sau. Đang định cho hắn ném vài chưởng vào bụng thì Quốc Huy ở đâu xuất hiện:

- Các cậu đang làm gì thế hả??

Tiêu Dương thì đang đứng trong tư thế cổ vũ còn Duy và Kỳ thì lăm le mỗi tay mỗi chiếc giày định “ăn hôi”. Nó thì giữ nguyên tư thế 1 tay túm tóc 1 tay đang nhắm thẳng vào bụng hắn. Không đợi giải thích thêm, Quốc Huy kéo Angus ra và mắng xa xả vào tụi nó. Nói 1 hồi, anh ta dịu giọng lại:

- Các em làm cùng một nhóm với nhau, chưa được một lần hợp tác đã xảy ra đánh nhau, anh thật sự rất thất vọng. Bọn em nhìn xem, tại sao lại đánh Thiên đến mức.....

Vừa nói anh vừa quay lại nhìn hắn và..... đứng đơ tại chỗ. Sau khi xác nhận đó chính xác là Angus của MZ, anh ta cúi mặt vào tường, vai run run, giọng kìm nén, nói với tụi nó:

- Các em, tại sao lại có thể.....

Angus không hiểu gì, lại gần kéo vai Huy ra đồng thời nhìn phải tấm gương trước mặt mình. Quốc Huy vốn có thể kìm nén được nhưng lại nhìn thấy bộ mặt của hắn đúng vào thời điểm quan trọng nhất bèn không chịu đựng được mà ngửa cổ ra cười ha hả:

- HA HA HA! HA HA HA!

Angus chưa tin vào những gì trước mắt, lại còn nghe tiếng cười man rợ của Huy liền giơ tay lên bẹo má mình xem có đang gặp ác mộng hay không. Nhìn lại cái tay thấy toàn phấn là phấn, hắn hét lên:

- VŨ HOÀNG MINH, TÔI GIẾT CẬU!!!

Nó ôm bụng cười rồi chạy ra ngoài, Angus đuổi theo sau. Quốc Huy còn đang vật lộn với cơn buồn cười bèn vừa ôm bụng vừa chỉ tay ra, nói với Duy và Kỳ:

- Giữ...ha ha.... lại! ha ha!

Duy bèn nhanh chân đuổi theo Angus nhưng vẫn chưa lại gần được. Cậu nhảy 1 cú lên ôm lấy cổ và đè hắn ra. 2 thằng đang vật lộn với nhau thì Hoàng Kỳ nhảy vào, lấy thịt đè người, 2 anh em hợp sức lại mới không chế được hắn. Hắn tức vằn mắt lên, miệng không ngừng hét:

- TRÁNH RA! MẤY NGƯỜI CÚT ĐI CHO TÔI!

Ai bảo nó dám đụng đến khuôn mặt - niềm tự hào lớn nhất của hắn và biến thành một cái mặt ma thể chứ. Lần này nó quả là khó sống rồi.

Nhưng lẽ ra nó chạy được rồi thì mất tích luôn đi, đằng này Duy và Kỳ đã kẹp được tay chân và đè hắn dưới đất rồi, nó lại tắt thở từ đâu chạy đến với cái khăn trên tay:

- Thôi đừng giận nữa, để tôi lau cho! Thế này, thế này,..... ớn rồi chứ?

Nó háo hức đưa cái điện thoại cho hắn ngắm lại dung nhan sau khi “chà” tích cực lên mặt hắn. Hắn nghiêng bên này, ngó bên kia 1 hồi rồi cũng nói:

- Hừ, tạm được.

Duy và Kỳ thở phào buông hắn ra, hắn chợt hỏi với vẻ mặt không mấy tin tưởng:

- Mà cậu lấy đâu ra cái khăn đó vậy?

Nó tròn mắt “ngây thơ”:

- Cái này hả? Tôi vội quá nên mượn tạm khăn lau kính của bác lao công đấy!

Vừa nói nó vừa cười vui vẻ. Hoàng Kỳ và Trần Duy há miệng ra, định đưa tay giữ hắn lại mà không kịp, hắn tiếp tục gào lên đuổi theo nó:

- CẬU ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO TÔI!! TÊN OÁT RANH!!

Nó lè lưỡi trên hắn. Ai bảo hắn to đầu mà còn chấp vặt nên mới bị nó trả thù. He he, quả là trời không phụ người có lòng báo thù. Nó cười tít mắt, cắm đầu chạy. Nhưng chạy đi đâu không chạy, nó lại chạy ngay lên sân thượng. Thế này thì đường nào mà chui đây???

Nép vào thành lan can, nó hơi bất an nhìn hắn hùng hổ tiến lại phía mình. Nắm tay hắn siết chặt như muốn đâm nát mặt nó ra. Đang lo lắng nghĩ cách thì nó chợt:

- A, sao chối!

Và trên đời vẫn còn kẻ ngốc là hắn đi tin lời nó mà quay lại nhìn. Nó tranh thủ chạy mất. Hắn tự đập một cái vào trán mà mắng mình ngu, đang ban ngày ban mặt, làm quái gì có sao, mà lại còn là sao chối nữa chứ!

Nó chạy đến phòng tổng giám đốc. Nghĩ bụng tuy nơi đây nguy hiểm nhưng cũng rất an toàn. Chắc có thể tạm lánh được, nó bước vào. Bà Triệu đang cặm cụi bên máy tính thì thấy có người vào, ngược mắt lên thấy nó, bà lại cúi xuống:

- Sao không đi chụp hình mà còn ở đây?

Nó cười trừ:

- Dạ..... con đang định chụp thì bị chó đuổi. Con chó đó dữ lắm mẹ ạ, nó cứ lăm le cắn con. Mà con thì cố gắng hết sức để bảo vệ cơ thể của một người mẫu nên phải chạy một bữa hơi tai mới đến được đây đó.

Nó làm bộ mệt nhọc và phẩy phẩy tay. Bà Triệu chỉ lườm khề 1 cái rồi lại quay về với cái laptop thân yêu. Nó định vòng ra sau để nịnh nọt ma ma tổng giám đốc thì mắt vô tình quét qua cái màn hình và cứng đờ người, không thốt nên lời:

- Cái... cái.... cái..... Tom và Jerry???

Bà vẫn chăm chú theo dõi tập tiếp theo và nói:

- Sao? Không được hả?

Nó gần như hét lên:

- TẮT NHIÊN LÀ ĐƯỢC RỒI!!!! Mẹ là Tổng giám đốc, mẹ thích xem phim hoạt hình trong khi con mẹ đang chạy bán sống bán chết thì có gì mà không được chứ!

Mẹ nó bèn ấn nút tạm dừng và quay sang nó:

- Được rồi! Thế giờ ta phải làm gì nào?

Nó còn chưa kịp mở lời thì Angus bước vào. Bà Triệu tranh thủ lúc nó không để ý mà tắt cửa sổ đang chơi Gunny đi. Không thể để nó biết bà cũng chơi giống hiệu trưởng của nó được. Bà phải khác chứ! Hi hi. (=.=)

Nó nép vội về phía sau ghế của mẹ và nói:

- Đó đó! Đó chính là con cẩu cấn xàm mà con à, cháu nói đó. Tổng giám đốc giúp cháu giải quyết nhen!

Hắn tiến lại gần và cúi người xuống:

- Chào nhạc mẫu phu nhân!

Mẹ nó cười tươi:

- Con rẽ đường khách sáo, con ngồi đi.

Nó cứng đờ toàn tập, quay sang mẹ nó lắp bắp:

- Cái... cái... gì.... gì cơ? Nhạc mẫu? Con rẽ?

Mọi chuyện là thế nào????

Hắn tiến lại gần và cúi người xuống:

- Chào nhạc mẫu phu nhân!

Mẹ nó cười tươi:

- Con rẽ đường khách sáo, con ngồi đi.

Nó cứng đờ toàn tập, quay sang mẹ nó lắp bắp:

- Cái... cái... gì.... gì cơ? Nhạc mẫu? Con rẽ?

Mọi chuyện là thế nào????

Mẹ nó mỉm cười nói 1 cách tự nhiên:

- Giới thiệu với Minh, đây là Thiên, con rể tương lai của ta. Cậu ta rất được đúng không? Con gái ta mà lấy nó thì sẽ rất hạnh phúc.

Nó vẫn chưa hết sốc và chẳng hiểu gì, hắn nói:

- Dạ, con mới là người vinh hạnh khi được làm con rể của mẹ.

Nó tạm thời gác thắc mắc sang 1 bên và chọc khoáy:

- Hóa ra siêu mẫu Angus lại là con rể tương lai của tổng giám đốc. Hèn chi mà anh nổi tiếng đến thế...

Nó cười khẩy nhìn hấn. Nhưng hấn không phản ứng gì mà mẹ nó lại nói:

- Ha ha, Thiên nó chỉ đứng trên đôi chân của mình thôi, không như một số người phải xin xỏ mới được làm người mẫu. Minh à, cháu nên học theo Thiên ấy!

Nó thăm gào lên trong lòng. Sao mẹ nó lại bênh người ngoài thế chứ? Mà rốt cuộc là tại sao hấn lại gọi mẹ nó bằng nhạc mẫu? Nó hỏi:

- Vậy anh Thiên đây đã lấy con gái của cô ạ?

Mẹ nó biết tổng nó đang muốn hỏi điều gì, bèn trả lời:

- Chưa, nhưng sẽ lấy thôi. Hồi Thiên 8 tuổi, khi còn chưa bước chân vào giới nghệ sĩ, cậu ấy rất yêu quý cô và khi biết cô có con gái đã xin cô làm con rể. Cô thấy nó rất có tư chất nên nhận lời và đào tạo nó thành siêu mẫu đấy.

Ra là thế, nhưng 2 người thích nhau thì đi mà lấy nhau, còn nó thì KHÔNG BAO GIỜ! Nó hỏi Thiên:

- Anh có gặp qua con của cô ấy chưa?

Hấn không còn lộ vẻ bức tức nữa mà cứ cười mỉm khiến nó phát bực:

- Chưa. Nhưng tôi tin vợ tương lai của mình cũng xinh đẹp và quý phái như mẹ cô ấy!

Thật bất lực, hấn đang nịnh nọt mẹ nó đấy à? Hừ, đừng hòng nhé, mẹ nó đâu phải tuýp người ưa nịnh..... Mẹ nó đáp:

- Cháu cứ nói quá. Chắc chắn là vậy rồi!

Hoàng Minh cười trong đau khổ. Tại sao nó dùng mọi cách nịnh nọt không được mà hấn chỉ nói 1 câu mẹ nó đã lằng lằng tự sướng thế kia!!!??

Thôi được rồi, đủ rồi. Mẹ nó có đồng ý thì nó cũng quyết phản đối tới cùng:

- Chưa gặp thì chưa chắc chắn điều gì. Với lại biết đâu cô ấy đã có người yêu.

Đúng rồi, phải đánh vào lòng tự trọng của hấn, hấn sẽ không bao giờ cướp người yêu của kẻ khác đâu! Nó biết mà. Nó tự phục mình quá đi thôi!!! >” - Nếu thế thì tôi sẽ làm cho cô ấy yêu mình

13. Chương 13

Đừng đùa chứ? Làm nó yêu hấn ư? Thật nực cười, sẽ không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ chuyện đó xảy ra. Hấn đang mơ giữa ban ngày rồi:

- Thế thì sẽ khó lắm đấy. Cô ấy rất ghét mấy kẻ biến thái, bệnh hoạn, chảnh chọe, vô duyên.....

Hấn nghe mà như đang bị đâm từng nhát vào người. Nó đang nói hấn đấy à? Vốn định để “mẹ vợ” xử lí nó mà xem ra nó chưa được ném tuyết sát của bà. (Thực ra là bị nhiều nhất). Hấn lên tiếng:

- Nhưng tôi đâu phải loại người như thế.

Rồi quay sang mẹ nó, hấn cười. Bà liền trách nó:

- Đúng rồi đấy, Minh à, cô biết cháu ganh tỵ với Thiên nhưng cũng đừng nói xấu về cậu ấy như thế chứ?

Nó tức lòi mấu. Gì mà ganh tỵ chứ? Nó mà thèm ganh tỵ với hấn á? Rồi lại còn nói xấu, nó nói toàn sự thật thôi mà!!! Làm sao để mẹ nó nhận ra được bản chất của hấn bây giờ đây???

Không để dây dưa thêm, mẹ nó nói:

- Thôi hai đứa về chụp hình đi, có chuyện gì thì cũng phải nhường nhịn nhau chứ đừng gây gổ kéo gập thọt sắn ảnh thì đi tong công sức của ta và sự nghiệp của cả 2 đấy.

Nó chỉ biết thăm trách mẹ không có mắt nhìn người còn hấn thì cười rõ tươi:

- Dạ!

Ra khỏi phòng, nó vẫn còn đang lơ lửng đầu đầu, còn hấn trở về với bộ mặt thật, nhìn nó cười khẩy:

- Hóa ra là vậy. Cậu không giấu được tôi đâu...

Nó chợt bưng tỉnh, hốt hoảng:

- Anh... anh vừa nói cái gì? Anh biết gì?

Hấn đảo bước đi trước và nói:

- Biết được điều mà cậu giữ kín không cho ai biết!

Không.... không phải là hấn đã biết nó là con gái đấy chứ? Sao lại có thể như thế được? Nó còn chưa được bước trên sàn catwalk với thân phận người mẫu, chưa chứng minh ẹ nó thấy thực lực của mình, chưa nhận được 1 hợp đồng nào bên ngoài. Làm sao nó có thể bị lộ ngay lúc này được? Nó nhìn theo dáng hấn đi mà chạy theo đầy lo lắng:

- Lục Tiểu Thiên, anh đợi đã! Anh nói là anh biết gì hả??

Hấn vẫn cứ bước đi, đến gần thang máy, hấn nhấn nút rồi quay sang nó, cười:

- Chắc chắn là cậu thích vợ tương lai của tôi rồi~

Ha.. ha... Hay thật đấy! Vậy mà làm nó tưởng..... Nhưng hấn nghĩ nó thích chính nó à? Không đúng sao? Nó cũng yêu bản thân lắm chứ!!! Bước vào thang máy, nó nhắm mắt tuôn một tràng:

- Đúng vậy, tôi yêu cô ấy hơn bất cứ thứ gì. Tôi dám đảm bảo với anh là không ai yêu cô ấy hơn tôi được, và cô ấy cũng thế thôi! Vì vậy anh đừng có mơ mà đụng đến cô ấy!

Hấn cười vang:

- Cậu nghĩ vậy sao? Tôi thì không cho rằng như thế!

Rồi hấn chống 1 tay lên tường, ghé sát lại mặt nó:

- Tôi sẽ có được cô ta! Và cả sự yêu mến của mọi người! Cậu thua chắc rồi!

Hừ, hấn nghĩ sao mà nói nó thua chứ? Hấn tự tin là có sức hút hơn nó sao? Cũng bình thường thôi! Có được lòng mến mộ của quần chúng không hoàn toàn phụ thuộc vào vẻ ngoài mà còn vì tài năng và sự cố gắng nữa. Nó nhất định không để thua!

“Bíp”

Thang máy mở, một đám nhân viên nữ đang đứng nói cười ở trước cửa chợt bất động khi nhìn thấy nó và hấn đang trong tư thế không được lịch sự cho lắm. Nhìn cứ như tên lưu manh đang trấn lột học sinh ưu tú ấy!! Mà nói chính xác thì hấn đang chen ép nó đấy chứ!

Hấn dường như cũng hiểu được tình hình, vội ấn nút đóng thang máy và thở mạnh:

- Cậu.... tại cậu đấy!

Gì chứ? sao lại đổ tội cho nó? Rõ ràng hành động đó là do hấn làm cơ mà? Nó đâu có cái diễm phúc điều khiển được tay chân hấn và cái miệng đáng ghét của hấn chứ? Nếu được vậy thì nó đã ra lệnh cho tay hấn tự cầm dao cửa cổ mình rồi!

- Anh thích đổ oan cho người có, à, vô tội nhỉ? Tôi có thể điều khiển được anh sao?

Hấn lườm nó:

- Nếu cậu không phơi cái bộ mặt sợ hãi đó làm tôi hứng thú bất nạt thì đâu có chuyện gì xảy ra!

Hay thật, nó nghĩ lại rồi. Nếu điều khiển được hấn, nó sẽ cho hấn nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, lên rừng xuống bể, chui vào hang cộp cho hả dạ rồi mới cho hấn chết!!!

Nó bực mình nói:

- Anh tự biết lỗi của mình, tôi không nói nữa!

Rồi nó bỏ hần đứng trơ trong thang máy mà đi trước. Vừa về đến phòng chụp hình 3 người kia đã lao vào túm tay túm chân nó xem nó có bị sao không. Tiêu Dương lo lắng hỏi:

- Anh ta thật đáng sợ. Không như tưởng tượng của mình chút nào.... Cậu có sao không?

Nó cười tươi:

- Sao là sao chứ? Ai có thể làm gì được Vũ Hoàng Minh này nào?

Nhìn thấy Tiêu Dương là nó quên hết bực tức ngay, trông cô nàng dễ thương quá xá!! Chết rồi, nó có bị les không nhỉ?? Á Á. không đời nào!! Nó chỉ là muốn..... đem cô nàng về nuôi thôi~ He he.

Angus bước vào thì nhận ngay ánh mắt không mấy thiện cảm của 3 người bọn họ. Trần Duy còn đá đểu hần:

- Ai da, vừa nãy tính bắt con chó mà bị nó cắn đau quá trời, Kỳ à, lát về đi tiệm phòng đại cùng anh nhé!

Hoàng Kỳ cũng chen vào:

- Thật tình, “con chó” nào mà dám cắn anh vậy?? Em mà biết thì em lột da xả lông cho vào nồi giã cay luôn!

Tiêu Dương tỏ ra sợ hãi nép sau tay nó. Nó không quên cho hần 1 cái lườm sắc bén và cười khoái trá. Không ngờ 2 tên khỉ kia lại có lúc dễ thương thế này, nó quyết định rồi, nếu được nuôi Tiêu Dương thì nó sẽ cố gắng chiều cố nuôi thêm 2 đứa hần nữa. Như thế thì có mười Bạch à, Lục Tiểu Thiên nó cũng chẳng cần bận tâm!

Hần biết mình lép vế nên không đòi co thêm nữa. Sáng tới giờ đã mất quá nhiều thời gian rồi. Bọn nó nhanh chóng chụp hình để còn đi ăn trưa. Với Angus thì chụp hình đã là chuyện ở huyện, nếu mình hần chụp sẽ rất nhanh, nhưng chụp với bọn nó, lúc thì Tiêu Dương chưa ăn ý, lúc thì nó nhắm mắt, khi thì Hoàng Kỳ cau mày, khi lại Trần Duy cười tít mắt. Hần và nhân viên ở đây phát hoảng lên vì tụi nó. Như thế thì làm ăn kiểu gì được? Hần nuốt cục tức vào bụng, nhờ Quốc Huy đến nói với tụi nó vài câu lưu ý. Tụi nó có thể làm tốt hơn nhưng chủ yếu là muốn trêu chọc hần. Với hần, thời gian là vô cùng quan trọng.

Hần uống nước và khích đều tụi nó:

- Mấy người chỉ làm được có thể thôi à?

Nghe vậy, cả 4 đứa đều nổi cơn tự ái, nghiêm túc làm việc ngay. Chú chụp ảnh còn kinh ngạc bấm máy lia lịa để có thể chụp được hết những bức ảnh đẹp về tụi nó. Trần Duy phong cách như một tài tử, vừa đa tình vừa sâu lắng, Hoàng Kỳ có nét của một hoàng tử ăn chơi, trông bụi bặm mà cuốn hút với ánh mắt buồn vô hạn. Tiêu Dương như một nàng công chúa dễ thương ngồi giữa những chàng ngự lâm xinh đẹp, đôi mắt nhìn thẳng vừa như thẹn thùng vừa như hờn dỗi. Nó thì giữ vẻ khỏe khoắn và tươi cười khoáng vai Tiêu Dương, vừa năng động vừa mạnh mẽ nhưng lại khiến người khác có cảm giác bị cuốn hút bởi ánh mắt và nụ cười của mình.

Angus lạnh lùng đứng giữa, phía sau Tiêu Dương, nhưng gần như tách biệt với tụi nó vì ánh mắt quá lạnh lùng và đáng đứng thẳng đầy tự lực và vững chãi. Chỉ riêng đôi tay hần là đặt vào chiếc ghế Tiêu Dương ngồi, cho người ta cảm giác như hần đang dùng toàn bộ sinh mạng để bảo vệ người con gái đó.

Sau khi chụp xong loạt ảnh để làm album và làm hình lăng xê, tụi nó rủ nhau đi ăn. Angus do còn bận rộn với 1 số hợp đồng khác nên đã về trước. Nó vui vẻ dẫn 3 người kia đến quán mì của chị Thúy. Ăn xong đứa nào cũng tấm tắc khen ngon, bảo là hôm sau đến nữa, nó cười:

- Còn nhiều nơi có đồ ăn ngon lắm, từ từ tôi sẽ dẫn đi hết.

Ra khỏi quán, tụi nó đứng ngay 2 thằng ẻo ẻo như nghiện, da trắng nhợt nhạt. Chúng cứ dòm ngó Tiêu Dương và lân la tới gần cô nhóc. Nó không muốn dây dưa mất thời gian nên chỉ nói “nhẹ nhàng”:

- CÚT MẸ CHÚNG MÀY ĐI!

2 thằng trợn mắt lên nói:

- Thằng ranh, mày có biết tụi tao là ai không mà dám mắng hả?

Nó nhếch môi lên:

- Là 2 thằng phá gia tri tử, đã yếu lại còn bày đặt tỏ ra nguy hiểm! Tao có cần chỉ cho chúng mày thấy chúng mày yếu hèn đến mức nào không?

Chúng tức giận lao vào đánh nó với nắm đấm lỏng lẻo ẻo ợt của mình. Nó không buồn động chân tay nên kéo tay Trần Duy và xô Hoàng Kỳ vào xử lý nhanh gọn. Chỉ với 1 đòn khóa tay, 2 thằng đã đo ván, nằm dài dưới đất quần quai. Một thằng còn cố nói:

- Chúng mày..... chúng mày đợi đấy. Đại ca tao là người của Dark Moon, nhất định sẽ không tha cho tụi mày.

Nó tỏ ra sợ hãi:

- Mày nói thật ư? Người của Dark Moon á? Eo ơi sợ quá, tao sợ người của Dark Moon lắm! Đại ca mày là ai thế?

Duy và Kỳ nhìn nhau ái ngại. Nó định giở trò gì đây?

Nó tỏ ra sợ hãi:

- Mày nói thật ư? Người của Dark Moon á? Eo ơi sợ quá, tao sợ người của Dark Moon lắm! Đại ca mày là ai thế?

Duy và Kỳ nhìn nhau ái ngại. Nó định giở trò gì đây?

Nó để cho 2 thằng kia đi và nói:

- Tao chờ đại ca của tụi mày ở công viên Thống Nhất mỗi chiều. Bảo hấn có giỏi thì cứ ra đó gặp tao!

Nhìn chúng chạy vội vã hấp tấp, nó nhõn cười giải thích với Duy và Kỳ:

- Không thể để tồn tại những cái ô bao bọc cho những kẻ làm tổn hại đến danh dự cả hội được. Cần phải xử lý, và phải là xử lý triệt để!

2 thằng nhìn nó với đôi chút ngưỡng mộ. Cũng phải, Dark Moon chỉ là một hội non nớt bước vào giới giang hồ mà đã nhanh chóng thôn tóm toàn bộ các hội lớn trong nước thì kẻ đứng đầu hẳn phải là người lãnh đạo ưu tú. Nghe nói nó còn được 1 trùm mafia cỡ bự giúp đỡ nữa. Quả là không tầm thường!

Nó đánh trống lảng để Tiêu Dương không thắc mắc về chuyện kia nữa và đưa cô nhóc về rồi về nhà mình.

Trên đường về nó ghé qua siêu thị mua ít đồ. Đang đứng ở gian hàng nước ngọt, nó chợt có cảm giác bị ai đó nhìn. Quay đầu tìm kiếm thì lại không thấy ai. Rùng mình 1 cái, nó nhanh chóng ra khỏi đó và xách đồ về. Đi được một đoạn, nó phát hiện có người theo dõi. Đoán là kẻ đã nhìn mình lúc ở trong siêu thị, nó đi đến khúc cua rồi đột ngột rẽ vào.

Quả nhiên có người chạy lên ngó nghiêng tìm kiếm. Đó là 1 tên con trai dáng dong dỏng cao gần bằng nó, mặc áo sơ mi kẻ và quần bò trông khá bình thường. Nó đứng khoanh tay dựa vào tường và lên tiếng:

- Tại sao lại theo dõi tôi?

Hắn giật nảy mình nhìn nó rồi lúng túng trả lời bằng 1 giọng eo eo như thái giám:

- Em... em..... rất ngưỡng mộ anh! Anh đẹp trai lắm! Anh cho em làm quen được không?

Hắn hơi cúi mặt xuống, mắt ngược lên đầy “thơ ngây”. Nó hơi rùng mình 1 cái khi nghe thấy giọng hấn, lòng muốn đập cho 1 phát vì làm nó tưởng có thằng ngu nào muốn đánh úp mình. Nhưng không thể bất lịch sự được nên nó đành nói:

- Cậu..... là gay?

Hắn vội vàng phân bua:

- Không.... không..... em.....

Nó nói ngay:

- Tôi không có ý kì thị gì đâu. Chỉ là.... tôi không phải là đàn ông! Tôi là một cô gái chính hiệu!

14. Chương 14

Hắn há miệng ra như không tin. Nó ngửa cổ lên trời mà nuốt nước bọt rồi nói:

- Tôi không có ý hù, cậu rõ rồi chứ? Cảm ơn về lòng ngưỡng mộ cậu dành cho tôi nhưng tôi không đáp lại được gì, xin lỗi và..... tạm biệt!

Nói rồi nó đảo bước đi luôn, tên kia vẫn còn đang ngạc nhiên vô cùng, hắn quay ra nói lớn:

- Nhưng anh là nam người mẫu của MZ cơ mà???

Nó đứng sững lại. Thì ra hắn biết nó từ ở trong công ty cơ à? Nếu thế thì thân phận của nó.... sao hôm nay toàn bị đe dọa thế này??? Assh..... Đành vậy!

Nó quay bước lại dí mặt lại gần hắn và mỉm cười:

- Đúng thế thì sao? Cậu có bí mật của tôi, tôi có bí mật của cậu và cả cái mạng cậu nhà cậu nữa! Hiểu chứ?

Hắn nhận thấy sát khí tỏa ra từ trong từng câu chữ và nụ cười đáng sợ của nó nên sợ hãi dựa vào tường và gạt đầu lia lịa. Nó hài lòng đưa tay lên phủi phủi vai áo hắn:

- Được rồi! Nếu cậu theo nghề người mẫu thì cố gắng lên nhé! Tôi phải đi đây.

Nó bước từng bước tự tin và vững chắc. Nắm được thóp của nó nhưng chưa chắc đã áp đảo được nó. Bởi vì, rất đơn giản, nó không chỉ là Vũ Hoàng Minh, mà còn là..... Red!

Đi qua công viên, nó ghé vào vì nhớ tới lời dặn dò tên khi nãy. Dù sao thì nó cũng thường xuyên vào đây tập trượt ván, chờ bọn chúng cũng chẳng sao. Nó cầm ván trượt rồi đặt ba lô xuống, nhìn xung quanh thấy mấy đứa con nít đang chơi đủ trò, cũng có vài đứa tập tành trượt ván. Nó mỉm cười đặt chiếc ván xuống rồi lướt quanh sân.

Bọn nhóc thấy vậy thì mở to mắt trầm trồ, nó thích ánh mắt ngây thơ này lắm! Đến gần bậc thềm, nó khẽ nhảy lên và tiếp đất. Tụi nhóc reo ầm lên. Một thằng bé chạy đến nhìn nó ngưỡng mộ:

- Anh ơi anh dạy em trượt được không?

Nó xoa đầu thằng nhóc rồi cười:

- Được chứ, anh dạy cả mấy đứa phần cơ bản nhé!

Nhóc và tụi bạn hào hứng:

- Vâng ạ!

Rồi nó giết thời gian với việc dạy tụi nhóc cách đặt cả 2 chân lên trượt và lái. Đa số đều còn rất vụng về vì mới tiếp xúc, nhưng Nam - thằng bé khi nãy thì học rất nhanh. Chẳng mấy chốc cu cậu đã có thể đứng trên ván và trượt đoạn ngắn trong sân rồi. Nó cho thằng nhóc trượt 1 đoạn xa hơn và thằng bé tỏ ra nắm bắt rất nhanh. Vừa trượt nó vừa quay lại cười:

- A! Em trượt được rồi này! Hay quá!!..... Á!..... AAAAAAAAAAAAA!

Thằng bé không nhìn đường nên chiếc ván lao nhanh theo đà và hướng thẳng tới lan can gần hồ. Mà nó quên chưa dạy tụi nhóc cách dừng lại!!!! Không phải chứ???

Nó vội vàng chạy lại giữ thằng nhóc nhưng chỉ kịp đưa bàn tay ra trước trán cho nó khỏi đập đầu vào tường còn người thằng bé thì vẫn tiếp đất 1 cách thô bạo. Nó xốc Nam lên và hỏi:

- Em có sao không? Đau ở đâu? Có bị thương chỗ nào không?

Thằng nhóc mắt rưng rức nhìn nó rồi chỉ chỗ bắp chân bị quệt 1 đoạn dài đang chảy máu. Lúc này nó mới nhìn thấy và hốt hoảng đi lấy ba lô, trong đó có ít bông băng. Mấy đứa nhóc còn lại sợ hãi không dám trượt nữa, nhao nhao lại xem nó băng bó cho Nam. Nhóc Nam tuy đau nhưng vẫn bặm môi chịu đựng để nó sát trùng và băng lại. Thấy thế nó vừa thương vừa buồn cười:

- Đau lắm hả?

Nam vẫn cắn chặt môi dưới, vừa nhăn mặt vừa lắc đầu nguầy nguậy:

- Không ạ! Con trai thì chơi được phải chịu được!

Nó phì cười, xoa đầu thằng nhóc:

- Hay lắm, như thế mới là đàn ông đích thực chứ, phải không các em?

Nó nháy mắt và hỏi tụi nhóc còn lại, chúng nó đồng thanh:

- Dạ.

Đứa nào cũng ngưỡng mộ Nam nhưng không dám đáp to vì sợ nếu mình bị đau sẽ không chịu đựng được. Nó hỏi to hơn:

- Các em có thấy bạn Nam rất giỏi không?

- Có ạ!

- Thế nếu là mình các em có chơi được chịu được không?

- Không ạ!

Nó cứng đờ tại chỗ, hỏi lại:

- Các em là nam tử hán đại trượng phu, là con trai đầu đội trời chân đạp đất mà không có trách nhiệm với những việc mình làm hả?

Tụi nhóc bối rối không trả lời, nó gào lên:

- CÁC EM LÀM ĐƯỢC KHÔNG?

- Có ạ!

- CÁI GÌ?

- CÓ Ạ!

- Tốt! Nếu vậy trách nhiệm của các em là từ nay phải trượt cho cẩn thận nghe chưa, đừng ai để bị thương nhé.

Rồi nó dạy tụi nhóc cách phanh và quẹo nhanh khi gặp vật cản. Xong xuôi thì dặn tụi nó không được tự trượt ở nhà mà phải để nó dạy thêm. Mấy đứa nhóc hào hứng lắm. Nó an ủi Nam rằng mai sẽ dạy cho riêng cậu sau nên cậu nhóc cũng an phận ngồi dưỡng thương cho tới hết buổi.

Nó cười nhìn Nam và bọn nhóc rủ nhau chào nó để về. Nhóc Nam còn hỏi nó:

- Mai anh có đến không ạ?

- Tất nhiên rồi!

Thằng nhóc cười tươi rồi chào nó để về. Hình như có người đến đón bằng ô tô. Không biết nhóc đó là con nhà ai mà trông có khí chất của cậu chủ ra phết. Nó cũng xách ba lô và đi bộ về nhà, cầm chiếc ván mà không khỏi suy nghĩ về mình trước đây và nhóc Nam, dường như cả 2 đều có 1 nét chung là yêu trượt ván và không dễ khuất phục. Nó lắc đầu cười rồi mở cửa vào nhà.

Hoàng Anh ngồi thần thờ bên ghế sofa, nó thấy lạ nên đến quơ tay trước mặt anh, hỏi với giọng nửa thật nửa đùa:

- Không phải anh lại gặp thêm 1 tình yêu sét đánh đấy chứ?

Hoàng Anh lườm nó 1 cái. Nó xác nhận là anh vẫn còn đang bình thường chán, bèn lên phòng tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn cơm.

Xuống nhà vẫn thấy Hoàng Anh ngồi thần thờ, xem ti vi mà mắt nhìn đâu đâu, nó vừa ăn vừa nói với bà Năm:

- Con thấy ảnh càng ngày càng lạ, không biết có phải bị người ta hấp hồn rồi không?

Bà Năm vừa xới cơm vừa nhìn Hoàng Anh rồi lắc đầu:

- Ta cũng chịu rồi, con thử xem sao?

Nó đảo mắt 1 vòng rồi lon ton ra chỗ Hoàng Anh:

- Anh với Uyên Uyên có chuyện gì à?

Anh giật mình 1 chút, quay sang nó:

- Chuyện.... chuyện gì chứ?

Nó cười ranh ma:

- Chắc chắn là có chuyện rồi! Anh làm người ta giận có đúng không!!!!?

Nó hỏi mà nói chắc nịch làm Hoàng Anh bối rối thú nhận:

- Ủ thì.... Nhưng mà anh đâu làm gì đâu chứ? Tiểu Uyên chỉ hỏi anh nếu cô ấy không yêu anh nữa thì anh sẽ làm gì và anh trả lời là không làm gì cả, thế mà cô ấy cũng giận. Anh mày đang ngồi suy nghĩ xem rốt cuộc mình sai ở đâu?

Nó cốc đầu anh 1 cái rõ đau để trả thù những lúc anh bắt nạt nó là chính nhưng lại giả vờ thông thái:

- Đồ ngốc, thế sao anh lại không làm gì cả? Chẳng lẽ cô ấy không yêu anh nữa thì anh không yêu cô ấy luôn à?

Hoàng Anh phản ứng ngay:

- Tất nhiên là không! Anh không làm gì cả vì anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Mà dù có xảy ra thật đi chăng nữa thì anh cũng không làm gì, chỉ đợi cô ấy quay về bên anh thôi!

Hoàng Anh nghĩ rất đơn giản nhưng không ngờ là con gái lại không thích nghe như thế. Nó lắc đầu:

- Haizz, anh ngốc thật! Phải nói là anh sẽ đợi em, yêu em, nhớ em.... nói nhiều những lời có cánh vào! Con gái thường thích nghe những lời nói mật ngọt mà!

Hoàng Anh như ngộ ra điều gì, mắt sáng lên:

- Ha, ra là thế, tại cô ấy bắt nói thật đấy chứ. Mà anh mày cũng không muốn nói dối. Nhưng nếu nói về khả năng tăng bốc thì còn ai hơn anh!!!!? Ha ha ha! Thanks mày, em yêu vầu!

Anh áp 2 tay vào má và hôn chụt nó 1 cái, nó đơ toàn tập rồi chột bùng tỉnh, siết chặt nắm tay:

- VỪ HOÀNG ANH!!!

Hoàng Anh nhớ ra mình vừa hành động quá khích bèn chạy thật nhanh lên phòng:

- Á, anh quên, thôi coi như anh tặng mày thay cho lời cảm ơn đấy, he he!

Nó vác cây chổi lau nhà phi thẳng vào giữa trán Hoàng Anh làm sưng u 1 cục. Anh tức giận hét:

- ĐÃ BẢO ĐỪNG ĐÁNH VÀO MẶT CÔ MÀ!!!!?

Nó gầm gừ đuổi theo:

- Chưa xong đâu!

Hoàng Anh thấy vậy bèn nén cơn giận lại mà sợ hãi chạy nhanh về phòng mình. Nó đuổi theo nhưng không kịp, đập cửa ầm ầm:

- ANH RA ĐÂY MAU!!!

Hoàng Anh ngồi hí hửng trong phòng, vừa nhắn tin cho Uyên Uyên vừa nói vọng ra:

- Ngồi đó mà đợi nhé em!

Nó không làm gì được bèn lao về phòng, thầm nghĩ phải bình tĩnh tự tin thì càng cay cú, âm thầm không chịu được nên phải trả thù ngay!!

Nghĩ rồi hí hoáy lên kế hoạch, nó mỉm cười đắc ý, ngửa cổ lên trời tự khen mình giỏi. Hoàng Anh chợt cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, biết có sự chẳng lành nhưng không làm sao tránh được, định mở cửa sổ tìm đường thoát thân thì không ngờ.....“BỤP”

Nguyên cả túi hỗn độn xì dầu, sốt cà chua, tương ớt,..... đập thẳng vào mặt cậu. Mùi hỗn độn xộc thẳng vào mũi và cảm giác nhầy nhụa trên mặt khiến Hoàng Anh không khỏi hét lên:

- ĐỒ ĐỘC ÁC!!!

Nó vui vẻ cười đắc ý, trèo trở lại phòng mình với tấm ảnh trong tay. Hoàng Anh ơi Hoàng Anh, ai bảo chọc vào Hoàng Minh này làm gì, he he.

Hôm nay toàn xảy ra những chuyện đầu đầu, nó thấy cũng mệt nhưng phải ngủ thôi, ngày mai sẽ còn nhiều chuyện xảy ra lắm....

Sáng, nó đến công ty thì đã thấy Angus đang nằm ngủ ngon lành trên ghế ở phòng nghỉ của cả nhóm. Trông mặt hắn lúc này thật đẹp và ngoan ngoãn. Đôi mắt nhắm hờ với hàng mi cong vút, cái mũi cao cộng thêm làn da trắng tón lên màu môi, tạo một ma lực cuốn hút khiến nó có chút chao đảo. Nhưng hắn đang ngủ rất say, cơ hội ngàn vàng thế này mà bỏ qua thì Vũ Hoàng Minh này không phải là Vũ Hoàng Minh nữa.

- Mà khoan, quân tử không đánh lén sau lưng cơ mà?

Nó chợt khựng lại nhưng rồi lại tặc lưỡi: “Nhưng đối với kẻ tiểu nhân thì mình phải tiểu nhân hơn mới được.”

Và thế là một tác phẩm ra đời.....

Nó hí hửng để cửa mở rồi lén sang phòng khác ngồi tán gẫu với nhân viên trong công ty, đợi chờ phản ứng của 1 cô gái nào đó ngẫu nhiên đi qua. Và không ngoài dự đoán, nó đang vui vẻ thì bỗng có tiếng hét:

- AAAAAAAAAAAAAA.....

Nhưng như sét đánh bên tai, nó nhận ra giọng của Tiêu Dương và vội vàng trở về. Tiêu Dương đang đứng ngay trước cửa, nhắm mắt lại mà hét. Nó vội bịt miệng cô nàng lại rồi kéo sang bên cạnh cửa:

- Không sao..... chứ??

Thấy nó cúi xuống thở hổn hển, Tiêu Dương hốt hoảng lo lắng:

- Cậu có sao không? Sao lại chạy nhanh thế? (=.) Mình không sao rồi, nhưng.....

Tiêu Dương chợt đỏ mặt lên rồi quay đi ngay. Nó thở lại được thì mọi người cũng tụ lại từ bao giờ. May cho Angus là mới sáng sớm nên chưa đông người. Chỉ có nhóm nó, Quốc Huy và 1 số người nữa thôi. Quốc Huy chạy đến sau, kéo mọi người ra để xông vào xem có chuyện gì thì thấy Angus đang nằm trên ghế, áo phanh ra, 1 tay đặt trên bụng, 1 tay thọc vào trong quần với tư thế rất chi là phản cảm. Mặt cậu ta thì bị vẽ râu ria và 2 cái vòng tròn quanh mắt như gấu trúc. Nó vốn không định vẽ xấu hắn như thế đâu, chỉ tại lúc đó nhìn cái mặt hắn “đáng ghét” quá nên mới bực mình vẽ tùm lum lên.

Nhưng tại sao Tiêu Dương hét to như thế mà hắn vẫn không thức dậy??

15. Chương 15

Quốc Huy sai tội nó chặn mọi người ở cửa và yêu cầu dừng bàn tán về vụ này để anh ta vào với hắn. Dù sao hắn cũng là siêu mẫu của MZ, tuy có nhiều người ngưỡng mộ nhưng cũng không ít kẻ ganh ghét, dằn

dần tin đồn hẩn “một mình” trong phòng nghỉ cũng lan rộng ra. Khi giới báo chí nhận được tin đồn thì nó đã bị biến thành thể này: “Siêu mẫu Angus làm ”chuyện ấy” với người tình bí ẩn ngay trong phòng nghỉ của nhóm”

Sáng hôm sau đọc báo mà nó cười đau cả bụng. Nhưng trở lại với lúc này, Quốc Huy vào phòng lay mãi mà hẩn vẫn không tỉnh. Anh ta lau mặt và khuy lại áo cho hẩn xong rồi hỏi:

- Có ai có sữa hay nước trái cây ở đây không?

Nó đang có chút lo lắng, chợt nhớ ra trong ba lô cũng có sữa thì lấy ra:

- Sữa đây anh.

Duy và Kỳ nhìn nó thắc mắc nhưng nó nhún vai không biết. Cả 3 đứa theo dõi từng hành động của Huy. Anh ta nâng đầu hẩn lên, cắm ống hút vào hộp sữa và đưa đầu ống hút vào miệng hẩn. Hẩn hơi hé miệng ra rồi từ từ mở mắt và ngồi hút sữa chụt chụt như một đứa con nít. Nó và 2 tên kia trở mắt lên nhìn. Thì ra hẩn cứ đối là nằm ngủ say như chết, phải uống sữa hoặc nước trái cây mới tỉnh. Hẩn hút xong rồi đưa vỏ hộp sữa cho Huy và nói:

- Chưa bắt đầu hả anh?

Huy cười:

- Chưa. Hôm nay đi quay ngoại cảnh để làm quảng cáo. Nếu có đối thì cũng phải gọi cho anh chứ, sao lại nằm đây mà ngủ. Hôm nay anh lại quên chưa mua sữa, phải lấy của Minh đấy. Mà lần sau em..... đừng làm như khi này..... nữa nhen.

Thấy vẻ mặt ái ngại của Huy và vẻ mặt phẫn nhưng giả vờ nghiêm túc của nó, cộng thêm ánh nhìn không mấy thiện cảm của Kỳ và Duy, hẩn như hiểu ra đã có chuyện xảy ra. Hẩn kéo Quốc Huy ra 1 chỗ hỏi cho ra lẽ rồi bưng bưng tức giận, quay lại nhìn nó với con mắt khủng bố:

- Cậu... LÀ CẬU LÀM ĐÚNG KHÔNG???

Nó vờ như không biết:

- Làm cái gì? Tôi làm cái gì chứ? Anh có chứng cứ à? Có nhân chứng à?

Hẩn không biết nói sao bèn đi lại dí sát nó vào tường:

- Cậu cẩn thận đấy! Tôi nhất định không bỏ qua chuyện này đâu!

Nó ngoáy ngoáy tai và huýt sáo như không hiểu gì càng làm hẩn tức giận. Nhưng mọi người đã đến đủ để đi quay, hẩn đành nuốt cục tức lại mà ra xe.

Lên xe, chiếc xe du lịch dài, hẩn chọn chiếc ghế ở cuối xe và ngồi phịch xuống đó, khoanh tay lại như muốn nói: “Đây là địa phận của ta, cấm xâm phạm!” Nó thấy chướng mắt bèn lại đá vào chân hẩn:

- Tránh ra, ghế này rộng lắm, đừng có tự ý chiếm đoạt của công chứ?

Hẩn tức giận nhưng vẫn ngồi im như điếc, nó quát:

- TRÁNH RA KHÔNG?

Hẩn vẫn cứ ương bướng tới cùng, không chịu tránh. Nó tức giận cầm cả cái ba lô lia vào người hẩn rồi đập dúi hẩn xuống ghế. Hẩn vừa dùng cả 2 cánh tay ôm lấy đầu vừa hét:

- CẬU LÀM CÁI GÌ ĐÂY HẢ???

- NÀY THÌ KHÔNG TRÁNH! KHÔNG TRÁNH THÌ ANH CHẾT LUÔN Ở ĐÓ ĐI!!!

Nó vẫn không ngừng giẫm đạp cho tới khi Quốc Huy và mọi người lên rồi tách nó ra, bắt lên ngồi với Hoàng Kỳ. Nó bực bội ngồi xuống ghế cạnh Hoàng Kỳ thì tên này lại lên tiếng:

- Đồ bạo lực!

Nó quay sang trừng mắt:

- Cái gì hả? Cậu mới là đồ bạo lực. Ngay ngày đầu vào trường đã nghe tin Hoàng Kỳ đánh nhau, rồi lại gây sự với tôi nữa mà? Cậu nói xem ai mới là đồ bạo lực?

Hắn chống 1 tay lên cửa sổ, mắt khê liếc nó 1 cái rồi nói:

- Không phải tôi đánh lũ lưu manh đó.

- Hừ, chẳng lẽ thiên hạ người ta dối hơi đi bịa đặt chuyện? Mà không có lửa thì sao có khói? Không phải cậu thì còn..... Là.... Trần Duy???

Nó hỏi mà trợn mắt như không tin vào điều mình vừa thốt ra. Kỳ hừ 1 tiếng rồi nói:

- Không được sao? Cậu nên nhớ anh ấy chính là Hades của Demons.

Nó nuốt khan mà mắt vẫn cứ mở to hết cỡ. Thế ra nó đã trả thù nhằm người à? À mà không, dù sao tên này cũng đáng bị nó trêu chọc lắm. Nhưng vậy thì người đã đưa nó xuống phòng hiệu trưởng hôm đó....

- Vậy buổi chiều trước hôm khai giảng, là ai đã..... gặp tôi??

Nó không muốn nói ra cụm từ “đưa khăn cho tôi và đem tôi xuống phòng hiệu trưởng”. Lỡ không phải hắn thì nó sẽ bị cười thối mũi cho xem. Hắn hơi nhú mày 1 chút, nói:

- Là anh Duy!

Nó thở phào. Thật may đó không phải là hắn. Không hiểu sao nó lại sợ người đó là hắn thế không biết. Kể ra thì nó rất muốn nói cảm ơn nhưng đó là Duy và hắn cũng làm nó sợ phát khiếp, tưởng là có ma, khi hắn đánh mấy tên lưu manh trong đêm đó rồi. Coi như hòa vậy.

Hoàng Kỳ ngồi nhìn ra ngoài cửa kính, không nói gì thêm nữa, ánh mắt vô định như đang nhớ về 1 hình ảnh nào đó.....

Đến nơi quay. Nó vui vẻ bước xuống hít thở không khí trong lành. Đây là 1 đồng cỏ xanh mát ở ngoại ô thành phố. Không giống mấy chỗ nó hay đánh nhau ban đêm, ở đây, xung quanh tràn ngập những màu sắc tự nhiên của hoa, của bướm, của lá. của mây trời. Nó thích không gian rộng lớn yên bình nơi đây, giống như được thả hồn vào hòa với gió, với đất trời. Đã lâu rồi không có cảm giác vui như vậy. Tiêu Dương cũng có vẻ rất thích nơi này, cô nàng nhí nhảnh chạy nhảy, làn tóc núp sau chiếc mũ rộng bóng ra trong gió bay bay cùng bộ váy maxi sọc đen trắng, trông y như một tiểu thiên thần. Nó ùa chạy lại đuổi theo cô nàng rồi 2 đứa cùng hái 1 ít hoa và chạy nhảy. Máy quay phim đã bấm tự bao giờ, Trần Duy, Hoàng Kỳ và Angus cũng nhanh chóng nhập cuộc.

Đoạn phim này nói về 1 nhóm bạn thân gồm 4 nam và 1 nữ, họ tình cờ quen biết nhau và trở nên thân thiết. Cả 4 chàng trai đều quý mến cô gái. Nhưng chỉ có 2 người là yêu cô thật sự. Nó và Angus đóng 2 vai đó. Cô gái lại dành tình cảm ột trong 2 người của cặp song sinh - Trần Duy đóng. Nhưng rốt cuộc thì không ai đến được với nhau, họ chấp nhận chôn vùi tình cảm đó và trở thành những người bạn tốt của nhau.

Mọi người đều đóng rất đạt, tuy chỉ có vài vụ cãi vã của nó với Angus, lẽ ra chỉ cần giả vờ nhưng nó lại cãi thật và động chân động tay với hắn luôn. Trần Duy lúc nào cũng cười được, nhưng bây giờ nó biết đằng sau nụ cười đó là cả 1 con người đầy bí ẩn và khó hiểu. Tiêu Dương đóng rất tốt, nhưng không hiểu sao sau khi đóng xong cô nàng lại buồn buồn.

Chiều đến, mọi người thu dọn đồ rồi cho tụi nó chút thời gian đi chơi. Nó đi theo Tiêu Dương trèo lên 1 gò đất ngồi ngắm cảnh. Nó thì đang vui vẻ nói chuyện linh tinh nhưng cô nàng vẫn giữ vẻ mặt buồn buồn đó. Nó bèn hỏi:

- Cậu sao thế?

Cô nhóc lắc đầu rồi nghĩ sao lại gật đầu và tựa cằm xuống đầu gối. Vẫn nhìn ra xa nơi cánh đồng bao la tít tắp:

- Cậu thấy Duy là người thế nào?

Nó hơi bất ngờ về câu hỏi này, không biết là cô nhóc cũng quan tâm đến Duy đấy. Nhưng nó cũng làm bộ suy nghĩ rồi nói:

- Hần lúc nào cũng cười nham nhở như khỉ, hay cạnh khoe người khác, nhiều lúc suy nghĩ và hành động thật quá khó hiểu. Nhưng hắn cũng biết lịch sự và tôn trọng phụ nữ, con gái đổ vì hắn rầm rầm. Không phải là cậu..... quan tâm hắn đấy chứ??

Dương vội vã xua tay:

- Không!..... Mình đâu có..... Mình.....

Rồi cô nàng lại xịu mặt xuống. Nó cười hiền chờ đợi, tranh thủ kiểm ít cỏ để nghịch. Chợt thấy 1 nhánh cỏ trông giống giống cỏ thơm, nó đưa lên mũi ngửi. Tiêu Dương nói tiếp:

- Cậu..... có..... tình cảm với Duy không?

Nó há hốc miệng ra làm nhánh cỏ chọc cả vào miệng và mũi. Nó vội hỏi lại:

- Sao cậu lại nghĩ như thế chứ? Tôi là con trai cơ mà!

Cô nàng quay sang nó:

- Nói dối! Cậu là con gái!

Nó hơi né người sang 1 bên. Tại sao cô nàng lại biết được? Đừng đùa chứ, từ hôm qua tới giờ toàn bị thót tim đấy!!!!? Để xem, có phải hôm ở quán karaoke không nhỉ? Chỗ nó lúc đó đâu đủ gần để cho cô nghe thấy?

Nó cười trừ:

- Sao... sao cậu lại nói thế?

Cô nàng gần như quát lên:

- Cậu đừng giấu nữa!! Hôm đó ở phòng y tế, tớ đã nghe cả rồi!!

HẢ??? Vậy ra đúng là có kẻ nghe được à? Và kẻ đó lại còn là Tiêu Dương..... Thảm rồi, thảm rồi, nó bị bại lộ thật sao???

Tiêu Dương nói với giọng buồn buồn và đôi mắt da diết:

- Tớ.... thích Trần Duy!

Ha, thế à, giờ nó mới biết đấy. Nhưng thế thì liên quan gì đến nó?

- Nhưng Duy lại luôn hướng ánh mắt về phía cậu. Cậu và cậu ấy có vẻ rất thân. Ngay cả mỗi lần đi chơi, cậu ấy cũng chỉ nói chuyện với cậu là chính. Khi mình bị ức hiếp trong quán karaoke, mình đã rất mong người cứu mình ra lúc đó là Duy. Khi mình đóng phim quảng cáo mình cũng đã dùng tình cảm thật với Duy....Mình rất quý mến cậu và nghĩ cậu giả trai là có lí do riêng. Nhưng bây giờ trong đầu mình không thể thôi nghĩ rằng cậu giả trai để tiếp cận Duy..... Hãy nói với mình là không phải đi!??

Tiêu Dương bặm môi, nước mắt cứ thế chảy ròng. Nó nhìn mà không biết phải làm sao, đành nói:

- Đúng là tớ có lí do riêng, không phải vì Trần Duy, là do.....

Nó kể hết mọi chuyện với Dương, kể nỗi buồn và cả sự khổ sở khi bị nhầm là con trai. Tiêu Dương nghe xong liền òa khóc:

- Tớ xin lỗi!! Hu hu, tớ không nên... nghĩ cậu.... tớ sai rồi, hu hu, xin lỗi!.....

Nó ôm nhẹ và vỗ về vào vai cô bạn. Cũng lâu rồi chưa có ai ngồi nghe nó kể lẽ thế này, nó chợt thấy vừa trống rỗng vừa thoải mái trong lòng. Tiêu Dương là 1 cô gái tốt. Nó phân vân không biết có nên đẩy Duy đến với cô không, bởi Trần Duy không đơn giản như vẻ bề ngoài. Bên trong con người hắn có những điều mà có thể chính hắn cũng không hiểu.....

Trên đường về, nó ngồi im lặng, không gây sự với ai nữa, ngồi cạnh Tiêu Dương và dựa đầu vào nhau ngủ, nó thấy có những niềm vui nho nhỏ đang hiện về, trong cả những giấc mơ.....

Trở về, nó ghé qua công viên và gặp lại nhóc Nam cùng bạn bè của nó, hôm nay có vẻ đông hơn. Bên cạnh thằng nhóc hôm nay tự dưng mọc đầu ra thêm 2 ông mặc đồ đen cứ đi kè kè. Nó muốn dạy cho cậu nhóc cũng phải qua kiểm tra kĩ càng. Thằng bé cứ xin lỗi nó vì không biết làm sao, anh của nó bắt nó phải mang theo vệ sĩ mới cho đi chơi và học. Rồi thằng nhóc kể lể đủ thứ về anh trai mà chủ yếu là toàn mấy vụ nhóc bị gò bó chèn ép. Nó tò mò rồi đấy, không biết anh nhóc là ai mà cũng hơi giống anh Hoàng Anh nhà nó, toàn bắt nạt em thôi

Lướt ván về nhà, nó chợt muốn ăn kem - tình yêu của nó. Cũng khá lâu rồi chưa được ăn, nhớ chết đi được >” - AAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Hả?? Sao nói nghe thấy là nghe thấy liền thế này? Đó cũng là giọng vừa hét vừa kêu khóc của 1 cô gái, phát ra đúng ở hẻm tối trước mặt. Nó nhanh chóng thả chiếc ván xuống và lướt đến.

Trong hẻm ngày đó có 3 thằng đang giở trò sàm sỡ 1 cô gái. Nhưng bây giờ, cảnh mà nó đang nhìn thấy là 5 thằng vây quanh 1 cô gái khá diện chừng 20 tuổi. Một tên vừa dúi tóc vừa đập đầu cô ta vào tường 1 cách man rợ. Nó quát:

- DỪNG TAY!!! Các người đang làm cái trò gì đấy hả?

Bọn chúng quay ra nhìn nó. Trong ánh đèn đường leo lét, nó nhìn thấy tên đang dúi tóc cô gái cười nhếch mép 1 cái:

- Cút mẹ nó đi! Ở đây không có chỗ cho thứ anh hùng rơm rạ. Đừng để tao phải động tay như với con nhãi này!_ Vừa nói hắn vừa giật mạnh túm tóc của cô gái kia khiến cô ta kêu “Á” lên và phải dùng cả 2 tay để giữ đầu.

Qua dáng vóc và khẩu khí của hắn, nó đoán đây là 1 vụ thanh toán giang hồ của giới mafia. Về lí thì không nên động vào vì tụi nó chỉ là trùm học sinh thôi, chưa đủ sức chống chọi với những đàn anh đàn chị trong giới mafia. Nhưng nó chợt chạm ánh mắt của cô gái đó đang nhìn nó, vừa như thiết tha cầu khẩn, vừa như van nài trong sợ hãi. Ánh mắt đó có 1 tia hy vọng bé nhỏ làm nó không thể không nói:

- Thả cô ấy ra!

Nhưng hy vọng ấy chợt tắt ngúm khi cô ta thấy nó bị 1 tên trong số 5 thằng lao lại đâm 1 cú vào mặt đến bật máu.

Nó bật cười ha hả. Tên mới đánh nó có phần nao núng còn tên đầu xỏ đang túm tóc cô gái thì nhú mồm khó hiểu:

- Thằng điên!!

16. Chương 16

Phải, nó điên rồi! Biết nó vừa nghĩ gì không? Hoàn cảnh bây giờ khá giống với 7 năm về trước, khi nó gặp “người đó”. Và đúng lúc 1 tên trong số 3 tên thú tính ngày ấy lao vào đánh nó, “người đó” đã bắt chợt từ đâu lao đến đỡ thay. Rồi cứ làm như nó là 1 đứa trẻ yếu đuối, “người đó” cố hết sức bảo vệ nó dù chính mình cũng chẳng hơn ai. Nó đã đứng khoanh tay nhìn cậu ta đánh mấy tên kia và bị chúng đánh, thậm chí mắng người ta là đồ ngốc nhưng lại thấy vui trong lòng khi lần đầu có cảm giác được bảo vệ. Đánh xong, cậu ta quay sang dìu chị gái còn đang co rúm lại vì sợ ra khỏi ngõ và mỉm cười với nó:

- Ổn rồi, bạn cứ về đi, để mình đưa chị ấy về cho.

Rồi quay sang cô gái:

- Chị ơi, không sao rồi, nhà chị ở đâu để em đưa về?

Cô gái chưa kịp trả lời thì 1 tên ở phía sau dùng cả 2 tay cầm 1 viên gạch giơ lên cao, định đập vào đầu cậu ta. Nó nói nhanh:

- Cẩn thận.....

Cậu nhóc quay về phía sau thì đã thấy bàn chân nó đang yên vị giữa mặt tên đó, làm hắn ngã xuống, bất tỉnh luôn. Nó nói tiếp:

- kéo bị đập!

Rồi cậu ta trợn mắt nhìn nó đầy ngạc nhiên trong khi nó vừa nhắm mắt vừa phúi tay:

- Ai mượn cậu đỡ cho tôi đâu? Tự tôi có thể lo được, mà còn nhanh hơn cậu nữa kìa.

Cậu ta đỡ mặt ra, tự thấy mình ngốc nghếch. Nó kéo chị gái đã hoàn hồn và đang cảm ơn tụi nó rồi rít đi, nói:

- Dù sao cũng..... cảm ơn!

Thế là cậu nhóc cười tươi đi ttheo nó, đưa chị gái đó về. Rồi 2 đứa bắt đầu chơi với nhau và khi biết nó là con gái, cậu nhóc đã ngỏ lời yêu.....

Trở lại với lúc này, nó đang cười khan, nhớ lại quá khứ mà trách mình ngốc nghếch. Khi nãy nó đã nghĩ, biết đâu “người đó” sẽ lại đến 1 lần nữa, lại bảo vệ cho nó, lại cười với nó..... Nhưng điều đó đâu có xảy ra.....

Cô gái đang bị dúi tóc ngồi lết dưới đất, quay sang nó, nước mắt ròng ròng:

- Chạy.... đi!

Nó buông chiếc ba lô xuống, quay sang tên vừa đánh mình, cô gái hét lên:

- CHẠY ĐI!! ĐỒ NGỐC, CHẠY NHANH LÊN!!

Nhưng nó lao vào đâm trả 1 cú vào mặt hắn và đánh như điên dại. Hắn trông rất lực lưỡng, cũng đã được đào tạo khá bài bản, nhưng đứng trước nó lúc này chỉ giống như con cừu đang đứng trước con sói lên cơn dại. Mặt nó đỏ ngầu lên, dùng hết nắm đấm rồi đến chân, đánh hắn không thương tiếc.

Nhận thấy tên đồng bọn sắp “tàn”, 3 tên khác lao vào cùng lúc. Nó cũng nhanh chóng đánh gục. Vừa đánh nó vừa gào lên, nước mắt tuôn ra không kiềm chế được. Nó đã nghĩ là “người đó” sẽ lại đến, đã nghĩ như thế..... Nhưng rốt cuộc nó đã đợi chờ, đã sống trong kìm nén suốt mấy năm..... Còn người đó ở đâu?

Tên cầm đầu buông cô gái ra và tiến lại chỗ nó. Nó bây giờ trông như một cái xác nhuốm đầy máu - không phải của mình, cánh tay duỗi thẳng nhưng nắm tay siết chặt, đầu hơi cúi, thở hồng hộc. Nó ngược ánh mắt sắc lạnh và không còn kiểm soát của mình lên nhìn hắn khiến hắn khẽ rùng mình.

Nó không đợi thêm nữa, vừa hét vừa lao vào đấu tay đôi với hắn. Hắn dùng toàn bộ sức mạnh ra chống đỡ nhưng vẫn bị đâm không ít. Hắn nhận 1 cú đâm để đâm lại nó 1 cái cho tỉnh ra nhưng nó đứng vụt dậy, càng hăng hơn. Hắn đành xông vào đánh tiếp nhưng bất chợt nó biến mất và từ đâu nhảy lên cho hắn 1 cú chỏ vào gáy khiến hắn gục ngay tại chỗ.

Cô gái khi nãy đã sợ, bây giờ lại còn sợ hơn, không đứng được nữa mà cứ vừa ngồi vừa trườn về phía sau, mắt nhìn nó đầy hoảng sợ. Nó đứng im, thở dốc rồi đâm mạnh 1 phát vào tường, tạo 1 hõm trên tường còn tay nó thì bật máu. Nó úp mặt vào tường để thở và để bình tĩnh lại. Thật sự muốn đập đầu 1 phát cho quên đi cảm giác vừa đau, vừa buồn, vừa ngu ngốc khi nãy, nhưng nó còn nhiều việc phải làm....

Nó bỏ ra ngoài để về và quay lại nhìn cô gái đứng 1 lần, nói:

- Chị về đi!

Nó khoác ba lô lên vai, cho tay vào túi quần và đi thẳng. Vào lúc này, nó không nên yếu đuối, cũng không nên sa ngã trong quá khứ mà mất kiểm soát. Tối nay nó sẽ tìm Yellow....

Trở về nhà, nó không nói không rằng, cứ lầm lì đi lên phòng khiến bà Năm và Hoàng Anh cứ tròn mắt đứng nhìn. Chợt thấy có vết đỏ trên tay nó, Hoàng Anh kéo nó lại:

- Cái gì đây? Sao lại bị chảy máu thế này?

Nó nhìn nắm tay vẫn còn đang ướt máu rồi đột nhiên giũt ra, tiếp tục đi. Hoàng Anh vừa lo vừa tức giận, quát:

- ĐỨNG IM ĐÓ!!

Nó đứng khựng lại, anh vội bước đến kéo nó lôi ra ghế ngồi. Bà Năm đã nhanh nhẹn lấy hộp y tế trong nhà. Hoàng Anh nhấc nó xuống ghế và bắt đầu rửa vết thương bằng ôxy già. Tuy rất xót nhưng mặt nó vẫn cứ trơ như phỗng, anh bực mình ấn tay vào vết thương khiến nó khẽ co người lại. Mỉm cười đắc ý, anh băng lại rồi hỏi:

- Thế nào? Nếu có chuyện gì thì cứ nói ra, đừng tự mình dằn vặt hay kìm nén. Tay mày không đủ khỏe để tự làm đau thêm 1 lần nào nữa đâu. Hơn nữa, chúng ta..... là 1 gia đình!

Nó xách ba lô và đứng lên:

- Em không sao đâu.

Hoàng Anh đứng nhìn nó đi lên cầu thang mà lòng buồn vô hạn. Dù anh đã cố gắng ở bên nó suốt thời gian qua, nhưng chỉ mới lơ đãng ít ngày, nó đã trở nên thế này từ bao giờ.....

Thở dài, anh quay sang nhìn bà Năm - cũng đang nhìn theo nó. Anh mỉm cười:

- Không sao đâu Năm, tụi con lớn cả rồi mà.

Bà cũng thở dài và vờ như trách móc:

- Ủ, lớn hết rồi, đâu có như ngày xưa kể cho Năm nghe cả chuyện tối qua tè dầm nữa.

- Sao Năm hay nhắc vụ đó thế..... Con chỉ có 1 lần duy nhất hồi lớp 2 thôi mà.

Bà phì cười nhìn Hoàng Anh cười đau khổ. Giá mà nó cũng đơn giản như Hoàng Anh thì bà đã không phải lo lắng đến thế...

Nó tắm rửa thay đồ xong, tự thay băng rồi không ăn uống gì, ra khỏi nhà luôn. Phóng trên chiếc mô tô đen quen thuộc, nó dừng chân ở 1 quán bar rất đông đúc. Bước vào quán, nó lia mắt tìm ở quầy phục vụ mà không thấy, đang định đi vào trong thì có 1 bàn tay vỗ lên vai:

- Đại ca!

Quay lại nhìn, nó gật đầu với Yellow đang mỉm cười đưa điều thuốc lên miệng rồi cùng cô lên phòng phía trong quán. Đây là phòng riêng của Yellow, cô ấy làm người pha chế rượu ở quán này nên thường ngủ lại đây luôn. Yellow có mái tóc vàng mì tôm rất nổi bật, dáng người đầy đặn của 1 cô gái trưởng thành với phong cách đường phố và khuôn mặt sắc nét, cô đã làm biết bao kẻ phải si mê. Cộng thêm với việc học võ từ nhỏ, cô 1 mình đánh bại những tên đầu xỏ của cả vùng và lên làm chị hai. Yellow gặp Tùng và nó trong 1 buổi đi bão, thấy nó đánh nhau thì cũng muốn thử tài và giao ước là ai thua sẽ phải làm đàn em của người kia. Tất nhiên nó thắng. Nhưng cô cũng để lại cho nó 1 bài học là “không nên coi thường những cô gái trông có vẻ yếu đuối”.

Nó bước vào phòng, nhận thấy một màu hồng phớt phản lên từ các bức tường qua ánh đèn neon, thể hiện tính cách của chủ nhân nó. Không ngờ một Yellow quậy tung trời lại có một tâm hồn vừa buồn vừa nhạy cảm như vậy. Nó ngồi xuống chiếc ghế sofa sựa nhìn cô đi rót rượu và nói:

- Bỏ thuốc đi!

Yellow đưa mắt nhìn nó rồi mỉm cười:

- Nghiện rồi, sao bỏ?

Nó nhìn lơ đãng quanh căn phòng, lại nói:

- Muốn là được, con gái không nên hút thuốc.

- Nhưng sao con trai hút được mà con gái lại không?

Nó nhú mày 1 cái:

- Ai cũng không nên. Và tôi ghét mùi khói thuốc!

Cô bật cười, đem 2 ly Whisky đến và đặt 1 ly trước mặt nó:

- Anh lạ thật đấy, chưa thấy thằng đàn ông nào như anh!

Cô ngồi vắt chéo chân, 1 tay đưa ly rượu lên mũi hít rồi nhắm 1 ngụm và lắc nhẹ:

- Sao anh không chịu bỏ cái kính đen đó ra nhỉ, nó thật cản trở đấy?

Nó cầm ly rượu và uống, cởi chiếc mũ quăng ra ghế, nói:

- Chẳng có gì là cản trở cả. Nó cần cho tôi.

Yellow nhún vai rồi uống tiếp:

- Thế có chuyện gì mà anh phải lặn lội tới tận đây?

Nó nghiêm túc vào vấn đề:

- Chuyện tôi nhờ cô..... suốt 3 tháng rồi, cô không định nói là chưa tìm ra đấy chứ?

Mắt Yellow hơi đảo 1 chút, nó nhận ra được điều đó khi rất mực chăm chú theo dõi cô. Cô từ tốn trả lời:

- Mất nhiều thời gian hơn tôi nghĩ. Anh cần hẩn lắm hả?

- Đừng để tôi phải ép cô nói ra. Tôi biết là cô có những điều tôi cần mà?

Yellow đặt hẩn ly rượu xuống, nhìn vào mắt nó và nói, đầy tự tin:

- Tôi - không - có.

Nó thở dài, đưa tay lên vuốt trán và đứng dậy:

- Tôi sẽ tự đi tìm. Cô có thể giấu những gì cô muốn!

Cô ta đưa ly rượu lên gần miệng, nhấp 1 ngụm. Nó quay bước ra tới gần cửa thì cô chợt nói:

- Sài Gòn.

Nó quay lại nhìn, cô nhắm mắt lại, thở dài:

- Hẩn đang ở đó.

Nó cười mỉm giờ tay chào:

- Cảm ơn!

Rồi nó đi thẳng, bước đi nhanh và dứt khoát, nó lên xe phóng đến chỗ Tùng. Yellow nhìn theo nó qua cửa sổ trên phòng, thở dài:

- Nói sao với lão Tùng bây giờ.....

Nó đến quán, hùng hổ xông vào chỗ Tùng đang ngồi, xách cổ áo cậu lên:

- Mà y giỏi lắm! Yellow đã tìm thấy hẩn từ bao giờ, mà y định giấu tao đến khi nào?

Tùng hiểu ra rằng Yellow đã nói với nó tung tích của kẻ đó, từ tốn nói:

- Bình tĩnh đi, có chuyện gì từ từ....

- Chết tiệt! Mà y chắc chắn phải biết chuyện này, vậy mà lại giấu tao trong khi tao tìm hẩn muốn rách mắt ra. MÀY CÓ Ý GÌ HẢ??

Tùng gỡ tay nó ra 1 cách khó khăn và đuổi hết mấy đứa con gái đang ngồi gần đó đi chỗ khác. Cậu ngồi xuống ghế và rót bia ra:

- Tao chỉ muốn mà y tập trung vào việc xây dựng Dark Moon thôi. Hẩn chỉ là 1 con tép nằm trên mép con mèo, mà y thích bắt lúc nào chẳng được. Việc quan trọng bây giờ là phải thống nhất Dark Moon mới, chỉ nhánh bên Demons có vẻ chưa chịu khuất phục nằm dưới tên Dark Moon đâu.

Nó vẫn còn bực, nghe cậu nói vậy thì ngồi phịch xuống ghế và cầm cốc bia lên nốc cạn. Tùng cười nhẹ:

- Mà y vừa đến chỗ Yellow? Có uống whisky đúng không?

Nó thấy mặt mình nóng ran, trả lời Tùng mà mắt cứ chớp rồi phải căng ra mới nhìn được:

- Ủ.... ừm...

Tùng tắt hẳn nụ cười trên môi, giật cổ bia từ tay nó ra và quát:

- MÀY QUÊN LÀ MÀY UỐNG BIA VỚI WHISKY THÌ SẼ BỊ SAY À?

Nó lúc này đã thấy hơi chao đảo, nhìn 1 Tùng mà hóa ra 2:

- Ủa, ha! Sao mày.... biết.... phân thân.... ha, ha...

Tùng lắc đầu kéo nó đứng dậy:

- Tao đưa mày về.

Nó không còn hiểu mình đang làm gì vào lúc này nữa, mặt cứ nóng ran, đầu ong ong và mắt không mở ra được nhưng vẫn cố nói:

- TAO... không sao!... Mày.... biến đi, cút! Tao cóc cần loại bạn như mày. Đồ bạn xấu xa, mày biết tao cần tìm hẩn mà vẫn cố giấu. Mày là thằng bạn khốn kiếp!

Tùng không để tâm mấy lời nó nói, dặn người trông quán rồi vắt nó lên vai, vác đi. Nó vùng ra, ra sức quấy:

- THẢ TAO RA! THẮNG KHỐN, THẢ RA NGAY!! Ai ày đụng vào người tao hả?... Mày không phải bạn tao! CÚT ĐI!!...

17. Chương 17

Tùng gọi taxi và tổng nó lên xe rồi ngồi ngay cạnh. Chú tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, định nói vài câu nhưng lại thấy ánh mắt gườm gườm của Tùng nên không dám hé miệng. Tùng bực bội khoanh tay nhìn con bạn vật bên này, ngã bên kia, tay cứ quơ quơ và không ngừng lải nhải:

- Tao ghét mày, thằng chết tiệt! Tao không đi với mày, để tao xuống!...

La lối vật lộn chán, nó ngửa người dựa vào ghế, bắt đầu.... khóc!! Nước mắt nó không ngừng chảy ra, môi cứ bặm lại, nó để cho Tùng kéo đầu mình dựa vào vai cậu và khóc òa lên. Tùng không biết phải làm gì lúc này, cứ để cho nó khóc trong lòng mình và quàng vai ôm chặt lấy nó. Chú tài xế ở trên nhìn qua gương thấy cảnh đó thì sờn da gà, tưởng tụi nó là 2 thằng gay. Mà có là gay thì đã sao nhỉ? Chú ta suy nghĩ rồi lắc đầu 1 cái và tự nhủ “Chuyện của người ta, mình không nên nghĩ lung tung”.

Nó vẫn dựa vào ngực Tùng, dúi lấy áo cậu và kéo kéo. Tùng tưởng nó nhõng nhẽo 1 tý kiểu con gái nên dùng ánh mắt dịu dàng trầm ấm nhìn xuống ngực và hà hốc miệng ra. 2 mắt sáng như 2 cái đèn pha ô tô, cậu cứng họng nhìn nó đang.... chùi mũi vào áo của cậu.

Cũng như Hoàng Minh có thể sợ ma, Trần Đình Tùng này cũng có thể sợ bẩn vậy. Nếu không vì nó là con gái và đang khóc thì cậu đã ngay lập tức đập đầu nó vào thành ghế trên rồi. Có lẽ tối nay cậu phải ngủ trong bồn tắm mất.

Nó khóc mệt rồi cũng ngủ thiếp đi. Tùng chỉ biết nhìn rồi lắc đầu. Ánh mắt cậu chợt lạnh lùng hướng ra bên ngoài, không biết đang suy nghĩ những gì...

Về đến nhà nó, cậu công nó vào và trao trả cho Hoàng Anh:

- Lại uống bia sau khi uống Whisky, cậu cho cậu ta uống nước chanh nóng đi.

Hoàng Anh nhờ bà Năm rồi quay sang nói chuyện với Tùng:

- Đạo này không thấy mặt mũi đâu, cậu tâm huyết với quán quá hả? Nhớ là phải lo cho nó giúp tôi đấy, đạo này con nhóc tính khí thất thường lắm.

Tùng cười gian nhìn Hoàng Anh:

- Ghê, cậu có bồ rồi nên đẩy em gái qua tôi hả?

Hoàng Anh giờ nắm đầm lên đe dọa:

- Cần thận cái mồm cậu đấy! Tôi chỉ là không thể gần nó được như cậu thôi.....

Tùng mỉm cười nhìn thẳng bạn và nói chắc nịch:

- Tất - nhiên - rồi!

Hoàng Anh tức giận chồm người lên đánh Tùng nhưng cậu ta nhanh chóng né được, 2 người rượt nhau ra tới đường mới thôi. Anh nhìn Tùng lên taxi, vẫy tay chào và nhìn theo rồi nói một mình:

- Tôi vẫn chưa yên tâm về cậu, Tùng ạ.

Nó nằm yên lành trên phòng mình, Hoàng Anh vuốt nhẹ tóc và nhìn nó ngủ say. Phải làm sao đây, nó vẫn còn đau vì “người đó” quá nhiều.....

Nó tỉnh dậy thì đã 10 giờ hơn, ánh sáng khe hắt qua cửa sổ làm nó phải nheo mắt lại để nhìn. Ngồi dậy, nó thấy đầu mình ong ong và miệng đắng ngắt. Vào vệ sinh cá nhân rồi xuống dưới nhà, thấy bà Năm đang nấu ăn, nó khẽ ngồi xuống ghế. Lúc này sao nó muốn ôm bà quá, muốn nũng nịu với bà như ngày xưa. Tuy bà không phải mẹ nó nhưng đã nuôi nấng và yêu thương nó còn hơn cả mẹ ruột. Mẹ nó bận rộn với công việc, ba thì thường xuyên đi công tác nên rất ít khi đến. Nơi đây gọi là “nhà” nhưng lại chỉ có 2 anh em nó và người làm trong nhà. Bố mẹ nó cũng có 1 ngôi nhà cho 2 người nhưng hầu như không về đó, mỗi người theo đuổi 1 sự nghiệp riêng.

Nó chán nản xoay xoay ly nước trên bàn rồi đưa lên miệng uống. Bà Năm quay lại nhìn thấy nó thì giật nẩy mình và làm rơi cả đôi đũa xuống sàn:

- ỒI TRỜI ỒI!!

Nó đang uống nước cũng bị bà làm cho giật mình theo và đổ cả nước vào mũi, ho sặc sụa. Bà Năm vội chạy lại:

- Con không sao chứ?

Nó vừa ho khụ khụ và khịt mũi vừa lắc đầu. Bà vội quay lại với món trứng tráng rồi nói với nó:

- Lần sau nhớ đừng uống cả 2 thứ kéo say như hôm qua. Mà sao con uống được nhiều rượu mạnh thế mà lại không uống được bia với rượu nhĩ?

Bà chép miệng rồi lắc đầu và cho trứng ra đĩa, nói tiếp:

- Hoàng Anh đi học rồi, hôm nay con không phải đi hả?

Nó mở tủ lấy chai sữa và mấy lát bánh mì kẹp, ngâm gói ô mai mà nói với giọng nhè nhè:

- Con được nghỉ ạ.

Rồi nó đưa bánh cho bà Năm gấp trứng và ít rau vào, vừa rót sữa vừa nói:

- Hôm nay không có lịch quay cho nhóm, trên trường thì cho nghỉ để sắp xếp lịch làm việc. Nhưng giờ con phải đi đây, trưa nay con không ăn ở nhà, Năm đừng đợi cơm nhé.

Bà Năm gật đầu nhìn nó ăn ngon lành rồi nhanh chóng lên phòng thay đồ. Nó xách ba lô và chiếc ván trượt đi:

- Con đi đây ạ!

Phóng vù ra đường, nó thấy ngày hôm nay nắng đẹp như mang 1 vẻ mới lạ, lòng cảm thấy như vừa tỉnh giấc sau 1 cơn mê dài, xung quanh cái gì cũng thấy thú vị. Nó ghé vào 1 quán nước khá yên tĩnh và lôi laptop ra ngồi gõ lách cách. Nó đang mua vé máy bay để vào Miền Nam tìm ra kẻ đó. Nhưng chợt nghĩ về công việc và những điều đang làm dang dở, nó lại không yên tâm. Nó đành tìm White để nhờ cậu ta giúp.

White ngồi nhâm nhi tách trà 1 cách bình thản, nghe nó nói:

- Tôi rất cần hẳn. Cậu giúp tôi chứ?

Cậu ta đặt tách trà xuống, mỉm cười nói với nó:

- Đây là mệnh lệnh? Hay 1 lời nhờ vả?

Nó phát bực với cách nói chuyện chậm rãi và cả phong cách lịch lãm của cậu ta:

- Tùy cậu nghĩ. Tôi chỉ biết là tôi rất cần hắn. Ngày kia là bắt đầu rồi, mọi người đều đang có việc phải chuẩn bị nên tôi chỉ có thể nhờ cậu được thôi.

Cậu ta ồ lên:

- Nếu thế thì đó là nhờ vả rồi. Vì thế.... _ ánh mắt cậu ta chợt sắc lẹm đầy gian manh.

Đúng là máu doanh nhân đã ăn sâu trong người cậu ta mất rồi. Nó biết là kiểu gì cũng thế mà:

- Tôi sẽ đáp ứng 1 yêu cầu của cậu.

White cười tươi:

- Hay quá, vậy tối nay tôi sẽ bay vào đó.

Nó nghiêm mặt lại, nói chắc nịch:

- Không. Hãy đi ngay bây giờ!

White vẫn giữ nguyên nụ cười, nói qua kẽ răng:

- Cậu định giết người đấy à?

Nó mỉm cười nhìn cậu ta và cậu ta đành chịu thua:

- Thôi được rồi. Nhớ là cậu nợ tôi 1 điều đó.

Nó vui vẻ lướt chiếc ván trượt đến quán của Tùng, cu cậu đang ngồi đăm chiêu trước máy tính. Nó định quăng ba lô xuống nhưng chợt nhớ có cái laptop thân yêu ở trong nên lia vọi ra, không cho tiếp xuống ghế và “vô tình” đập vào đầu Tùng. Cậu quay sang lườm lét nó, quát:

- MÀY LÀM CÁI GÌ ĐẤY HẢ???

Nó vọi vàng:

- Chết rồi, mày có sao không.....

- Không sao, chỉ sưng.....

- hả laptop thân iu?

Tùng há hốc miệng ra, nó được lắm, đã thế.....

- Đạo này mình hay lỡ miệng quá, có 1 vài điều mà chỉ sợ “không may” nói ra thì có người không được yên ổn....

Nó biết mà, lại nữa, cái chiêu cũ rích chết tiệt ấy.... Nó chuyển đề tài:

- Thế nào rồi? Quân số là bao nhiêu? Kế hoạch lãng xê đã ổn chưa?

Tùng ngồi vào bàn và di di chuột, kể thành tích:

- Tao làm xong rồi, nhìn đi, đến hôm nay đã lập danh sách hơn 5000 thành viên rồi, còn 1 số đứa không rõ gốc tích tao kick hết. Trang này ẩn để không bị cớm lùng ra, đến ngày hôm đó sẽ bị hủy vì để lâu dài sẽ bị phát hiện ngay. Hiện tại thì tao chỉ thông báo địa điểm tổ chức và lãng xê hội thôi, sau này có gì thì thông báo qua các trưởng nhánh.

Nó xem trang web Tùng lập và gật đầu:

- Tốt lắm. Mai tao sẽ gặp Trần Duy và Hoàng Kỳ để thông báo.

- Khỏi đi, tao nói rồi. Sáng nay 2 thằng đó cũng qua đây. Tao cho tụi nó xem cả rồi.

Nó nhú mày:

- Vậy ra 3 thằng tụi mày để sếp là người cuối cùng biết hả? Mà mày thân thiết với 2 tên đó từ bao giờ thế?

Tùng cười hi hi:

- Tao là người hòa đồng mà.

Nó hừ 1 cái rồi đặt ván xuống, lướt đi:

- Vậy mày cố gắng hòa đồng với các quý cô ở đây đi nhá.

Tùng nhìn xung quanh thì chẳng thấy người đâu, chỉ thấy có tới trăm con mắt hình trái tim đang đổ dồn về phía mình. Cậu giơ tay chào:

- H... hi!

Và không để xảy ra tình trạng chìm trong biển người như trước, cậu nhanh chóng lao vụt ra ngoài với tốc độ ánh sáng:

- ĐỒ CHẾT TIẾT HOÀNG MINH! Lần nào cũng thế cả!!!

Nó hí hửng đến công viên Thống Nhất và ngay lập tức nhìn thấy lũ trẻ đang học trượt trên khoảng sân cạnh hồ. Nó lướt tới bậc thềm thì nhảy 1 cú hất ván lên xoay và đáp xuống. . Nó chẳng dám biểu diễn những động tác khó, sợ tụi nhóc học theo thì nguy hiểm nhưng tụi trẻ vẫn vỗ tay và reo lên thích thú. Nó thấy Nam đang nhìn cái ván trượt trên tay nó 1 cách đầy ngưỡng mộ. Nó cười, lại xoa đầu cậu nhóc:

- E hèm, em tập tành thế nào rồi?

Nam ngược nhìn nó hào hứng:

- Em trượt được rồi ạ, anh xem nhé!

Nó có chút ngạc nhiên về trình độ tiến bộ của cậu nhóc. Mới học có mấy ngày mà giờ cậu nhóc đã biết đứng cả 2 chân lên trượt và còn bẻ lái 1 cách thành thạo. Nam trượt đến gần mấy bậc thềm, nó lo lắng nghĩ về buổi trượt hôm trước và định chạy lại nhưng cậu nhóc đã phanh kịp thời và quay lại nhìn nó cười đắc ý:

- Anh đang định chạy lại đỡ em đúng không? Nhưng rất tiếc, em biết phanh rồi, he he!

Nó cũng bật cười:

- Anh phục em rồi.

Bỗng có 1 đám chừng 10 người đi đến, bọn chúng chỉ vào nó và nói:

- Đại ca, là hần! Chính hần đã thách thức tụi em về gọi đại ca ra mặt!

- Đúng đấy đại ca, anh xử đẹp nó đi!

Thằng được tụi kia gọi là đại ca đập đầu 2 thằng vừa nói lại với nhau:

- Câm hết đi! 2 thằng mày còn chưa đủ nhục nhã à?

Nó nhếch miệng nhìn tên đó. Hần là Tiến - trưởng nhánh 3 của Dark Moon. Nó đã thu nhận hần vào hội khi bắt gặp hần đang đánh nhau với hơn 2 chục thằng mà vẫn ngồi xuống thản nhiên nhặt quả cho 1 bà cụ bán rong bị ngã. Nhưng sao đến giờ hần lại làm ô dù cho 2 tên lãng nhãng kia thế này?

Nó quay sang nhóc Nam:

- Nhóc, lại kia chơi với bạn đi! Lát anh qua dạy tiếp cho.

Thằng nhóc lăm lét nhìn tụi kia 1 chút rồi cũng chạy ra chỗ các bạn nhưng vẫn chăm chú nhìn về phía nó. Nó quay sang Tiến, hần cũng đang nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ. Nó nói:

- Chờ mấy người cũng mệt quá nhỉ?

Tiến hơi nheo mắt nhìn nó:

- Tôi..... có từng gặp cậu chưa?

Nó quay sang nhóc Nam:

- Nhóc, lại kia chơi với bạn đi! Lát anh qua dạy tiếp cho.

Thằng nhóc lấm lét nhìn tụi kia 1 chút rồi cũng chạy ra chỗ các bạn nhưng vẫn chăm chú nhìn về phía nó. Nó quay sang Tiến, hắn cũng đang nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ. Nó nói:

- Chờ mấy người cũng mệt quá nhỉ?

Tiến hơi nheo mắt nhìn nó:

- Tôi..... có từng gặp cậu chưa?

Nó hơi chột dạ, nhưng nghĩ về chiếc kính đen đặc biệt che gần nửa khuôn mặt và chiếc mũ mình thường xuyên đội, nó không nghĩ là hắn có thể nhận ra nó. Nhưng với những kẻ đã biết mặt thật của nó 1 thời gian như Duy và Kỳ thì nhận ra nó trong bộ dạng Red lại không hề khó. Đành vậy, bây giờ sẽ hạn chế gặp tên này trong thân phận Red. Nó cười khẩy nhìn hắn:

- Anh thấy người sang bắt quàng làm họ đấy à? Tôi chỉ muốn biết kẻ bệnh hoạn nào lại bao che cho 2 tên thối tha kia thôi.

Hắn nóng máu nói rít qua kẽ răng:

- Nếu đó là điều cậu muốn..... bắt đầu đi!

Nó nhảy 1 cú qua các bậc thềm xuống chỗ hắn đứng và ngay lập tức tung cú đá bay vào ngực hắn. Hắn chỉ bình tĩnh đưa tay lên đỡ chân của nó và vặn 1 vòng, nó đập chân còn lại vào người hắn và nhảy xuống đất. Lâu không đấu, hắn đã tiến bộ lên nhiều. Nó tung cú đấm phải trực diện vào người hắn nhưng hắn xoay mình tránh được và túm cổ tay nó. Nó liền đá móc 1 cú qua vai vào đầu hắn và làm hắn phải giơ tay trái lên đỡ, nới lỏng tay cầm cổ chân nó và nó thoát ra được. Hắn lao đến đấm vào mặt nó và nó cũng đồng thời lao đến đấm vào mặt hắn. Nếu cứ với tư thế này, hắn sẽ đấm trúng nó trước vì tay hắn dài hơn. Nhưng khi nắm đấm của hắn gần sát mặt nó thì nó xoay chân ngồi khụy xuống và đấm móc 1 cú vào bụng hắn với 80% sức mạnh. Hắn ọc ra những cái gì từ trong miệng trông gớm ghiếc mà nó cũng chẳng nhìn làm gì. Nó không để hắn đứng thẳng dậy, dùng ngay đầu gối phang thẳng vào thái dương trái của hắn khiến hắn nằm dài ra đất. Hắn đang định bò dậy thì nó đá thêm 1 cú nữa vào bụng khiến hắn co quắp người lại.

Nó nhoẻn cười đắc ý:

- Thua rồi chứ!?

Hắn vừa ôm bụng rên rỉ vừa nhìn nó rồi nhắm mắt gật đầu. Nó tươi cười:

- Tôi thấy anh cũng không đến nỗi xấu xa, tại sao lại đi bao che cho 2 tên khốn kia?

Hắn liếc xuống đất, giọng trầm buồn

- Chúng là đàn em của tôi.

18. Chương 18

Rồi liếc lên nó với ánh mắt sắc, hắn nói chắc như đinh đóng cột:

- Cậu đánh thắng tôi, tôi chấp nhận. Nhưng chuyện cậu nhục mạ Dark Moon và thủ lĩnh thì nhất định chúng tôi sẽ không bỏ qua!

Nó nheo mắt, đang định hỏi thì.....

- YAAAAAAA, TAO GIẾT MÀY!!!

Nó nhìn 2 thằng em của Tiến mỗi đứa cầm 1 cây gậy lao lại chỗ mình thì chỉ nhếch mép cười. Đang định ồi thằng 1 đá thì đã có người thay nó làm chuyện đó. Nam chạy lại từ lúc nào, giơ chân phải đá 1 thằng và quay 180 độ đá gót trái vào mặt thằng còn lại. Thằng nhóc phủ tay dù nó đá bằng chân:

- Quân tử không khoan tay nhìn bạn bè gặp nguy hiểm!

Nó phì cười:

- Thanks.

Rồi quay sang Tiến, nó tiếp:

- Anh nói tôi nhục mạ Dark Moon và thủ lĩnh ư?

Hắn gầm mặt nhìn nó:

- Không đúng sao? Cậu có thể làm gì tụi này cũng được nhưng không được đụng chạm đến Hội và thủ lĩnh.

Nó quay sang gườm 2 tên đang nằm đo ván dưới đất:

- Chúng nói thế à? Tôi chưa bao giờ nói nửa lời nào nhục mạ đến Hội và Red. Tôi còn rất ngưỡng mộ Red là đằng khác!

Rồi nó bắt đầu thao thao bất tuyệt về Red với tình yêu bất diệt:

- Red là 1 con người đầy nghĩa khí và lòng hào hiệp, anh ấy có 1 sức mạnh phi thường mà biết bao thằng đàn ông phải mơ ước. Hơn nữa, anh ấy lại còn là 1 chàng trai đầy quyến rũ với thân phận bí ẩn làm các cô gái phải si mê.....

Nó nhìn thấy Tiến ngồi dậy, mắt sáng lên long lanh đầy ngưỡng mộ, lòng chắc hẳn đã nói trúng tim hắn rồi. Quả nhiên hắn lại gãi nó, vỗ vai:

- Anh đã hiểu lầm chú rồi! Xem ra anh em mình giống nhau. Anh cũng rất ngưỡng mộ Red.....

Thế là nó và hắn ngồi hào hứng kể về Red và những chiến tích xung quanh Hội. Nó cứ tha hồ tâng bốc mình trước mặt người khác, trong lòng đầy phần khích, hí ha hí hửng. Bọn đàn em ở ngoài chỉ biết ngồi vậy lại mà nghe. Nhóc Nam không hiểu lắm, đứng khoanh tay lắc đầu nhưng vẫn hóng chuyện 1 chút, đủ biết Red là thủ lĩnh của Dark Moon.

Chia tay nhóm của Tiến, nó từ chối lời mời đi nhậu của bọn hắn. Mới hôm qua say khướt rồi, nó chẳng muốn lại bị 1 tên nào đó vác về nhà đâu.

Nhóc Nam không đòi nó dạy trượt tiếp mà kéo nó đi:

- Anh về nhà em chơi đi, em rất muốn cho anh xem cái này. Đi đi mà anh!

Nhóc dùng ánh mắt long lanh đầy mê hoặc của mình để nhìn nó nài nỉ. Mà nó thì không có đề kháng với ánh mắt đáng yêu chết người đó nên đành theo nhóc lên xe về.

Đi khoảng 20 phút, chiếc xe dừng lại trước 1 tòa biệt thự lớn màu trắng sữa. Cả khu nhà oai nghiêm với hàng rào và bảo vệ nghiêm ngặt. Phía trong là cả con đường xanh mướt rải đá và sỏi vào tới cửa nhà. Bên trái nhà là một hồ bơi yên tĩnh, bên phải có 1 vườn hoa đủ màu sắc. Người làm ra tới cửa đón cậu nhóc vào:

- Cậu hai đã về!

“Cũng rộng đấy chứ”, Nó thầm nhủ. Không biết nhà này làm gì mà giàu dữ. Một đứa nhóc 10 tuổi cũng được bảo vệ và chăm sóc như ông hoàng. Nó theo nhóc vào nhà và đi qua đại sảnh, tới 1 dãy hành lang. Nhóc cười:

- Anh Minh, quân tử nhất ngôn, anh có dám hứa với em một điều không?

Nó hơi nhướn mày:

- Để xem? - Hãy đến phòng nằm phía sau phòng này để gặp em! Được chứ?

Nó nhìn vào cánh cửa phòng đóng im lìm:

- Được thôi.

Cậu nhóc mỉm cười chạy đi:

- Nhanh lên nhé, em đợi đấy!

Nó nhìn xung quanh. Đây là phòng thứ 2 từ ngoài vào, bên trái của dãy hành lang. Xung quanh còn rất nhiều phòng như thế. Nhóc này chắc lại bày trò gì đây mà.

Nó mỉm cười nhìn vào tay nắm trên cửa, khoan tay:

- Để đoán xem nào?? Mình vẫn thường chơi mấy trò này mà. Đầu tiên là.....

Nó mở chiếc ba lô bắt lấy thân ra, kiểm tra một chiếc khăn mùi xoa nhỏ. Khẽ bực lấy núm cửa và xoay nhanh, nó mở cửa phòng. Nhưng nó không bước vào ngay.

Quả nhiên, cửa vừa mở đã nghe tiếng “pực” của sợi dây nằm ngang chân cửa, một chậu nước không rõ là gì rơi xuống đất. 1 Cây nến nằm lẩn lóc trên sàn nhà vẫn đang cháy sáng lên. Nó bước vào, đi từng bước cẩn thận để không trượt ngã vì thứ nước trơn trượt trên nền. Tìm thấy công tắc nguồn điện, nó cắt ngay. May là nó đã đoán được cái núm cửa kia có liên quan đến điện hoặc lửa gì đó nhé, nguồn điện này chưa đủ giết người, chỉ làm người ta bị tê tê 1 lát thôi. Nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ để “nạn nhân” lao đảo đi nhanh qua cửa và nhận ngay chậu nước từ trên cao. Nước đó lại là nguyên liệu của phần vồ ếch trên nền nhà và nguy cơ tiếp tục bị dính điện. Không biết nhóc đó còn bày thứ gì nữa đây.....

Nam hí hửng chạy vào phòng điều khiển với nụ cười tươi rói:

- Thế nào rồi? Bắt đầu chưa?

Trên 9 màn hình ở phòng điều khiển hiện lên toàn bộ hình ảnh căn phòng nó đang đứng. Nhóc Nam ỉu xiu:

- Qua được vòng 1 rồi à?

Mấy chú nhân viên quản lý và theo dõi các camera trong nhà hồ hởi nói:

- Vâng thưa cậu hai. Cậu bé đó có vẻ rất..... quen với những cái bẫy thế này.

Nhóc Nam đòi xem lại đoạn băng khi nó đứng ngoài hành lang rồi đắm chìm suy nghĩ với nụ cười thích thú. Liệu nó có đến được phòng bên không?

Nó nhìn cánh cửa trước mặt - dẫn sang phòng bên thì gờ chân định bước thẳng. Mắt Nam chợt lóe sáng lên. Nhưng nó thu chân lại, quyết định bước theo hình zic zac, 2 viên gạch 1 bước. Nhóc Nam mừng hựt nhưng vẫn còn đang đắc thắng lắm. Vì nó không biết rằng đó đâu hẳn là con đường tốt nhất....

Khi còn 3 bước nữa là tới cửa, nó nhảy qua ô gạch tiếp theo để tới gần cánh cửa thì “cách cách”, “vú vú”. Hàng trăm mũi tên đầu bọc giấy từ đầu lao ra nhắm thẳng về phía nó, nó quơ lấy mấy mũi tên làm vũ khí rồi vừa nghiêng người né vừa đỡ lại làm các mũi tên rơi xuống đất lả tả. Mỗi mũi tên rơi xuống là 1 loạt ô gạch bật lên với đầy gai nhọn. Nếu là người bước thì chỉ cần bước đến ô thứ 4 thôi sẽ không còn đường đi nữa. Nhưng nó đang đứng trên 1 trong số 18 ô theo hình zic zac, là những ô an toàn. Mỉm cười bước tiếp và xoay nắm cửa, nó tươi cười nhận ra mình đang đứng ở..... lối hành lang khi này. Cửa mà nó vừa mở là cửa vào của căn phòng này.

Nhóc Nam nhìn qua màn hình thấy nó đứng hóa đá và bực bội thì thích thú ngồi ôm bụng cười. Máy chú theo dõi camera cũng bật cười nhưng vẫn phục nó thoát khỏi những cái bẫy trước đó. Hơn trăm người cậu hai mời đến thì đa số đều bị dính ngay ở vòng 1, khoảng 30% đến được vòng 2, 10% đến được vòng 3 nhưng chỉ có 1 người duy nhất bước qua được cánh cửa cuối phòng ấy...

Nhóc Nam mỉm cười ranh mãnh, chống 2 cùi tay lên bàn và đan 2 bàn tay vào nhau, lăm bắm:

- Đây là vòng 3. Sẽ thật đơn giản nếu anh biết cách và cũng vô cùng nan giải nếu anh làm phức tạp hóa nó lên...

Nó quay lại, đồng tên khi nãy đã biến mất, những viên gạch cũng đã trở lại hiền lành như trước. Nó nhìn lại toàn bộ căn phòng trống rỗng chỉ toàn tường và gạch màu trắng, cánh cửa bên kia nằm hơi chéo so với bên này 1 chút. Thiết kế căn phòng tạo cho người ta có ảo giác sắp đến được cửa bên kia và cứ “đi thẳng”, nhưng thực chất lại đang trở lại cánh cửa đã vào. Nó mỉm cười bước theo con đường zic zac khi nãy. Nhóc Nam theo dõi chăm chú hơn, miệng vẫn giữ nụ cười đắc ý.

Nó đến ô gạch làm cho tên bắn ra, không thể nhảy cóc qua ô tiếp theo được nên nó đành bước tiếp và phải tránh tên 1 lần nữa. Mấy chú nhân viên bên cạnh Nam người ôm đầu, người vỗ đùi tiếc nuối:

- Trời ơi, tiếc quá!! Cậu ta vào được tận đó rồi mà.....

Chỉ riêng nó và Nam mỉm cười tin tưởng. Nó đẹp loạn xong đồng tên thì không vội đi ngay mà đứng yên quan sát dưới nền nhà. Mấy chú kia thì cứ than thở:

- Cậu ta lại quay lại cửa vào cho xem...

Nam đứng bật dậy và đi ra ngoài. Bọn họ nhìn theo ngơ ngác:

- Ô, cậu hai???

Nam không nhìn lại, vẫn bước đi:

- Những mũi tên là kim chỉ đường chính xác nhất! Chỉ cần nhớ vị trí và hướng của chúng là có thể qua cửa 1 cách đơn giản. Ta đến phòng bên cạnh chờ anh ấy.

Bọn họ quay lại nhìn thì đã thấy nó đến được trước cửa tự bao giờ. Ai cũng tròn mắt nhìn nhau.

Nó mỉm cười xoay nắm cửa thì đã thấy nhóc Nam đứng khoanh tay ở đó:

- Anh là người thứ 2, sau anh trai em vượt qua được căn phòng đó. Em làm dây phòng này để giết thời gian. Anh có muốn thử vượt qua tất cả không?

Nó tiến lại gần, mỉm cười:

- Không.

- Tại sao? Không thú vị ư?

- Không phải. Mà là anh không muốn thử những kỉ lục đã có người hoàn thành trước. Khi nào em nghĩ ra cái mới thì hãy nói cho anh.

Nhóc cười tươi:

- OK. Còn bây giờ để bù đắp cho anh vì đã đến đây chơi cùng em, em dẫn anh đến 1 nơi.

Nó nhún vai rồi đi theo Nam đến khu nhà kính phía sau biệt thự. Nơi đây trồng đủ các loại phong lan và 1 số loài hoa lạ trông rất bắt mắt. Nó ngắm nhìn khu nhà đầy thích thú:

- Đẹp quá, nhà em trồng lâu chưa?

Nam tự hào vừa đi vừa nói:

- Là anh trai em mua rồi trồng đấy. Cũng được hơn 1 năm rồi ạ. Nơi đây rất đẹp và yên bình đúng không? Em có cảm giác được tự do khi ở đây.

Nó lướt qua 1 chậu hoa Calla, hơi dừng chân 1 chút vì dường như chậu hoa này được đặt ở vị trí đặc biệt nhất trong nhà kính và từng chiếc lá sạch sẽ như muốn nói lên chủ nhân của khu nhà chăm sóc rất đặc biệt cho nó. Có mấy bông hoa trắng đang nở xòe ra đầy lộng lẫy, quý phái, vẻ đẹp tự cường và mạnh mẽ nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Nó chợt có cảm giác quen thuộc và yêu quý cây hoa này. Khẽ đưa tay chạm vào cánh hoa, nó ghé lại gần để hít thử mùi hương trên đó.

Nam quay lại thì thấy nó đang nhìn bông hoa với vẻ thèm thuồng như muốn bứt lăm rồi. Cậu nhóc vờ mò hôi đến gần cảnh báo:

- Tốt nhất anh đừng đụng đến nó. Anh trai em quý nó lắm đấy. Hơn nữa nhựa cây này ăn vào là chết người đấy, cẩn thận.

Nó tiếc nhìn chậu hoa làm Nam phải nói:

- Anh có thể lấy bất cứ chậu nào ở đây mang về.....

Nó cười toe định bê chậu Calla lên

- ... trừ chậu Calla đó ra.

Hừ, làm nó mừng hụt. Nó cũng muốn có 1 chậu như thế, nhưng chỉ sợ nó không chăm sóc được thì lại khiến chậu hoa trở thành chậu cỏ mướt. Thôi thì ngắm thôi cũng được. Nó lôi điện thoại ra chụp rồi quay sang tìm nhóc Nam thì thấy 1 đôi giày “thò” ra từ chiếc ghế dài đặt gần cuối phòng. Nó tò mò lại gần thì thấy 1 tư thế khá..... quen thuộc. Chưa kịp nhớ ra ai, nó định lại xem thử thì nhóc Nam từ đâu lại bịt mõm nó, kéo ra:

- Anh đang làm gì đấy? Cẩn thận.

Nó cau mày:

- Sao nhóc nói nhỏ thế? Nói to lên xem nào?

- Đừng đụng đến anh ấy, anh ấy khó tính lắm, em kể rồi mà.

Nó vờ như điếc:

- HẢ? CÁI GÌ? SAO KHÔNG NÓI TO.....

Nam lại bịt mõm nó lại, nghiêng răng:

- Anh muốn chết thì chết 1 mình thôi, đừng kéo em vào chứ???

Nhưng giọng của nó vang xa lắm, nói rồi, nó mà đã cố tình nói to thì làm gì có chuyện ngăn được chứ, he he. Quả nhiên kẻ mặc đồ đen kia trở mình, quay mặt lại. Hắn nhìn nó lạnh lùng như nhìn không khí còn nó thì trợn mắt trân trân nhìn hắn. Nhóc Nam vuốt mặt:

- Đã nói rồi mà không nghe.

Nó lấp bắp:

- Anh.... anh.... sao anh lại ở đây?

Hắn hơi nhúm mày:

- Tôi phải hỏi cậu mới đúng, sao cậu lại ở đây và đang làm gì trong nhà kính của tôi thế này?

Nó quay sang Nam, cậu nhóc thở dài:

- Đây là anh trai em - Lục Tiểu Thiên. Hai người có quen nhau hả?

Nó gắt lên:

- Quen cái con khỉ! Anh làm gì quen loại người như anh ta chứ? Mà sao em lại là em trai hắn được???

Nó nhìn lại Nam và Thiên, cũng khá giống đấy chứ. Nhưng nó coi Nam như 1 tiểu hoàng tử dễ thương còn hắn thì chính là 1 đại ma đầu ngu ngốc, biến thái, đáng ghét.....

Nam nhìn nó, nói:

- Em tên là Lục Đại Nam.

HẢ???? Nó sắp lòi tròng rồi đấy. Sao anh tên Tiểu Thiên, em lại tên Đại Nam là sao?? Lớn - bé, bé- lớn à??? Ba mẹ 2 tên này đặt tên con kiểu gì vậy???

Thằng nhóc mỉm cười tự hào, nói tiếp:

- Ba em bảo anh Thiên là bầu trời nhỏ còn em là chàng trai lớn. Bầu trời che chở cho chàng trai và chàng trai bảo vệ cho bầu trời.

Ha ha, ra vậy. Nó quay sang thấy Thiên đang nhìn mình với ánh mắt..... không hiểu là tức giận hay là cảm hận nữa. Nó nhớ đến vụ chà đạp hắn ở trên xe, chắc hắn đang uất ức vụ đó đây mà. Hừ, nhưng đó là do hắn trước chứ. (...)

19. Chương 19

Sau 1 hồi suy ngẫm cái quái gì đấy, hắn cũng lên tiếng:

- Cậu đang xâm nhập gia cư bất hợp pháp đấy. Mời cậu ra khỏi đây cho.

Gì chứ? Chính em trai hắn là người mời nó tới đây mà hắn bảo nó xâm nhập gia cư bất hợp pháp? Có điều cũng điều vừa vừa thôi chứ??? Nam phân bua:

- Không phải đâu anh, là em.....

- Trật tự. Anh sẽ xử lí em sau.

Nhóc đành im lặng không dám nói nữa.

Quay sang nó, hắn nói tiếp:

- Cậu định đứng đây phải không?

Nó vênh mặt thách thức:

- Đúng đấy. Là do Nam mời tôi đến nhà, sao nói là tôi “xâm nhập gia cư bất hợp pháp” được chứ?

Hắn rút điện thoại từ trong túi ra, ấn phím tắt:

- Alo, đội bảo vệ, các anh làm ăn thế nào mà để có người đột nhập vào nhà kính của tôi thế này?.... Được rồi, lên ngay đi!

Nó đứng há hốc miệng. Chỉ 2 phút sau, 1 đội gồm gần chục tên bảo vệ đồ con đã tới nơi. Nam nhìn nó có lỗi nhưng không biết làm gì hơn:

- Anh à, để....

Thiên lườm thẳng nhóc 1 cái khiến nhóc im bật luôn. Nó tức lộn ruột nghĩ chắc hắn đang muốn làm xấu mặt mình đây mà, đã thế.....

- À, thôi được. Tôi sẽ về. Trước khi đi tôi muốn thông báo cho anh 1 tin cái đã.

Nó xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, phe phẩy tay ra vẻ nóng mặt lắm:

- Haizz, lát nữa về tôi sẽ đi, nhưng thiết nghĩ cũng phải cho anh xem trước cái đã. Anh có muốn xem cái này không?

Vừa nói nó vừa giơ cái điện thoại ra đầy thách thức. Nam và Thiên nhìn nó với ánh mắt khó hiểu. Đó là gì???

Nó xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, phe phẩy tay ra vẻ nóng mặt lắm:

- Haizz, lát nữa về tôi sẽ đi, nhưng thiết nghĩ cũng phải cho anh xem trước cái đã. Anh có muốn xem cái này không?

Vừa nói nó vừa giơ cái điện thoại ra đầy thách thức. Nam và Thiên nhìn nó với ánh mắt khó hiểu. Đó là gì???

Nó ầm ầm rồi giơ cái điện thoại ra trước mặt Thiên. Mắt hắn sáng bừng lên trong giây lát rồi đỏ ngầu lên:

- Cậu.....

Nhóc Nam tò mò ngóng vào xem thì há hốc miệng không tin vào mắt mình. Người anh mà bấy lâu nó kính trọng, yêu thương, luôn dạy nó phải làm 1 người đàn ông chân chính lại đang nằm ngủ với tư thế cực kì cực kì quái dị. Nhóc chưa hết sốc, miệng không ngậm lại được càng làm Thiên bức mình, mặt đỏ lên vì xấu hổ

và giận. Dù được Quốc Huy kể lại là ngủ với tư thế quái dị như đang.... một mình, nhưng hắn không ngờ là lại khủng khiếp đến mức đó.

Nó hí hửng quay lưng:

- Vậy ha, tôi sẽ đưa tấm hình này ột người bạn. Nó hâm mộ anh lắm, chắc sẽ loan tin với mọi người là Angus của MZ “một mình” trong phòng nghỉ. Bức ảnh này mà bán đi cũng không ít tiền đâu nhỉ?

Hắn gầm gừ hét:

- ĐƯA ĐÂY NGAY!!

Nó vờ hốt hoảng ôm lấy 2 má:

- Oh no!! Đừng hành động bạo lực nhé, tôi sợ lắm đấy! Nào nào, cười lên cái nào..... “click”.

Hắn đứng như hóa đá tại chỗ. Nó vừa làm thêm 1 pô ảnh nữa, đúng lúc mặt hắn đang nhăn nhó nhất. Thế này thì còn gì là hình tượng bao lâu nay hắn mất công xây dựng nữa???

Nhóc Nam vừa qua cơn sốc này đã gặp cơn sốc khác. Anh Thiên trong mắt nó là 1 người hoàn hảo, lạnh lùng, chưa bao giờ có những hành động thô lỗ hay to tiếng với ai, thế mà bây giờ đứng trước Hoàng Minh lại trở nên cộc cằn và nóng nảy đến thế. Thiên lao người lại chỗ nó và ra lệnh luôn cho đám bảo vệ:

- BẮT LẤY HẮN!!!

Nó nhanh nhẹn bước 1 chân lên kệ đá đặt chậu hoa và phi qua từng dãy hoa, chạy vòng quanh đùa giỡn với hắn và đám vệ sĩ. Nhưng thân thủ của hắn cũng nhanh không kém gì nó nên chẳng mấy chốc đã đuổi gần kịp. Hắn dồn nó lại 1 chỗ và đám vệ sĩ vây quanh. Nó định đánh nhau với chúng 1 mẻ nhưng vừa sợ bị hắn chơi gậy ông đập lưng ông, vừa tiếc những chậu hoa xinh đẹp ở đây, nhất là chậu Calla này. Hắn thì đang lăm le tới gần rồi..... Mà khoan, vừa nãy chẳng phải nhóc Nam đã cảnh báo nó về chậu hoa này sao? Điều đó có nghĩa là hắn rất yêu quý chậu Calla này, vậy thì....

- ĐỨNG IM ĐÓ! Nếu không tôi sẽ đập nát chậu hoa này!

Quả nhiên, hắn đứng khựng lại ngay, đưa 2 tay ra như muốn đỡ chậu hoa và sợ hãi:

- KHÔNG!!

Hắn nuốt nước bọt, nói:

- Cậu có thể làm gì mấy bức ảnh đó, nhưng TUYỆT ĐỐI không được đụng vào chậu Calla.

Nó cũng tiếc chậu hoa thật đấy. Nhưng hắn càng nói nó không được đụng vào thì nó càng thích làm hỏng. Nó giơ chậu cây lên cao:

- ĐỪNG!!

Nhóc Nam chạy lại chỗ nó:

- Anh đừng đập, đó là chậu hoa kỉ vật của mẹ em.....

Nó chợt thấy có lỗi. Nó vừa đụng tới 1 kỉ vật thiêng liêng, mẹ hắn..... đã qua đời rồi. Nó nhẹ nhàng đặt chậu cây xuống, vuốt lại vài chiếc lá và thì thầm với mấy bông hoa:

- Xin lỗi!

Hắn và Nam thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi ánh mắt hắn chợt đánh lại:

- Cậu đi ra ngoài đi. Chúng ta không dùng được lí lẽ thì hãy đấu trực tiếp với nhau như những thằng đàn ông chân chính.

Ặc, nó là con gái mà!! Sao người ta suốt ngày đòi đấu như những thằng đàn ông với nó?? Thôi được, nó đang giả trai mà, haizz. Nếu vậy, Lục Tiểu Thiên à, nếu là con trai, nó chắc chắn ăn đứt cậu cho xem! Muốn đấu phải không? Quá đơn giản!!!

Nó theo hắn ra ngoài, hắn mỉm cười đắc ý:

- Bắt đầu thôi!!

Bắt đầu? Mà bắt đầu cái gì mới được chứ??

Bắt đầu? Mà bắt đầu cái gì cơ chứ?

Nó ngơ ngác nhìn hấn trong khi hấn ném qua nó 1 cái rubic:

- Nào, Nam sẽ làm trọng tài cho chúng ta. Người đàn ông thực sự phải là người minh mẫn. Ai xoay nhanh hơn thì thắng!

Hơ, thế mà nó đã nghĩ là sẽ đánh nhau đấy. Rubic à, nó xoay được cái này từ năm 5 tuổi, 4 ngày sau nó đã xoay được 6 mặt. Lâu rồi không thử, chẳng biết còn được như xưa không. Nhưng để xem, xoay thế này....

- OK, bắt đầu đi.

Hấn nhìn nó 1 cách đầy tự tin. Hấn nghĩ nó sẽ thua đấy à? Nhóc Nam đem đồng hồ bấm giây ra, hô:

- Bắt đầu!

Nó nhanh chóng xoay lia lịa trong khi hấn vừa xoay vừa nhìn các mặt. Trò này chỉ là trò trẻ con thôi, nó dừng lại ở 1 phút 15. Hấn thì phải đến 1 phút 17. Hấn nhìn nó ngửa cổ cười ha hả mà phát bực. Nói với giọng ranh ma:

- Chúc mừng cậu đã thắng..... phần 1.

- HẢ?

Hấn nhún vai:

- Tôi chưa nói sao? Chúng ta thi tất cả 3 phần, ai thắng 2 phần sẽ thắng chung cuộc.

Nó và Nam cùng nghĩ chung 1 từ duy nhất “Bí ối!!”. Không ngờ hấn lại hèn đến mức đó, nhưng nó có sợ gì chứ, đấu thì đấu. À mà nó có sợ..... ma đấy, hìx.

Hấn mỉm cười:

- Phần 2 sẽ thử thách sự gan dạ ở ngôi nhà ma ám phía sau biệt thự. Cậu có dám thi với tôi không?

Nó há hốc miệng. Dường như hấn biết nó sợ ma hay sao mà cười đắc ý vô cùng. Nhưng tại sao hấn cứ tự ý lựa chọn đề thi chứ? Hấn nói tiếp luôn:

- Tôi thua phần trước nên được chọn phần tiếp theo.

Hay đấy, nhưng địa điểm thi.....

Hấn dẫn nó đến 1 ngôi nhà nằm khuất phía sau khu biệt thự này, cách chừng vài trăm mét. Vừa đi hấn và Nam vừa tranh thủ kể về “sự tích” của ngôi nhà. Hấn thì đã đành, nhưng Nam cũng hòa vào, nó không muốn nghe cũng phải nghe, sẵn hết cả da gà lên. Ngôi nhà này được xây cách đây chừng 30 năm. Đó có vẻ từng là 1 ngôi nhà đẹp. Kiến trúc bên ngoài tuy hoang tàn đổ nát nhiều nhưng vẫn đứng hiên ngang 1 cách kì bí. Xung quanh nhà, cỏ dại và cây cối um tùm, tường đã ngả màu rêu xanh và xuất hiện những vết nứt. Nam hào hứng chỉ cho nó thấy 1 dấu tay in trên tường:

- Đó là hôm bọn em đi thử xem có ma thật hay không. Lúc vào thì chẳng thấy gì, lúc đang ra khỏi ngôi nhà thì thấy 1 cái bóng đen, tóc tai rũ rượi đứng chống tay vào tường thở hổn hển. Cả mấy đứa hét âm lên và chạy, khi quay lại thì đã thấy vết tay dính máu và bùn này. Từ đó chẳng ai dám đến nữa.

Nó thấy lạnh sau gáy. Tên dở hơi Angus bày ra cái trò này làm gì cơ chứ???? Nó muốn chịu thua luôn cho rồi nhưng làm thế thật mất mặt, đành đi tiếp mà lòng run run. Lúc vào nó bước thật nhanh để che dấu nỗi sợ hãi của mình. Thiên và Nam thì đi chậm chậm dò xét. Thiên chưa đến đây lần nào nên cũng công bằng với nó. Nhưng hấn không tin có ma trên đời, chỉ là muốn thử cảm giác hồi hộp và xem nó sợ hãi thế nào thôi.

Ngôi nhà đã lâu không có người ở nên mạng nhện giăng đầy, nền nhà lạnh lẽo phủ 1 lớp bụi dày đặc. Hấn kể là nơi đây đã từng là nơi ở của 1 gia đình đầm ấm, có cha mẹ và 2 đứa con gái. Nhưng sau 1 thời gian

chung sống, người vợ nhận ra chồng đã phản bội mình và đau khổ treo cổ tự tử. Người chồng đưa vợ mới về sống nhưng không quên được lỗi lầm đã gây ra nên cũng cắt cổ tay tự tử luôn. Hai đứa con gái sống với dì ghẻ, bị bà ta hành hạ, đánh đập, **** bới, bắt làm việc quần quật nên không chịu nổi, kiệt sức mà chết. Bà dì ghẻ chôn xác 2 đứa ngoài vườn và đưa tình nhân về sống.

Nhưng một tối, 2 người đang nằm trên giường thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Tình nhân của bà ta ra xem thì không thấy ai. Cứ mấy lần như vậy thì gió bắt đầu rít lên, cửa đập ầm ầm. Máu từ trên trần nhà nhỏ giọt xuống khiến bà ta sợ hãi hét lên. 2 người họ nhìn lên thì chỉ thấy 1 vũng máu cứ đang nhỏ giọt, nhỏ giọt..... Rồi chân giường đột nhiên “sập” xuống, 2 người họ chỉ biết ôm nhau kêu khóc. Bà dì ghẻ đó quỳ xuống van lạy thì bỗng thấy bóng người đàn bà dắt 2 đứa con gái in trên tường trước mặt. Bà ta gào lên điên loạn:

- XIN THA CHO TÔI!! LÀM ƠN THA CHO TÔI!!

Rồi những giọt máu nhỏ giọt dần dần thành một vũng máu lớn, có tiếng “phịch”. Hai người họ ngược lên thì thấy xác ông chồng cũ đang nằm trên vũng máu đó, mắt trợn ngược lên. Tình nhân của bà ta sợ hãi bỏ chạy thì vừa ra đến cửa, cửa đóng sập lại. Tiếng cười từ đâu vang lên đầy gian ác khiến hấn ta run bần bật. Bà dì thì ngồi ôm mặt khóc lóc van xin còn hấn thì quỳ xuống khẩn vái. Nhưng dao kéo, búa,... trong nhà cứ lần lượt bay tà tà đến, tiếng trẻ con cười vang lên..... 2 người họ hét lên đúng 1 tiếng và..... chết hết.

Mấy ngày sau, người ta phát hiện ngôi nhà trống rỗng và 2 xác chết đầy bí ẩn trong nhà, không hề có dấu hiệu của kẻ đột nhập. Họ nói rằng 3 mẹ con nhà kia đã về trả thù và giết chết chúng.

Nó thấy gió lạnh từng đợt ủa vào làm run rẩy cả 2 cánh tay. Trời đã về chiều càng làm cho khung cảnh ngôi nhà thêm âm u. Thiên đi song song với nó, Nam đi ngay sau. Đặt chân đến tầng 2, nó chợt quay lại thì.....

- N... Nam? Tên kia..... Nam đâu??

20. Chương 20

Nó lo lắng giật giạt tay Thiên, hấn quay lại:

- Ủa? Mới đi ngay sau đây mà?

Nó nói giọng run run:

- Hay.... hay là.....?

Hấn hơi cau mày:

- Cậu đừng có nói xúi quẩy. Làm gì có ma trên..... HẢ? Cái.... cái gì vừa mới.... lướt qua đấy?

Nó đứng sững người. Không phải nó vừa nhìn thấy cái bóng 1 người phụ nữ đấy chứ? Không thể để lâu thêm được, nó quyết định:

- Ai tìm được Nam trước, người đó thắng.

Rồi nó đi quay xuống tầng 1 và bước đi từng bước chậm rãi, cẩn thận. Nó vừa đi vừa gọi:

- NAM? NAM OI! Nhanh ra đây nào, anh không đùa đâu đấy.

Vẫn chỉ bốn bức tường lạnh ngắt và tiếng vang của chính nó. Nó giật thót người khi nghe thấy tiếng bước chân khi đến gian bếp. Nó quay phắt lại thì không thấy ai. Giật lùi đi tiếp, nó quay sang bên cạnh thì thấy 1 con..... nhện to dùng treo trước mặt. Rồi quay vào bếp, nó thấy mấy đồ đạc đổ vỡ và 1 con dao sứt mẻ như đang phát sáng. Nó không dám bước tiếp nữa, lùi lại phía cầu thang.....

Hấn vừa gọi vừa vòng lên tầng 2, thấy trống trơn, trên này căn nhà đã bị đục phá phân nửa, rất sáng. Nhưng thấp thoáng sau bức tường đổ nát, có 1 tà áo đen.... bay bay.... Hấn hơi giật mình nhưng tự nhủ rằng ma không có thật, bèn mạnh dạn tiến lại..... Không có gì, chỉ là 1 tấm vải rách bị ai đó giắt vào khe mà thôi. Hấn mỉm cười chắc mẫm với quan điểm của mình và quay đi. Nhưng..... tấm vải hấn vừa nhìn..... không phải màu đen!!!

Không muốn quay lại khẳng định, hắn cứ thế bước, xuống dưới tầng thì thấy nó đang mò mẫm vào bếp, bèn lên đi sau, định bụng hù dọa nó 1 phen. Nhưng khi núp vào bức tường cạnh cầu thang, hắn thấy lạnh phía sau và quay lại..... Một cái thòng lọng treo lơ lửng trước mặt..... Hắn nhớ chính xác là vừa này chưa từng thấy cái này..... Hắn đi lùi vào bếp....

Nó đang lùi lại, quay lưng về phía hắn, không biết có hắn phía sau..... Hắn cũng lùi lại, quay lưng về phía nó, không nhớ là có nó phía sau..... Chợt có bàn tay khẽ đặt lên vai nó và vai hắn. Hai đứa sợ hãi:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Nó quay lại, hắn cũng quay lại. Hai đứa đều ngừng hét, vậy mà vẫn còn tiếng hét là sao?

- NAM??

- Em từ đâu chui ra đấy hả? HẾT CÁI GÌ MÀ HẾT?

Nam thôi khúc ca nhưc ọc của mình lại. Nhìn bọn nó mà mếu máo:

- Em đi theo 2 người lên đến cầu thang thì nhận ra đã làm rơi mất sợi dây chuyền này nên quay lại nhặt. Tìm mãi mới ra, quay sang đây thì thấy 2 người hét ầm ĩ nên em hét theo.

Nó cốc đầu Nam:

- Còn nói nữa, tại em vỗ vai anh nên anh mới giật mình chứ!

Thiên nhếch mép cười:

- Vậy là cậu đang sợ đấy à?

Nó đang định cãi lại thì.....

- O, hai người nói gì vậy? Em đâu có vỗ vai ai đâu? Đến đây đã thấy 2 người đang hét rồi.

Nó quay sang Thiên, cười:

- Là anh đúng không?

Thiên cũng nhìn nó cười:

- Tôi cũng đang định hỏi cậu câu đó!

Rồi cả 3 nhìn nhau và:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Tụi nó chạy thật nhanh ra khỏi khu nhà, nhanh hết sức có thể.

Khi tụi nó vừa đi khuất, có bóng 1 người phụ nữ đứng sau bức tường..... và tiếng cười vang.....

Chạy về đến biệt thự, tụi nó quên hết chuyện cá cược thách thức, trốn ngay vào phòng Tiểu Thiên ngồi thở. Đến khi bình tĩnh lại thì hắn nhớ:

- Ai cho cậu vào phòng tôi?

- Chẳng biết ai chạy nhanh nhất chui vào phòng này nên tôi ch.... “đi” theo!

Không để ý nét mặt hắn, nó liếc xung quanh căn phòng màu xanh da trời nhạt, khá sạch sẽ và gọn gàng. Điều đầu tiên khiến nó chú ý là cây đàn dương cầm nằm ở góc phòng. Hắn cũng biết chơi đàn à? Xem nào, mấy ngón tay cũng thanh mảnh đấy chứ, ngón tay của nghệ sĩ.

Nó lại gần cây đàn, mân mê lướt hồ tay trên những phím đàn lạnh, không ấn. Hắn và nhóc Nam chăm chú nhìn nó. Nam thấy kì lạ về vẻ mặt trầm buồn của nó lúc này, quay sang hắn thì chỉ thấy trong mắt hắn hình ảnh phản chiếu của nó; lạnh lùng, vô cảm. Hắn đang nghĩ gì vào lúc này nhỉ? Nghĩ đến 1 thời ngồi bên dương cầm say mê, nghĩ đến người con gái nào đó cũng nghịch ngợm lướt hồ trên phím đàn như nó lúc này, nghĩ về những kỉ niệm tươi đẹp, hay đang ngậm nuốt từng nỗi đau.....??

Nó nhớ về những ngày thơ ấu, khi mà mọi người đều nói rằng “Hoàng Anh thật dễ thương”, “Hoàng Anh đáng yêu quá!” “Hoàng Minh..... ” Những ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn về phía nó, khó chịu. Dù Hoàng Anh luôn quan tâm chăm sóc nó, ba mẹ yêu thương nó, và từ năm 13 tuổi, nó trở nên đẹp trai lạ lùng..... thì những ngày u ám ngồi 1 mình trong nhà nhìn tụi con gái chơi đồ hàng và kết vòng hoa cho búp bê vẫn luôn ám ảnh nó. Nó cũng có búp bê chứ, mà còn là loại xịn cơ, nhưng Hoàng Anh không thích chơi búp bê với nó, vì nó toàn chọn đồ..... quái dị cho búp bê. Rồi nó đâm ra ghét búp bê, chỉ đi chơi với bọn con trai, khi nào rảnh thì ngồi đánh đàn 1 mình trong phòng. Nó dần yêu đàn và thuê gia sư dạy đàn rồi học chuyên sâu. Giờ thì sau trượt ván, đàn dương cầm là môn yêu thích thứ 2 của nó.

Nó ngồi xuống, kéo ghế lại, khẽ đặt tay lên và nhắm mắt lại, ấn từng phím đàn, tưởng tượng về 1 quá khứ..... Hấn đứng dậy, tiến lại gần, kéo thêm 1 chiếc ghế nữa, cùng đàn với nó. Hai đôi tay cùng hòa lên 1 bản nhạc với âm điệu buồn da diết, sâu lắng, ẩn chứa những hi vọng mong manh và sự thật cay đắng, mang tất cả nỗi niềm chất chứa vào từng đầu ngón tay và thoát ra qua mỗi nốt đàn, đưa đến tai người nghe một sự đồng cảm và xúc động sâu sắc. Nam cảm thấy ớn lạnh khi nghe bản nhạc đó.... thật buồn!

Bản nhạc kết thúc, cả 3 người chìm trong yên lặng 1 lát, Nam mới vỗ tay:

- 2 người đàn hay quá!!

Lúc này nó mới tỉnh ra:

- Ai cho anh đàn cùng tôi hả?

Hấn cũng nhận ra mình vừa hòa chung với nó 1 dòng cảm xúc, nói:

- Đây là đàn của tôi. Hơn nữa cậu cũng nhường chỗ cho tôi đàn còn gì?

- Anh....

Hấn hừ 1 tiếng rồi bỏ ra ngoài. Nhóc Nam ngổ lời mời nó ở lại ăn tối nhưng nó từ chối:

- Thôi, anh không muốn ăn với tên chảnh chọe đó đâu. Hơn nữa ở nhà anh ít người lắm, anh phải về.

Thằng nhóc tiếc nuối nhưng không nài nỉ thêm nữa, để nó về. Hấn khoanh tay đứng nhìn nó về:

- Đi nhanh nhanh về nhà cậu đi. Đừng có chết giữa đường kéo mai không đi làm được. Mai có cuộc họp báo đấy.

Nó lè lưỡi:

- Không phải nói, tôi tự biết lo.

Rồi nó chào và ra về, vẫn trên chiếc ván trượt yêu quý. Khi về đến nhà, nó thấy có 1 chiếc ô tô đen sang trọng và 1 toán vệ sĩ đen sì đang đứng trước cửa. Nó nghĩ quanh quẩn 1 hồi và quyết định..... vào nhà để xem là ai. Anh em nó quen ai có nhiều vệ sĩ thế này à? Là ai được nhỉ?

Bước chân vào nhà, nó nhanh miệng:

- Con chào Năm, chào anh, chào.....

Ai thế này? Thật không ngờ.....

Bước chân vào nhà, nó nhanh miệng:

- Con chào Năm, chào anh, chào.....

Ai thế này? Thật không ngờ..... Nó hét lên, chạy ủa đến:

- BAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Ba nó đứng dậy, dang vòng tay, khuôn mặt đầy hạnh phúc:

- Con gái yêu!!!

- BÌNH!!! BỐP!!! CHAT!!!! Cái ông già này, tại sao suốt 2 tháng rồi không gọi điện cho con?? Ba muốn chết phải không??????

Nó vừa mới lại gần đã túm lấy cái gối dựa đập tới tấp vào người ba nó. Hoàng Anh đứng dậy hét đầy bất lực:

- SAO MÀY HỖN VỚI BA THẾ HẢ???

Nó lườm Hoàng Anh 1 cái, chưa nói gì thì ba nó đã lên tiếng:

- Hoàng Anh!! Minh nó vì nhớ ba quá nên mới vậy, sao con lại mắng em?

Ông quay sang nó, cười:

- Đúng không con?

Nó giơ gối lên đập thêm vài nhát nữa:

- Đúng này! Đúng này!!

Ông vừa cười với Hoàng Anh vừa chỉ nó:

- Đây, con thấy chưa!

Hoàng Anh vuốt mặt ngồi xuống, hết thuốc chữa với ông bố mình. Còn nó chợt thấy mắt ông thâm quầng, dừng trò “tắm quất” bằng gối lại, đến chỗ ông lo lắng:

- Ba, sao lại để mắt thâm quầng thế này? Nếu bận quá thì ba cứ giao cho chú Hùng đi, chú ấy là trợ lý riêng của ba, phải có trách nhiệm chứ. Đừng làm quá sức....

Ông Vũ Trác Long nhìn đứa con gái của mình, rưng rưng nước mắt:

- Tiểu Minh à, nếu ba có làm gì có lỗi với con thì ba xin lỗi. Ba không gọi điện cho con là vì sợ sẽ không kiểm chế được mà bỏ hết công việc để bay về nhà với con. Con đừng dùng cái giọng điệu sồn da gà ấy mà, hęc hęc.

Nó thấy mắt mình giật giật, vẫn cố cứu vãn tình thế. Chẳng lẽ đi công tác gần 2 tháng bên nước ngoài mà ba nó vẫn không thay đổi được gì ư?

- Ba à, ba đang nói cái gì vậy?

Ba nó òa lên, túm lấy tay áo nó giựt giựt:

- Tiểu Minh, ba biết lỗi rồi mà, cho ba xin lỗi!!! hu hu.....

Nó nổi cục tức to oành, không chịu được nữa, đá ba nó ra:

- BA THÔI NGAY ĐI, KHÔNG ĐƯỢC KHÓC!!

Ông Long nín bật và trở lại với vẻ lạnh lùng độc đoán:

- E hèm. Được rồi, con nhớ đừng nói với cái giọng đó nữa là được. Ba nhớ con lắm. Dạo này con có khỏe không? Có ăn uống đầy đủ không? Có bị mẹ bắt nạt không? Có.....

- KHÔNG!!!! Con ỏn, tất cả đều ỏn, chỉ có ba là không ỏn chút nào thôi!!!

Nó hét lên làm cả nhà phải bật tai lại. Hoàng Anh cũng chịu với 2 cha con nhà này. Ba nó bình thường là một người thâm độc trên thương trường, lạnh lùng và nghiêm khắc với Hoàng Anh nhưng lại rất nghe lời vợ và cưng chiều con gái. Nhiều lúc Hoàng Anh đã nghĩ gia đình này thuộc chế độ mẫu hệ đấy. Nhưng may mà mẹ không phàn nàn gì về anh. Còn ông bố, bình thường thì chẳng sao, cứ gặp Hoàng Minh là lại nổi tính trẻ con ra, mè nheo nó như em bé đòi mẹ. Lại còn cái kiểu nghe nó quát với đánh đập thì bảo là nó thương mình, thấy nó lễ phép, lịch sự thì lại tưởng nó ghét bỏ. Chắc anh phải lánh xa nơi này kéo có ngày giống thế..... Ồ, phải rồi, đi cùng Tiểu Uyên thì sao nhỉ?

Hoàng Anh ngồi hờ hững với ý nghĩ sẽ đi du lịch với Uyên Uyên trong khi nó và ba “tâm sự” theo cách của giang hồ. Nói loanh quanh 1 hồi, nó cũng hỏi:

- Mà sao ba lại về đây trước, không sợ mẹ giận à?

Ba nó vuốt cằm đầy tự kiêu:

- Ba mà phải sợ à!?

“Tút tut..... tut tut.....”

- A...alô, vợ.... yêu à?

- “Nghe nói anh mới về, thế mà giờ này vẫn chưa có mặt ở nhà, không biết ”chồng yêu” đang đi đâu???”

- Anh.... anh về ngay bây giờ đây!!

- NGHE ĐÂY, ANH CÓ 20 PHÚT ĐỂ VỀ ĐẾN NHÀ, NẾU KHÔNG ĐỪNG TRÁCH VỢ ĐỘC ÁC!!

- Vâng, à, rõ! Anh về ngay đây!

Ba nó tắt máy, nó và Hoàng Anh nhìn với nửa con mắt, tay gõ nhịp nhịp trên bàn. Ba nó cười trừ:

- À, ha.. ha.... Ba..... phải về đây!!

Nó chỉ biết lắc đầu:

- Hôm khác ba qua cũng được, giờ về nhanh kéo mẹ đợi.

Ba nó hấp tấp đưa cái ba lô to dùng cho nó rồi chạy đi:

- Quà của con trong đó, Hoàng Anh ba cho rồi. Ba về nhé!!

Nó nhìn xuống chiếc ba lô nặng trĩu, không biết có những thứ gì ở trong. Đang nghĩ thử xem đó có thể là gì thì ba nó chạy quay lại, nói với 1 câu:

- À, chúc mừng con đã trở thành người mẫu, con gái ngoan!

Ba nó mỉm cười rồi lại chạy đi, nó thấy má mình nóng ran lên. Ba nó chắc hẳn vẫn nhớ câu nói vu vơ của nó khi nhìn thấy hình của mẹ trên tạp chí: “Ước gì con cũng được làm người mẫu như mẹ....”

Hoàng Anh nhìn nó như thế thì cười mỉm:

- Anh cũng chúc mừng em, vì đã tới gần được ước mơ của mình.....

Nó quay sang nhìn anh, má vẫn đang hồng hồng. Hoàng Anh nói tiếp:

- Vì thế hãy khao anh mày bằng 1 cặp vé đến Hawaii đi!!

Nó biết ngay mà. Hoàng Anh đúng là Hoàng Anh.

- ANH ĐI CHẾT ĐI!!!

21. Chương 21

Rồi nó lại rượt đuổi anh lên đến tận phòng. Hoàng Anh quyết chí không để mắc mưu nó nữa, yên tâm ngồi trong phòng chat với Tiểu Uyên. Nó thì đã có sự chuẩn bị từ trước nên không thềm đạp cửa làm gì ệt..... Hoàng Anh ơi, có trách thì trách anh đã không biết giữ im lặng chứ đừng trách đứa em này.....

Nó sửa soạn xong thì xuống ăn chút cơm rồi lại phóng ra ngoài. Nó đến bar của Tùng để gặp cả nhóm. Vừa đi nó vừa tranh thủ gọi cho White. Hắn đợi đến hồi chuông thứ 4 mới chịu nhấc máy lên, giọng bình thản như không có chuyện gì. Nó ngậm cục tức lại, hỏi:

- Thế nào rồi?

Hắn cười cười vờ như không biết:

- Thế nào là thế nào? Cái gì thế nào ấy nhỉ?

Nó gầm gừ đe dọa:

- WHITE.....

- Thôi được rồi, không đùa nữa. Tôi đã có hân rồi. Cách đây 50 phút. Tôi làm thì có chuyện gì không được chứ, ha ha...

- Tốt, vậy ngay đêm nay đưa hân về đây. Tôi ghét phải chờ đợi!

Hân nhú mào:

- Cậu đang muốn tôi phải đập đầu vào tường mà hét “Red là tên độc ác” đấy à? Assh, thôi được, tính bỏ hết việc để tranh thủ đi chơi mà cậu làm tôi phát mệt lên.

- Hi hi, cảm ơn nhá.

- Thôi khỏi, đừng quên cậu còn nợ tôi 1 điều.

Nó có cảm giác hân đang cười nhếch miệng lên, nhưng dù sao thì có được “kẻ đó” là đã hoàn thành được 1 nửa. Nó đã đợi ngày này rất lâu rồi.....

Ánh mắt nó chợt lóe lên 1 tia lửa căm hận. Nó lướt nhanh đến chỗ Tùng. Cả nhóm đang ngồi ở 1 góc quán, Yellow lại đang cãi nhau với Green và Blue. Tùng ngồi nhâm nhi ly rượu và chăm chú vào laptop, đôi lúc quay sang hưởng ứng với 2 tên kia để trêu chọc Yellow. Cô nàng đang bực bội vì không biết White biến đi đâu để mấy tên này hòa nhau ức hiếp mình thì thấy nó, vội vẫy tay:

- Đại ca!! Đây này!!

Nó từ từ tiến lại, ngồi phịch xuống cạnh Tùng. Brown đang ngồi im lặng đeo tai nghe ở ghế bên kia với Green và Blue, khẽ đảo mắt nhìn nó 1 cái rồi lại lơ đãng đâu đó. Không hiểu sao nó rất không có cảm tình với tên này dù chính nó là người tuyển chọn cậu ta vào nhóm. Khi đó cậu ta mới chuyển đến trường, bị bọn đầu gấu trong trường vây đánh. Giữa mấy chục thằng to con hơn mình, cậu ta lạnh lùng đứng hiên ngang và không hề hé răng đáp lại chúng nửa lời khi chúng mắng nhiếc mình. Chỉ năm phút sau, tất cả bọn chúng đã nằm rạp dưới chân cậu ta mà van xin, cậu ta vẫn chẳng nói năng gì, cho tay vào túi quần đi thẳng. Nó đã từng nghĩ cậu ta bị câm, mà hầu như ai cũng nghĩ thế. Kể cả khi nó mời vào nhóm, cậu ta cũng lặng lẽ đi theo thay cho lời đồng ý. Mãi cho đến 1 hôm khi đánh nhau với các hội khác, nó bị thương, cậu ta mới chìa ra 1 cái khăn, nói đúng 1 chữ: “Này!”.

Nó xem số thành viên trong hội đang tăng dần, mỉm cười nói với cả hội:

- Mọi người chuẩn bị tốt cả chứ? Sao Duy và Kỳ chưa thấy có ở đây?

Tùng vừa chăm chú theo dõi vừa nói:

- Bọn hân nói mai có lịch phỏng vấn, không đi đêm được. Mà mào cũng phải làm đúng không? Coi chừng say ra đó lại mắc công tao công về.

Nó gườm gườm Tùng qua cái kính đen, ai bảo nhắc đến làm gì khiến nó bực thêm. Nó quay sang Yellow:

- Cậu có thông tin về đám nổi loạn ở miền trung chưa? Có cần cử người trực tiếp đến không?

Yellow rút cái laptop của mình ra, xoay màn hình sang cho tụi nó thấy:

- Đây là tên cầm đầu của bọn nhóc đó. Về cơ bản thì chúng chỉ là đám nhóc ranh, giỏi quậy phá, không đáng bận tâm. Nhưng tên cầm đầu đó lại là con trai cưng của trùm mafia có tiếng ở miền trung. Nếu dây dưa với hân có khi sẽ đụng chạm đến giới mafia và mất một số nhánh ở miền trung.

Nó gạt đầu tư lự rồi nói:

- Brown, cậu chuẩn bị địa điểm đến đâu rồi? Nếu xong rồi thì giải quyết đám này đi.

Cậu ta khẽ đưa mắt nhìn nó rồi liếc xuống laptop, chỉ gạt đầu 1 cái. Nó quay sang Green và Blue:

- Hai cậu lo ghìm giữ bọn tàn dư Demons nhé. Nếu cần thì cứ sử dụng bạo lực. Bọn chúng còn cố chấp lắm.

- OK, bọn tôi sẽ lo.

Nó gạt đầu rồi lại quay sang Brown:

- Cậu có thể ngừng nghe lại và bàn chuyện với tụi này được không?? Sao lúc nào cũng thấy cậu kè kè cái tai nghe thế nhỉ. Mà rốt cuộc thì cậu đang nghe gì??

Vừa nói nó vừa chồm dậy kéo 1 bên tai nghe của hắn:

- Hả??? Tại sao..... không nghe thấy gì? Máy hỏng à?

Blue ngồi cạnh hắn rút cái đầu dây đang nằm gọn trong túi ra, ngạc nhiên thốt không nên lời:

- Không..... không cắm vào máy??

Cả bọn há hốc miệng nhìn Brown, hắn khó chịu giật lại cái dây rồi cho vào tai, “nghe” tiếp. Không hiểu hắn nghĩ cái gì mà lại đeo tai nghe mà không bật nhạc? Nó càng ngày càng thấy hắn kì quái rồi đấy. Thật tình.....

Nó ngồi được 1 lát thì White gọi. Nó vội vàng ra ngoài bắt máy:

- Đến đâu rồi? Cậu dẫn hắn về đến chưa?

White chỉ đáp:

- Yêu cầu cậu đã hứa thực hiện, tôi muốn ngay bây giờ.....

Vừa nói cậu ta vừa bước từ bên trái đường đến. Nó không thấy có 1 ai khác đi cùng thì sốt ruột:

- Để lúc khác đi, cho tôi gặp hắn.

Nhưng cậu ta nhìn nó với ánh mắt thấu tận tâm can, sắc lạnh:

- Bây giờ!

Nó đành ậm ừ cho qua chuyện. Chỉ đợi có thế, hắn nói từng chữ rõ ràng:

- Cho tôi biết..... Cậu.... là ai!!!??

Nó hơi giật mình, cười:

- Cậu hỏi vớ vẩn gì đấy? Tất nhiên tôi là Red rồi!

- Không! Ý tôi không phải vậy. Cậu biết rõ mà!

Chẳng lẽ..... hắn đã đoán ra được cái gì?

- Cho tôi biết..... Cậu.... là ai!!!??

Nó hơi giật mình, cười:

- Cậu hỏi vớ vẩn gì đấy? Tất nhiên tôi là Red rồi!

- Không! Ý tôi không phải vậy. Cậu biết rõ mà!

Chẳng lẽ..... hắn đã đoán ra được cái gì? Nhưng không thể nào..... Nó cố tình hỏi lại:

- Vậy ý cậu là sao?

Hắn hừ 1 cái rồi nói:

- Cậu mang 1 mối thù sâu nặng với kẻ đó - Trương Nguyên. Tôi đã rất tò mò về thân thế của cậu và lí do cậu cần hắn ta đến vậy. Sau khi mớm vài lời, hắn đã nói hết về cậu.

Nó cảm thấy đầu óc mình bưng bưng lên. Cậu ta là ai mà có quyền điều tra nó chứ? Mà không lẽ tên Trương Nguyên đó đã nhận ra nó là người đứng sau White? Nếu vậy thì không chỉ thân phận Red bại lộ, mà ngay cả thân phận con gái nó cũng không giấu được. Vậy thì phải để xem White biết được đến đâu? Nó hỏi dò:

- Nói hết ư? Hắn biết được gì về tôi mà nói? Cậu đang muốn dụ tôi nói ra đấy à?

Cậu ta phì cười:

- Tôi biết cậu hận hấn vì hấn đã lừa dối cậu và cuỗm sạch tài sản, bỏ chạy.....

Nó thấy tim mình đập mạnh. Có khi nào White đã biết hết rồi không?

White nhìn thấy nét mặt của nó thì đắc ý nói tiếp:

- Tôi biết cậu chính là..... Trương Kỳ Anh!

Hả??? Cậu ta vừa nói gì vậy??

- Thế nào? Không đúng sao? Vậy còn cô bạn gái tên Vũ Hoàng Minh thì sao nhỉ? Tôi thật sự tò mò về bạn gái cậu đấy. Có lẽ tôi nên đi tìm cô ta để hỏi cô ta vài chuyện nhỉ? Red, à, Trương Kỳ Anh, cậu có thấy thế không?

Hừ, thì ra là cậu ta nhầm nó là Kỳ Anh. Có lẽ ông Nguyên nghĩ người muốn trả thù mình nhất chính là Kỳ Anh mà không ngờ cả nó cũng hận ông ta thấu xương. Nhưng White muốn dùng Vũ Hoàng Minh để uy hiếp Red, thật là lố bịch, nhưng không phải là không có khả năng. Bởi bây giờ cậu ta mà gặp Hoàng Minh, chắc chắn sẽ nhận ra ngay đó là Red. Nó đành hứa theo hấn, cứ coi như mình chính là Kỳ Anh vậy..... Nó nói:

- Cậu muốn gì?

Cậu ta khoanh tay ra vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Vẫn là 1 điều kiện. Bây giờ có lẽ chưa cần dùng đến nhưng sau này biết đâu lại phải nhờ vả cậu thì sao, ha ha.

Nó hừ 1 cái, đồng ý. Cậu ta đúng là kẻ thực dụng, luôn đặt lợi ích của mình lên nhất. Loại người như vậy, không hiểu sao nó lại nhận vào nhỉ?

Đó là khoảng 7 tháng trước, khi nó và Tùng đang trên đường đi tìm đủ ngũ tướng cho hội. Tình cờ gặp cậu ta đang giao dịch làm ăn với đối tác và bị bọn bắt cóc bắt đi. Thấy cậu ta có vẻ hiền lành và làm ăn chính đáng, nó và Tùng nghĩ cứu cậu ta biết đâu sau này Dark Moon sẽ được tài trợ. Không ngờ khi bám theo chiếc xe chở cậu ta đến 1 khu nhà thì công đỡ, bị bỏ hoang, nó và Tùng đến gần thì người bước xuống xe đầu tiên lại là cậu ta. Nhìn vào trong thì cả đám bọn bắt cóc đều gục hết. Trong 1 không gian hẹp như vậy mà đánh gục hơn chục người thì đó quả là 1 kẻ không tầm thường. Nó ngỏ lời mời và cậu ta suy nghĩ 1 hồi rồi đồng ý.

Trong nhóm cậu ta luôn tỏ ra là kẻ biết điều nhất. Trừ phi nó điều động hoặc trực tiếp tổn hại đến bản thân thì cậu ta mới đánh nhau, còn không thì cứ đứng khoanh tay với cái bản mặt thư sinh chết tiệt này đây. Nó nghĩ rằng:

- Giờ tôi có thể gặp hấn được rồi chứ?

Cậu ta nhoẻn cười, gọi điện thoại:

- Đem hấn đến đi! Ừ, được rồi.

Cậu ta dẫn nó vòng ra con đường khá gần quán bar. Nó đứng dựa vào tường, đợi 1 lát thì có 3 người đi đến. Hai tên đàn em của White xô 1 người lẻo khoẻo vào, nói:

- Chào thủ lĩnh! Chào đại ca! Hấn đây ạ.

White quay sang nó, thấy nắm tay nó siết chặt lại, mắt vắn lên trong ánh đèn le lói. Nó không muốn để Trương Nguyên nhìn thấy mặt vì sợ sẽ lộ thân phận. Bây giờ trước mặt White, mà phải là cả White và ông ta, nó có tên là Trương Kỳ Anh. Mà với tích cách của Kỳ Anh, nó không thể nào hành động thô lỗ được mặc dù lúc này đây nó đang phát điên lên, muốn lao vào giẫm đạp, xé xác ông ta ra. Tên bệnh hoạn ấy chỉ biết có tiền, lợi dụng nó để lừa Kỳ Anh kí vào giấy tờ chuyển nhượng công ty và tiền cho ông ta. Sau đó ông ta bán lại công ty cho kẻ khác rồi cao chạy xa bay. Với số tiền đó, lẽ ra ông ta phải sống sung sướng cả đời chứ nhỉ? Không ngờ cũng có ngày hôm nay.... Trông ông ta gầy nhom, rách rưới và tiều tụy.

Nó đợi ông ta đi qua mình, vào sâu trong ngõ, chỗ White đứng thì bước ra, đứng quay lưng với ánh đèn để ông ta không có cơ hội nhìn mặt. Nó lên tiếng:

- Chào “chú”. Chú vẫn khỏe chứ? Có còn nhận ra đứa cháu này không?

Trương Nguyên nheo mắt nhìn nó, e sợ:

- Kỳ Anh à, chú..... không phải cháu đã đến đòi chú trả lại tiền 5 tháng trước rồi sao? Cháu cũng nói là chỉ cần trả lại tiền thôi và tha thứ cho chú rồi mà?

Nó sững người. Bấy lâu nay nó vẫn luôn đi tìm hấn, đợi chờ Kỳ Anh, vẫn nuôi trong lòng mối hận thù tưởng như không thể nào xóa bỏ được, vẫn ôm mộng trở thành một người có địa vị trong xã hội để có thể biết được Kỳ Anh đang ở đâu..... Nhưng Kỳ Anh đã tìm được và tha thứ cho kẻ thù của mình, đã trở về mà không tìm nó. Nó thấy mình trở nên trống rỗng.... Anh đã tha thứ cho hấn, vậy thì nó có lí do gì để trả thù hấn đây?

Nó cười khan, trả lời hấn:

- Chỉ là muốn biết chú đã sống ra sao thôi....

Ông Nguyên vẻ mặt khắc khổ, nói trong sự hối hận:

- Chú đã sống không bằng chết mấy tháng qua. Chú bị bọn lưu manh chà đạp và coi như công cụ mua vui, giải trí của chúng, bị xã hội coi thường vì nghĩ chú là 1 thằng nghiện chỉ biết bám theo bọn chúng. Chú theo chúng cũng vì thuốc thôi, nhưng chúng cũng thường xuyên để chú đói thuốc, vật vờ đầu đường xó chợ. Kỳ Anh à, chú biết lỗi rồi, chú sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc ấy nữa, cháu có thể thương tình để chú về nhà không? Chú cháu mình sẽ lại vui vẻ sống như xưa, được không?

Nó nhìn ông ta đầy khinh bỉ. Sau tất cả, ông ta lại cầu xin kẻ mình hại nuôi dưỡng mình ư? Nó biết Kỳ Anh vốn không thể làm quá với ông ta, nhưng cũng không nghĩ rằng anh lại bỏ qua 1 cách dễ dàng đến thế. Có lẽ anh biết, với ông ta, tiền là tất cả. Không có tiền ông ta cũng chỉ giống như những tên lang thang sống vật vờ trên đường mà thôi. “Kỳ Anh, anh có thể tha thứ được cho hấn ư? Vậy còn em? Phải chăng tha thứ cho em cũng là để xa em mãi mãi?.....” Nhưng không, Kỳ Anh đã hứa sẽ trở về. Nó nhất định phải tin. Nó nhất định sẽ chờ....

Nó nói với Trương Nguyên một cách chậm rãi:

- Tôi gọi ông bằng chú, điều đó đã là nể tình ông lắm rồi. Nhưng ông muốn tôi đưa về nhà? Chẳng phải ngôi nhà đó đã phải bán đi để trả nợ vì ông sao? Tôi thà mua 1 con chó về nuôi, ít ra nó còn biết trông nhà và không cần chết chủ của mình chứ không đời nào mang thứ rác rưởi như ông về. Hại bố mẹ tôi phải chết, hại tôi tay trắng đi kiếm tiền, bỏ lại quê hương, người yêu, ông giữ được mạng sống đã là quá thương hại ông rồi. Trương Nguyên, cả cuộc đời này tôi hận ông còn chưa đủ, nói gì đến tha thứ. Tôi cho ông sống là để ông nếm trải những đau đớn về thể xác, sống trong cảnh túng thiếu và bị người ta chà đạp lên danh dự, lên quyền sống. Tôi vốn không phải kẻ độc ác nhưng chính ông đã khiến tôi trở nên độc ác như thế!

Nó hất đầu ra hiệu cho 2 tên đàn em kia tổng hấn ra đường. Hấn còn đang khá bất ngờ về những điều nó nói, quay đầu lại nhìn trần trời. Nó quay sang nhổ nước bọt xuống đất, ánh mắt khinh bỉ. Ánh mắt ông ta trở nên tuyệt vọng, cúi gằm xuống, bước đi.

White đứng yên lặng này giờ, chăm chú nhìn nó. Cậu ta đặt tay lên vai nó, vỗ vỗ. Nó im lặng bước đi.

22. Chương 22

Vừa ra đến đầu ngõ, 1 trong 2 tên đàn em khi nãy chạy vội vàng lại, hốt hải:

- Anh, hấn lao đầu vào xe tự tử rồi!!

White ngạc nhiên:

- Cái gì?

Tên kia vừa thở vừa nói:

- Hấn vừa ra đến đường lớn thì bật khóc và cười lên ha hả rồi lao ngay vào 1 cái xe tải, chết luôn rồi.

White quay sang nhìn nó. Ánh mắt nó hơi dao động 1 chút, miệng nhếch lên:

- Coi như hần còn biết nhục.

Rồi nó xốc lại ba lô và đi thẳng. White cũng không biết nói gì hơn, quay vào quán bar của Tùng.

Nó vừa đi bộ vừa ngược lên nhìn trời. Bầu trời thành phố không nhiều sao nhưng hôm nay bỗng nhiên những ngôi sao trở nên rất sáng. Nó thấy mình trống rỗng. Bước trên đường tấp nập, tiếng xe vùn vụt lao qua, tiếng còi xe “píp píp”, nó có cảm giác mình lạc lõng vô cùng. Trả thù, nó đã ước ao trả thù Trương Nguyên biết bao, đã muốn băm xác ông ta làm vụn mảnh rồi vứt xuống sông cho cá ăn. Nhưng ông ta cũng đã từng đối tốt với nó và Kỳ Anh, ông ta là chú của Kỳ Anh, và hơn hết, ông ta đã được Kỳ Anh tha thứ. Nó không hiểu, cảm giác của mình là gì khi mà nghe tin hần chết, cũng coi như đã trả thù được, nó lại thấy có chút hụt hẫng.

Nó biết mình đã nói quá lời, nhưng lúc đó nó không thể không nói những câu như thế. Một phần vì tính cách của nó, một phần vì không muốn ông ta coi thường Kỳ Anh. Dù sao thì, nó đã đi được một nửa chặng đường rồi. Trả thù được, nó bỗng chốc thấy mình và Kỳ Anh trở nên xa cách. Chỉ còn 1 lời hứa, và một kỉ vật, có thể lại đến bên nhau được không? Có lẽ bây giờ, với tài năng của mình, anh đã trở thành 1 thương nhân giàu có, còn nó, nó phải trở thành người mướn, đó cũng là ước mơ của nó từ nhỏ. “Kỳ Anh à, chúng ta cùng cố gắng nhé!”

Nó trở về nhà vào 3 giờ sáng, tắm xong là lăn ra giường ngủ. Nó cần chuẩn bị tinh thần cho ngày mai, có thể sẽ là ngày nó làm mới lại chính mình.....

Hoàng Anh tỉnh dậy sau 1 giấc ngủ dài ngon lành vì không bị Hoàng Minh làm phiền. Anh đứng dậy vươn vai, vệ sinh cá nhân rồi đi ra cửa. Cẩn thận rút kinh nghiệm từ những lần trước vừa bước ra là bị 1 quả bóng chuyền treo lơ lửng đập thẳng vào đầu, lần này Hoàng Anh cúi xuống tránh kịp. Nhưng anh không ngờ đó chỉ là nghi binh của nó, chân anh bước lên để tránh bóng đập vào đầu thì lại “vô tình” đập trúng sợi dây nối với hệ thống bẫy của nó và dính ngay 1 mặt mực từ cái súng xịt nước gắn trên lan can trước cửa phòng. Hoàng Anh đứng thẳng người dậy:

- VŨ HOÀNG MINH!!!

Hình như anh nhầm cái điệu hét tên người ta của nó rồi thì phải. Nhưng hét tên xong nó thường rượt người ta chạy, còn Hoàng Anh thì đứng đó để quả bóng chuyền đập “Bốp” vào sau đầu. Nó ngáp dài đi ra khỏi phòng, cười gian xảo:

- Hoàng Anh à, hôm nay sẽ là ngày đại xui xẻo của anh đấy. Ha ha ha.....

Hoàng Anh tức giận đuổi theo nó xuống cầu thang:

- Đứng yên đó, anh mày đen thì mày cũng không thoát nổi đâu!!!

Nó lè lưỡi trên môi rồi nhanh chóng nhảy lên ván trượt lướt ra ngoài. Hoàng Anh vừa ra theo đến cửa thì nhớ ra cái mặt mình vẫn đang dính đầy mực, không đuổi theo được nữa, anh đành tức tối quay vào.

Nó lướt nhanh đến công ty và chui vào phòng họp báo. Mọi người đang nhao nhao lên vì sự nổi bật quá sức tưởng tượng của nhóm Angels. Nó ngồi lên ghế cạnh Tiêu Dương, cô nàng thấy nó thì mỉm cười vẫy tay chào. Có vẻ cả nhóm đều đang hồi hộp. Tên Angus thì ngoại lệ, hần ngồi điềm tĩnh lạnh lùng trả lời những câu được sắp đặt sẵn. Nó với 3 người kia chỉ thì thoảng mới phải trả lời những vấn đề linh tinh. Nó quay sang thì thấy Trần Duy đang cười cười trả lời mấy câu lạc đề của đám phóng viên, Hoàng Kỳ thì có vẻ khó chịu khi cứ bị bối mớ câu hỏi và hạn chế trả lời, Tiêu Dương thì chóng mặt bởi các câu hỏi dồn dập không biết phải trả lời cái gì trước. Thấy mình ngồi im như phỗng, nó cũng hơi tủi thân 1 chút. Đám người này kì lạ, sao nhóm có 5 người mà lại chỉ hỏi có 4, trừ nó ra là sao? Chẳng lẽ là do nó đến muộn?

Nó nở nụ cười xã giao hỏi 1 cô phóng viên trẻ đang ghi ghi chép chép:

- Chị à, chị..... không có gì..... để hỏi em sao?

Cô gái ngược lên, mặt chột hồng như say nắng:

- Khô..... không!

Nó cảm thấy thất vọng và cả khó chịu nữa, 3 tên kia đang nhìn nó với ánh mắt cực kì kiêu ngạo và thách thức. “Được lắm, tại sao lại chỉ có mình tôi không được hỏi hả???”. Nó tiếp tục hỏi cô ta cho bằng được:

- Tại sao vậy?

Cô gái mắt chớp chớp, nói:

- Vì tất cả mọi thông tin về cậu đều được quản lí của cậu cung cấp rồi, chúng tôi không có gì để hỏi.

Nó há hốc miệng. Tên Quốc Huy đáng ghét kia biết gì về nó mà cung cấp chứ?? Chẳng lẽ là mẹ nó? Nhưng dù là ai thì cũng thật đáng ghét, gọi nó đến đây chỉ để ngồi như tượng thế này làm sao nó chịu nổi????

Nó siết chặt 2 nắm tay đặt trên đùi, má phồng lên, mặt đỏ gay đầy kiềm chế. Nó mà nổi giận ở đây thì chẳng có Angles gì nữa hết chứ đừng nói đến hợp báo hợp biếc làm gì. Nhưng nó đã nói là sẽ trở thành người mẫu rồi, đành nhẫn nhịn chịu đựng ánh mắt chết tiệt của 3 tên chết tiệt đang ngồi cùng 1 hàng ghế vậy.

Hợp báo xong, nó tức giận lao lên phòng làm việc của mẹ để hỏi cho ra lẽ thì tình cờ đứng ngoài nghe được cuộc đối thoại giữa mẹ nó và 1 người bí ẩn:

- Hoàng Kỳ là 1 đứa có tố chất, thế nên tao mới nhờ mày sắp xếp vụ hôm trước chứ.... Ừ, chính vì tao biết nó sẽ thu hút hai thằng nhóc nên mới để chúng vào 1 nhóm, sau này 2 thằng nhóc đó sẽ cạnh tranh quyết liệt lắm đây, và tất nhiên tao sẽ ở giữa hưởng lợi..... Ha ha, mày còn phải nói sao....

Nó đá cửa đi vào bằng bộ mặt lưu manh nhất có thể. Mẹ nó vội vàng chào rồi tắt máy. Nó nhếch miệng cười:

- Mẹ vừa nói chuyện với ai thế? Hình như con có nghe thấy cái tên “Hoàng Kỳ”?

Mẹ nó làm mặt lạnh, trả lời nó chậm rãi:

- Đó không phải việc của con! Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

Nó biết bà đã không muốn thì có hỏi cũng chẳng được nên đành chuyển qua vấn đề mình đang thắc mắc:

- Tại sao mẹ lại công khai tất cả thông tin của con cho các báo? Mà đã công khai rồi thì bảo con đến cuộc họp báo làm gì? Ngồi trơ như tượng 1 cách nhục nhã, mẹ có biết 2 con khỉ và tên chảnh chọe đó nhìn con như thế nào không????

Mẹ nó dựa lưng vào ghế, vắt chéo chân và chống 2 cùi tay vào thành ghế đầy uy quyền:

- Vậy con nghĩ ta nên để con tự nói? Và thân phận của con có nguy cơ bị bại lộ bất cứ lúc nào?

Mắt bà ánh lên 1 cách đáng sợ:

- KHÔNG BAO GIỜ! Ta phải cung cấp trước là vì sợ họ điều tra thêm về con. Mà cái miệng của con thì có trời mới dám chắc được. Ta làm vậy cũng là muốn bảo vệ cho Kim và cả nhóm Angels mà thôi.

Nó nhăn mặt:

- Kim là đứa nào?

Bà Triệu lạnh lùng:

- Đó là nghệ danh của mày đấy con ạ. Đừng có nói với ta là con chưa biết.

Nó há miệng:

- Thật là chưa biết mà? Từ bao giờ và mẹ đặt tên gì kì vậy???

Mẹ nó thở dài:

- Hãy hỏi tại sao những người khác đều biết trong khi con không biết. Tên được lấy theo ngũ hành: Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ. Con là Kim, Dương là Mộc, Angus là Thủy, Kỳ là Hỏa và Duy là Thổ.

- Ha, ha ha ha. Tên gì mà ngộ thế mẹ ơi... MẸ CÓ LẤY TÊN THÌ LẤY CÁI GÌ THỨ VỊ 1 CHỨT CHỨ???

Nó gào lên trong khi mẹ nó bình tĩnh nói tiếp:

- Yên tâm, đây chỉ là tên để quảng bá cho nhóm thôi. Về cơ bản thì không ai gọi mấy đứa bằng cái tên đó đâu. Chỉ có điều ít ra cũng nhớ lấy để sau này nhìn thấy 5 cái tên còn biết là có mình trong đó.

Nó thở dài thườn thượt rồi nói:

- Mặc kệ mẹ, con đi đây.

Mẹ nó không phản ứng, nhìn nó đi ra ngoài rồi mới thở phào:

- May là nó vẫn còn ngốc lắm. Chuyện mà lộ ra thì còn gì thú vị nữa....

Bà nhoẻn miệng cười. Thật không biết người đàn bà này đang toan tính những gì trong đầu.

Nó xuống đến cửa thang máy thì đụng 4 người trong nhóm và Quốc Huy. Thấy nó, Tiêu Dương chạy lại:

- Sao cậu đi lâu thế?

Nó cười:

- Không có gì đâu.....

Hoàng Kỳ không chịu để cho không khí được bình thường, chen vào:

- Cậu ta lên gặp giám đốc để hỏi vì sao lại không được trả lời phỏng vấn nhưng sự thật hiển nhiên ai cũng thấy đó là cậu ta chẳng hề nổi trội để được quan tâm. Cần gì phải hỏi nhỉ?

Nó gằm gừ nhìn Kỳ với ánh mắt căm thù. Duy cười giảng hòa:

- Thôi mà, đừng nói thế, tất nhiên giám đốc có ý riêng khi làm như vậy. Phải không anh Huy?

- O, ừ... ừm. Đúng vậy, các em đừng cãi nhau vì những vấn đề nhỏ nhặt đấy làm gì.....

Tên Angus thì không muốn cho qua cơ hội làm nó tức giận, nói:

- Phải rồi, cậu ta không được mền mộ chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi, quan tâm làm gì.

Nó tức giận định lao vào đập cho hắn mấy phát nhưng chợt nghĩ ra, kiềm chế:

- À, thực ra đó cũng là chuyện nhỏ thôi. Tôi được các fan hâm mộ nhiều quá, họ đòi thông tin trước cả buổi họp báo nên giám đốc phải cung cấp trước. Các bạn thì nói lúc nào chẳng được!

Nó cười cười làm cho Kỳ và Angus tức điên lên. Muốn so lượng fan á? Chưa biết ai hơn ai đâu, thời gian còn dài mà. Quốc Huy và Tiêu Dương nhìn nhau chẳng biết nói gì, Trần Duy lại lên tiếng:

- Thôi nào, đi ăn nào mọi người. Chẳng phải vừa nãy anh Huy bảo Angus sẽ đãi chúng ta 1 bữa sao? Tôi đói quá rồi!

Thế là cả nhóm bắt đầu kêu đói và đi ra khỏi công ty. Nó vừa đi vừa nói:

- Chắc hôm nay sắp có bão đấy, Tiêu Dương à.

Dương nhìn nó ngơ ngác không hiểu còn những người khác thì đã hiểu rồi đấy. Angus đứng đỉnh vừa đi vừa nói:

- Nếu cậu không muốn thì không cần đi đâu. Mà tốt nhất cậu nên ở nhà tránh bão đi. Đã yếu lại còn đòi ra gió.

Nó gờ nắm đấm lên:

- Anh nói gì hả??

Hắn vẫn sải bước đều đều còn mọi người phải giữ nó lại để nó khỏi lao lên bực vào đầu hắn. Hoàng Kỳ cười nhếch mép nhìn nó đầy khinh thường rồi cũng đi trước khiến nó càng bực hơn:

- Tên kia!! Có ý gì hả???

Kỳ vẫn cứ bước đi, nhưng không còn nụ cười nào nữa. Cậu ta thấy khó chịu....

Cuối cùng thì tất cả vẫn có mặt đủ và ngồi vào bàn ở 1 nhà hàng Pháp. Nó cười gian xảo nhìn Angus:

- Đừng quên tôi có thứ gì, anh “BẠCH”, à nhầm, Lục Tiểu Thiên ạ.

Mắt hắn hơi cau có nhưng không nói gì. Mọi người thì không hiểu mà cũng không muốn hiểu, gọi đồ ăn và bắt đầu vui vẻ ngồi ăn. Lúc đang ăn, nó quay sang gọi phục vụ lấy cho 1 ly rượu. Khi anh phục vụ tới gần thì nó giả vờ luống cuống và “lỡ tay” đánh đổ ly rượu ra khay, đổ cả vào người hắn. Nó vội lấy cái khăn trên bàn, lau vội vàng trên áo hắn:

- Á, tôi sơ ý quá, anh không sao chứ? Oái, sao càng lau càng bẩn thế này???

Hắn ngồi hóa đá nhìn nó lau mà như đang dây thêm vết bẩn vào bộ vest trắng của mình. Anh phục vụ cũng không biết phải làm sao, chỉ cho hắn chỗ nhà vệ sinh. Hắn bực bội đứng lên đi vào thì nó hí hửng ngồi cười. Hoàng Kỳ cũng bật cười ha hả:

- Cậu hay thật đấy!!! Ha ha ha...

Nó lườm cậu ta 1 cái, để xử sau. Còn bây giờ là..... Nó đi theo hắn vào phòng vệ sinh. Đứng trước 2 cái nhà vệ sinh, nó biết là mình phải vào cái nào, nhưng đau khổ nghĩ đến thân phận mình vốn là con gái, nó cảm thấy có chút tủi thân. đành lòng bước vào nhà vệ sinh nam, nó thầm nguyện cầu là sẽ không phải thấy cảnh không muốn thấy. Cũng may là chỉ có mình hắn đang dùng khăn ướt chà cật lực lên áo vest. Nó vội lại giúp:

- Xin lỗi nha, để tôi giúp anh....

Hắn né người và cau mày:

- Tránh ra!!

Nó thấy có chút bực bực. Đợi nó thực hiện nốt rồi hắn thích làm sao cũng được, nhưng bây giờ thì phải nhận “lòng tốt” của nó đã chứ. Nó nói với giọng tiếc nuối:

23. Chương 23

- Mình có lòng tốt giúp mà người ta không chịu nhận, tiếc thật đấy.

Nó tính dụ hắn đưa cái áo vest cho nó rồi lấy luôn, để hắn ra về với cái áo phông và quần tây. Thiên hạ dòm vào sẽ nói hắn là người mẫu mang thảm họa thời trang cho coi, ha ha. Nó thì muốn thế nhưng hắn nào có để thế. Hắn nhếch mép:

- Tôi không cần cái lòng tốt thoỉ tha của cậu. Cậu cứ đặc ý đi, rồi tôi sẽ lấy được bức ảnh đó.... Mà....

Mắt hắn chợt lóe lên:

- tại sao không phải là bây giờ nhỉ?

Nó có hơi giật mình:

- Anh định làm gì?

Hắn ra chốt cửa phòng vệ sinh lại, quay vào dồn nó vào tường:

- Vũ Hoàng Minh, tôi cho cậu cơ hội để lựa chọn. Một là ngoan ngoãn đưa tấm hình đó đây và cậu được tự do. Hai là tôi sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế. Cậu muốn sao đây?

Nó tưởng gì, hắn tự tin là sẽ đánh thắng nó ư? Để xem?

Nó đột ngột tung 1 cú đấm nhanh và mạnh khiến hắn bất ngờ. Nhưng hắn tránh được 1 cách dễ dàng. Xem ra nó có hơi hạ thấp hắn rồi, hắn cũng không phải hạng tầm thường. Với tốc độ này, và tư thế thủ sẵn kia, nó đang có suy nghĩ rằng..... Hắn cũng thuộc hàng cao thủ tầm cỡ nó chứ chẳng đùa. Nhưng nó là ai chứ? Red của Dark Moon cũng đâu phải thứ dễ xoi!

Nó nhoẻn cười lao đến.....

Nó nhoẻn cười lao đến..... Một cú đá gót đánh vào má trái hấn làm hấn phải đưa tay lên đỡ, nó ngay lập tức xoay người tung cú đấm thẳng vào bụng hấn. Hấn nhanh nhẹn nghiêng người 1 chút và móc ngay cái điện thoại ở túi quần của nó. Mỉm cười đắc thắng, hấn bật điện thoại lên để tìm bức ảnh. Nó hét lên:

- Đưa đây!!

Tại sao nó lại ngại cài khóa bàn phím nhỉ? Để bây giờ hấn dễ dàng tìm được bức ảnh và xóa đi. Tại sao nó không sao chép ra cái gì khác nhỉ, để bây giờ hết cái làm con tin còn đâu!!! Hấn cười sảng khoái:

- Cậu ngốc thật đấy, tôi chỉ cần cái này thôi. Trả cậu này!

Hấn tung cái điện thoại về phía nó. Nó đang bực mình vì bị mất con tin, hấn lại còn nói nó ngốc. Bực mình xông đến, nó đấm 1 cú vào má trái hấn nhưng hấn đỡ được, túm lấy tay nó. Nó dùng tay kia đấm vào bụng hấn nhưng cũng bị hấn túm nốt. Thế là 2 đứa giằng co nhau theo kiểu đấu vật, đang hồi gay cấn nhất thì.....

- Các người..... đang làm trò gì thế?

Hoàng Kỳ bước vào, có chút ngạc nhiên và “ngứa mắt”. Angus cũng cảm thấy khó chịu khi cậu ta vào:

- Tại sao..... cậu vào được đây?

Hấn cau mày:

- Tại sao lại không vào được? Cửa phòng vệ sinh làm gì có khóa để khóa đâu?

À há, thế mà nó tưởng đã bị nhốt trong này rồi. Chứ không thì nó đã chạy ra khỏi đây để giữ con tin TỪ LÂU RỒI!!!

Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Thôi đành chờ dịp khác vậy. Nó đứng thẳng dậy, đập Angus ra, không đấu nữa:

- Tụi này đang xử lí 1 số chuyện cá nhân. Cậu không cần biết đâu!

Hoàng Kỳ cảm thấy bực mình vì câu nói đó:

- Ai thêm quan tâm chuyện của mấy người. Anh Huy bị công ty gọi về rồi. Thấy 2 người mãi không ra được nên tôi phải vào gọi. Tưởng cả 2 rủ nhau đột quy trong này luôn rồi chứ!

Cậu ta cười nhếch 1 cái nhìn Angus. Hấn không hiểu sao mình và cậu ta lại cứ như kẻ thù lâu năm, nhưng nếu cậu ta thách thức thì hấn cũng không chối từ:

- À, tôi đợi cậu cùng đột quy cho vui.

Hấn nở nụ cười xã giao làm Hoàng Kỳ tức tối:

- Xin lỗi nhé, tôi còn phải sống để chìm tên nào đó xuống đáy thùng rác rồi mới “ra đi” được.

Nó nhìn 2 thằng đá nhau mà hoan hỉ trong lòng. Nghĩ bụng mình được “Tọa sơn quan hổ đấu”. Hai tên khó ưa này cạnh nhau thì người được lợi chỉ có nó mà thôi!!! Ha ha.... Nhưng hấn vừa bảo “tên nào đó” là tên nào?

Không phải là đang lôi nó vào đấy chứ?

- Hoàng Kỳ, tôi có nói đụng đến cậu chưa hả???

Cậu ta nhìn nó lại càng cáu hơn:

- Tôi cũng đâu đụng chạm gì đến cậu? Đứng yên đó đi!!

Nó thấy mình bị hổ nhưng hấn nói thế thì cũng bực:

- Không đứng đấy! Cậu thích làm gì thì làm, tôi đi!!

Hấn thấy nó tức Kỳ thì hả dạ lắm, nhoẻn cười:

- Cậu thích làm gì thì làm, tôi cũng đi!

Nó quay phắt lại:

- CÁ ANH NỮA!!

Hắn giật mình lùi 1 bước. Sao trông nó lúc này như con sư tử ca.... đực thế nhỉ? Nó đá cái cửa phòng vệ sinh rồi hậm hực bước ra. Kỳ quay sang nhìn Angus, mắt phóng tia sét xoèn xoẹt. Angus cũng không kém cạnh, lườm lại. Lúc này có người đi từ ngoài vào, thấy 2 thằng trông cũng đẹp trai phong độ mà đứng “liếc mắt đưa tình” trong phòng vệ sinh thì lăm lét nhìn rồi lắc đầu. Hai tên nhận ra mình đang rơi vào tình huống nào, bèn “hừ” 1 tiếng rồi ra ngoài.

Hắn vừa ra đến bàn, nó đã đứng lên nói to:

- Mọi người xin chú ý!!! Hôm nay người bạn này của tôi có chuyện vui nên sẽ mời tất cả mọi người ăn miễn phí. Chúng ta cùng vỗ tay chúc mừng anh ấy được không ạ!!

Mọi người vui vẻ vỗ tay rào rào. Nó cúi đầu cảm ơn còn hắn cũng gượng cười đưa tay lên chào. Ngồi xuống thần nhiên ăn vui vẻ, nó gọi bồi bàn lấy thêm đồ ăn, đủ những thứ đắt tiền nhất trong nhà hàng. Đánh vào kinh tế của hắn không có nghĩa lí gì bởi hắn rất giàu. Nhưng hắn lúc này đang đứng trước chùng đó người với chiếc áo loang lổ nước và chuyển sang màu hồng phớt. Là một người mẫu đầy kiêu ngạo, điều đó là quá sỉ nhục đối với hắn. Hắn cúi gầm mặt xuống nhìn nó đầy oán hận. Miếng bít tết trên đĩa bị hắn đâm 1 cách tàn nhẫn như muốn nói với nó “Rồi cậu sẽ giống thế này!!”

Nó ớn lạnh nhìn miếng bít tết và nghĩ đến hàm ý của hắn. Nhưng thế thì đã sao chứ, nó đâu dễ bị “bấm” như thế. Hoàng Kỳ thì ngồi ăn 1 cách tức tối, thì thoảng lại liếc nó và Angus 1 cái. Tiêu Dương và Trần Duy chỉ biết lăm lét nhìn nhau lắc đầu.

Ăn xong đĩa nào về nhà đĩa đó. Nó tranh thủ ghé qua nhà ba mẹ. Ba nó vừa mới từ công ty về, chiều nay sẽ ở nhà. Nó muốn dành thời gian bên cạnh ba vì đã rất lâu rồi 2 cha con chưa được ngồi ăn với nhau.

Trên đường đi nó nhìn thấy Brown, hắn đang cầm hộp sữa thần nhiên hút, ánh mắt lạnh lùng không buồn để ý xung quanh. Nó lướt qua như chẳng hề quen biết. Nhưng có phải nó ảo giác không? Trong 1 tích tắc khi ngang qua hắn, nó đã nhìn thấy ánh mắt hắn liếc về phía mình như muốn chào..... Ôi, không, chắc chắn là không. Mắt hắn làm gì biết nói chứ. Cùng lắm chỉ là nhận ra nó hơi hơi giống Red 1 chút thôi. Hừ, nó mặc kệ. Nói chung phải đến nhà ba cái đã.

Ba nó thấy nó đến thì mừng rỡ:

- Con đến rồi à, vào đi!!

Nó mỉm cười bước vào..... “pup”. Pháo hoa được ba nó thủ sẵn để chào mừng nó, dây nhợ rồi kim tuyến rắc đầy đầu. Nó cố gắng nhoẻn cười và vào trong. Ba nó đã chuẩn bị rất kĩ càng, sai người làm dọn cả bàn dài đồ ăn thức uống để đợi nó. Nó hơi nhũn mày:

- Sao nhiều đồ ăn thế ạ, con mới ăn trưa rồi....

Ba nó mắt rưng rưng:

- Vậy con không ăn nữa à? Ba đã đợi con đến để cùng ăn trưa mà.....

- À không, ý con là..... thôi được, con sẽ ăn.

Nó ngồi vào bàn và cố gắng nói chuyện thật nhiều để đỡ phải ăn. Ba nó hào hứng kể về chuyến công tác và gặp gỡ những đối tác thú vị. Nó ngồi nghe mà chỉ có cười suốt. Ăn xong 2 ba con rủ nhau về thăm bà ngoại ở Hà Đông.

Bà ngoại nó giờ đang sống với cô nhóc em họ của nó. Bà là 1 người kì lạ không kém gì mẹ nó. Nhiều lúc nó tự nghĩ, không biết có phải do sinh ra ở Hà Đông nên mẹ nó cũng dữ dằn như... sư tử Hà Đông không? Mà nó thì có kém gì mẹ nhỉ, haizz, thế thì con nhóc em họ Triệu Linh Lan sau mấy năm không gặp đã trở nên thế nào đây??

Bước qua cánh cửa cổng đầy dây leo quần quýt, nó và ba đi qua 1 khoảng sân rộng trồng toàn hoa linh lan. Con bé có vẻ thích cái tên của mình nên yêu luôn loài hoa này. Bà ngoại thì đang tỉ mỉ nhổ cỏ cho đám rau trong vườn. Nó lại sau bà và hét toáng lên:

- CHÁU CHÀO BÀ Ạ!!!

Bà nó giật thót lên:

- Ôi trời!! Anh Long đây à? Còn đây là..... thằng Minh của bà đây à? Lớn thế này rồi cơ đấy. Ha ha, đi, đi vào nhà át. Gớm, hai bố con anh lâu lắm mới đến đây.

Nó đau khổ nhìn bà:

- Bà ơi, cháu là con gái mà!!

Bà nó ngớ người ra nhìn nó rồi cười:

- À, bà quên mất! Chết thật, già cả rồi. Cháu gái ngoan của bà, được chưa!!

Nó vờ hờn dỗi:

- Chưa đâu bà, bà phải làm bánh cho cháu ăn để chuộc lỗi đấy nhá.

Bà nó cười tươi kéo nó vào nhà:

- Được rồi! Con Lan nó đang ở sau nhà ấy, hai chị cũng lâu rồi chưa gặp, vào mà chơi với em.

Nó dạ 1 tiếng rõ to rồi lao ngay về phía nhà sau. Vừa thấy cửa phòng Linh Lan mở nó đã nhảy vào:

- Linh Lan!!

Nó lao đến ôm chầm Linh Lan nhưng bị con bé dùng chân cản lại:

- Anh là thằng nào? Sao vào đây? Dám ôm tôi? Muốn chết hả????

Nó giữ nguyên trạng thái cứng đơ mà nói:

- Là chị mà.....

Con bé không chịu nghe, quát lên:

- Chị, chị nào? Tôi làm gì có chị? Chỉ có 1 bà chằn Bê đê Hoàng M.....

Mặt nó tối sầm lại, Linh Lan hốt hoảng lấy tay che miệng:

- Ch.... chị.... đây à?

Thật không nhận ra nó sao trời? Dù con bé đi du học 3 năm về nhưng ngày trước 2 đứa thân lắm cơ mà, sao lại có thể không nhận ra nó? Mà con nhóc nói gì hả?? “BÀ CHẼN..... BÊ ĐÊ.....????”

- Ch.... chị.... đây à?

Thật không nhận ra nó sao trời? Dù con bé đi du học 3 năm về nhưng ngày trước 2 đứa thân lắm cơ mà, sao lại có thể không nhận ra nó? Mà con nhóc nói gì hả?? “BÀ CHẼN..... BÊ ĐÊ.....????”

Nó rít từng tiếng qua kẽ răng:

- Triệu Linh Lan..... TÔI SẼ KHÔNG BỎ QUA CHUYỆN NÀY!!!

Nó hầm hè quay đi, tay nắm chặt. Linh Lan vội chạy ra phía trước nó, cản đường:

- Đừng mà!! Chị có làm gì em cũng được, đừng đụng đến chúng.....

Nó nhếch miệng lên:

- Biết thế mà còn dám nói tôi là..... TÔI SẼ PHÁ, PHÁ HẾT CÁI ĐÁM LINH LAN CHẾT TIỆT ĐÓ ĐI, ĐỂ XEM EM CÓ CÒN GỌI TÔI NHƯ THẾ NỮA KHÔNG!?!?

Mặt nó trừng lên, nghiến răng lại. Linh Lan nhắm mắt né “mưa xuân” tuôn vào mặt. Rồi cô nhóc cúi đầu xuống, mắt ngược lên đầy hối lỗi:

- Em xin lỗi mà. Tại dạo này chị đẹp quá cơ. Càng lớn càng đẹp, em ngưỡng mộ lắm ấy...

Nó hơi phồng mũi lên, nhưng vẫn phải làm mặt giận. Đầu thế bỏ qua dễ dàng thế. Nhưng Linh Lan đâu có để cho nó bay trên chín tầng mây lâu thêm, cô nói như dội nước lạnh vào mặt nó:

- Chắc nhiều cô theo “chị” lắm nhỉ?

Cô nhóc cười tươi nhìn nó còn nó đứng như hóa đá. Ba năm rồi, Triệu Linh Lan vẫn cứ là Triệu Linh Lan, chẳng thay đổi được. Nó hét ầm lên:

- ĐỨNG ĐÓ, CHỊ MÀ BẮT ĐƯỢC THÌ MÀY VỚI ĐÁM LINH LAN CÙNG NÁT HẾT CHO COI!!!

Linh Lan làm mặt lêu lêu trên tức nó. Cô cười vui vẻ chạy để nó đuổi khắp nhà. Cả 2 cùng đùa nghịch giống như trước kia. Nó cảm thấy như được trở lại những tháng ngày tươi đẹp của quá khứ. Linh Lan vẫn thế, vẫn là đứa em đáng yêu của nó. Cô bé kém nó 1 tuổi nhưng suy nghĩ có phần thấu đáo hơn nó nhiều. Dù thực sự cô có rất nhiều điều đau buồn nhưng lại luôn thể hiện mình là 1 bad girl, sống nhiệt tình và vui vẻ. Thời gian nó đau khổ nhất thì cô lại không ở bên được, nó đã cắt hết mọi liên lạc để tự chôn mình vào 1 vỏ bọc mạnh mẽ, độc ác. Có lẽ cô đang muốn mang lại ầm ập cho trái tim nó, theo cách của riêng mình.....

Nó ngồi giữa đám linh lan, dựa lưng mình vào lưng nhóc em, kể lể và nghe kể lể đủ thứ chuyện. Cô bé nói đã quậy 1 chút khi đi du học, nhưng theo nó hiểu thì là rất rất quậy. Linh Lan tiêu tiền như rác, thay bộ như thay áo, ngày ăn chơi phá phách, tối hội họp rượu bia, đến bar quậy tới sáng thường xuyên. Nó chỉ biết lắc đầu:

- Thế về đây rồi định thế nào? Em không định nói là sẽ lại như thế đấy chứ?

Cô nhóc cười buồn:

- Như thế thì đã sao? Giờ em thấy chẳng có gì đáng sống cả. Nếu không vì bà già yếu và chưa yên tâm về chị, em đã không sống trên đời này làm gì rồi.....

Nó cốc vào đầu Linh Lan 1 cái:

- Mấy hôm nữa về nhà chị đi, để các bác chăm bà cho. Về đó cùng đi học với chị cho vui. Đừng có từ chối, chị dẹp cái đám linh lan này đi đấy.

Nó dí dí tay xuống đám hoa, Linh Lan liếc sang:

- Chị đang muốn đe dọa em đấy à?

24. Chương 24

Nó nhe răng cười:

- Chị chỉ muốn sống cùng em thôi.

Cô nhóc né người sang 1 bên:

- Thôi đi, em không les đâu nhá.

Nó ném 1 cành linh lan vào mặt cô 1 cách giận dữ. Cô cũng bứt 1 ít hoa rồi ném từng bông qua chỗ nó. Hai đứa đùa nghịch ném qua ném lại rồi chạy nhảy đi chơi đến gần tối mới về ăn cơm. Nó nói với bà và ba về việc để Lan đến nhà nó ở và được cả 2 hưởng ứng. Bà nó cười:

- Cháu rước nó đi cho bà nhờ! Ở đây có ngày nào nó chịu ngồi yên đâu chứ!

- Bà!!! Cháu ngồi yên suốt ngày đấy chứ!

- Đấy, lại còn cãi bà nữa.

Ba và nó cười vang. Hai bà cháu đang vui vẻ thế này mà tách ra chắc bà sẽ rất buồn. Nhưng Linh Lan không ở trong tầm kiểm soát của nó thì chẳng chịu ngoan ngoãn ở nhà đâu. Đành vậy, tuần sau nó sẽ đón con bé lên. Để cho 2 bà cháu còn có thời gian tâm sự thêm.

Nó về nhà ba thì trời đã tối mịt. Không ghé vào nữa, nó phóng về nhà luôn. Trên đường nó lại gặp Brown đang đứng dựa vào cột điện trước 1 con hẻm. Nó vẫn cố tình lướt qua như không bận tâm, nhưng lần này, nó dám chắc đã nhìn thấy con người của hắn đảo theo mình. Và khi nó vừa lướt qua hắn:

- Red.

Một tiếng khê vang lên giữa không gian tĩnh mịch làm cho người ta nghe rõ hơn bao giờ hết. Nó hơi khựng 1 chút, nhưng vẫn không dừng lại. Hắn tiếp tục:

- Tôi nói cậu đó, đứng lại đi!

Nó thấy tim mình đập thịch 1 cái. Hắn..... quả nhiên đã nhận ra sao? Nó quay lại, chỉ vào mặt mình, vờ hỏi:

- Cậu gọi tôi?

Brown đứng thẳng dậy, từ từ tiến lại chỗ nó:

- Đúng vậy, Red của Dark Moon.

Nó cười giả lả:

- Ha ha, cậu đùa gì vậy? Red là ai? Dark Moon là cái quái gì?

Hắn lại gần nó, nó thấy tim mình càng lúc càng đập mạnh. Nếu tất cả biết Red chính là Vũ Hoàng Minh thì cuộc sống của nó sẽ bị đảo lộn hết. Thân phận con gái cũng có thể lộ bất cứ lúc nào. Kẻ thù sẽ thi nhau đến phá rối cuộc sống của nó. Tên này đã biết hết rồi ư?

Hắn tiến sát chỗ nó, nhìn thẳng vào mắt nó vì hắn cũng chỉ cao bằng nó thôi. Rồi liếc mắt xuống dưới, hắn nói:

- Cái ván.....

Nó nhắc ván trượt lên, nhòm bên trái, ngó bên phải, quay lên nhìn hắn:

- Dark Moon là cái ván trượt của tôi à? HA HA HA.....

Nó cười sảng khoái trong khi hắn tiếp tục buông từng lời:

- chứng minh cậu chính là Red.

Nó ngừng cười, nhìn lại chiếc ván lần nữa. Đây là cái ván trượt màu xanh, giống như những cái ván khác, chỉ có điều chính tay nó thiết kế lại để đạt được hiệu quả nhất khi sử dụng. Nếu nhìn sơ thì có lẽ không vấn đề gì, nhưng nó lại thích chơi trội, gắn vào dưới bánh xe 1 quả cầu phát sáng nhờ năng lượng sinh ra khi trượt ván. Mỗi tối đến bar của Tùng đa số nó đều dùng ván đi tới, có lẽ hắn đã thấy được rồi cộng thêm cả hình dáng, hắn nhận ra nó cũng là điều không quá khó.

Nó thở dài 1 cái rồi nhìn hắn, hỏi:

- Được rồi, thế thì sao? Cậu định làm gì? Nói ra ọi người biết ư?

- Không. Tôi chỉ định nói là..... cậu... không đến họp à?

Nó lắc đầu:

- Tôi đã làm những gì có thể rồi. Việc còn lại phụ thuộc vào các cậu thôi. Ngày mai cố gắng nhé.

Hắn gật đầu rồi lại gãi đầu:

- Cậu.... cho tôi số điện thoại được không?

Nó đảo mắt 1 vòng ra vẻ suy nghĩ rồi gật đầu cái rụp:

- OK, đưa điện thoại cậu đây. Nhớ đừng đưa cho ai và đừng nói với ai tôi là Red đấy!

Nó cầm điện thoại của hắn bấm bấm rồi trả lại:

- Tôi phải về rồi, có gì nói chuyện sau nha.

Hắn gật đầu rồi đứng nhìn theo nó cho đến khi nó khuất trong màn đêm. Thật may là trời tối nên nó không thể nhìn được nét mặt bối rối của hắn lúc này. Hắn đá 1 cái vào tường tự mắng mình ngốc, sao lại thấy run run khi đứng trước mặt nó chứ.....

Nó về nhà là chui vào phòng ngay. Ngày mai là ngày Dark Moon bước sang 1 trang mới, thiết lập một chế độ, một hệ thống mới, cũng là ngày nó chính thức xuất hiện trước mắt công chúng. Nó cần chuẩn bị thật tốt để không thua kém những người cùng nhóm và gây được ấn tượng với khán giả. Hoàng Minh à, cố lên!!!

Hoàng Kỳ im lặng ngồi bên cửa sổ. Từ lúc họp ở quán bar của Tùng, về tới nhà là Duy lăn ra ngủ. Còn cậu không sao ngủ được. Ngày mai, sẽ có nhiều thứ thay đổi, cậu sẽ tiến gần hơn tới ước mơ của mình. Cậu cũng cần phải cố gắng thật nhiều để không thua nó thêm nữa, một lần là quá đủ. Cậu thả hồn và đôi mắt lạc vào đêm, giữa những vì sao sáng trên khoảng trời nhỏ phía xa, giữa ánh đèn đường sáng của phố phường, bất giác nhớ đến 1 hình ảnh chưa thể quên được.....

Bên giường kế bên, Trần Duy nằm yên, nhắm mắt nhưng không ngủ. Trong lòng cậu cũng có những điều bồn chồn, nửa vui mừng, nửa lại lo lắng. Nghề người mẫu..... cậu có thực sự hứng thú với nó không? Ba cậu chẳng phải luôn muốn cậu trở thành 1 siêu mẫu đấy thôi. Chọn cậu về ở cùng khi li dị mẹ cũng bởi vì nghĩ cậu có tố chất làm người mẫu hơn Hoàng Kỳ. Mà dường như Kỳ cũng vì thế nên luôn cố gắng trở thành người mẫu nổi tiếng. Còn với chiếc ghế quyền lực của Dark Moon, cậu lại vô cùng thèm khát.....

Tiểu Thiên của chúng ta thì đang gác tay lên trán ngủ. Dáng điệu này thì nửa đêm sẽ bị bóng đè cho coi. Trong khi đó Hoàng Minh lại đang mơ đến 1 ngày đè bẹp Angus trên sàn catwalk và bóp cổ hắn tới chết. Chỉ tội cho bé chuột bông Kelly nằm cạnh nó phải “chịu tội trước” cho hắn, bị nó bóp cổ cả đêm! Nếu có ngày chuột bông biết nói thì câu đầu tiên Kelly nói chắc chắn sẽ là.....

“THẢ TÔI RA!!!!”

Tiểu Thiên choàng tỉnh!! Hắn vừa bị bóng đè. Hắn mơ thấy có 1 bàn tay đến bóp nghẹt cổ mình. Có lẽ do ban ngày hắn phải đi làm với lịch làm việc dày đặc nên thế. Xuống nhà tìm chai nước để tu, hắn định ngồi thức cho tới sáng nhưng lại gục xuống bàn. Lần này thì hắn được yên giấc, còn nó cũng đã buông cổ bé chuột Kelly ra.....

Không biết có phải giữa hắn và bé Kelly có mối liên hệ gì không.....

Tác giả cũng không biết nữa

Sáng, nó đến công ty sớm để trang điểm và nhận trang phục. Mọi người đều tắt bật chuẩn bị chạy ra chạy vào, chỉnh cái này, sửa cái kia. Hôm nay nhóm Angels sẽ ra mắt công chúng lần đầu, trình diễn thời trang để quảng cáo cho nhãn hiệu thời trang BB.

Trang điểm, làm tóc và sắp xếp trang phục xong, tụi nó đứng vây lại. Nó xòe tay ra:

- Nào! Thể hiện quyết tâm đi chứ!?

Trần Duy đặt tay lên tay nó rồi đến Tiêu Dương, Angus và Hoàng Kỳ:

- 1, 2, 3..... YEAH!!!

Nó mỉm cười rồi len lén nhìn ra ngoài sân khấu, thấy có chút hồi hộp. Tiêu Dương cũng đang tự động viên mình: “Cố lên, cố lên!!!”

Trần Duy nhìn dáng điệu của cô nàng, bật cười đưa tay lên xoa đầu cô:

- Dễ thương quá! ^^

Tiêu Dương cứng đờ người, mặt đỏ lựng lên. Nó quay lại, thấy thế thì cười gian xảo nhìn Dương:

- Phải rồi, dễ thương quá!

Rồi nó bơ ánh mắt bối rối và cái xua tay loạn xạ của Dương, lại gần và bẹo vào má cô:

- Dễ thương muốn..... véo!!

Duy cũng bắt chước nó, véo vào má Dương rồi cùng nó cười vang. Tiêu Dương phụng phịu:

- Hai người lúc nào cũng bắt nạt mình!!

Nhưng cũng nhờ thế mà tâm lí đứa nào cũng tốt lên hẳn. Hoàng Kỳ nhăn mặt như thể đó là trò trẻ con nhưng cũng quay mặt ra nhăm nhăm hít thở thật sâu. Vừa mở mắt ra đã chạm ngay ánh nhìn kiêu ngạo và cái cười khẩy của Angus, cậu nổi khùng lên:

- Anh cười cái gì hả?????

Angus nhún vai bước ra chỗ khác. Kỳ nắm chặt tay lại dí dí vào đầu hần. Nó thấy thế thì cười mỉm:

- E hèm, như thế là không tốt đâu.....

Kỳ giật thót vì bị bắt quả tang đang giở trò con nít, liền quay sang đấu khẩu với nó:

- Tình cờ nhớ lại có người cũng từng làm trò sau lưng mình như thế, không biết ai nhỉ?

- Uả, ai vậy ta? Mình lại nhớ có kẻ lợi dụng người khác đang mệt mỏi vì đánh nhau và không chú ý, lao vào đá người ta ra. Giở trò hèn hạ đánh lên người ta như thế thật xấu mặt nam nhi.

Nó khoanh tay cười khẩy. Cậu tức giận nhưng không biết làm sao. Cũng vì hôm đó thấy Duy bị nó áp đảo nên cậu mới lao ngay vào, cuối cùng lại thành đánh lên nó. Rồi Demons lại còn rơi vào tay Dark Moon nữa chứ. Nghĩ đến mà thấy bực, bực đến..... quên cả hồi hộp!!

Trong khi đó, ở quán bar của Tùng, cậu và ngũ tướng đã có mặt đầy đủ. Tùng trèo lên xe và đội mũ bảo hiểm:

- Lên đường thôi!!!

Sáu chiếc mô tô phóng vèo đi, để lại những làn khói và bụi quần lầy nhau trên đường, nhảy múa điệu quái gở gì đó.....

Cô dẫn chương trình (MC) bắt đầu giới thiệu sơ về nhóm và tập trung vào bộ sưu tập của hãng BB. Tụi nó được check lại toàn bộ và xếp hàng để ra diễn. Đi đầu sẽ là Tiêu Dương.

Nó đặt tay mình lên vai cô nàng và mỉm cười tin tưởng. Dương đáp lại nó bằng 1 nụ cười và hít 1 hơi dài. Khẽ liếc Duy 1 cái và nhận được nụ cười động viên từ phía cậu, cô bắt đầu bước ra.

Tiếng MC thuyết minh về trang phục Dương mặc vang lên đều đều. Trên màn hình lớn phía trên sàn catwalk hiện lên hình ảnh của Dương, tên và nghệ danh của cô nàng: Mộc. Cô bước từng bước tự tin cùng nụ cười thường trực trên khóe môi. Chiếc áo cao cổ dài quá hông kết hợp cùng quần jeans và chiếc mũ chụp trên đầu, trông cô vừa năng động vừa đáng yêu. Tiếng vỗ tay phía dưới vang lên, nhiều anh chàng thích thú giơ tay lên khua loạn xạ. Các cô gái cầm băng rôn và gậy phát sáng cổ vũ nồng nhiệt. Nó còn nghe thấy cả tiếng huýt ngưỡng mộ của khán giả nữa. Tiêu Dương cười rạng rỡ, thấy tim mình vui rộn ràng. Cô đứng trên bậc thang ở giữa sân khấu, chờ tụi nó lần lượt ra.

Đi ngay sau Dương chính là nó. Khoác trên mình bộ đồ mang phong cách hiphop: quần thun kết hợp với áo dài tay được nó kéo tay áo lên đến khuỷu, áo khoác lửng cùng chiếc mũ lệch trên đầu, trông nó thật sự nổi bật. Nó thấy sân khấu như đang rung lên vì tiếng hét và tiếng hò reo của khán giả. Đến giữa sân khấu, nó cho tay vào túi và đứng nghiêng người, nhoèn cười 1 cái, hàng loạt các cô gái xịt máu mũi. Cánh đàn ông có kẻ ganh tỵ cũng có kẻ thú vị với phong cách của nó. Nó cười tươi bước đến gần Dương, đứng dựa lưng về phía cô.

Hoàng Kỳ từ bên phải, Trần Duy từ bên trái cánh gà cùng sánh bước trên 2 lối của sàn catwalk. Mọi người ở dưới không khỏi ngạc nhiên và hét lên sung sướng vì có tới 2 mỹ nam đẹp giống nhau. Nó nhìn thấy khán giả cứ nhìn qua bên này, đảo qua bên nọ như thể không biết nên..... chọn ai, vì cả 2 đều giống nhau như lột. Trần Duy kết hợp quần tây với áo sơ mi trắng, một chiếc nơ trên cổ, khoác gi-lê và đội Bowler Hat, cười nhả nhả vẩy tay làm mất các cô gái cứ nổi hình trái tim đập thành thịch. Còn Kỳ mặc jean cùng áo T- Shirt và áo gi-lê cách điệu, trông đầy nam tính, cộng thêm khuôn mặt phớt đời đầy cuốn hút, cũng làm không ít cô gái phải giữ lấy tim mình kéo nó nhảy theo cậu mất.

Nhưng đỉnh điểm của sự cuồng mộ chính là khi Angus bước ra từ sau cánh gà. Hắn cho 1 tay vào túi, bước đi đầy đĩnh đạc, phong thái tự tin cùng vẻ mặt lạnh lùng mang cho hắn những nét cuốn hút rất riêng. Hắn mặc quần tây cùng áo trắng bụng 1 khuy trên cùng, khoác gi- le đầy nam tính và lịch lãm. Mọi ánh mắt đều phải đổ dồn về phía hắn, tiếng cổ vũ của người hâm mộ vang lên đầy phấn khích. Cả nhóm cùng bước lên chỗ hắn và tạo dáng, chụp hình chung.

Vào thời điểm đó, Tùng và ngũ tướng đã đến địa điểm tập trung ở 1 khu đất hoang rộng rãi bên ngoài thành phố. Cậu không thể đếm được có bao nhiêu người ở đây bởi có quá nhiều. Những anh em kì cựu và cả những lính mới đều tập hợp đầy đủ, nghe điều luật của Dark Moon và cùng tuyên thệ sẽ trung thành với Hội cho đến hơi thở cuối cùng. Tùng thực hiện các nghi lễ và nói ọi người biết vị trí của mình - phó hội và ngũ tướng rồi trình bày lí do cho sự vắng mặt của 3 nhân vật quan trọng: Red - thủ lĩnh (nó), Hades - phó hội (Duy) và Silver- phó hội (Kỳ).

Xong xuôi, Tùng bắt đầu mở cuộc “Đại sáp nhập”:

25. Chương 25

- Chúng ta, từ bây giờ, chúng ta đã là thành viên của Dark Moon - 1 tổ chức lớn mạnh nhất toàn quốc, không gì có thể lay chuyển được. Vì thế, để kiểm soát lại toàn bộ những tổ chức học sinh trong nước nhằm củng cố địa vị cho hội, chúng ta cần sáp nhập tất cả chúng lại và thống nhất tổ chức trên toàn quốc. Tôi, với cương vị phó hội của Dark Moon, xin tuyên bố cuộc “Đại sáp nhập” CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU!!

Tất cả cùng giơ tay lên ủng hộ, tràn đầy khí thế:

- YAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tùng mỉm cười tin tưởng nhìn toàn bộ lực lượng và bắt đầu lên đường.....

Còn tại nó được phỏng vấn trực tiếp trước tất cả quần chúng và ngồi kí vào ảnh cho các fan 1 cách bận rộn. Nó nghĩ về cuộc “Đại sáp nhập” và mỉm cười. Nếu là giao cho Tùng, nó có thể yên tâm được rồi! Nhưng cái trước mắt thì phải vượt qua biển người ở đây đã. Không ít fan nhận ảnh và chữ kí xong còn bắt tay bắt chân tại nó không chịu buông nữa. Tình hình là còn dài dài mới hết được, hic.

Chiều tối, cả nhóm nằm dài mệt mỏi trong phòng nghỉ. Nó liếc xung quanh, ai cũng đều ngồi thở, không muốn nhắc tay nhắc chân nữa. Angus thì gục luôn tại ghế. Nó giật mình thấy hắn nằm im lìm 1 cách kì lạ liền lay lay mấy người còn lại:

- Có phải hắn..... ngỏm rồi không?

3 người kia liếc xéo nó 1 cái. Nó lấy 1 tay che miệng lại, lờ hắn..... ngỏm thật thì nó mang tội trù ếm quá. Nó đành tiến lại gần 1 cách rón rén. Duy, Kỳ và Dương cũng len lén theo sau. Sắp đến nơi rồi, nó nhẹ nhàng quan sát..... Hắn vẫn nằm im, không có dấu hiệu của sự hô hấp. Cả 4 đứa nhìn nhau hoài nghi. Quốc Huy đang bận chuẩn bị đồ ăn cho bọn nó, không biết hắn ra sao nữa. Nó lo lắng thử đưa tay về phía mũi hắn thì đột nhiên hắn ngồi phắt dậy. Mắt lảng lác nhìn xung quanh, hắn chớp chớp mắt rồi đứng phắt dậy và đi ra ngoài.

Nó và 3 người kia ngồi ôm tim, suýt nữa là rớt tim ra ngoài rồi. Hắn có thể thôi làm người khác đau tim vì mình được không hả???

Nhưng vừa ra đến cửa, hắn lại đột nhiên khuỵu xuống. Nó hốt hoảng chạy lại.....

Chuyện gì thế này???

Nó lo lắng nhìn hắn nằm bất động dưới sàn, vội ngồi xuống vực hắn dựa vào người rồi bảo mọi người đi gọi Quốc Huy và gọi cấp cứu. Tại sao lúc này nó không nghĩ ra số điện thoại khẩn của bệnh viện là gì nhỉ??? Ôi, cái đầu!!!

- A!!

Nó đập tay 1 cái như đúng rồi, mắt sáng lên. Hôm trước chẳng phải hấn cũng bị như thế này sao? Anh Huy đã cho hấn uống sữa và hấn lại hoạt động trở lại. Thật giống người máy quá, hết pin là đình công. Làm nó tưởng hấn bị sao cơ chứ. Xem nào, trong ba lô của nó có 1 lon nước cam ép. Nó mở ra và đưa đến trước miệng hấn. Nhưng hấn không mở miệng ra thì cho uống thế nào? Nó bối rối nhìn xung quanh và quay lại nhìn mặt hấn 1 cách chăm chú. Nó nhoẻn miệng, nhe răng cười và cầm lon nước..... chuẩn bị đổ vào mũi hấn!!!!

- Hoàng Minh ơi, mày đang giết người đấy!!! _ thiên thần trong nó lên tiếng.

- Đây là muốn giúp hấn tỉnh lại nhanh đấy chứ! _ ác quỷ trong nó cũng cự lại.

- Nhưng hấn đang bất tỉnh mà, giết hấn mày sẽ không yên đâu, còn sống thì gặp tai họa, chết rồi xuống âm phủ sẽ bị tra tấn khủng khiếp. Hãy làm điều tốt thôi, để được lên thiên đường. _ thiên thần nhắm mắt, vòng hào quang trên đầu tỏa sáng.

Nó ra vẻ suy nghĩ rồi quyết định..... vẫn đồ! Nó có phải người tốt đâu mà lo, hấn cũng sống dai lắm, cứ yên tâm mà làm!!

Nhưng lon nước vừa đưa tới gần mũi hấn, hấn đã mở tròng mắt ra. Nó giật mình buông tay làm hấn rơi bịch xuống đất. Hấn nhìn xung quanh rồi vội ngồi dậy và dùng cả 2 tay áp lấy lon nước nó đang cầm mà uống, cầm luôn cả tay nó!

Nó há hốc miệng, ngồi hóa đá nhìn hấn uống chùn chụt, vẫn chưa chịu buông tay nó ra. Nó giật tay ra thì hấn giữ chặt lại, tưởng nó định lấy lon nước cam, mắt rưng rưng phụng phịu. Nó tiếp tục hóa đá ngồi yên đợi hấn uống hết.

Quốc Huy chạy đến với hộp sữa trên tay, đầy lo lắng, vừa thở vừa nói:

- Sao.... rồi???

Thấy hấn đang ngồi cầm lon nước trong tay nó và uống, anh ta đứng há miệng, sồn gai ốc. Tiêu Dương che miệng ngạc nhiên còn Duy thì vừa nhúu mày vừa nhếch miệng cười. Kỳ cau mày nhìn cảnh tượng 2 đứa ngồi như 2 đứa con nít lúc này, nói khó chịu:

- Vui quá nhỉ, làm tụi này chạy muốn hụt hơi!

Nó cứ ngồi đờ ra. Ý hấn là sao hả? Nó muốn thế này lắm à? Có nói cũng phải xem tình hình thế nào đã chứ?

Angus uống xong cũng buông tay nó và lon nước ra. Hấn quay sang nhìn mọi người:

- Sao lại đứng đây hết thế này? Mấy người không thấy mệt à?

Nó nghiêng răng cầm nguyên cái lon quăng vào đầu hấn:

- TÊN KHÙNG!

Hấn ôm đầu rồi gào lên:

- CẬU VỪA LÀM GÌ THẾ HẢ?

Nó nhớ đến lần phải làm ô sin cho hấn, tự thấy mình ngu, sao hồi đó không đập cho hấn 1 trận mà đi có phải rảnh không, mắc công rước họa vào thân. Bây giờ thì nó khỏi cần câu nệ, xông vào dúi tóc hấn rồi vật lộn với hấn.

Quốc Huy sợ hãi muốn xông vào can nhưng không được, đành đứng ngoài nói:

- Đừng đánh vào mặt, đừng làm bị thương, để lại sẹo là chết tôi đấy, cả 2 người!!!

Tiêu Dương vừa lo lắng cho nó vừa không biết phải làm sao. Còn Kỳ và Duy thì cứ đứng ngoài cổ vũ:

- Cố lên Angus!!! cố lên Hoàng Minh!!

2 tên còn bày trò cá cược nữa. Nhưng đứa nào cũng đặt nó thắng, lại bị Quốc Huy cốc ổi đứa 1 cái vào đầu đành ngậm ngùi ngồi xem, không dám cổ vũ nữa.

- Đến rồi đây à? Vào uống nước đi.

Nó chỉ tay về đám người đang ngồi, lấp bắp:

- Cái..... cái..... gì thế này??

Tùng quay sang nhìn rồi quay lại nhìn nó:

- Sao à??? À, ha ha ha..... Đây là đội tân binh ưu tú đấy, tao lựa chọn để cho bọn nó đi cho quen dần. Các đội, nhánh khác đã chia ra các tỉnh rồi. Ngũ tướng cũng đi quản lí người mới rồi. Tụi này ngồi đây chơi, không dám nhậu, chỉ còn chờ 3 đứa mày đến nữa là lên đường thôi.

Tụi nó gật gù:

- Oh, thế thì..... bắt đầu thôi!

Và cả đám lên đường, lại chia nhau tỏa ra các phố. Nó dẫn theo 1 đứa con gái và mấy thằng chắc chỉ nhỏ hơn nó 1 vài tuổi. Vừa kịp làm quen trên đường đi, tụi nó đã nghe thấy tiếng đám đá huỳnh huých phát ra từ góc khuất phía trước. Nó mỉm cười tiến lại.

Trước mặt nó là 1 đám sáu thằng đang cầm dao dí vào mặt hai tên học sinh. Nó hất mặt về phía tay phải, thằng nhóc đứng cạnh nó tiến lên, háng giọng:

- Bọn kia, dừng tay lại!

Chúng nhìn ra phía nó, Hếch mặt cười:

- Bọn ngu nào đây? Chúng mày không biết đây là địa bàn của tụi tao hay sao mà dám bén mảng đến hả???

Nó khoanh tay đứng kiêu ngạo:

- Từ bây giờ, đây sẽ là địa bàn của tụi tao. Bọn mày muốn sống thì biến ngay đi!

Bọn chúng cười ha hả, tên cầm đầu nói:

- Mày đang nói cái chết tiệt gì đấy hả thằng mù kia? Mày đeo kính đen thế cũng có khác gì đâu, trông lại giống chó bốn mắt hơn đấy. Ha ha ha.....

“BỘP”. Thằng nhóc khi nãy đám 1 phát duy nhất vào cằm hắn, cho hắn đo đất luôn:

- Câm cái mõm chó của mày lại. Tốt nhất thì tụi mày đừng có nói đụng đến Red và nên ngoan ngoãn quy phục Dark Moon đi.

Bọn kia trợn mắt lên, một thằng nói:

- Đắc mun??? Rét??? Ôi trời, tụi mày ơi, đó là.....

Mấy đứa nhóc bên nó nhếch miệng cười. Hắn tiếp:

- cái, cái chết mẹ gì thế?

Mặt nó tối sầm lại. Nó bước lên phía trước, cả đám bước theo sau. Bọn kia thấy có chút sợ hãi nhưng vẫn nói cứng:

- Bọn mày..... tao..... tao có võ đấy!! Đứng im đó!!!!

Nó lại gần, tên đó tung 1 cú đá, nó né nhẹ nhàng rồi thụi ngay 1 cú vào bụng hắn. Dúm lấy tóc hắn, nó đập đầu hắn vào tường hai phát rồi kéo đầu hắn ngửa ra sau:

- Nghe cho rõ đây!! Tao chính là Red và Dark Moon chính là tổ tiên của mày. Về mà nghe ngóng xem mày đã đụng phải ai, nghe chưa???

Hắn sợ hãi gật đầu, máu mũi và nước dãi chảy ròng. Nó quay sang thì đã thấy mấy đứa nhóc đang ngồi trên mấy thằng còn lại và đến nói chuyện với 2 đứa học sinh. Nó mỉm cười quay sang hắn:

- Bây giờ thì mày về được rồi.

Nó buông hắn ra, dấm 1 cú móc trái vào bụng hắn và thêm 1 cú dấm phải vào mặt hắn:

- Chừng này coi như tạm ổn. Nếu còn gặp lại tao muốn thấy mày thay đổi, được chứ?

Hắn vừa khóc vì đau vừa gật đầu lia lịa. Nó mỉm cười, cho tay vào túi và bước đi:

- Ngoan!

Bọn nhóc cũng đi theo nó ra ngoài. Hai đứa học sinh thì cảm ơn tụi nó rồi rít. Nó cười nhẹ:

- Không có gì. Tôi là Red, và chúng tôi là người của..... Dark Moon!

Tụi nó hài lòng bước đi, để lại cho hai nhóc kia hàng đống thắc mắc và tò mò. Nhưng chỉ mai đây thôi, cái tên Dark Moon sẽ trở thành huyền thoại trên đất nước, không còn xa lạ với mọi người nữa. Mong muốn của nó..... sắp thành hiện thực rồi!

Bên phía Kỳ:

Một cô gái nhỏ nhắn e lệ hỏi:

- Có thể..... cho em biết..... anh là ai không?

Cậu liếc mắt lại 1 chút rồi quay đi:

- Silver. Chúng tôi là người của Dark Moon.

Chỗ nhóm Tùng:

26. Chương 26

Tùng mỉm cười nhìn đám đàn em thu phục dân bảo kê của các quán bar để nắm quyền bảo hộ cho những quán đó. Cậu chỉ đến cười nhẹ nhàn:

- Black. Tụi tao là người của Dark Moon.

Duy đứng cho 2 tay vào túi quần, 1 chân đang dẫm lên đầu 1 thằng lưu manh. Nhóm của cậu ta đã hạ gục hơn chục thằng quậy phá lung tung. Cúi xuống 1 chút, cậu ta nói rõ ràng từng chữ:

- Tao là Hades. Bọn tao là người của Dark Moon.....

Cứ thế, cuộc sáp nhập các đảng phái lê tể và thu phục lòng người của Dark Moon tiếp tục tiến hành và hoàn thành. Đúng như mong đợi, cái tên Dark Moon đã trở thành danh từ riêng được nhắc đến với sự tôn kính của hầu hết học sinh, sinh viên và là nỗi sợ hãi của những kẻ lưu manh làm điều xằng bậy. Huyền thoại về 9 linh hồn của Dark Moon cũng lớn dần theo tên hội. Nó đã đủ sức để làm điều mình cần rồi.....

Mấy hôm nay Linh Lan ở nhà nó, suốt ngày cùng Hoàng Anh nô đùa, trêu chọc nó khiến nó phát cáu lên. Nếu biết con nhóc lên đây rồi làm phiền thể này thì nó không đem lên nữa cho rồi. Nhóc đó lên đây chỉ làm nó phải vò đầu bứt tóc mà kêu gào suốt ngày thôi. Ví như lúc này.....

- TRIỆU LINH LAN!!!! MỠI SÁNG RA MÀ EM ĐÃ LÀM GÌ THẾ HẢ???

Linh Lan cười khúc khích nhìn nó đứng gào trong phòng tắm với khuôn mặt lem luốc kem đánh răng. Biết tính nó vừa vệ sinh cá nhân vừa ngủ gật nên con bé bôi kem đánh răng ra khắp nơi có thể đụng đến mặt nó: vôi nước, bàn chải đánh răng, khăn.....

Hoàng Anh nghe nó hét thì chạy sang hòa với Lan đứng ôm bụng cười. Nó tức giận cầm cái khăn dính đầy kem đánh răng ném vào chỗ 2 người họ. Linh Lan nhanh nhẹn né được, chiếc khăn đáp trúng mặt Hoàng Anh, từ từ tuột xuống. Mặt Hoàng Anh cũng lem nhem trắng. Linh Lan phá lên cười. Nó đành áp dụng “biện pháp mạnh”.

Nó đến gần Linh Lan, từng bước chậm rãi, ánh mắt xoáy vào mắt cô nhóc. Hoàng Anh há miệng nhìn, tự nói:

- Lẽ nào nó học được cái tính của mình ngày xưa???

Nó và Lan cùng quay sang:

- HỌC CÁI ĐẦU ANH!!!

Nó đâu có biến thái như ông anh được. Điều nó muốn làm là.....

- Chị..... chị muốn dùng bạo lực phải không??

Nó vẫn tiến tới, không nói gì. Linh Lan vừa lùi vừa hơi sờ sợ:

- Nếu thế thì hãy đấu công bằng đi!!! Và..... ĐỪNG CÓ NHÌN EM NHƯ THẾ!!!!

Cô nhóc lùi đến bàn học của nó, hét lên. Nó với tay đến..... Linh Lan nhắm chặt mắt lại sợ hãi.

(Im lặng.....)

Cô mở hé 1 mắt..... Không thấy nó đâu. Mở cả 2 mắt tìm kiếm cũng chẳng thấy đâu. Quay trước quay sau thì cô thấy con gấu thủy tinh to bằng nắm tay đang nằm úp xuống bàn, đè lên 1 tờ giấy gì đó. Tò mò, Lan nhấc con gấu lên, ngay lập tức nghe thấy tiếng “xoẹt xoẹt xoẹt” “keng” “cộc cộc” “ào”. Nguyên 1 túi nước từ trên rơi xuống, trúng ngay đầu cô. Ngửa mặt lên chỉ thấy có cái túi nilon còn treo lơ lửng. Cô cúi xuống tờ giấy khi này:

- CHƯA HẾT ĐÂU! ^^

Tự dừng nhiệt độ trong phòng giảm xuống hẳn, 1 dây điện vung vẩy loảng ngoảng nhấp nhোáng dưới sàn nhà, vòng vèo quanh Linh Lan khiến cô phải nhảy căng lên, dậm dậm chân như tập Aerobic vì sợ bị giật:

- AAAA!!! HOÀNG MINH!!!! EM GIẾT CHỊ!!!!

Nó ở ngoài “chơi” với Hoàng Anh, nghe thấy vậy thì cười tít mắt:

- Quen nhau lâu thế mà không hiểu tính chị sao em?? Ha ha ha, muốn sống yên ổn thì đừng có đụng đến Vũ Hoàng Minh này!!

- Á, THÔI NGAY ĐI, EM KHÔNG NHẢY ĐƯỢC NỮA ĐÂU. SAO MÀ LẮM DÂY THẾ NÀY!! Hoàng Minh!!!

Nó cười ha hả nhìn tác phẩm trước mặt mình: “bà cô Hoàng Anh”: mặc váy..... 7 tầng, kết hợp thêm áo các loại, quần khăn trên đầu, mặt khoe choét son phấn. Anh nhìn vào tấm hình nó chụp trong điện thoại mà khóc ròng. Biết thế thì ngay từ đầu đừng ủng hộ việc nó đi học võ, để bây giờ nó đè đầu cưỡi cổ mình mà làm trò, hic hic.

Linh Lan nghe thấy nó phá lên cười thì nghĩ nó đang trêu tức mình, tức giận cầm con gấu ném 1 phát vào cửa. Hệ thống dây điện cũng ngừng ngoe nguẩy lại. Thì ra chỉ cần tác động lên cửa vào phòng là hệ thống tự ngắt. Còn con gấu đã đè lên sợi dây nối với công tắc điều khiển. Cô hừ 1 cái rồi tiến ra ngoài:

- Coi như chị thắng lần này!

Vừa mở cửa ra, cô đã đứng đờ người nhìn Hoàng Anh từ đầu đến chân rồi từ chân lên đầu. Chớp chớp mắt hai cái, cô lấy tay bịt miệng, vai run run. Rồi không kiềm chế được nữa, cô phá lên cười:

- HA HA HA!!!

Hoàng Anh tức giận nhìn “đồng đội cũ” của mình, từ bây giờ đã trở thành đối thủ thứ 2 của anh, sau Hoàng Minh. Tay chân anh bị nó trói chặt lại, không di chuyển được, nếu không thì chắc chắn đã có thứ gì đó để lấp cái miệng cười đáng ghét của Linh Lan lại. Cô nhóc thì cười chảy cả nước mắt:

- Trông anh giống..... cô bé quàng khăn đỏ quá =)).

Nó xuống phòng bà Năm rửa mặt rồi ăn sáng và đến trường trước. Hí hửng vì từ nay đã thoát được những trò làm phiền của Lan. Con bé đã chuyển sang thích trêu chọc Hoàng Anh rồi. Nó chỉ còn 1 việc là “tọa sơn quan hổ đấu” thôi, :))

Nhưng đó là ở nhà. Ở trường, Linh Lan lại đốp chát với Hoàng Kỳ suốt ngày, không cho cái tai nó yên ổn chút nào. Chẳng hiểu sao mà Lan với Kỳ thù nhau còn hơn cả nó. Không có chuyện gì cũng bới móc ra mà cãi nhau:

- Hoàng Kỳ, anh đứng ra chỗ khác cho tôi nhờ. Cái cửa sổ đang đẹp tự dưng có anh nó đen sì lại kia kìa.

Kỳ tức giận:

- Triệu Linh Lan, cô đừng có bắt bẻ người khác. Cô tưởng mình hơn ai? Tí tuổi đầu mà.....

- Hơn ai? Tôi hơn anh là cái chắc. Tôi xinh gái hơn anh, vui vẻ hơn anh, đáng yêu hơn anh, và chắc chắn, tôi có nhiều fan nam hơn anh! Và lớp này đâu phải mình tôi kém anh 1 tuổi.

Kỳ không biết nói sao, chỉ tay vào mặt Linh:

- Cô.....

Linh hất mặt lên:

- Tôi, tôi sao hả? Tôi còn được bạn bè yêu mến hơn anh, được dạy dỗ cẩn thận hơn anh nhiều. Ít ra tôi không chỉ tay vào người đối diện như anh. Chẳng biết bố mẹ anh dạy con thế nào nữa.....

Mặt Kỳ nóng bừng lên, tay siết chặt lại. Cậu đâm bộp 1 phát vào tường phía sau Lan khiến cô nhóc giật thót mình rồi bỏ đi. Lan nhìn theo còn lè lưỡi trêu người. Nó và Tiêu Dương đến:

- Em đừng nói đến bố mẹ hần. Ba mẹ hần li dị từ khi hần còn nhỏ. Dù sao thì đừng đụng đến nỗi đau của người khác như thế.

Lan tròn mắt lên nhìn rồi quay ra phía cửa. Trần Duy đang chạy theo hần. Cô nhóc chợt thấy có chút hối hận.

Dương và Duy dạo này có vẻ thân thiết. Không biết đã có gì chưa mà nó chưa có lúc nào hỏi được Dương. Dạo này bắt đầu bận rộn với các hợp đồng cho nhóm rồi, tụi nó cũng ít thời gian đi chơi với nhau hơn. Nó vẫn đang cố gắng từng ngày, từng giờ để làm tốt công việc và cố gắng kiềm chế để không nhảy lên đánh chết tên Angus chết tiệt kia đi. Không hiểu sao dạo này hần trông thật ngứa mắt. Lại còn Brown nữa chứ. Không dừng nữa đêm nhắn tin cho nó chỉ để hỏi nó ngủ chưa, xong rồi lại bảo “uk, thôi ngủ đi”. Không biết yêu cầu của hần là gì đây nữa? Mà hình như nó cũng nợ Duy 1 yêu cầu nhỉ..... Ôi trời, sao mà bận rộn thế này cơ chứ!!!!

- AAAAAAAAAAAAA!!!

- Cậu bị lên cơn à?

Nó tức giận ném ánh mắt hình viên đạn sang phía Angus. Hần lại muốn gây chiến đây mà.....

Nó tức giận ném ánh mắt hình viên đạn sang phía Angus. Hần lại muốn gây chiến đây mà.....

- Anh muốn gì?

Hần nhếch miệng, không nói gì nữa. Nó bực mình chồm lên định túm tóc bạt tai hần thì Hoàng Kỳ từ đâu chạy vào:

- Vũ Hoàng Minh, nhanh chạy đi!!

Nó nghiêng đầu thắc mắc. Nhưng cậu ta chưa kịp nói gì thêm thì Nhã Nhã đã tiến vào, gạt Kỳ ra:

- Không cần chạy đâu. Vì em sẽ lại bắt được anh thôi.

Cô nàng nhoẻn cười làm nó dựng tóc gáy. Tại sao cô ta mãi không chịu hiểu nhỉ? À mà hiểu sao nổi khi nó đang đóng giả con trai chứ..... Ha, ha..... =.=

Nó ngán ngẩm bước lại chỗ Nhã Nhã. Cô nàng tưởng nó đã suy nghĩ lại nên lòng vui lâng lâng. Nhưng nó lướt qua cô và đến chỗ Hoàng Kỳ:

- Cảm ơn vì đã nhắc nhở. Từ nay tôi sẽ chính thức công nhận cậu là đồng minh. Còn bây giờ, nếu cậu còn muốn sống thì..... CHẠY!!!!

Nó lao vút đi, Hoàng Kỳ luống cuống chạy theo:

- Ô, HẢ?? Tên chết tiệt! ĐỢI ĐÃ!

Nhã Nhã cũng vội vàng chạy theo:

- Đừng chạy! Anh Minh, đợi em với! Đợi đã!!

Nhưng hôm nay cô nàng đi giày gót nhọn, không chạy nhanh được, đành đứng giậm chân tức tối. Ánh mắt cô đột nhiên lóe sáng rồi nheo lại, miệng nhếch lên. Cô đã nói rồi mà, nhất định sẽ không để nó thoát. Mà nó có thể trốn 1 lần, 2 lần chứ không trốn được mãi mãi. Trong khi cả 2 đứa đều làm việc cùng công ty. Thời gian còn dài mà. Đợi nó quay lại phòng chụp cũng chưa muộn.

Nghĩ thế, cô rảo bước về lại phòng chụp của tụi nó. Trong khi đó nó chạy không dám quay đầu lại. Nghe thấy tiếng chân người chạy theo sau, nó nghĩ là Nhã Nhã nên càng cầm đầu chạy. Chạy mãi chạy mãi lại lên đúng sân thượng. Nó tự cốc vào đầu mình 1 cái. Sao lần nào chạy cũng chạy lên trên này được hả???

Lo lắng quay đầu lại, nó chợt sững người. Cũng giống cảnh hôm đó, bóng 1 người đổ dài về phía nó trong ánh hoàng hôn. Cái dáng cao cao gầy gầy nhưng đầy mạnh mẽ và vững chãi đứng lọt trong ngàn tia nắng khiến nó không còn suy nghĩ được gì nữa. Nhưng cái bóng chợt cúi xuống, khuôn mặt Hoàng Kỳ hiện ra, nó nghệt mặt nhìn cậu ta thở dốc:

- Vũ Hoàng Minh! Cậu..... ăn gì mà chạy nhanh thế hả?

Nó hừ 1 cái rồi quay lưng ra ngoài. Lại một cơn gió thổi đến, mát rượi. Nó bất giác mỉm cười..... Hoàng Kỳ nhìn thấy nụ cười ấy thì đột nhiên ngẩn ra. Lại thế nữa?

Nó chợt cúi đầu xuống, lòng thấy man mác buồn. Nhưng nó không khóc, mà cũng không thể khóc trước mặt kẻ đang sau. Nhưng 1 chiếc khăn tay đột ngột giơ ra trước mặt nó. Nó ngạc nhiên ngược lên:

- Gì hả?

Kỳ không nói không rằng, dúi chiếc khăn vào tay nó rồi quay bước đi. Nó nhìn khăn rồi nhìn hắn, rồi lại nhìn khăn. Đột nhiên mắt nó sáng lên:

- A! Cảm ơn nhá.

Kỳ quay đầu lại..... mặt méo xệch nhìn nó đang..... xì mũi!!! Cậu gắt lên:

- CẬU KHÔNG DỪNG ĐƯỢC VÀO VIỆC KHÁC À???

Nó lau lau rồi nói:

27. Chương 27

- Làm gì mà gào ghê thế. Cậu cho thì tôi thích dùng gì mặc tôi chứ! Cho rồi thì đừng có ý kiến nữa!

- TÔI TƯỞNG CẬU LẠI KHÓC GIỐNG NHƯ.....

Nó mở to mắt. Kỳ há miệng nhận ra mình vừa nói hớ. Nó gặng hỏi:

- Giống như.....??

Kỳ vội đánh trống lảng:

- à à, tôi..... cậu..... A, đúng rồi, hình như khi này giám đốc gọi tôi. Tôi phải đi đây.

- ĐỪNG ĐÓ!!

Kỳ giật thót mình. Chắc nó đã đoán ra rồi. Mà tại sao cậu lại phải giấu nhĩ? Thôi được, nếu nó muốn thì cậu sẽ nói cho nó biết người có công “vác” nó từ trên sân thượng xuống chính là.....

- CẬU ĐỊNH NÓI TÔI KHÓC “RỔNG” NHƯ BÒ ĐÚNG KHÔNG?? TÊN CHẾT TIỆT HOÀNG KỲ!!

ẶC!! Nó không nghĩ ra được cái gì tốt hơn thế sao? Hừ, mà thôi, cứ coi như cậu chưa từng nhắc đến vậy:

- Đó là cậu tự nhận đấy chứ!

Nó vớ được cục gạch dưới nền sân, ném vào đầu cậu ta:

- Đồ khỉ!

Rồi nó lao lại đầu tay bo với cậu ta. 2 đứa giằng co nhau, nó đang định lên gối 2 cái thì điện thoại của Kỳ réo rất vang tên “giám đốc Trịnh”. Nó đành dừng lại, để cho cậu ta nghe điện:

- Alô. Vâng, tôi gặp sự cố 1 chút. Có con chó cắn cần đuổi theo nên tôi đến muộn. Giờ tôi xuống ngay ạ.

Kỳ tắt điện thoại. Nó giơ tay dí dí vào đầu cậu ta rồi nói:

- Coi như cậu may mắn.

Cậu cười khẩy vì biết nó sợ giám đốc. Xem ra chiều này nên được áp dụng thường xuyên. Cậu ta quay xuống cầu thang. Nó gọi giật lại:

- Khoan đã!

Kỳ ngược mắt nhìn lại. Nó ngập ngừng:

- Cậu.... hôm đó..... trên sân thượng..... là cậu?

Kỳ hơi ngạc nhiên rồi nhún nụ cười nửa miệng. Cậu bước đi tiếp, mặc cho nó gọi theo:

- Này, tên khỉ kia, nói đi chứ hả? Là cậu phải không? Này!!!

Nó bực mình nhìn cậu ta cứ thế đi thẳng. Cái điệu cười đó là sao chứ? Cậu ta vẫn thường cười, nhưng chưa lần nào nó thấy nụ cười như thế.....

Đứng 1 lát, nó thấy Angus lò dò đi lên. Còn đang bực bội, nó mặc hắt đứng cạnh, không nói năng gì. Mà sao tự dưng gã này lên đây làm gì rồi lại yên lặng thế chứ? Nó liếc mắt sang, hắt đang nhìn về phía trước. Nhưng cảm nhận được nó đang nhìn mình, hắt nhếch miệng lên tiếng:

- Biết ngay cậu sẽ lại chạy lên đây! Cậu không nghĩ ra được chỗ nào hay hơn cái sân thượng này à?

Nó biết mình ngu, nhưng đâu ai mượn hắt nói móc máy thế làm gì hả??? Không để nó phản ứng, hắt nói luôn:

- Nhã Nhã đang chờ cậu dưới phòng chụp hình.

Nó đau khổ thở dài. Sao mà cái số nó đào hoa thế không biết, khổ quá cơ!.....À há, nó chợt nhớ ra mình đã nợ tên khỉ Hoàng Kỳ 1 yêu cầu chứ không phải Duy. Hắt thì có thể có yêu cầu quái gở nào nhỉ??

Angus nhận thấy nó đang nghĩ lung tung thì có vẻ khó chịu. Hắt giơ tay cấu vào má nó 1 cái:

- Á! Làm gì thế hả?

Nó gắt lên, vừa xoa xoa má vừa lườm hắt. Hắt hừ 1 cái rồi nói:

- Tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi Nhã Nhã.....

Mắt nó sáng lên:

- Thật không? Được hả?

Hắt phì cười nhìn nó rồi nói tiếp:

- Nhưng với 1 điều kiện!

Nó biết ngay mà. Làm gì có chuyện hắt giúp không cơ chứ:

- Nhưng liệu có chắc chắn không?

- đương nhiên rồi!

- Vậy nói thử điều kiện của anh đi.

Hắt mỉm cười.....

Gì đây ta ;))

- Vậy nói thử điều kiện của anh đi.

Hắn mỉm cười.....

Nhã Nhã đang ngồi chiến đấu với những ánh mắt dò xét của mọi người trong phòng. Họ đang đoán già đoán non mối quan hệ giữa cô và Minh. Trong lòng cô thầm cười đắc ý: “Cứ bàn tán nữa đi, hiểu nhầm nữa đi! Anh sẽ dần bị dư luận đẩy về phía em thôi, Hoàng Minh!”.

Angus bước vào phòng, đi sau hắn là nó. Nhã Nhã chưa kịp vui mừng thì mặt đã méo xệch khi thấy tay hắn nắm tay nó:

- Nhã Nhã. Đây là người tôi đã nói với cô.

Nhã Nhã mở to mắt nhìn Angus. Anh ta vừa nói cái gì vậy?? Cô nàng lắp bắp:

- Anh..... không.... không thể nào!!

Nó cứ ngơ ngác nhìn hắn rồi nhìn Nhã Nhã. Hắn tiếp lời:

- Cô có nghĩ rằng cậu ta không xứng đáng không? Nhã Nhã, cậu ta hơn hẳn cô, và cậu ta..... là người yêu của tôi!

Mọi người và nó đều há hốc miệng. Cái chiêu mà hắn chắc chắn là đây hả??? Tên ngốc, nó đã từng thử với Kỳ rồi, cô ta đâu có tin cơ chứ.....

- Là..... thật sao..... anh Minh??

Nó lại được một phen ngạc nhiên nữa. Cô ta tin sao?? Nó ho khan 1 cái rồi nói:

- Đúng vậy. Cho nên tôi đã nói với em rồi.....

Nhã Nhã nước mắt lưng tròng, lắc đầu không tin:

- Không, không thể nào..... Anh ấy đã như thế, tại sao ngay cả anh cũng..... Hu hu hu.....

Cô nàng vừa quệt nước mắt vừa chạy vụt đi. Nó thấy hơi buồn cho cô nhưng cũng chẳng biết làm sao. Quay sang Angus, nó lườm 1 phát cháy da. Hắn đứng đờ như không có chuyện gì. Nó chợt thấy lạnh lạnh, quay sang thì mọi người đang chăm chú nhìn nó với ánh mắt không - thể - tin - được. Tiêu Dương nhìn nó và Angus ngạc nhiên, khó hiểu. Trần Duy thì khoanh tay, nghiêng đầu thắc mắc còn Hoàng Kỳ thì cứ đờ ra, không tin vào mắt và tai mình. Quốc Huy thì không biết nói gì hơn, chạy đến đẩy nó vào trong và kéo hắn ra:

- Ha... ha... Chắc chỉ là trò đùa của tụi trẻ thôi mà.....

Mọi người tạm hài lòng với điều đó dù nó có vẻ chẳng phù hợp chút nào. Nhưng trong trường hợp thân tượng của mình bị cho là đồng tính thì họ chấp nhận bất cứ một lời giải thích nào dù nó vô lý đến đâu chẳng nữa.

Hoàng Kỳ cảm thấy sồn da gà, tỏ ra ghê tởm với điều mình vừa nghe được, đứng cách xa nó ra. Dù kì thị đi chăng nữa..... CẬU TA CÓ CẦN TỔ THÁI ĐỘ THỂ KIA KHÔNG HẢ??? Kỳ ném về nó cái nhìn khó chịu rồi giục các anh chị trong nhóm chụp để nhanh được cho về. Nó tức giận nhưng không biết làm gì hơn, đành tự an ủi mình là dù sao cũng thoát được Nhã Nhã.

Tiêu Dương cố tình nán lại để hỏi nó cho rõ, nó mếu máo kể với Dương. Nghe xong, cô nàng bật cười:

- Vậy Angus đòi cậu phải làm gì?

Nó chu mỏ ra:

- Anh ta kêu là hôm sau sẽ biết. Hiện tại tớ đang nợ tới 3 người, làm sao mà trả cho nhanh để được sống thanh thản đây trời ơi!!!

.....

Hoàng Kỳ ra khỏi công ty, mặt khó dăm dăm nhìn xuống đất. Cậu ta tìm cơ để không phải đi xe của công ty rồi lấy xe mô tô phóng đi.

Chiếc mô tô lao vút trên đường, sẵn sàng đá bay mọi vật cản bởi vì chủ nhân của nó không hề kiểm soát tốc độ cũng như lý trí của cậu ta lúc này..... Nó là gay ư? Điều đó chẳng phải rất phù hợp cho những điều nó làm sao? Đó là những giọt nước mắt yếu đuối khó thấy ở 1 thằng con trai trên sân thượng, là hành động kỳ lạ với Nhã Nhã, là ánh mắt long lanh, là nụ cười..... Nhưng cậu không muốn điều đó xảy ra..... Tại sao???

Cậu thấy lòng mình có 1 cảm giác rất lạ. Dường như là đang sợ hãi. Nhưng sợ hãi điều gì?? Phải chăng là..... Cậu lo sợ mình sẽ chấp nhận nó..... là gay? Như thế, cậu cũng chấp nhận cả những thứ tình cảm gì đó đang lớn lên trong lòng..... với nó. Và cậu cũng là gay???

Lắc đầu thật mạnh, cậu vắn ga hết cỡ và phóng đi. Làm sao lại như thế được..... Không thể, tuyệt đối không thể.....

Lao đầu vào 1 quán bar xa trung tâm thành phố, Kỳ cố uống thật nhiều rượu mạnh để say. Nghĩ rằng có thể quên đi được những suy nghĩ điên rồ khi nãy nhưng càng uống càng thấy mình tỉnh táo hơn bao giờ hết. Đám con gái xung quanh cứ lần la lại gần. Cậu quàng tay ôm 1 cô, nghĩ rằng mình quan hệ với phụ nữ được thì mình là đàn ông, cậu thậm chí không bận tâm khuôn mặt cô nàng thế nào, chỉ biết cái tên của cô ta: Trang. Thế là kéo nhau vào nhà nghỉ.

Kỳ lúc này đã hoa mắt, đẩy cô ta lên giường, cậu cởi áo ra, vất sang một bên. Trang thì say mê vẻ ngoài điển trai cùng phong cách bụi bặm của Kỳ, sẵn sàng cho cậu để có thể đeo bám lấy cậu. Kỳ chống 2 tay xuống giường, nhìn chăm chăm khuôn mặt Trang. Cô ta khá xinh, và sexy hơn nó, chắc chắn cũng biết cách chiều lòng đàn ông hơn nó. Nhưng sao cậu lại nghĩ đến nó lúc này cơ chứ.

Trang vòng tay lên ôm cổ và kéo mặt Kỳ lại gần, đặt lên môi cậu một nụ hôn mơn trớn. Kỳ cố rướn mắt lên nhìn, lại thấy khuôn mặt nó hiện ra, dường như đang liến thoắng trên tức cậu. Cậu cúi xuống, cố gắng..... “bị mềm ”nó” lại” bằng nụ hôn cuồng nhiệt, say mê. Trang như đắm mình trong nụ hôn ấy, tưởng như cô chính là người cậu yêu tha thiết vậy. Nhưng trong đầu Kỳ lúc này..... chỉ nghĩ đến nó.

Có lẽ là từ lần đầu tiên nhìn thấy nó trên sân thượng trường. Lần đầu tiên nhìn thấy nước mắt của 1 thằng con trai, lại long lanh đến thế..... Lần đầu tiên thấy 1 nỗi buồn đau vô hạn, thấy chính mình đang đau khổ trong đôi mắt nó..... Nó giống cậu, về một nỗi đau rất lớn, khiến tâm hồn se lạnh lại. Rồi những nụ cười, cả những lần nó tức giận, cái kiểu ăn kem chẳng biết dè dặt ai..... Sự mạnh mẽ trong con người có vẻ yếu đuối ấy..... Sức mạnh hơn người, khả năng lãnh đạo và tầm nhìn hơn người..... Cậu vừa phục, vừa yêu mến nó, đồng cảm với nó.....

Giật mình vụt dậy, Kỳ nhớ ra mình đang cố gắng phủ nhận việc mình “cũng” là gay như nó. Nhưng nhận ra Trang đang níu lấy mình, cậu đẩy cô nàng ra:

- Xin lỗi!

Khoác chiếc áo lên người, Kỳ lao ra khỏi nhà nghỉ sau khi trả tiền phòng cho tiếp tân. Cậu lại phóng xe đi, nhưng lần này, cậu biết mình không thể phủ nhận được nữa..... Cậu..... là gay!

Angus đứng trên sân thượng nhà mình, trầm nghĩ về vụ khi nãy. Dù là giả vờ, nhưng khi nắm tay nó, tại sao hẳn lại có cảm giác hơi rùng mình..... Hẳn muốn nó làm 1 việc, nhưng đó có thể là việc gì được đây? Điều mà hẳn muốn nó làm nhất..... Đó là bắt nó phải chịu những gì tương tự như hẳn phải chịu hôm nó làm ô sin cho hẳn. Nhưng làm sao để làm như thế? Nếu là ô sin, nó lại giả vờ ra nữa thì sao?

Brown ngồi im lặng trên giường, nhìn vào chiếc điện thoại. Ánh mắt cậu không dịch chuyển, lạnh lùng đến vô cảm..... Không thể đoán được lúc này cậu ta đang nghĩ gì. Chỉ biết trong ánh mắt cậu ta..... hiện lên hình ảnh nó.....

Nó về bằng xe của công ty vì từ giờ đã bị cấm dùng ván trượt ngoài đường rồi. Họ lo sợ nó xảy ra tai nạn hoặc bị fan vây. Nó ngáp dài 1 cái, nằm phịch xuống giường, chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì điện thoại reo. Tại sao lại là số của Angus nhỉ. Quốc Huy bắt tội nó lưu, nó lưu hẳn là “đồ chảnh”, chẳng biết có chuyện gì nữa:

- Alô!

- Cậu ngủ chưa?

- Ngủ rồi, tắt máy đây!

- NÀY! Tôi có chuyện muốn nói!

- Gì thì nói nhanh lên, tôi còn bận..... đi ngủ!

- Là..... yêu cầu lúc sáng.....

- Tôi đang nghe đây, nói nhanh cho rảnh. Nhưng nói trước là phải trong khả năng của tôi đây.

- Cũng đơn giản thôi mà. Cậu..... làm bạn gái tôi nhé!

Nó há hốc miệng, tròn tròn mắt, hết buồn ngủ luôn:

- Cái..... cái..... ANH BỊ ĐIÊN HẢ???

Hắn thấy hơi tự ái. Công nhận hắn cũng điên thật, nhưng nó mới là người “bị điên”. Vì hắn sẽ làm cho nó phát điên lên:

- Tôi nói rồi đấy. Chủ nhật này bắt đầu. Cậu không phải là kẻ thất hứa chứ hả?

Nó đang định hét lên thì hắn cụp máy cái rụp. Nó tức giận ném phịch cái điện thoại xuống gối:

- Đồ chết tiệt!

Điện thoại lại tiếp tục réo. Nó tức giận bấm nghe:

- ALô!!!

- Cậu..... đang ngủ à?

- Mấy người biết tôi đang ngủ thì đừng có gọi, gọi rồi thì đừng có hỏi, rách việc quá!! Có gì thì nói đi!

- Nếu cậu đang bận thì thôi vậy.

- Đây, Brown!

Nó hít sâu rồi nói:

- Có gì nói đi!

Hắn đang nắm giữ bí mật của nó, nó không thể để hắn nói ra nó chính là Red được. Mà có lẽ hắn đã biết gì đó hơn thế rồi..... Nó biết điều hắn muốn kiểu gì cũng là 1 yêu cầu..... như cách mà xưa nay nó vẫn làm.....

- Cậu..... đóng giả bạn gái tôi nhé!

- HẢ??????

- Ừm..... Chỉ là đóng giả thôi. Chủ nhật này nhé, tôi sẽ liên lạc sau!

- Đây, tên kia! Alô, alô???

Nó đang giờ cái điện thoại lên, nhắm thẳng bức tường định ném thì điện thoại lại kêu. Nó ước gì mình đã ném cái điện thoại đi rồi.....

- Hoàng Kỳ..... đừng nói là cậu.....

- Về yêu cầu trước kia, tôi muốn cậu..... làm bạn gái tôi!

- Tại.... tại sao.....

- Chủ nhật này nhé. Vậy thôi, cậu ngủ đi!

NGỦ?? Bảo nó ngủ??? Ai có thể ngủ được trong tình huống này..... ngoài nó cơ chứ? Phải, nó đặt mình nằm êm ái xuống giường, mỉm cười đi vào giấc ngủ. Nó tự nhủ rằng..... tất cả..... chỉ là mơ!

28. Chương 28

Nó tỉnh giấc, vươn vai ngồi dậy, cảm thấy ngày hôm nay yên ắng lạ. Nhìn lên tờ lịch thì hôm nay là thứ 7 ngày 26, nó xuống giường, vào vệ sinh cá nhân để đến lớp. Thật kì lạ, từ sáng tới giờ nó cứ thấy có gì đó không đúng.. Tối qua nó đã nằm mơ thấy gì nhỉ? À, có 3 con chó cắn sủa loạn xạ làm nó phát bực nhưng đã được nó giải quyết triệt để rồi. Nó ném ôi con 1 phát học máu mồm luôn, nghĩ lại còn thấy vui.

Nó cầm điện thoại cho vào túi, thấy 3 tin nhắn gửi đến. Là của 3 kẻ mà ai - cũng - biết - là - ai đó:

>Đừng quên chủ nhật này

Nó thật phục 3 tên đó, gửi tin nhắn cùng 1 nội dung, bắt nó đáp ứng yêu cầu cùng 1 hôm, lại còn cùng 1 yêu cầu: LÀM BẠN GÁI!!! Vậy đó là sự thật chứ không phải mơ à????

Nó đang là con trai cơ mà, bạn gái gì chứ???? Lẽ nào..... cả 3 tên đó đều gay?? Nó thích thú nghĩ tới chuyện cả 2 người mẫu của Angels đều là gay, cả Brown trông lạnh lùng phong cách thế mà cũng là gay sao? Ha ha, sẽ có chuyện vui đây. Muốn nó làm bạn gái hả? Cũng đâu khó lắm đâu, chỉ cần trải qua được vài scandal, chịu đựng được vài trò đùa của nó..... thì tất cả đều được, ha ha..... Nó cười gian xảo.....

Hôm nay Linh Lan đi đâu mất tiêu, không vào lớp, Hoàng Kỳ cũng đột nhiên nghỉ học còn Uyên Uyên lại đi học. Đạo này cô nàng cũng bận lịch diễn với chụp hình tới tấp nhưng vẫn chăm chỉ gặp Hoàng Anh nhà nó. Nó chuẩn bị phải đổi cách xưng hô rồi đây. Uyên Uyên tiến lại gần chỗ nó, mỉm cười:

- Chà, mình xem cậu diễn hôm ra mắt Angels rồi nhé, cực kỳ đỉnh! Mấy chị chỗ mình khen cậu dữ lắm. Xem ra mình có thêm 1 đối thủ nặng kí rồi đây....

Cô cười tinh nghịch, Tiêu Dương cũng chạy đến:

- Mình vốn nặng kí mà, hi hi.....

“Cốc”. Nó gõ vào đầu cô nàng:

- Gì chứ, dám nói mình nặng kí hả? Này thì.....

Nó giơ tay định véo má Dương, cô nàng giơ cả 2 tay lên che:

- Á, không cho véo nữa đâu!

Nó nhướn mày nhìn Uyên Uyên, cả 2 đứa vừa cười vừa cùng giơ tay chọc lét Dương. Cô nàng bỏ tay che mặt xuống, vừa buồn cười vừa ầm ục:

- Sao ai cũng bắt nạt mình thế!

Nó giơ tay lên bẹo má cô nàng thì bị 1 bàn tay khác gạt ra: Trần Duy. Hắn mỉm cười:

- Đừng trêu “cô ấy” nữa!

Nó hơi ngạc nhiên, nhìn Duy rồi lại quay sang nhìn Dương, lấy 1 tay che miệng cười “chúm chúm” đầy gian xảo. Dương đỏ mặt không biết nói sao, thấy nó cười còn Uyên Uyên đang thắc mắc thì khua tay loạn xạ:

- Không, không phải..... CẬU ĐỪNG CƯỜI NỮA!!!

Nó bật cười ha hả nhìn cô nàng vừa giận dữ vừa xấu hổ. Trần Duy thấy vậy thì cảm quyền sách đập lên đầu nó. Nó gào lên:

- CẬU LÀM GÌ THẾ HẢ???

Duy lạnh lùng phủi tay rồi kéo Dương về phía mình, vòng tay qua vai cô, nhoẻn cười:

- Đây là bạn gái tôi! Cậu có ý kiến gì không?

Nó và Uyên Uyên phì cười trước hành động của hắn. Tiêu Dương thì đỏ lựng mặt, co người lại trong cánh tay vững chãi của Duy. Mọi người trong lớp cứ tròn mắt lên nhìn. Nó cố gắng nhịn cười:

- Có kẻ vốn lịch sự nhã nhặn trong mọi tình huống mà vì tình yêu đã thay đổi chóng mặt kìa. Dễ thương quá!

- Ủa ha! Quá - dễ - thương!!

Duy hơi quay mặt đi, che giấu cảm xúc của mình:

- 2 người..... nhiều chuyện!

Hắn kéo tay Dương ra khỏi lớp. Nó và Uyên Uyên còn nói với theo:

- Ê ê, bao giờ có thiệp mời cho tụi này thế?

- Mình làm mẹ đỡ đầu của con 2 người nhá!

2 đứa nó bật cười vui vẻ. Trong lớp thì cứ xôn xao tiếc nuối vì mất đi một hotboy và 1 hotgirl xinh xắn. Mọi người quay sang nhìn nó và Uyên Uyên với ánh mắt hi vọng như muốn tụi nó đừng bao giờ có người yêu vậy, hic. Còn nó, thấy phản ứng của Duy lúc nãy, nó lại thấy yên tâm, mong là Dương sẽ hạnh phúc. Quay sang Uyên Uyên, thấy cô đang cúi người xuống thở khó khăn, nó hốt hoảng:

- Uyên Uyên, cậu sao thế? Đây!!!???

- Tớ.... Không sao!

Vừa nói cô vừa chỉ vào cặp cửa mình, nó vội vàng lục tung ra và lấy được ống thuốc. Đợi Uyên Uyên uống xong là nó bế thốc cô nàng chạy đến phòng y tế. Mọi người trong lớp lo lắng nhìn theo.

Trên dãy hành lang, mọi người đổ xô ra xem, tưởng có vụ quay phim nào ở trường. Nhưng cảnh mà mọi người nhìn thấy còn đẹp hơn cả trong phim: Một chàng hoàng tử đang bế một nàng công chúa chạy như bay đến phòng y tế, khuôn mặt lo lắng. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nó và Uyên Uyên, ngưỡng mộ:

- Ước gì mình được như anh/ cô ấy!

Nhưng thật tiếc là chàng hoàng tử không phải là chàng hoàng tử và nàng công chúa của chúng ta cũng không hứng thú với tình huống lãng mạn này chút nào:

- Không.... không sao đâu, mình đi được mà..... bỏ mình xuống đi.

Nó không nghe, vẫn cứ phẳng phẳng đưa cô đi. Đến phòng y tế, nó đặt Uyên Uyên xuống cho cô nhân viên y tế khám. Cô giáo thấy nó đến thì vui lắm, ai ngờ nó vác theo Uyên Uyên, bực mình đuổi nó ra để khám vì nó là “đàn ông”.

Nó đứng ngoài lo lắng, định gọi cho Hoàng Anh nhưng cô nhân viên y tế đi ra, bảo Uyên Uyên gọi nó rồi đi thẳng. Nó vào:

- Sao rồi, cô giáo nói thế nào? Cậu không sao chứ? Mình đang định gọi cho anh Hoàng Anh.....

Uyên Uyên cười:

- Mình đã nói là không sao mà. Cậu đừng gọi kéo anh ấy lo lắng. Mình chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Mà cậu là con gái mà chạy nhanh thật đấy, mình còn tưởng lúc đó mình đang bay cơ chứ!

Nó cười hì hì:

- Tại ngày trước đi quây với bọn bạn gần nhà suốt nên..... Cậu..... cậu..... mới nói cái gì? Ai... ai là con gái??

Nó tròn mắt lên nhìn Uyên Uyên, cô chỉ cười:

- Hoàng Anh nói với tớ là có 1 đứa em gái, mà hôm gặp nhau anh ấy lại bảo cậu là em ruột. Cậu không phải con gái thì là con gì đây? Mình tin anh ấy!

Nó phùng má lên:

- Đẳng nào cậu cũng biết, nhưng mình đang có vài chuyện rắc rối, không thể trở lại thân phận lúc này được.

- Hì, mình biết mà, có gì cần thì cứ nói với mình. Tiêu Dương cũng biết cậu là con gái đúng không?

- Ủ, hôm trước tớ khai hết rồi.

- Hừ, khai với cô ấy mà không khai với tớ.....

- À à, tại..... thôi cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi, tớ xuống lớp nhé. Gặp sau, bye bye!

Nó phóng vụt đi, Uyên Uyên dần tắt nụ cười, ngồi nhìn theo với ánh mắt đượm buồn.....

Buổi chiều, nó tranh thủ thời gian qua tập cho nhóm của Nam. Tụi nhóc hầu hết đã biết trượt sơ sơ, nhóc Nam thì tiếp thu nhanh khỏi nói rồi. Thằng nhóc bây giờ có thể lướt trên các bậc thềm để trượt, quả là không hổ danh đệ tử của nó, he he. Thằng nhóc rất thông minh, lại còn hiểu nó nữa. Thời gian rảnh là 2 đứa túm tụm lại nói xấu Angus và cùng bày trò để hấn dỉnh bầy. Giờ Nam với nó còn thân thiết hơn cả với Angus ấy chứ. Em trai mình mà bị người khác chiếm mất cảm tình, hấn sẽ phải tức hộc máu mũi ra mắt, ha ha.....

Nó lại đến quán bar của Tùng. Đạo này bắt đầu đi vào ổn định tổ chức nên cậu cũng rất bận. Nó chỉ đến 1 lát rồi về. Ban ngày đến đây với thân phận Minh còn được chứ ban đêm thì phải biến thành Red nên nó cũng cảnh giác để tránh bị lộ.

Đang rong ruổi trên đường, nó nghe thấy tiếng ô tô phía sau, vội tấp vào lề đường. Chiếc xe tới gần phía nó thì dừng lại, 2 ông vệ sĩ cao lớn xuống mời nó lên xe:

- Thưa, cậu chủ Hoàng Kỳ có lời mời cậu đến gặp mặt. Mời cậu đi theo chúng tôi.

Hừ, làm nó tưởng được động tay động chân 1 tý chứ. Hoàng Kỳ ư? Cậu ta định làm gì? Nó cũng đang mong chờ đây.....

Nó leo lên xe, ngồi..... ngủ gật cho tới khi đến nơi. Nhà Kỳ là một biệt thự rộng nhưng không quá hoa mỹ như những nhà giàu khác. Nếu nó nhớ không nhầm thì hai anh em cậu ta ở đây mà? Nhưng hôm nay Trần Duy không có nhà thì phải....

Kỳ ra tận cổng đón nó, mỉm cười:

- Cậu đến rồi à? Vào đi!

Nó hơi giật mình vì thái độ đó. Cậu ta lúc này..... chẳng khác gì Trần Duy. Hai anh em nhà này kì lạ thật, tự dưng cứ như là đã..... hoán đổi tính cách cho nhau ấy. Nhưng nó biết đây là Hoàng Kỳ, bởi cái thái độ hách dịch và cái cau mày của cậu ta khi cho 2 ông vệ sĩ lui ra. Kỳ kéo nó vào nhà, trong đó đã có 1 người chờ sẵn. Cậu ta giới thiệu:

- Đây là chị Liên - 1 nhà hóa trang bậc thầy sẽ biến cậu thành con gái. Cậu hãy đến đây mỗi lần đi chơi với tôi để trang điểm.....

- CÁI GÌ? Mỗi lần?

Nó há hốc miệng nhìn hấn khẳng định:

- Đương nhiên, Trong vòng một tháng, cậu phải làm bạn gái tôi. Lời đã nói ra rồi thì đừng có rút lại.

Nó giãy nảy:

- Diên à? Tại sao lại tới 1 tháng, làm sao mà tôi chịu nổi? Mà cái gì thế kia? Đồ con gái, tôi.... đang là con trai, tại sao phải giả gái chứ?

Kỳ khoanh tay:

- Nhưng tôi thích!

Nó cắn môi:

- Còn tôi thì không!

- Nhưng cậu đã hứa.....

- ASHH!

Nó vò đầu bứt tóc, hậm hực ngồi xuống để chị Liên “xử lí”. Kỳ vui vẻ đứng bên nhìn rồi tranh thủ đi chuẩn bị đồ đạc.

Phải đến hơn 5 tiếng sau, chị Liên mới thả nó ra. Hết vào phòng tắm rồi ra phòng thay đồ, trang điểm, làm tóc,..... Nó mệt muốn lả đi được. Kỳ đang xách vali từ trên tầng xuống, chợt đứng ngẩn người nhìn nó đang nhăn nhó trong một chiếc váy áo mềm mại, tóc nổi được thắt bím nhẹ một bên và chiếc quần jean bụi.

Nó cau có nhìn mình trong gương rồi quay sang nhìn cậu:

- Nhìn gì hả? Nhờ cậu mà giờ trông tôi chẳng còn chút..... nam tính nào hết đấy.

Kỳ chớp mắt 1 cái, vờ cau mày, quay mặt đi:

- Không ủng hộ công tôi nhờ Linh Lan chọn đồ cả sáng nay!.... Yên tâm đi (?) tôi nói với cô ấy là chọn đồ cho em gái. Mà trông cậu cũng..... “giống” con gái nhỉ?

Chị Liên bùm miệng cười nhìn hai đứa nó. Chị cũng chỉ là muốn giúp thằng em họ làm những điều nó muốn thôi. Nhưng không ngờ nó lại là.....

- Kỳ à, muốn khen người ta xinh thì cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo kéo bị hiểu nhầm đấy!

- Ai... ai khen cậu ta bao giờ? Trông cứng nhắc thế kia mà thằng nào bảo xinh thì em đâm cho vỡ mặt.

- Này, có cần phải nói thế không hả??

Nó bực bội gất gỏng. Hắn không muốn thì đừng bắt nó làm chứ, đây là lần thứ 2 nó mặc đồ con gái kể từ khi sinh ra tới giờ. Ngày trước bị bạn bè trêu là con trai mà mặc váy nó đã ầm ỨC xé luôn cái váy, không bao giờ đụng đến đồ nữ nữa. Giờ mặc đồ thế này, cảm giác như mình phải dịu dàng hơn, gò bó hơn, khó chịu hơn, lại còn hay đổ mặt hơn nữa....

Kỳ đưa nó ra ô tô, không dám quay lại nhìn. Cậu muốn đưa nó đến một nơi.....

Nó ngồi ngủ trên xe, khuôn mặt hiền lành khiến Kỳ không tập trung lái xe được. Cậu cứ nghe tim mình đập rộn ràng. Nó cứ thế này..... làm sao cậu từ bỏ được.....

Còn nó, liệu có phải đã quên bém 2 cái hẹn còn lại rồi không? Bây giờ là 1h45 sáng.

29. Chương 29

Nó uể oải vươn vai thức dậy, thấy mình vẫn ngồi trên xe. Hoàng Kỳ đang đứng cho tay vào túi ở phía trước ô tô. Nó mở cửa xe, tiến lại chỗ cậu:

- Đây là đâu?

Kỳ quay sang nó:

- Nhìn mà không biết sao còn hỏi? Biển!

Nó dụi mắt:

- Được rồi, đến đây làm gì?

Cậu quay sang khoác chiếc áo gió của mình lên người nó:

- đương nhiên là để ngắm mặt trời mọc. Càng ngày tôi càng thấy cậu giống con gái.....

Nó đá 1 phát vào chân cậu:

- Nói lung tung! Nếu không vì cái lời hứa chết tiệt đó thì tôi đã xé xác cậu rồi. Mà nói cho cậu biết, cậu là trai, là gái hay là gì mặc xác cậu. Tôi là con trai! Cậu nên nhớ điều đó!

Kỳ cười nhạt nghe nó nói. Hít một hơi dài, cậu kéo nó đi:

- Chỉ trong 1 tháng này thôi, hãy làm bạn gái tôi, được chứ?

- Không!

- Cậu không còn lựa chọn khác nữa đâu, Red.....

Nó tức tối nhìn Kỳ. Cậu ta nói thế là có ý gì hả? Muốn nhắc nhở nó rằng cậu ta còn nắm thông tin nó là Red trong tay, có thể tung ra bất cứ lúc nào à? “Hoàng Kỳ, tôi phải đánh giá cậu lại một lần nữa thôi.”

Ra đến bờ biển, nó khẽ nhón chân chạm vào mặt nước. Cảm giác gió thổi lồng lộng, hơi muối và sự thanh mát ủa về trong từng hơi thở, nó mỉm cười.....

Hoàng Kỳ tháo giày ra, cho tay vào túi quần, bước đi theo nó. Nó thì vừa đi vừa đá nước tung tóe, nghịch ngợm với sóng và cát, nô đùa như một đứa trẻ. Nó quay lại, thấy Kỳ đang trầm ngâm nhìn mình thì tự dừng muốn chọc. Nó đá nước bay vào người cậu rồi lè lưỡi chạy. Kỳ có 1 chút xiu dần do..... Liệu có nên chạy theo nó không, khi mà cậu biết dù có bắt được nó thì cũng chẳng thể giữ nó bên cạnh mình..... Nó và cậu..... giờ đã ở 2 thế giới khác nhau. Nhưng ngay giờ phút này, cậu muốn giữ chặt lấy nó, muốn nó trở thành “người con gái - của cậu”. Vì thế cậu phải chạy theo, phải bắt được nó.....

Nó cứ chạy mãi miết, cười vui nô đùa trong gió biển sáng sớm. Mặt trời sắp lên rồi..... Hoàng Kỳ không đuổi theo nó kịp, đành đứng lại thở dốc. Nó cũng đứng lại cười cợt thì bất ngờ bị cậu hắt nước vào người. Nó nhanh nhẹn tránh qua một bên thì cậu nhanh chóng nhoài người, gạt chân trụ khiến nó ngã người chới với. Xoay thêm 1 vòng nữa, cậu đỡ được nó:

- Chạy đâu cho thoát.....

Nó tức giận đá cao chân trái nhắm vào đầu Kỳ để thoát ra khỏi tư thế như đang khiêu vũ này nhưng cậu đỡ được:

- Này này, có bạn gái nào bạo lực với bạn trai như cậu không?

- Tôi không phải bạn gái cậu!

Nhưng cậu đang làm bạn gái tôi. Đừng hòng cãi lại, tôi có thể nhân danh bạn trai cậu mà hôn cậu đấy!

Cậu ta cười gian xảo, nó tức giận bặm môi, cố thoát ra. Kỳ cũng buông nó ra, mặt chột buồn:

- Tôi..... yêu cậu từ bao giờ rồi ấy!..... Cho tôi là điên rồ cũng được, mắng tôi ngu cũng chẳng sao, bảo tôi là gay thì lại càng không thể chối cãi. Nhưng xin cậu cho tôi 1 tháng để ở bên cậu, rồi tôi sẽ quên..... mãi mãi.....

Kỳ nhìn thẳng vào mắt nó, nói những điều cậu chưa bao giờ nghĩ mình có thể nói được. Con người cậu là thế nào mà ngay lúc này đây cậu cũng chẳng hiểu nổi. Xung quanh cậu có biết bao người con gái tốt đẹp, vậy mà cậu chẳng yêu ai, để giờ nhận ra trái tim mình cứ đập vì nó, và đau vì nó - 1 thằng con trai! Cậu đang cười, hoặc đang cố gắng cười, nhưng ánh mắt thì lại chứa ngàn đau khổ trong dồn nén..... Tại sao lại là yêu?

Mỉm cười quay đi, cậu nói nhanh:

- Ngồi đây 1 lát, tôi mua nước với kiếm gì đó ăn. Đừng chạy lung tung đấy.

Nó im lặng nhìn theo cái dáng cô độc và cổ tử ra mạnh mẽ của kẻ trước mặt, thở dài. Không phải nó không biết cái ánh mắt luôn dõi theo mình của cậu, cả ánh mắt khi nhìn nó trực diện nữa, ánh mắt đầy da diết. Cũng không phải là nó không muốn cho Kỳ biết cậu không hề gay, cậu đã yêu 1 người con gái. Nhưng cậu biết để làm gì, khi mà trái tim nó vẫn cứ hướng về 1 người không thay đổi.

Nó hướng mắt ra phía biển. Một quãng sáng bừng lên phía chân trời. Cảnh tượng huy hoàng đẹp đẽ thế này mà ngắm 1 mình thì thật đáng buồn. Nhưng Kỳ chưa quay lại, còn 1 đám côn đồ chừng 5,6 thằng thì lại từ đâu đi tới:

- OA! Cô em trông được quá tụi bay ơi!

- Nhà em ở đâu mà đứng đây một mình thế? Không phải định tự tử đấy chứ?

- Ấy, đừng làm thế chứ, mình vui vẻ 1 chút rồi đi cũng chưa muộn mà em! Ha ha ha.....

Chúng cười ồm lên. Nó không quay lại, vai run run, tay nắm chặt. 1 thằng tiến lại:

- Này, em sợ đấy à? Không sao đâu mà, bọn anh sẽ nhẹ nhàng.....

- HA HA HA HA HA HA HA!

Nó ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đám côn đồ cứ đứng đờ ra, tưởng nó có vấn đề về thần kinh:

- Con này bị lên cơn rồi các chú, có thật không?

- Trông trắng trẻo thế mà bỏ thì phí lắm. Làm đi!

- Được rồi, lên đi!

Nó vẫn ôm bụng cười chảy cả nước mắt. Lần đầu tiên trong đời có kẻ gọi nó là “cô em”, lại còn trêu ghẹo nó cơ đấy. Mắt bọn này bị toét hay sao mà không nhìn ra nó là con..... ơ, con..... Quên mất, giờ nó đang mặc đồ con gái! TT^TT

Nó tức giận quay phắt lại thì:

- Rút thăm đi tụi mày, dài được ngắn thua. Xem thằng nào được xài con nhỏ trước!

- Ok, thằng béo, cầm thăm cho tao rút coi.

- Như thế nó gian lận thì sao, nhờ người ngoài đi!

- Nhưng ở đây còn ai đâu mà nhờ?

Nó ghé mặt vào:

- Tôi cầm cho!

Cả đám ngược lên nhìn thấy nó tỉnh bơ thì cứng họng, không nói được gì. Nó thản nhiên giật lấy mấy cái que dài ngắn khác nhau và đưa đến chỗ từng thằng:

- Nào, rút đi, xem ai trước!

Chúng hồ hởi:

- Thú vị thật, chúng ta không nên phụ lòng người đẹp chứ tụi bay?

- Ha ha, tao rút trước!

Nó mỉm cười nhìn chúng rút thăm xong, một thằng hét lên:

- A, TAO ĐƯỢC CÁI DÀI NHẤT!

Nó nhoẻn cười như thật:

- Vậy người đầu tiên đây ạ..... “BỐP”

Một cú đá thẳng mặt tên vừa hét, nó nghiêng răng ken két:

- Ai là người tiếp theo nào?

Bọn kia hoảng sợ đứng tản ra, nó nhanh chóng đâm thằng này 1 cái, đá thằng kia 1 cái, trong phút chốc đã hạ đo ván chúng. Đè đầu bọn chúng chồng lên nhau dưới chân, nó khoanh tay kiêu ngạo:

- Ngu thì chết nghe mày!

Phủ tay quay lại, nó thấy Hoàng Kỳ đang đứng đờ ra. Cậu khẽ thều thào:

- Cậu..... không thể dùng đánh nhau trong 1 ngày được hả?

Nó cười hì hì:

- Không!

Kỳ thở dài kéo nó đi, chọn một tảng đá lớn trèo lên ngồi và đưa lon nước cho nó:

- Mặt trời lên rồi!

Nó chỉ mỉm cười, không nói gì, vừa uống nước vừa ngắm mặt trời lên. Mặt trời tròn, to, sáng bừng cả mặt biển. Ngàn vạn tia nắng mai phản chiếu xuống mặt nước và xuyên qua cả dáng 2 người đang ngồi trên tảng

đá. Một cái dáng rộng vững chắc, một cái dáng gầy mong manh, cả 2 cái đều sáng bừng lên theo ánh mặt trời.....

Nó liếc nhìn đồng hồ. Đã 5 giờ hơn rồi. Nó quay sang Kỳ:

- Này, đưa tôi về đi. Tôi bận rồi!

Kỳ tròn mắt:

- Đã bảo hôm nay phải làm bạn gái tôi cơ mà, bận cái gì?

Nó cười gượng:

- Bạn trai thì phải tôn trọng bạn gái đúng không?

Kỳ ngạc nhiên nhìn nó rồi bật cười đứng dậy:

- Chỉ hôm nay thôi đấy!

Nó cười toe đi theo cậu ra xe. Không uống công nói ra cái câu sỗ da gà kia. Kỳ lái xe đưa nó về, hỏi:

- Mà cậu bận gì vậy? Hôm nay đâu có lịch chụp hình hay làm gì đâu?

Nó lừ mắt sang nhìn:

- Việc riêng!

- Là việc gì? Tôi đi cùng được không?

- Nếu cậu thích!

Kỳ hơi bất ngờ, nó cho cậu đi theo thật ư?

Nó vừa về đến thành phố thì quả nhiên điện thoại reo. Là Angus

- CẬU ĐANG Ở ĐÂU HẢ???

- Có sao không? Tôi bận rồi!

- Nói vậy mà được hả? Cậu có tin tôi nói với Lý Nhã Nhã để cô ta tiếp tục làm phiền cậu không??

- Anh dám?

- Cái đó còn phụ thuộc ở cậu!

Hắn nhếch miệng cười. Nó bực bội nói:

- Vậy 2 giờ chiều đi. Hẹn ở đâu?

- SAO LẠI 2 giờ?? Tôi đã hẹn cả ngày hôm nay rồi cơ mà?

- Không thì thôi vậy, tùy anh!

- NÀY!! Thôi được, công viên gần nhà cậu đi.

- OK, vậy thôi, tôi cúp máy.

Nó vừa bỏ máy xuống thì Brown gọi đến:

- Cậu đến ngay công viên gần nhà cậu đi, tôi đang ở đó.

- Được rồi. Có cần chuẩn bị gì không?

- Không? Sao lại hỏi thế?

- À, ừ, không sao. Thôi nhé!

Nó tắt vội điện thoại, mỉm cười nhìn Hoàng Kỳ chạy ra từ gara xe:

- Đi thôi!

- Ừm.

Kỳ kèo nó bằng xe máy về nhà 1 chút rồi tới công viên. Nó xách cái ba lô kè kè theo, thật chẳng hợp với bộ đồ chút nào. Kỳ nhẩn nhó:

- Cậu có phải là người mẫu không thế?

- Cậu nên tự hỏi mình thì hơn. Người mẫu gì mà đến chỗ đông người cũng cứ “phơi” mặt ra đấy....

Kỳ giật mình nhìn xung quanh, mọi người đang lăm lét nhìn cậu tò mò, có người đã nhận ra cậu là thành viên của nhóm Angels đang nổi đình đám. Cậu vội lấy 1 tay che mặt lại, cúi xuống:

- Tôi quên mất! Cũng tại cậu đòi vào đây đấy chứ!

Nó hừ 1 cái rồi quăng cho cậu cái mũ lưỡi trai. Cậu vội vàng đội lên đầu, nó nói:

- Tôi muốn ăn kem. Cậu đi mua đi, chừng 4 chục cái là đủ. Nhớ là phải mua toàn kem socola đấy nhé.

Kỳ gật gật rồi chen lấn dòng người mà đi. Nó vội vàng chui vào phòng vệ sinh, thay 1 bộ đồ rồi gọi cho Brown:

- Cậu đang ở đâu? Được rồi, tôi tới ngay!

Nó phóng ra ngoài, đến cửa sau của công viên thì thấy Brown đã đứng chờ cạnh chiếc mô tô từ bao giờ:

- Lên xe rồi nói!

Thế là chiếc mô tô phóng vụt đi. Trên đường không ai nói gì. Đến chân núi, hấn dừng lại:

- Xuống đi.

- Đến đây làm gì?

- Gặp 1 người.

- Tại sao tôi phải gặp?

- Vì người đó muốn gặp “bạn gái” của tôi.

- Vậy cậu gọi bạn gái cậu là được rồi, kêu tôi làm gì?

- Cậu đang là bạn gái của tôi mà. Với lại, người đó thích những cô gái mạnh mẽ như cậu.

- Cô.... cô gái?

Brown quay sang nhìn nó:

- Tôi biết lâu rồi!

Ha ha, vậy thì còn gì là bí mật của nó nữa chứ? Bao nhiêu người biết rồi còn đâu..... Hấn thấy nó mếu máo đau khổ cho cái sự đời thì đi hơi chậm lại:

- Làm bạn gái tôi, 1 tháng nhé!

- KHÔNG!

Hấn nhún vai đi tiếp:

- Cậu không thể từ chối!

Ôi trời ơi, còn đâu cái vẻ lạnh lùng ngày nào, hấn ta cũng trở nên đáng ghét như mấy tên đáng ghét kia mất rồi!!

- Mà hôm nay..... trông cậu..... “khác” nhỉ!

Lúc này nó mới dòm lại mình: Chiếc áo 2 dây to bản bằng vải voan mềm mại có dải bèo ngang ngực trông đầy đặn hấn lên. Nó vút chiếc váy ở trong ba lô và mặc quần thay vì mặc váy. Đây là đồ của Linh Lan mà nó qua phòng con nhóc “giật” được.

Trông cũng có gì đâu mà hấn bảo khác cơ chứ. Nó lẻo đẻo đi theo hấn, vừa đi vừa nghe hấn nói:

- Lát nữa gặp người đó, cậu nhớ cẩn thận..... Dù sao cũng..... cảm ơn!

Nó chẳng buồn bận tâm đến những gì hấn nói. Nó còn đang mãi suy nghĩ là liệu có về đúng giờ để không thất hứa với 2 tên kia không? Và người mà nó sắp gặp là ai đây?

30. Chương 30

Trong lúc đó, Hoàng Kỳ lùng từ quán kem này sang quán kem khác để mua kem cho nó. Ở đây người ta thích kem socola lắm hay sao mà chỗ nào cũng hết hàng. Mãi mới mua được gần 3 chục cái. Cậu mua thêm ít nước hoa quả rồi quay lại chỗ khi nãy. Nhưng mà..... CHỖ KHI NẤY LÀ CHỖ QUÁI NÀO HẢ???

Cậu há hốc miệng đứng đờ trước cửa quán kem, nhớ ra là mình chưa từng đặt chân vào công viên này trước đó. Nó thì biến đi đâu mất tiêu. Bây giờ cậu có khác gì đứa trẻ bị lạc mẹ giữa cái công viên lạ hoắc này chứ? Điện thoại thì bỏ quên trên xe ô tô đã gửi ở gara cách đây mấy cây rồi. Số của nó thì không nhớ chính xác. Giờ chỉ còn cách đi tìm và mong sẽ gặp được nó thôi....

Nó leo lên đến lưng chừng núi thì cúi xuống thở:

- Này, còn phải leo mấy cái bậc thang chán ngắt này đến bao giờ nữa hử?

Brown quay lại, mắt cười:

- Ngày xưa mỗi ngày tôi phải leo tới 50 lần đấy. Không ngờ Red của Dark Moon lại yếu thế....?

Nó bực mình đá vào chân hấn:

- Yếu cái con khỉ. Tại cậu đi chậm và khung cảnh chán ngắt thôi. Để xem ai chạy lên trước!

Nói rồi nó chạy vọt lên trên các bậc thang, Brown hơi nghiêng đầu có vẻ thích thú, đuổi theo nó:

- Ai thua phải bế người kia vào trong!

Nó thấy hấn nhảy 3 bậc một, theo gần đến nơi thì vội tăng tốc. Hấn đuổi theo sát nút và vượt lên 1 chút nhưng không giữ khoảng cách mà cứ tụt dần tụt dần lại sau nó rồi lại vượt lên và lại lùi lại. Nó chạy thật nhanh lên đến đỉnh, một ngôi chùa thanh tịnh và cổ kính hiện ra. Cúi xuống thở, nó mới nhớ ra cái hình phạt dành cho kẻ thua mà tên Brown nói..... “Bế” ư?

Nó quay lại thì thấy hấn hơi nhõn cười, giơ 2 tay ra, nó xua tay:

- Thôi khỏi, tôi không phạt cậu đâu.....

- Thế sao được, quân tử nhất ngôn!

Nó đang định chạy vọt vào trong thì bị hấn túm lấy cổ tay và kéo nó ngã vào lòng mình, bế nó lên trong khi nó vùng vẫy:

- THẢ RA, TÔI NÓI THẢ RA, NGHE KHÔNG?

Brown vẫn giữ chặt nó và bế vào tận cửa chùa. Vừa được thả xuống nó đã đá vào chân hấn thêm 1 phát. Hấn rụt chân lại 1 chút có vẻ đau rồi im lặng đi vào.

Bên trong chùa là bàn thờ lớn đặt tượng Phật và Quan thế âm bồ tát. Hấn châm hương, đưa cho nó 3 que và cúi xuống vái. Nó cũng làm theo y hệt. Chú tiểu đứng bên cạnh cứ đứng chấp tay như tượng làm nó tưởng vào chùa là phải chấp tay như thế. Hấn gạt tay nó đang chấp trước ngực xuống, rút trong túi ra 1 hộp quà nhỏ đưa cho cậu nhóc. Thằng nhóc khê đảo mắt mỉm cười 1 cái rồi cất hộp quà vào túi. Nó há hốc miệng, đây có gọi là “hối lộ” được không nhỉ??

Như biết được nó đang thắc mắc, Brown vừa đi ra khuôn viên sau chùa vừa nói:

- Lâu rồi không gặp nên tôi mua cho nó ít đồ linh tinh.

- Oh.....Cậu cũng chu đáo quá nhỉ?

Nó chằm chọc nhưng hần không nói gì, lẳng lặng đi vào 1 căn phòng nằm cuối dãy nhà, gõ cửa:

- Thưa sư phụ!

- Vào đi.

Một giọng nữ trầm vang lên, đầy uy lực. Hần đẩy cửa, kéo nó bước vào:

- Con chào sư phụ.

Nó nhìn người mà hần gọi là “sư phụ”. Đó là một phụ nữ đã lớn tuổi ngồi sau 1 cái bàn gỗ thấp dưới nền căn phòng kiểu Nhật, khuôn mặt bà gầy guộc, da chảy xệ xuống, mắt híp lại. Bà mặc bộ quần áo ni cô và 1 tay đang cầm chuỗi hạt, 1 tay gõ nhịp nhịp lên cái mõ. Nó cúi xuống chào:

- Con chào bà!

Mắt bà sáng lên. Brown giật mình, nói:

- A, đây là bạn con, đây là sư phụ t.... anh. Sư phụ là người dạy anh học võ từ nhỏ, em cũng gọi Người là sư phụ đi.

Hần huých huých cùi tay vào người nó, nó khó chịu tránh, mắt lườm lườm như muốn nói “CẬU CHẾT VỚI TÔI!” Còn Brown thì cười giả tạo: “Làm ơn đi!”

- Sư phụ ạ!

Nó đành phải thốt lên câu mà các sư phụ của nó cũng chẳng mấy khi được nghe. Bà khẽ nhoẻn cười bảo tụi nó ngồi xuống:

- Vậy đây là người mà con nói sao? Cô bé xinh nhỉ!

Nó hơi cúi mặt nhoẻn cười. Được khen xinh cơ đấy. Nó có nên trở lại làm con gái không nhỉ?? Ha ha.....

Nhưng nó đang bay trên chín tầng mây thì bị bà lão đáng ghét đó giựt xuống:

- Nhưng sao chẳng có ngực gì cả thế này? Lép như con tép! Người lại cứng, ngồi y như đàn ông. Không có chút thù mị nét na gì cả. Con gái con đứa, người ta nói thì ngẩng mặt lên mà nghe, cúi xuống làm gì? Cô đang gườm tôi đấy à?

Nó giựt giựt môi. Bà ta có tin chỉ 1 câu nữa thôi là nó sẽ đá bà ta bay sang tận Trung Quốc ngồi tụng kinh không? Brown thấy tình hình căng thẳng thì chen vào:

- Sư phụ!.....

Bà quay sang gắt hần:

- Con ngồi yên đó, ta chưa nói xong! Này cô, đừng tưởng cậy mình cao lớn có tý duyên mà làm phách nhé. Loại người như cô tôi biết rõ lắm, thấy đồ đệ tôi giàu có nên đi quyến rũ chứ gì? Tôi nói à biết nhé, đừng có mơ. Tôi già thật đấy nhưng còn tỉnh táo lắm.

Brown cau mày lại:

- Sư phụ!

Nhưng nó giơ tay cản hần:

- Đây là chuyện riêng của phụ nữ. Anh nhích qua 1 bên đi!

Quay sang bà ta, nó nói trong kìm nén:

- Thưa “sư - phụ”, “con” có nhà cửa đàng hoàng, có cha mẹ dạy bảo, cũng không đến nỗi nghèo nhưng cũng có ba là tỷ phú. Còn con quyến rũ cậu ta hay không thì cậu ta tự biết. Hơn nữa, con là “loại người nào”, thì đồ đệ của người cũng là “loại người” đó. Ngủ tầm ngủ, mà tầm mà thôi.

- Ta....

- Nếu người còn có ý kiến gì khác thì xin lỗi, con không thể nghe được nữa. Con xin phép!

Nó ngắt lời bà ta rồi đứng dậy quay lưng đi. Brown giữ tay nó lại, bà ta chợt mỉm cười vui vẻ:

- Có cá tính! Biết giữ lễ phép. Ta chấm rồi đấy, Tử Vinh à, ha ha.....

Nó nhún nhó quay lại:

- Tử Vinh?

Brown vội kéo nó lại gần, nói nhỏ:

- Tên tôi - Hạ Tử Vinh. Cậu đừng đi, sư phụ chỉ thử cậu thôi.

Bà ta đứng dậy, tiến về phía nó:

- Làm con phải giận rồi, ta chỉ muốn thử con 1 chút thôi. Con ở lại ăn cơm nhé, cũng 10h rồi còn gì.

Nó cười:

-..Dạ,,,,

Bà gật gù rồi đi ra ngoài. Nó bụm miệng cười. Bà ta có dáng đi rất kì quặc, người lại được có một mẫu, nó không muốn thất lễ nên không dám cười trước mặt bà. Nhưng buồn cười quá nên không giấu được trước mặt Brown. Tưởng hẳn sẽ nói mình thế này thế kia, ai ngờ:

- Hồi mới gặp sư phụ tôi cũng ngồi bụm miệng cười cả buổi đấy.

Hắn nhếch miệng lên 1 chút còn nó thì gục gặc đầu. Nó không hiểu là tính cách của hắn vốn thế này hay bây giờ hắn mới thể hiện thế này mà khác với nó nghĩ quá. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng ấy, vẫn ánh mắt vô cảm ấy, nhưng khi nhìn thẳng vào đó, nó lại thấy vô cùng ám áp....

Bữa cơm thanh đạm với rau và các món chế biến từ củ quả. Nó thích nhất là món súp lơ xào. Nhưng có vẻ đựng dưa vào món đó rất khó thì phải. Như tình hình lúc bấy giờ, có 3 người ngồi trong mâm cơm mà đầu dưa cheng cheng. Sư phụ thì thuộc hàng “gừng già” nên “cay” là phải. Hắn thì quen với việc chiến đấu trong mâm cơm thế này nên cũng gấp được đầu bát mà ăn. Chỉ có nó là “lính mới tò te” nên còn đang chưa xơi được gì. Nhưng nó rất nhanh thích ứng, chưa gì đã đầu dưa được với sư phụ và đã được dưa của hắn ra ngoài. Cục diện bây giờ nghiêng hẳn về phía nó, nó đã hoàn toàn kiểm soát được mâm cơm. Bà sư phụ kinh ngạc nhìn nó đã dưa của mình mà không làm gì được, quay sang trút giận lên đồ đệ:

- Bạn gái con tốt thật! Bây giờ ta mới thực sự tin là nó xứng đáng hơn ai hết để làm vợ con!

Nó suýt sặc, ngẩng lên thấy hắn và sư phụ đang nhìn mình chằm chằm, không ăn được nữa:

- Con.... no rồi ạ!

Hoàng Kỳ sau khi tìm kiếm trong mỗi mệt và thiếu ngủ đã nằm gục trên ghế đá công viên. Angus tranh thủ lượn lơ qua đó trước giờ hẹn thì thấy cậu. Không muốn dính vào nên hắn lơ đi, đi tiếp. Hoàng Kỳ thì nằm chóp chép miệng ngủ ngon lành.

Nó đòi về sớm và bắt Brown đưa về công viên. Đúng 2h, tụi nó đã có mặt ở đó:

- Này, Brown, có muốn cùng chơi 1 trò chơi không?

Hắn nhún mày thắc mắc. Nó mỉm cười.....

Nó đòi về sớm và bắt Brown đưa về công viên. Đúng 2h, tụi nó đã có mặt ở đó:

- Này, Brown, có muốn cùng chơi 1 trò chơi không?

Hắn nhún mày thắc mắc. Nó mỉm cười.....

- Cậu đi lối này, tôi đi lối kia. Hẹn gặp nhau ở “mắt bão”. Không liên lạc, không thắc mắc thêm, thử xem có gặp được nhau không? Gọi là..... trắc nghiệm nhân duyên đi, ha ha.....

Nó nhe răng cười, chờ đợi sự đồng ý từ phía hắn, nếu không, làm sao nó đảm bảo được cả 3 cuộc hẹn được..... Hắn thì cứ im lặng nhìn nó rồi đột ngột quay bước đi theo hướng nó chỉ, buông lại ánh mắt lạnh lùng với nụ cười khê nơi khóe miệng như muốn nói: “Tôi nhất định sẽ tìm được cậu!”

Nó vui mừng chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh, thay 1 bộ đồ nam và quần tóc lên rồi chụp mũ vào. Với Angus thì nó cần quái gì phải chuẩn bị chứ! Brown thì cứ yên tâm, con đường rồi rầm như mê cung mà hấn đi phải mất một thời gian kha khá. Công viên này thì nó thuộc nằm lòng bàn tay, không sợ 3 tên khùng đó gặp cùng 1 lúc. Lừa cả 3 tên thế này cũng mệt thật. Nhưng ai bảo cứ hẹn cùng 1 ngày mà không cho nó “trần trối” lời nào....

Angus liên tục gọi cho nó mà nó để máy im lặng, không nghe. Đến cuộc thứ 33 mới thấy nó “alô”:

- CẬU ĐANG CHẾT Ở XÓ XINH NÀO HẢ?????

Nó gơ cái điện thoại ra xa, đợi hấn thở xong mới nói:

- Anh đang ở xó xinh nào thì có. Có biết tôi tìm anh này giờ không?

- NÓI DỐI!!! Tôi gọi mấy chục cuộc mà cậu có thèm bắt máy đâu??

Nó đảo mắt 1 vòng:

- Tôi bỏ quên điện thoại trong cốp xe. Mà sao anh cứ phải vặn vẹo thế nhỉ? Giờ anh đang ở đâu?

- Tôi không biết!

- Vậy anh không có miệng để hỏi xung quanh hả?

Angus thộn mặt ra. Đúng là hấn “chưa” nghĩ đến nhưng cũng “sắp” nghĩ đến rồi đấy chứ, ai bảo nó nói ra đâu.....

- Phía Tây hả? Được rồi, ở yên đó, tôi đang đến đây.

Hấn ngồi chờ 1 chút thì nó cũng đến nơi. Hấn bực bội gắt:

- Cậu mà là con gái thì ế chắc! Để “bạn trai” chờ từ sáng tới giờ, “bạn gái” gì mà vô duyên!

- Gì hả? Tôi cần anh làm “bạn trai” tôi đấy à?

- Ý cậu là tôi cần á? Sặc.....

- Nếu không cần thì đừng bắt tôi làm nữa!

- Đương nhiên là..... không được! Hừ, định dụ tôi à, còn lâu nhá. Giờ cậu đi thay cái này ngay cho tôi!

Hấn gơ 1 túi đồ ra trước mặt nó, nó dòm vào:

- Cái gì thế này?

- Thay đi! Cậu nên nhớ từ bây giờ cậu là “bạn gái” của tôi!

Nó giãy nảy:

- CÁI GÌ??? “Từ bây giờ”.....

Hấn ngồi nhếch mép cười:

- Nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy! Đã nói thì không rút lại được đâu.....

- Một tháng! Chỉ 1 tháng thôi. “Từ bây giờ”..... Chẳng lẽ bắt tôi làm cả đời? Never!!!

Hấn quay sang nó, lừ mắt:

- Ai nói với cậu là cả đời? Đang định bảo trong 2 tuần mà cậu nói 1 tháng thì 1 tháng vậy, tôi không thể từ chối thịnh tình của “bạn gái” được....

Nó tức giận bậm môi ném ánh mắt lựu đạn về phía hấn. Ai bảo 2 tên kia cùng nói 1 tháng nên nó mới nói 1 tháng chứ. Biết thế nó chỉ bảo 1 giây thôi, trời ơi!!

Hấn đi theo nó đến trước cửa nhà vệ sinh, nó cứ lườm lườm hấn mãi. Đứng trước 2 nhà vệ sinh, hấn bụm miệng cười nhìn nó đang phân vân chọn giữa bên nam và bên nữ. Trước kia nó rất hiểm vào nhà vệ sinh vì sợ hiểu nhầm. Còn khi này nó chọn lúc không có người mà “phi” vào phòng vệ sinh nam. Bây giờ không

biết có nên đổi lại hay không vì nó vào với hình dáng con trai nhưng “sẽ” đi ra với hình dáng con gái. Liếc lại bộ váy và đồng hồ trong túi, nó thấy không ổn lắm thì phải, nhưng chưa biết là không ổn cái gì. Nhìn hần cười lẫn lóc, nó bực mình bước vào nhà vệ sinh nam. Hần không vào theo nữa, đứng ngoài chờ.

5 phút sau.....

Không thấy nó ra, hần sốt ruột đẩy cửa bước vào thì.....:

- Cô..... cậu.....

Hần nhìn nó đang hằm hằm tức giận trong bộ đầm hồng ngắn với chiếc thắt lưng nhỏ ngang hông. Mái tóc giả xoắn dài làm tăng thêm nét nữ tính. Những tưởng chọn một bộ đồ nữ thế này sẽ làm nó trông như 1 tên biến thái với “ngực lép mông teo”, nhưng hần không ngờ bộ váy hần chọn lại làm tăng nét nữ tính của nó với đôi chân dài thẳng tắp khiến hần có 1 thoáng nghĩ nó là con gái.

Đang mải ngạc nhiên, hần không để ý nó đã cầm 1 chiếc giày cao gót và ném vào người hần:

- Tên Bạch... Tiểu Thiên kia! Anh chọn đồ kiểu gì thế hả??

Nó ra sức lấy tay kéo cái váy xuống cho..... dài ra thêm. Hần bật cười:

- Trông cậu xinh thật đấy, thẳng gay!

Nó nổi khùng lên cầm nốt chiếc giày còn lại trong túi đồ hần đưa, tiến lại “phang” vào đầu hần. Hần vừa đỡ vừa nói:

- Nay, tôi là bạn trai cậu đấy! Dừng lại! Dừng lại, nếu không cậu sẽ làm bạn gái tôi suốt đời!

Nó ngừng tay lại nhưng mắt vẫn chưa thôi “chém” tới tấp vào người hần. Hần lạnh sống lưng, quay ra ngoài:

- Đi.... ăn kem không?

Mắt nó sáng rõ lên nhưng vẫn giả vờ giận:

- Không!

Hần cho tay vào túi, bước ra:

- Vậy thôi!

- NÀY!! Tôi sẽ ăn cho anh cháy túi luôn! Đúng đó, tôi đổi ý rồi!

31. Chương 31

Nó vào quán kem ngồi ăn, chất ly đầy 1 bàn mới bảo hần trả tiền và đứng dậy. Hần trả tiền vội rồi chạy theo nó ra ngoài:

- Đồ heo, cậu ăn khùng thật đấy, heo còn phải thua nữa!

Nó quay lại lườm:

- Nói nữa tôi bán anh để ăn kem đấy!

Hần bĩu môi, nghiêng người:

- Cậu định ăn mấy trăm năm cho hết? Tôi được giá lắm đấy! Ha ha ha.....

Nó đập 1 phát vào đầu hần rồi bước đi:

- Trình tự sướng của anh hơi cao rồi đấy!

Hần ôm đầu nhìn nó âm ỉ. Dám đánh vào đầu hần, đã cảnh báo là hần rất “đắt” rồi mà không nghe.... Mà bọn con trai trong này bị lé hết hay sao ấy, mắt cứ nhìn chăm chăm vào..... chân nó. Trông cũng trắng, cũng dài, cũng thẳng, nhưng..... nó đang đi cái điệu chết người gì với đôi giày cao gót đó vậy hả???

Hắn vuốt mặt nhìn người ta chỉ trỏ nó. Nó thì cứ vô tư như không có chuyện gì, chân bước khệnh khạng như thường trên đôi giày cao gót. Chỉ có hắn là để ý lời người khác nên mắt mặt mà thôi. Vốn định làm nó bẽ mặt mà giờ lại thành gậy ông đập lưng ông. Còn gì để mà nói nó nữa không chứ!!!!?

Nó kéo hắn đến ngôi nhà ma, thách thức:

- Xem ai can đảm hơn?

Hắn nhếch mép đắc thắng nhìn nó:

- Tôi chỉ sợ cậu ngất ở trong đó thôi!

Nó hừ 1 cái rồi bước vào, hắn liền đi theo.....

Bên trong tối om, hắn cứ thế đi mà không biết nó đã len ra ngoài từ bao giờ. Nó nhờ mấy anh chị quản lý trò chơi “chăm sóc” đặc biệt cho hắn, để xem hắn có ra sớm được không, ha ha ha....

Nó lại vào phòng vệ sinh thay đồ nam, đi tìm Hoàng Kỳ, không biết giờ hắn có còn trong này không, nhưng nó vẫn nghĩ là hắn sẽ đợi.....

Nó lại vào phòng vệ sinh thay đồ nam, đi tìm Hoàng Kỳ, không biết giờ hắn có còn trong này không, nhưng nó vẫn nghĩ là hắn sẽ đợi.....

Nó vòng qua mấy gian hàng bán kem que, không thấy Kỳ. Đạo loanh quanh 1 lát cũng phát hiện cậu ta đang nằm ngủ ngon lành trên ghế đá. Nó thích thú lại gần.....

Hoàng Kỳ đang mơ 1 giấc mơ yên bình, không hiểu từ đâu có con muỗi bay qua mũi, nhột nhột. Nhú mày mấy cái, cậu tỉnh dậy, thấy nó đang cười toe:

- Dậy rồi à?

Kỳ ngồi dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh rồi nhìn nó:

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì sáng nay cậu đi với tôi đúng không?

- Ừm, sao à?

Cậu gào lên:

- Vậy sao lại thay đồ nam rồi???? Cậu đang làm bạn gái tôi cơ mà!??

Nó hừ 1 cái, ngồi phịch xuống ghế, phe phẩy cọng cỏ non, nói giọng hờn dỗi:

- Ai bảo cậu ngủ say như chết làm tôi ngại quá, phải đi thay đồ kéo người ta xì xào này nọ.....

Kỳ ra vẻ hối lỗi:

- Xin lỗi, chắc cậu đợi tôi lâu lắm, lúc sáng tôi bị lạc đường nên không tìm được cậu. Bây giờ đi ăn kem nhé, tôi đang gửi cả bịch kem trong quán kia.

Nó cười gượng nhìn ánh mắt háo hức của cậu rồi nhìn xuống bụng mình và lại nhìn lên:

- Ha... ha.... Được thôi!

Nó lau mồ hôi vã ra trên trán. Khi này đã ăn rất nhiều rồi mà giờ còn ăn nữa, liệu nó có sống sót trở về được hay không đây???

Kỳ nhìn nó với ánh mắt trông đợi khiến nó không thể không cười gượng và ăn trong tội lỗi: “Dạ dày ơi, cố lên! Tao vô cùng xin lỗi mày!....” Đến que thứ 24, nó bắt đầu nuốt chậm rãi. Nó thăm rủa Hoàng Kỳ không cùng ăn, bắt nó ăn 1 mình. Mà ăn ít lại sợ hắn thất vọng. Cứ nhìn cái ánh mắt háo hức vui vẻ của hắn đi.....

Nó đành dừng lại ở que thứ 28, lấy lý do là kem chảy hết rồi. Kỳ tiếc nuối nhìn vào bịch kem:

- Tiếc thật, không được thấy cậu gặm nhấm hết cả bịch này.....

Nó bặt 1 phát vào đầu cậu:

- Tôi không phải chuột mà gặm nhấm! À, tiện thể cho lau tay cái!

Nó quệt quệt tay vào đầu Kỳ 1 cách thản nhiên trong khi cậu cứng đờ người, mãi mấy giây sau mới gào lên:

- CẬU BỊ ĐIÊN À??

Nó bịt tai lại:

- Tại cậu mà tôi đau cả bụng đây này! Thôi cũng tối rồi, cậu về đi, 5 giờ rồi đấy.

Cậu giận dữ, cau mày:

- Không, cả ngày nay có đi với cậu được mấy đâu. Tối cũng phải đi chơi với tôi!

- ĐỒ KHÙNG! Có biết sáng nay về tôi bị mắng 1 trận không hả? Cậu chẳng nghĩ cho tôi chút nào hết thế?

Kỳ khựng người nhìn nó rồi cúi xuống, buồn buồn:

- Vậy để tôi đưa cậu về.....

- Khỏi, nhà tôi ngay gần đây. Hơn nữa tôi không muốn anh tôi biết tôi đi chơi cả ngày nay. Cậu về đi, đi đường cẩn thận nhé, hôm qua cậu lái xe suốt, có ngủ được đâu, về đi, nhé!!

Nó chuyển giọng nài nỉ quan tâm và biết chắc Kỳ sẽ cần cậu:

- Ủm, vậy.... tôi về đây.

Nó thở phào 1 cái rồi quay lại chỗ đã chia tay với Brown. Nhìn ngó 1 lát cũng thấy hẩn đi đến:

- Cậu ở đâu mà tôi tìm không thấy?

Nó cười:

- Tôi đi ăn kem. Ai bảo cậu lâu quá...

- Tôi chờ gần 2 tiếng rồi.....

- Hả?? À, tôi qua bên kia, bên kia, rồi bên này,..... Ha ha.... cậu tìm kiểu gì mà nhanh thế?

Mặt hẩn lạnh lùng, vô cảm làm nó chẳng thể hiểu nổi hẩn đang nghĩ gì trong đầu, chỉ đành dựa vào từng câu chữ hẩn thốt ra:

- Đi theo 1 bà mẹ và 1 đứa bé. Họ cũng muốn đến “mất bão”.

Nó cười giả lả:

- Ha ha... tôi muốn chọc cậu 1 chút thôi mà. Đi nào, để tôi giới thiệu cho cậu nhé!

Nó dắt hẩn đi loanh quanh và nói liến thoắng:

- Đây từng là tâm của 1 cơn lốc xoáy trong 1 trận bão lớn. Sau khi cơn bão qua đi, mọi thứ đều gần như bị san bằng. Có 1 gia đình đã dựng quán làm ăn buôn bán ở đây và giàu lên nhanh chóng, rồi các nhà sau chuyển đến cũng thế. Người ta đồn là cơn bão mang hết xui xẻo đi, để lại vùng đất may mắn cho thương nhân. Rồi từ đó mọi người cứ truyền nhau gọi nơi đây là tâm bão hay mất bão. Nơi đây cũng là chỗ buôn bán được nhất trong tất cả những vùng lân cận. Nhưng rồi người ta quy hoạch nó làm công viên, mọi người cũng chuyển dần đi và “mất bão” lại là nơi để các quán nhỏ mọc lên, hoạt động cũng rầm rộ lắm.

Đang mải thuyết trình, nó chợt nhận ra Angus đang loảng quảng ở dãy hàng trò chơi phía trước. Hẩn cứ ngóng bên này sang bên kia như để tìm nó. Nó vội vàng kéo Brown đi:

- Ha ha..... tham quan thế thôi, đi về nào. Tôi cũng đói rồi....

Nó nhanh chân quẹo sang 1 đường khuất tầm mắt Angus và dắt Brown đi. Brown để yên cho nó nắm tay mình kéo đi, mặt không biết đã trở nên bối rối và..... vui vui từ bao giờ.....

Ra đến cổng, nó quay lại cười:

- Cậu về đi, tôi cũng về đây!

Nhưng Brown giữ tay nó lại, không buông:

- Tôi đưa cậu về.

Nó gỡ tay hắn ra:

- Thôi khỏi, nhà tôi gần đây mà, cậu về đi.....

Nhưng Brown cứ thế kéo nó đi, không nói gì. Nó khó xử vừa đi vừa ngoái lại..... còn tên chánh chộc đó thì sao.....

Brown thả nó trước cửa nhà và chào rồi lên xe phóng đi. Nó vội gọi cho Angus. Hắn bắt máy gần như ngay lập tức:

- Tôi biết thế nào cậu cũng gọi cho tôi trước mà. Chắc sợ quá trốn ở đâu rồi đúng không?

- Anh ra khỏi đó lâu chưa?

- Tất... tất nhiên là được 1 lúc rồi!

Nó nghi ngờ nghe cái giọng điệu của hắn nhưng không thèm bắt bẻ nữa:

- Thế giờ anh đang ở đâu?

- Lối ra của nhà ma.

- Chờ đó, tôi đến liền.

Nó cúp máy rồi phóng xe đến công viên. Gửi xe rồi chạy đến cổng nhà ma thì thấy hắn đang ngồi bó gối trước lối ra, nó bật cười:

- Tôi tưởng anh ra trước tôi rồi chứ? Ai ngờ anh lại ra sau.....

Hắn đứng dậy găm gù:

- Vậy là tôi đã mất công chờ ở đây?

Nó nhún vai bước đi:

- Ai bắt anh chờ đâu? Đừng tưởng ai cũng nhát như anh!

Nó thấy hơi chột dạ 1 chút. Mong là hắn đừng biết nó sợ ma. Hắn bực bội nghĩ khi này đã phải đấu tranh nội tâm rất dữ để không gọi cho nó trước. Nó có sợ thì phải gọi cho hắn trước chứ, ai ngờ nó lại ra trước. Thật bực mình.

Ra khỏi công viên, nó nhìn cái mặt méo xẹo của hắn, phì cười:

- Bây giờ cũng muộn rồi, đi ăn tối nhé!

Hắn chưa kịp trả lời thì nó đã giật mình nhìn người đang đứng phía trước 1 đoạn. Hắn cũng ngược nhìn người đó và quay sang nhìn nó. Tại sao lại xuất hiện vào đúng lúc này chứ.....

Ai vậy ta??

Ra khỏi công viên, nó nhìn cái mặt méo xẹo của hắn, phì cười:

- Bây giờ cũng muộn rồi, đi ăn tối nhé!

Hắn chưa kịp trả lời thì nó đã giật mình nhìn người đang đứng phía trước 1 đoạn. Hắn cũng ngược nhìn người đó và quay sang nhìn nó. Tại sao lại xuất hiện vào đúng lúc này chứ.....

Nó lắp bắp nhìn người đó quay lại:

- Nh... Nhã Nhã!

Nhã Nhã đội 1 chiếc mũ vành và đeo kính râm nhưng ai không nhận ra chứ nó thì có chết cũng nhận ra. Angus cũng kịp nhận ra cô nàng, khẽ nắm lấy tay nó:

- Chào cô! Tình cờ nhỉ, “chúng tôi” đang định đi ăn tối, cô có muốn đi cùng không?

Nhã Nhã nhìn chăm chăm vào tay hắn đang nắm lấy tay nó rồi ngược lên nhìn nó mà..... trả lời Angus:

- Xin lỗi, em có hẹn với bạn trai rồi!

- Em có bạn trai rồi à!? Tốt quá, anh chàng nào có phước lọt vào mắt xanh của em vậy?

Nó ngạc nhiên và vui mừng ra mặt. Nhã Nhã thấy bức mình và sắp khóc đến nơi..... Nói thế mà nó còn vui được cơ đấy. Không chút nào buồn hay..... nghĩ đến cô 1 chút à?

Một chiếc ô tô đen đỗ xích trước mặt Nhã Nhã, 1 tên mặc vest trông có vẻ tử tế chạy ra mở cửa cho cô:

- Lên xe đi! Ô, đây là.....

Nhã Nhã giấu vội những giọt nước mắt, nói nhanh:

- Đây là 2 đồng nghiệp của em, thôi, mình đi đi anh Phong!

Cô vội đẩy Phong đi và lên xe trước. Tên đó gật đầu cúi chào tụi nó rồi lên xe, lái đi. Nó nhìn theo, cảm thấy vui vui trong lòng, cuối cùng Nhã Nhã cũng có người để thương yêu thật sự. Nó kéo Angus và lấy xe để đi ăn:

- Đi nào, hôm nay chúng ta sẽ ăn cơm bình dân.

Hắn nhăn nhó:

- Hả??? Hết chỗ rồi sao mà phải ăn cơm bình dân? Cậu không có tiền thì tôi đãi, đến nhà hàng Ý đi!

Nó lườm hắn 1 phút:

- Đương nhiên anh phải đãi rồi! Còn bây giờ, đến - quán - cơm - bình dân! Có leo lên xe không thì bảo?

Hắn phụng phịu trèo lên xe, đang cài dây mũ bảo hiểm thì nó phóng vèo đi khiến hắn ngã người ra sau, vội ôm chầm lấy nó. Hết hết:

- CẬU LÀM TRÒ GÌ THẾ HẢ???

Nó cũng không vừa, hét lại:

- ANH LÀM TRÒ GÌ THÌ CÓ, THẢ TÔI RA!!!

- THẢ CẬU RA ĐỂ MÀ CHẾT À? TÔI KHÔNG THẢ!

32. Chương 32

Nó lái xe bằng 1 tay, 1 tay còn lại cố gỡ tay hắn ra:

- TÔI BẢO ANH THẢ RA!! CÓ THẢ RA KHÔNG???

- KHÔNG!

Cái xe máy cứ lắc lư lắc lư trên đường khiến người đi đường cứ ngoái nhìn với ánh mắt khó chịu. Nó chịu thua vì hắn ôm quá chặt, nó lại chỉ dùng được có 1 tay, nói bất lực:

- Tôi sẽ đi từ từ, nhanh.... thả ra.....

Hắn từ từ thả tay ra, nó lại rồ ga phóng tiếp. Hắn giật mình ngã người ra rồi lại ôm chặt lấy nó, hét lên:

- VŨ HOÀNG MINH!!!

Nhã Nhã ngoái đầu lại nhìn thấy nó đèo Angus đi, nước mắt rơi không ngừng. Phong luống cuống:

- Này này, em sao thế? Sao lại khóc?

Nhã Nhã lại khóc to hơn khiến Phong bối rối không biết làm gì:

- Em sao vậy? Có anh đây mà.....

Phong dừng xe, buông vô - lẳng rồi kéo cô vào lòng, vỗ về, để cho cô khóc nức nở trên bờ vai mình. Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp nó, được nó cứu và bảo vệ, thấy được sự mạnh mẽ và trái tim ấm áp sâu trong con người nó, những tưởng nó sẽ là người đàn ông định mệnh số phận đã ban cho. Vậy mà nó liên tục từ chối tình cảm của cô, liên tục khiến cô phải rơi nước mắt. Trái tim cô đã đập vì nó và cũng tan nát vì nó. Giờ đây nó lại sánh bước bên một người khác, không phải cô, cũng không phải là 1 cô gái, mà là 1 thằng đàn ông! Cô đã yêu một thằng gay!..... Yêu đến tưởng như có thể vì nó mà làm tất cả, thậm chí bỏ cả lòng tự kiêu của một cô gái để bám theo nó dai dẳng. Vậy mà đó lại là 1 thằng gay! Nực cười thay, tại sao lại là yêu.....

- Hoàng Minh đáng ghét! Hu hu..... em ghét anh! Hu hu.....

Phong cứ để yên cho cô khóc trong lòng mình, mặc kệ tiếng còi xe inh ỏi phía sau, cậu chỉ là 1 người bạn, chưa hề khiến cô suy nghĩ hay nhớ nhung chứ nói gì đến đau lòng. Nhưng nhìn cô đau vì 1 kẻ khác, trái tim cậu lại bứt rứt, khó chịu, như đang xé làm đôi..... Có lẽ cậu..... đã yêu cô mất rồi!

Siết chặt Nhã Nhã trong vòng tay mình, Phong thì thầm:

- Để anh là người lấp đầy khoảng trống trong trái tim em, được không?

Nhã Nhã vẫn đang khóc, vùi vào lòng Phong rồi gật gật đầu. Cô phải làm mới lại chính mình và cuộc đời mình thôi, vì nó như thế là quá đủ.....

.....

Hoàng Kỳ lúc này đang ngồi trong 1 quán ăn nhỏ cùng Linh Lan. Cậu gặp cô ở gần công viên, sau khi tạm biệt nó.....

>> Linh Lan nhìn thấy Hoàng Kỳ đang đi về hướng mình, cô đứng khoanh tay lại, nói cạnh khöhe:

- Chắc hôm nay có động đất, có người lại đến công viên chơi cơ đấy!?

Hoàng Kỳ đang ủ rũ, thấy cô nàng thì không thèm nói gì, bỏ đi. Linh Lan thì lại cứ muốn chằm chọc:

- Hình như có tên điếc nào vừa đi qua mình ấy nhỉ? Trông mặt mũi cũng không đến nỗi mà..... chắc chắc!

Hoàng Kỳ nghe thấy cô nàng tặc lưỡi thì bắt đầu cáu:

- Này, tôi không muốn đụng đến cô đâu! Giờ tôi đang đói, không muốn cãi nhau với cô làm gì ẹt. Về thì về đi, tối rồi mà còn..... đứng đường, con gái con lứa.....

Cậu cười nhếch miệng 1 cái khiến Linh Lan sôi máu:

- Con gái thế nào hả? Con gái thì không được đi dạo, Không được đi trên đường à? Đáng ghét! Bộ anh không biết kiếm chỗ nào ăn hay sao mà kêu đói. Không biết thì tôi dẫn đi cho!

Hoàng Kỳ thở dài:

- Thôi khỏi, tôi về nhà.....

Linh Lan giễu cợt:

- Chắc là chê cơm ngoài chứ gì? Hừ, đúng là công tử bột!

- Ai nói thế hả???

Thế là cô nàng dẫn Kỳ đến quán ăn này, cả 2 đang ngồi thi..... ăn bánh bột lọc. Để xem ai là người phải trả tiền. Theo như lời Hoàng Kỳ: “Tiền thì không thiếu, chỉ không cam tâm thua con nhỏ này bất cứ chuyện gì!”

Trong quán, mọi người lúc đầu còn kinh ngạc và buồn cười vì 2 đứa thi thố với nhau, chất bát cả chồng. Về sau thì không ai ăn nữa mà ngồi xem tụi nó ăn và cổ vũ. Ai bảo cả 2 đều xinh đẹp và..... ăn như heo thế này. ^^

Nó phóng qua đoạn đường với tốc độ như mọi khi, chỉ khó chịu cái tên đằng sau cứ bám chặt lấy mình. Đi chậm thì hắn nói linh tinh phát ngứa tai. Nó đánh võng, lạng lách khiến hắn hét âm lên:

- CẬU CÓ THÔI ĐI KHÔNG HẢ???

Nó bật cười:

- ĐỒ SỢ CHẾT!!

- AI SỢ CHẾT CHỨ?? LÀM THỂ NÀY THÌ CẬU.....

Hắn chợt nhận ra mình đang nói..... “linh tinh”, bỏ lửng câu ở đó. Nó tò mò:

- TÔI LÀM SAO?

- Chẳng sao cả, lái xe cẩn thận đi!

- Đồ chết bầm!! Đã nói thì nói luôn đi lại còn lấp lửng!

- Tôi thích nói sao kệ tôi, cậu can thiệp được à?

- Đúng rồi đấy, tôi sẽ cho anh..... tịt họng luôn!

Nó rú ga và phóng vọt lên cái dốc nhỏ phía trước. Hắn ôm chặt lấy nó, nhắm mắt lại, tự hỏi: “Sao người nhóc này ầm ầm thế không biết!”

Chiếc xe lao vút lên không trung và đáp xuống đất, lia 1 vòng. Nó nhận ra cái dáng quen thuộc và chiếc xe của kẻ đang đi ngược chiều phía trước 1 đoạn. Nó vội vòng sang 1 đường khác nhưng kẻ đó cũng đã hơi ngờ ngợ về tiếng xe của 2 người đối diện. May là hắn chưa thấy cú phóng xe qua dốc của nó nhưng hắn quyết định..... đuổi theo. Hắn chính là Brown....

Chiếc xe lao vút lên không trung và đáp xuống đất, lia 1 vòng. Nó nhận ra cái dáng quen thuộc và chiếc xe của kẻ đang đi ngược chiều phía trước 1 đoạn. Nó vội vòng sang 1 đường khác nhưng kẻ đó cũng đã hơi ngờ ngợ về tiếng xe của 2 người đối diện. May là hắn chưa thấy cú phóng xe qua dốc của nó nhưng hắn quyết định..... đuổi theo. Hắn chính là Brown.....

Nó lượn vòng vèo vẹo trái rẽ phải để cắt đuôi Brown nhưng hắn không phải hạng bèo, vẫn đuổi sát nó. Hắn đã nhận ra chiếc xe mô tô màu đen và cách đi bạt mạng đó của nó. Nhưng để chắc chắn hơn, hắn muốn đuổi được nó. Hơn hết, hắn muốn biết tại sao nó lại dè dặt 1 thằng nào đó phía sau, và tại sao lại phải trốn tránh hắn. Nếu nó không chạy vội vàng, chưa chắc hắn đã đuổi theo. Xem ra nó tự “bứt dây động rừng” rồi.

Angus ngồi sau không ngừng hỏi:

- SAO LẠI PHẢI CHẠY?? BỘ CẬU THIẾU NỢ NGƯỜI TA HẢ???

Nó bực mình không thèm nói. Nếu không phải vì có hắn ngồi sau, tại sao nó phải chạy chứ. Đang yên đang lành lại rủ hắn đi ăn làm gì ẹt nữa không biết. Giờ mà 2 tên này gặp nhau thì kiểu gì cũng lộ hết cho xem!

Nó rẽ trái sang một con phố khác, tiếp tục phóng như bay. Brown đuổi theo đã gần hơn 1 chút, nó giảm dần tốc độ rồi rẽ tiếp qua 1 ngõ để thông sang đường bên cạnh. Xe của nó đi đến giữa ngõ, tự dưng có tiếng “BRUWM”. Brown vội rẽ theo vào thì chẳng thấy xe của nó nữa, hắn tiếp tục phóng nhanh nhưng vừa đến giữa ngõ thì “cách, xọc... RRRR” Xe của hắn lọt bánh xuống miệng 1 nắp cống mở. Hắn bị hất ra ngoài, ngã xuống phía trước xe. May mà đội mũ bảo hiểm nên không bị thương nặng, chỉ xây xát 1 chút. Hắn lồm cồm bò dậy, chạy ra đường thì xe của nó đã lọt thỏm trong dòng người và ánh đèn đường sáng trưng, không thể đuổi theo được nữa. Hắn bực mình đá vào viên gạch nhỏ trước mặt:

- Chết tiệt!

Cắt đuôi được Brown, nó thở phào tìm đến quán ăn bên một con đường nhỏ. Kéo Angus vào quán, nó gọi:

- Chị ơi cho em 2 suất bánh!

Chị chủ quán chen ra khỏi đám người đông đúc kì lạ ở góc quán, cười nhẹ:

- Em ơi, thông cảm nhé, số bánh của quán hôm nay đã được 2 vị khách bên kia mua hết rồi. Lần sau em ghé lại nhé. À, nếu em muốn thì có thể qua xem, 2 người họ đang ăn thi đấy!

Chị ta cười thích thú làm nó càng đói thêm. Nó đứng dậy, lại kéo Angus đi:

- Dạ thôi ạ. Đi thôi!

Angus vừa mệt vì la hét nãy giờ, vừa đói sôi cả bụng, không chịu đứng lên:

- Từ đã, tôi đói lắm rồi.__ Hắn quay sang chị chủ quán__ Chị có thể bảo họ nhường cho chúng tôi 2 suất được không, chúng tôi sẽ mua với giá gấp đôi?

- Không được rồi em ạ, họ bao cả rồi, chị không còn cách nào khác. Thành thật xin lỗi.

Nó bực mình nói Angus:

- Anh có đi không thì bảo, tôi cho ở lại đây luôn đấy!

Angus cau mày giận dỗi đứng lên. 2 người đang đi ra khỏi quán thì:

- CỐ LÊN! CỐ LÊN!

- OAAAAAAAAAAAAAAA! THẮNG RỒI!!

Nó và Angus bực mình quay lại nhìn 2 kẻ đã mua hết bánh trong quán, nó giật thót mình khi thấy mọi người giãn ra 1 chút, lộ ra khuôn mặt 2 người phía trong: Kỳ và Linh Lan!!!

Nó giật vội tay Angus đi nhưng chị chủ quán đã gọi to:

- Hai em trai ơi! Có ăn bánh nữa không chị làm tiếp cho này, vẫn còn dư bột!

Mọi người quay ra nhìn, Nó đau khổ nuốt nước bọt cái ực. Angus lại còn “vô tư” và “duyên dáng”:

- NÀY, Vũ Hoàng Minh, vào ăn đi, tôi đói lắm rồi!

Thế là hết! Nó không còn gì để nói nữa. Angus à, nếu giết người mà không phải vào tù thì nó đã giết cậu hàng nghìn hàng vạn lần rồi đấy!!!

Hoàng Kỳ đang không cam chịu kết quả thua cuộc vụ ăn thi với Linh Lan, lại thấy nó đang kéo Angus đi thì như bùng phát:

- Hoàng Minh! Cậu.....

Nó vuốt mặt nhăn nhó:

- Nản thật!

Angus và Linh Lan không hiểu gì nhưng cũng mặc kệ, quay lại với việc của mình:

Angus:

- Chị làm nhanh được không? Tôi sẽ trả tiền gấp 3.

Linh Lan:

- Trả tiền đi thôi, ĐỒ - THUA - CƯỢC!

Kỳ gằn từng chữ:

- Cô im đi!

Linh Lan vẫn cứ như trâu ngơ:

- Tôi có miệng để nói, anh là gì mà bắt tôi im!?

Hoàng Kỳ lôi tiền trong ví ra, đặt hết tiền mặt lên bàn trả cho chị chủ quán. Chị ta sáng rực mắt lên. Cậu quay lại chỗ nó, kéo nó đi trong khi Angus đang hăng hái ngồi trước nôi đợi bánh. Thấy vậy, cả hắn và Linh Lan cùng hét lên:

- NÀY!!!

Kỳ kéo nó ra ngoài, túm chặt cổ tay nó làm nó phải vừa nhăn nhó vừa cười cầu hòa:

- Ha... ha... Hôm nay trời đẹp nhỉ!?

Nó vừa nói xong thì sấm “đoàng” 1 cái, trời đen kịt mây lại. Nó lảo bảo trách móc ông trời rồi lại cười mỉu với Kỳ, không biết phải nói gì hơn:

- Cậu..... chưa về sao? Hôm nay cũng mệt rồi mà..... A!..... Ý tôi là..... cậu cũng đến đây ăn bánh à..... à mà không, cậu đi cùng với Linh Lan đấy à..... ôi trời.....

Tại sao nó nói câu nào cũng làm cậu tức điên lên được thế này..... Nó đuổi cậu về rồi lại đi với tên Angus, trong khi đang “nhận lời” làm “bạn gái” cậu. Nó coi cậu là gì hả? Con cún thích thì ôm, không thì đá à? Cậu dừng lại, quay bộ mặt hình sự nhìn nó:

- Cậu nói đi!

Nó nhăn nhó:

- Ha... ha ha.... nói.... gì??

Kỳ gần như gất lên:

- NÓI TẠI SAO CẬU ĐUỔI TÔI VỀ RỒI LẠI ĐI VỚI HẮN!!

Nó nghiêng người bịt tai lại, đợi cậu hét xong thì cũng..... lấy giọng, “nhẹ nhàng” cất lên:

- ĐỪNG CÓ HÉT VÀO TAI NGƯỜI KHÁC NHƯ THẾ!! (=.=) Tôi về rồi đi với ai là quyền của tôi chứ, cậu là gì mà quản được tôi!??

Hoàng Kỳ chợt nghĩ, nó và Linh Lan..... giống nhau thật đấy! Cậu cảm thấy ruột gan mình như lộn tùng phèo cả lên. Ăn đến lê lét rồi lại còn tức giận quá nó nữa, cái bụng tức phát đau lên. Cậu vừa ôm bụng vừa nói ngắt quãng:

- Cậu.... đang là.... “bạn gái” tôi! Đồ khốn!

- Bạn gái? Bạn gái thì.....

Nó đang định nói tiếp thì nhận ra Angus và Linh Lan đã ra tới nơi:

- CH... à, anh Minh, anh làm gì thế? Tên Hoàng Kỳ kia, anh ăn nhiều thế mà còn đi phăng phăng ấy nhỉ? Ủa, mà anh ta bị làm sao thế?

Angus nhìn nó bằng 1 ánh mắt không biểu cảm mà nó không thể xác định được đó là ánh mắt gì, đành chỉ nhún vai 1 cái rồi quay sang chỗ Kỳ. Linh Lan đang đến xem cậu ta thế nào. Cậu gạt cô nàng ra, vừa ôm bụng thật chặt vừa cố ngược lên nhìn nó, mắt nổi từng đường gân đỏ:

- Tránh.... ra! Cậu.... phải.... lo.... cho tôi.....! Vì..... cậu là.....

Nó lại gần chỗ cậu, vừa cười cười với 2 người kia vừa nói to, át đi giọng Kỳ:

- Ha ha, chắc cậu ăn no quá đấy mà. Tôi đưa cậu đến viện nha!

Nói rồi nó chặt 1 cái vào sau gáy Kỳ, không cho cậu kịp thốt lên bất cứ 1 lời nào nữa. Linh Lan và Angus chỉ đứng nhìn hành động “giấu giếm công khai” của nó, không nói gì mà cũng không còn gì để nói, nghĩ là nó bực mình với Kỳ nên làm vậy.

Nó vội gọi cấp cứu và tranh thủ nói cho Angus biết Linh Lan là em họ mình. Linh Lan trước đây mà thấy trai đẹp là thể nào cũng cua bằng được rồi đá trong vài ngày, có khi chỉ vài giờ. Nhưng giờ đứng trước Angus, cô lại không mấy bận lòng mà lại đi lo lắng cho cái tên đang ngắt đi trên băng ca. Cả 3 ngồi ngoài phòng cấp cứu chờ mà đứng ngồi không yên. Nó bèn gọi điện cho Duy đến, gọi cho cả Tiêu Dương và Quốc Huy luôn.

Mọi người tập trung lại ở ngoài, đợi tin của bác sĩ. Trần Duy lo lắng hỏi tình hình và lý do Kỳ bị như vậy, nó lấp liếm đoạn đi chơi với cậu còn Linh Lan thì hơi cúi đầu xuống, vừa ngại vừa thấy có lỗi. Đang lúc hầu như ai cũng lo lắng cho hắn, kể cả nó, thì nó lại có điện thoại:

- Alô, Tùng hả, chuyện gì mà, tao đang vướng vài chuyện.

>> Mà đến đây ngay đi, chúng ta cần họp, không có mà không xong, gấp lắm!

- Assh, thôi được, tao đến đây.

Nó không thể để Trần Duy rời khỏi đây được, đành để cậu ta ở lại và nhờ mọi người xem tình hình Kỳ thế nào rồi vội vã đến chỗ Tùng. Không biết có chuyện gì đây?

33. Chương 33

- Alô, Tùng hả, chuyện gì mà, tao đang vướng vài chuyện.

>> Mà đến đây ngay đi, chúng ta cần họp, không có mà không xong, gấp lắm!

- Assh, thôi được, tao đến đây.

Nó không thể để Trần Duy rời khỏi đây được, đành để cậu ta ở lại và nhờ mọi người xem tình hình Kỳ thế nào rồi vội vã đến chỗ Tùng. Không biết có chuyện gì đây?

Nó phóng xe tới gần quán bar của Tùng thì thấy cả nhóm đang tụ lại 1 chỗ, ai cũng ngồi trên xe của mình. Nhìn thấy xe nó lao đến, Tùng ra hiệu cho tất cả lên xe, phóng đi luôn. Nó tránh ánh mắt của Brown, đuổi theo lên chỗ Tùng:

- CHUYỆN GÌ?

- Trần gia muốn gặp chúng ta!

- Trần gia?

Nó hỏi lại vừa vui mừng vừa hơi bất ngờ. Xem ra người đó muốn gặp nó sớm hơn nó nghĩ. Nó mỉm cười tự tin và phóng xe theo cả nhóm. Chiếc xe của Brown bắt chột từ phía sau chạy lên đi ngang với xe nó. Nó khẽ liếc mắt 1 cái, tăng tốc lao đi. Bây giờ chẳng phải lúc thích hợp để nói chuyện chút nào. Phải đến gặp Trần gia cái đã.

Trần Khương hay còn gọi là Trần gia, chính là người đứng đầu tổ chức mafia lớn nhất nước. Đó là 1 con người không đơn giản. Ông ta một mình thầu tóm toàn bộ tổ chức, lật đổ ông trùm cũ và lãnh đạo tổ chức đi đến đỉnh cao của hôm nay. Tổ chức không có tên gọi cụ thể mà chỉ kí hiệu bằng 1 chữ “S”. Đây là tổ chức mà không ai trong giới giang hồ không biết đến bởi sự rộng lớn về quy mô, sự giàu có về tài chính, sự mạnh mẽ trong đội ngũ và sự đáng sợ trong kỉ luật. Nó đã thu toàn bộ tay anh chị trong giới học sinh về Dark Moon cũng chính là để đợi 1 ngày được S chú ý. Đến với S, là đang đến với cánh cổng địa ngục..... nhưng cũng là thiên đường rộng mở.....

Cánh cổng một tòa biệt thự kín mít hàng rào bảo vệ và bị cảnh vệ vây kín dần mở ra. Tòa nhà trở nên to lớn và đáng sợ 1 cách huyền bí..... Tụi nó phải dừng xe ở ngoài và đi qua cổng an ninh mới vào được tòa nhà. Bên trong, Trần Khương đang đợi.....

Trần gia, nó có thể đoán được đó là con người đang ngồi phía cuối của chiếc bàn họp dài tít tắp này. Bởi hiện rõ trên khuôn mặt của ông ta là nét già đời của 1 “con cáo” sống lâu năm trong giới giang hồ. Đôi mắt ẩn sau 2 bàn tay đang chống cùi trở lên bàn trở nên sắc và đáng sợ hơn bao giờ hết. Nó và cả bọn thoáng rùng mình. Nó lên tiếng:

- Rất hân hạnh được gặp ngài, Trần gia!

Nó thấy đuôi mày của ông ta khẽ nhếch lên một chút, rồi đưa tay mời tụi nó ngồi và hạ xuống ngang bàn, ông ta mỉm cười xã giao:

- Tôi cũng rất hân hạnh được gặp cậu, Red của Dark Moon. Cậu có thể vui lòng bỏ chiếc mũ và cái kính đen đó ra khỏi mặt được không? Tôi nghĩ cậu không phải là kẻ xấu xí đến mức không dám cho người khác thấy mặt?

Nó lễ phép đáp:

- Thật sự thất lễ với ngài, vì tôi chỉ có thể bỏ chiếc mũ ra chứ không thể bỏ chiếc kính này. Nhưng tôi dùng danh dự để đảm bảo rằng, không phải bây giờ nhưng ngài sẽ sớm biết được tôi là ai thôi.

Trần gia khẽ nhếch mép cười:

- Cậu không cần nói cũng được.....

Nó biết ẩn ý trong câu nói đó. Điều đó ám chỉ rằng ông ta hoàn toàn có thể điều tra được nó, bởi trong mắt ông ta, nó cũng chỉ là 1 tên nhóc không hơn không kém. Nhưng nó không thể để ông ta coi thường mình và hội được. Nó mỉm cười:

- Hôm nay ngài hẹn gặp chúng tôi chắc hẳn có chuyện quan trọng hơn để nói?

- Tất nhiên. Tôi muốn các cậu làm việc cho tôi!

Từng câu chữ rõ ràng thốt ra khiến Green tức giận đỏ gay mặt, tụi nó chỉ im lặng nhìn vào ánh mắt đầy tự mãn đối diện. Ông ta nói điều đó cứ như một việc hiển nhiên mà ai cũng biết, làm như tụi nó vốn dĩ phải thuộc về “S” vậy. Thật nực cười! Vì đúng là nó đang có ý định đó.....

- Chúng tôi sẽ được gì?

Tên trợ lý đứng phía sau ông ta đặt tập hồ sơ lên tay 1 chân sai vật để đem đến chỗ nó. Tụi nó cùng hóng lại xem. Nó đọc lướt qua bản hợp đồng đã có một bên chữ kí, cứ như thể đối phương nhất định sẽ kí vào. Đúng là tự mãn. Ông ta có bao giờ suy nghĩ rằng sẽ có ngày mình bị lật đổ như đã từng lật

đổ ông trùm trước đây không nhỉ? Nếu có, chắc hẳn ông ta đã không tự ý làm tất cả những điều như trên người tụi nó thế này. Nó kìm lại cơn tức giận khi thấy những điều khoản trong hợp đồng chỉ toàn những điều có lợi cho ông ta và “S” mà không đề cập đến lợi ích của tụi nó, cố gắng nói với Trần gia bằng 1 giọng tử tế:

- Tôi nghĩ chúng tôi có quyền được hưởng hoa hồng khi làm thành công nhiệm vụ và được sử dụng dữ liệu của tổ chức cũng như có quyền chỉ huy những anh em của mình khi gia nhập vào S. Ngoài ra tôi đồng ý với tất cả điều kiện trong này.

Cả hội cùng nhìn ông ta với con mắt của những kẻ cầm chắc thời thế trong tay. Ông ta nghĩ mình còn đủ trẻ, đủ thông minh để dắt mũi tụi nó ư? Nó khẽ nhếch mép 1 cái nhìn khuôn mặt đang biến sắc đen và đôi lông mày đang nhíu lại của ông ta. Từng lạnh lùng lên tiếng:

- Có lẽ điều này hoàn toàn có thể chấp nhận được. Chúng ta sẽ có 1 bản hợp đồng mới chứ?

Trần gia khá tức giận khi bị Tùng mớm lời trước, đôi mày khẽ rung lên. Nhưng gác lại những điều đó, ông ta chợt nhoẻn cười, hất mặt cho chân tay đem bản hợp đồng đi soạn lại. Tụi nó cùng mỉm cười lại:

- Rất mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!

Trần Khương nhìn vào đám trẻ con đang ngồi trước mặt, cảm thấy thích thú. Chúng quả đúng như lời đồn đại, không hề hành động quá khích như những kẻ vô lại chỉ biết dùng vũ lực. Chúng là những hạt giống tốt với thái độ nhã nhặn và che dấu cảm xúc giỏi, biết đặt lợi ích của tổ chức lên trên lòng tự kiêu cá nhân để đàm phán với đối phương, ngay cả khi bị gây áp lực và bị đụng chạm đến tự ái.

Kế hoạch “tự mãn” của ông cũng khá thành công đấy chứ!?

Trong lúc đó, Kỳ ở bệnh viện đã được cấp cứu và rửa ruột, đang ngồi trong phòng bệnh gọi tên nó âm ỉ:

- Vũ Hoàng Minh!! Mấy người nói cho tôi biết cậu ta đang chết ở xó nào? Mau lôi cậu ta ra đây, tôi có chuyện cần hỏi!

Trần Duy vuốt mặt bó tay với thằng em:

- Sao em không nghỉ ngơi nhỉ? Còn thừa hơi đến thế sao?

- MẶC KỆ TÔI! ANH TÌM CẬU TA ĐẾN ĐÂY NGAY ĐI!!

- Ngủ đi, biết đâu cậu sẽ thấy cậu ta trong mơ đấy!

Angus bực mình nói rồi bỏ về, mọi người cũng tản ra về, không thêm lo cho cậu nữa, chỉ có Quốc Huy là phải ở lại. Trần Duy đưa Tiêu Dương về rồi “về nhà”. Nếu cậu không nhầm thì hôm nay ông ta đang có mặt ở đó. Người mà cậu gọi là “cha”....

Trần Duy đưa Tiêu Dương về rồi “về nhà”. Nếu cậu không nhầm thì hôm nay ông ta đang có mặt ở đó. Người mà cậu gọi là “cha”.....

Nó hài lòng nhìn bản hợp đồng mới vừa được soạn xong, chuyển tay ọi người xem rồi nói với cả nhóm:

- Các bạn, từ nay, Dark Moon sẽ là hội nằm dưới sự bảo lãnh của S. Mọi hoạt động hầu như không có gì thay đổi, chỉ có điều nếu được tổ chức giao nhiệm vụ, chúng ta phải làm hết sức để hoàn thành và tuyệt đối trung thành. Trần gia đây sẽ chiếu cố chúng ta.

Nó quay sang mỉm cười với ông ta và được đáp lại bằng nụ cười không kém phần..... dối trá. Sau khi kí vào hợp đồng, mỗi bên được giữ một bản. Đúng lúc tờ hợp đồng đang được trao đến tay nó thì.....

- Các người..... đang làm gì thế này?

Nó quay ra phía cửa, Trần Duy đang đứng ngạc nhiên, hết nhìn nó, nhìn tờ hợp đồng trên tay nó rồi quay sang nhìn Trần gia. Tụi nó cũng khá bất ngờ vì cậu ta xuất hiện ở đây. Nó hỏi:

- Sao cậu đến được đây?

- Đây..... là “nhà” của tôi.

Cả bọn cùng há hốc miệng nhìn cậu ta. Nó quay sang Trần gia lấp bắp:

- Vậy.... vậy.....

Trần gia mỉm cười:

- Ta chính là....

- ÔNG NỘI! Ha ha, hóa ra là người quen cả. Hóa ra Trần gia đây lại là ông của phó tướng trong Dark Moon.....

Trần Duy khẽ chỉ tay về phía Trần gia:

- Đó..... là ba tôi!

Nó cứng đờ họng, quay sang Tùng:

- Cậu mới mua chiếc áo này hả? Trông cũng được đấy, mua ở đâu thế, chỉ tôi đi.

Trần Duy và cả nhóm muốn ngất vì nó. Trần gia thì bật cười:

- Ha ha ha!!! Có gì đâu, mãi năm 38 tuổi ta mới có thằng con trời đánh này mà! Đã bảo đừng làm gì để gây scandal khi làm người mẫu rồi mà không chịu nghe, lại thành lập hội lăng nhăng để bị người ta quy phục. Thật mất mặt quá!

- Ồ, xin Trần gia đừng nói vậy.....

- Không sao, đó là sự thật mà. Nhưng nó bị đánh bại bởi cậu và Dark Moon thì hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Mong cậu chỉ bảo nhiều cho nó.

Ông ta cười hiền khiến nó, Tùng và 5 người còn lại cảm thấy dễ chịu hơn. Duy lại gần, cầm tờ hợp đồng trên tay nó rồi ngồi xuống bàn, thản nhiên cầm 1 quả táo vừa cắn vừa đọc:

- Ba cũng cho phép con tham gia cơ à?

Ông ta vẫn giữ nụ cười trên môi, hỏi lại:

- Vậy bây giờ con định rút?

Duy nhún vai:

- Tất nhiên là không! Chỉ có điều làm con phải giấu suốt thời gian qua. Ai ngờ ba đã theo dõi từ lúc nào!

Cậu cười khẩy 1 cái, cắn miếng táo rõ to. Ông Trần vui vẻ:

- Nếu con muốn thì rút ngay đi còn kịp. Ta sẽ không giữ con đâu. Bây giờ con là cấp dưới của ta rồi đấy.

Duy hừ 1 cái rồi quay đi. Tụi nó chóng mặt nhìn 2 cha con nhà đó nói, hiểu sơ sơ quan hệ của cả 2 không được tốt lắm. Nó cười cười quay sang hỏi Duy:

- À, Hoàng Kỳ thế nào rồi? Hấn đỡ nhiều chưa?

Duy giật mình liếc sang phía ba mình, lo sợ rồi quay lại dùng nét mặt ra hiệu cho nó đừng nói gì nữa. Nhưng ông Trần cũng đã nghe thấy những gì cần nghe. Ánh mắt ông ta tối sầm lại 1 chút rồi khẽ mỉm cười với tụi nó:

- Rất vui vì chúng ta hợp tác với nhau. Bây giờ tôi có chút chuyện, hẹn gặp các cô cậu vào lần sau.

Tụi nó hiểu ý, đứng lên chào rồi ra về. Ông Trần đợi Duy ra tiền tụi nó quay vào:

- Đi thì đi, nhớ đừng làm gì để lại hậu quả tồi tệ là được.

Duy tươi cười:

- Con đâu phải trẻ con!

- Và ta đã dặn là đừng có chơi với thằng đó nữa. Chơi với bọn yếu đuối thì con cũng sẽ trở nên yếu đuối thôi!

Duy chột tắt nụ cười:

- Kỳ không phải là đứa yếu đuối. Và ba nghĩ là con không yếu đuối ư?

Ông Trần im lặng bước lên cầu thang. Đột ngột dừng lại, ông ta quay sang hỏi Duy:

- Biết tại sao ta muốn con làm người mẫu không?

- ...

- Vì con là đứa càng cấm càng cố làm. Không cho con tham gia vào giới giang hồ thì con càng tham gia. Mục đích của ta chỉ là muốn con tự nguyện dấn thân vào con đường mà ta ép con không được vào thôi.

Duy siết chặt tay. Hóa ra ông ta chỉ muốn đánh lừa cậu rằng ông ta muốn cậu làm người mẫu và cấm cậu đánh nhau hay tham gia vào chuyện của giới xã hội đen. Còn thực sự thì ông ta biết, cậu sẽ chẳng ưa gì cái nghề người mẫu ấy, mà sẽ giấu cha mình để làm 1 tên xã hội đen. Đó mới là mục đích của ông ta. Cậu thực chất cũng chỉ như 1 con rối bị xoay trong tay ông ta mà cứ ngỡ là mình có thể tự di chuyển được. Ông ta quả là quá thâm độc.....

Ông Trần định tiếp tục bước lên cầu thang thì Duy nói:

- Tại sao ba nghĩ con sẽ làm như thế?

Ông ta quay lại, nhìn thẳng vào mắt cậu:

- Vì con quá giống ta.

- Không! Giữa tôi và ông, ngoài huyết thống ra chẳng có cái gì giống nhau hết! Mà ông cũng đâu coi huyết thống của mình ra gì chứ, em tôi có tội tình gì? Ông nói đi? Anh em tôi có tội tình gì mà phải ly cách nhau, chịu cảnh đứa không cha, đứa không mẹ trong khi 2 người còn đang sống sờ sờ thế này? Hả? Ông nói đi, mau nói đi!!!

Ông Trần im lặng nhìn đứa con của mình gào lên trong giận dữ và đau khổ. Ông chỉ buông đúng 1 câu rồi tiếp tục cất bước:

- Tàn nhẫn. Con giống ta ở sự tàn nhẫn. Rồi con sẽ thấy thôi!

Duy nhìn theo cái dáng người to lớn của cha, tức giận gạt hết đồ trên bàn xuống, đá ghế lộn xộn và ngồi phịch xuống thở. Giống ư? Tàn nhẫn..... ba cậu quá tàn nhẫn, và..... chính cậu cũng vậy. Nó đã ăn sâu vào dòng máu đang chảy cuộn trong con người cậu rồi. Cậu chưa bao giờ nương tay cho 1 kẻ nào kể cả khi hắn đã nằm giã giụa dưới đất. Cậu luôn tìm mọi thủ đoạn để đạt được điều mình muốn. Cậu sẵn sàng cướp đi thứ mà người khác yêu quý nhất. Cậu lạnh lùng và thích thú khi nhìn kẻ khác đau khổ..... Lẽ ra cậu nên nhận ra từ đầu rằng..... cậu vốn dĩ sinh ra để làm..... 1 con quỷ!

Ánh mắt Duy trở nên tàn bạo, đỏ rực lên..... hai tay cậu siết mạnh và hai hàm răng nghiến vào nhau ken két. Nếu cậu vốn tàn nhẫn, thì cậu không cần phải giúp bất cứ ai. Cậu sẽ không để ột kẻ nào khác ngoài chính mình được đứng trên à cười nhạo những kẻ bại trận. Cả ông ta cũng thế.....

Trần gia đứng trên lầu, nhìn theo dáng cậu con đang ra khỏi nhà. Cậu lên mô tô và phóng vut đi. Ông Trần lặng lẽ..... mỉm cười.....

Tụi nó rủ nhau đi liên hoan 1 chiều để chúc mừng cho việc gia nhập tổ chức mafia lớn nhất nước. Dark Moon bây giờ như hổ thêm cánh, trở nên vững mạnh hơn bao giờ hết. Tùng kéo tụi nó đến 1 bar do anh mình quản lí để nhậu. Nó vui vẻ nâng cốc bia lên:

- ZÔ!!

Cả 7 đứa cười nói và uống liên tục. Tùng quên mất, không để ý nó có 1 chút mà nó đã cầm chai whisky của Yellow lên..... tu ừng ực. Mọi người xung quanh không biết nên cứ cổ vũ nhiệt tình. Brown cũng đang bị Blue và Green ép uống nên chưa nói chuyện được với nó. Nó đặt chai Whisky xuống, quay sang thì Tùng đang tán gẫu với mấy em xinh xinh, Yellow thì vừa cầm ly rượu vừa nói linh tinh chen vào để chọc phá Tùng. Blue và Green đã lên nhảy. Nó nắc 1 cái, đang định lên theo thì bị giật tay lại. Nó quát:

- Làm gì thế....hic... hả? Buông ra!

Brown nhìn nó vừa nắc vừa nói, hơi khó chịu 1 chút, cậu kéo nó ra ngoài:

- Đi theo tôi!

Nó giật tay lại:

- Tránh ra, buông tôi.... hic... ra!

Nhưng Brown cứ kéo nó đi phăng phăng. Mọi người thì vẫn không hề hay biết....

34. Chương 34

Brown nhìn nó vừa nắc vừa nói, hơi khó chịu 1 chút, cậu kéo nó ra ngoài:

- Đi theo tôi!

Nó giật tay lại:

- Tránh ra, buông tôi.... hic... ra!

Nhưng Brown cứ kéo nó đi phăng phăng. Mọi người thì vẫn không hề hay biết.....

Ra đến cửa, cậu nói lỏng tay và nó giật ra được:

- Cậu điên à? Tự dưng kéo tôi đi, đau hết cả tay rồi đây này! Bắt đền đi!

Brown nhìn nó, nói:

- Cậu say rồi! Để tôi đưa cậu về!

Nó vùng ra khi cậu chuẩn bị tóm lấy cổ tay mình, gất:

- Làm gì vậy hả? Tôi không thích! Tránh ra đi!

- Cậu say rồi! Bây giờ cậu không phải là Red, mà là Vũ Hoàng Minh, bạn gái tôi. Đừng làm những điều không dành cho con gái như thế.

Nó bực mình lấy tay đẩy vào người cậu, hất mặt hỏi:

- Nói gì hả? Cái gì mà chỉ dành cho con trai chứ? Tôi say bao giờ? Cậu mới là người..... hic.... say ấy!

Cậu lắc đầu chán nản, kéo nó đi nhưng nó giãy giụa:

- BỎ RA! Tôi không về! Tôi muốn đi chơi, tôi muốn uống, tôi muốn say, tôi muốn quên hết bọn đàn ông các người, tôi muốn quên hết..... Hức....

Nước mắt nó giàn giụa. Lần nào cũng thế, cứ uống say là nhảy nhót điên cuồng 1 lúc rồi lăn ra khóc. Brown bối rối không biết làm gì, kéo nó vào lòng:

- Ngoan nào..... ma quỷ thích bắt những người hay khóc lắm đấy!

Nó đột ngột ngẩng mặt lên, mở to đôi mắt nhìn cậu:

- Kỳ Anh!

Cảm xúc trong nó như vỡ òa. Kỳ Anh cũng đã từng nói với nó như thế. Nói những câu ân cần, làm những điều ý nghĩa để giờ đây nó phải nhớ lại trong nỗi đau và nỗi nhớ anh da diết. Đã lâu lắm rồi, Kỳ Anh, đã lâu lắm rồi nó không được ôm siết trong vòng tay anh, không được nghe anh nói, không được cùng anh vui đùa, không được trêu chọc anh..... Lâu lắm rồi, chưa chạm vào bờ môi kia..... Liệu đó có phải là vị ngọt hay không, nó cũng chẳng còn nhớ chính xác nữa.....

Brown hơi nhúm mày khó hiểu khi thấy nó gọi tên 1 người cậu chưa nghe bao giờ rồi nhìn sâu vào từng đường nét trên khuôn mặt cậu và lúc này, cậu hoàn toàn hóa đá..... Bởi nó đang đặt lên môi cậu 1 nụ hôn tràn đầy yêu thương! Cậu không thể cảm nhận được gì nữa ngoài tiếng thành thịch của con tim đang rộn rã trong lồng ngực và làn môi ấm áp, mịn màng của nó. Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận được sự ngọt ngào và đáp trả lại nó. Nước mắt nó vẫn đang rơi.....

- Nhanh lên nào, đi chơi 1 hôm cho vui chứ. Ở nhà mãi không thấy chán à?

Angus bị 1 đám bạn lôi ra khỏi xe ô tô và kéo vào quán bar, hấn khó chịu:

- Lần sau đừng có rủ tôi đi đâu đấy.

Chợt cả đám đứng sững lại, hấn ngóc đầu lên xem thì đứng như chết trân tại chỗ. Nó.... nó đang làm cái gì với ai thế kia?

Đám bạn của hấn cười nói 1 chút rồi bỏ vào trong:

- Thôi kệ đi chúng mày, chưa thấy gay bao giờ à?

Chỉ còn Angus đứng lại, nhìn nó đang ôm hôn 1 thằng con trai lạ, nước mắt giàn giụa.... Hấn thấy khó chịu nơi lồng ngực như có gì bóp nghẹt lấy. Cảm giác khó chịu này là gì đây? Nó là gay ư?

Một người bạn của hấn ra kéo hấn vào:

- Đúng đó làm gì thế, vào nhanh lên nào!

Brown buông nó ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó và đưa nó ra xe, trong lòng thoáng vui mừng vì giờ cậu nói gì nó cũng nghe răm rắp. Nó mỉm cười ngả đầu lên vai cậu và thiếp đi, miệng còn lẩm bảm:

- Kỳ Anh..... em yêu anh.....

Brown thấy lòng mình dậy sóng, nộ khí tăng vọt. Kỳ Anh là ai? Nó có người yêu sao? Tại sao cậu chưa từng thấy hay nghe đến? Tại sao nó lại nhìn cậu tha thiết mà gọi tên hấn? Tại sao nó có thể hôn cậu rồi nói yêu hấn? Dù biết là nó đang say nhưng trong lòng cậu không ngừng xuất hiện những câu hỏi khiến cậu phát điên lên. Đập mạnh tay vào vô lăng, cậu liếc nhìn khuôn mặt nó đang ngủ, vừa yêu vừa giận.....

Cậu yêu nó vì cái gì nhỉ? Vì lần đầu tiên gặp nó - Hoàng Minh, cậu đã thấy ấn tượng bởi sự mạnh mẽ và quyết đoán trong cách hành xử của nó khi đánh nhau với 1 thằng to con gập mấy lần mình nhưng lại vò

đầu bứt tóc nói với 1 cô gái là: “Tôi đã nói rồi, tôi là con gái!”. Hay là lần nó gặp cậu với thân phận Red, nó đã không ngần ngại đưa tay ra bắt và nói: “Làm tướng của tôi nhé!”. Lúc đó cậu đã không bắt tay nó, bởi cậu biết nó là con gái và cảm thấy ngại. Nhưng ánh mắt cậu lúc đó vô cảm nhìn tay nó rồi lại nhìn nó, cứ để cho nó giơ tay ra như vậy còn mình thì im lặng cho tay vào túi quần khiến nó bị què một mẻ. Chắc vì thế mà nó khá khó chịu với cậu trong suốt thời gian cậu gia nhập hội. Và những lần nó cười, những lần nó thả mình vào cơn lốc tốc độ, khuôn mặt đắc thắng của nó, trái tim ấm áp của nó, lòng trắc ẩn trong nó.....

Tất cả những thứ làm nên nó..... cậu đều đã yêu cả rồi. Bởi vì..... cậu yêu nó!

Nhìn khuôn mặt nó ngủ ngoan và hiền lành thế này, cậu lại càng yêu nó hơn.....

Angus ngồi 1 góc trong quán bar, rót rượu uống. Xưa tới nay hắn rất hiếm uống rượu, uống ở những nơi thế này lại càng không. Mấy đứa bạn của hắn thấy lạ nhưng không dám hỏi. Bởi khuôn mặt lúc này của hắn đang hiện lên dòng chữ: “Muốn sống thì đừng có đụng vào!”

Hắn không ý thức được rằng mình đang uống rượu. Bởi lúc này hắn đang suy nghĩ về nó. Nó là gay..... Tại sao hắn lại thấy ghê tởm với điều đó trong khi hắn không hề có định kiến với dân gay? Và nó có là gì cũng đâu ảnh hưởng đến hắn, tại sao trong lòng hắn cứ trào dâng những cảm giác lạ? Lúc nhìn thấy nó đang hôn tên kia, hắn đã có 1 suy nghĩ thoáng qua là..... chạy đến đâm cho tên đó 1 phát. ngay cả bây giờ, cảm giác lạ kì đó vẫn còn đeo bám hắn. Cứ thấy khó chịu, tức giận..... mà tại sao lại phải như thế mới là điều làm hắn bức nhất.

Hắn với nó đâu có là gì mà hắn lại bức đến thế này..... Mà không, nó đang là “bạn gái” “của” hắn cơ mà? Đúng vậy, tại sao hắn không nghĩ đơn giản như thế ngay từ đầu nhỉ? Nó làm “bạn gái” hắn

mà lại đi hôn 1 thằng con trai trước mặt hắn, không tức sao được chứ. Hắn mỉm cười tự thưởng ình 1 ly rượu nữa. Thảm vui vì giải quyết được thắc mắc trong lòng.

Mấy người bạn của hắn thấy hắn ngồi đăm chiêu suy nghĩ rồi tự cười 1 mình thì lăm lét nhìn nhau, nghĩ hắn..... bị chập ở đâu đó!

Hắn đột ngột tối sầm mặt lại khiến họ giật thót mình. Đang cười rồi lại sa sầm mặt mà thế là sao?

Lúc đó, hắn chợt nghĩ đến chuyện nó đang làm “bạn gái” mình. Trong khi nó là một thằng gay. Vậy thì hắn phải làm sao? Chẳng lẽ cứ coi như không biết? Lỡ..... nó yêu hắn thì sao!

Hắn chợt cười tự mãn khi nghĩ đến cảnh nó quy lụy cầu xin tình yêu của hắn còn hắn thì khoanh tay lắc đầu. Hắn sẽ nói “Never.” và đá bay nó cho thỏa cơn giận bao lâu nay hắn phải chịu vì nó. Nghĩ đến đó, hắn cười phá lên.

Bọn bạn của hắn tự đứng ngả nhào khỏi ghế cả loạt. Hắn bị như vậy từ bao giờ thế?

Tùng bị Yellow phá, không của được em nào thì quay sang kiếm nó làm người thế thân để Yellow đỡ rảnh quá mà đi phá rồi. Nhưng nó và Brown đã biến mất từ bao giờ. Cậu lo lắng hỏi Blue và Green thì Blue nói:

- Vừa nãy thấy Brown kéo đại ca đi rồi. À mà đại ca hành động kì lạ lắm.

Tùng lo lắng:

- Là sao? Cậu nói rõ đi?

Blue ra vẻ suy nghĩ thì Green chen vào:

- Đại ca vừa vùng ra vừa nói rất nhiều, còn cả nấc nữa, cứ như là người say ấy, ha ha.....

Blue cũng cười:

- Đúng vậy, nhưng tửu lượng của đại ca siêu vô đối mà, làm gì có chuyện say được chứ.....

Yellow kê nâng ly rượu lên miệng nhìn Tùng đang ngán ngẩm nói:

- Cậu ta cứ uống bia và Whisky là say!

- HẢ???

Yellow suýt sặc, nhìn Tùng để chắc chắn lại:

- Thật à?

Tùng vuốt mặt đau khổ:

- Và khi say cậu ta thường rất quái. Không biết Brown đưa đi rồi có sao không.....

Cả 4 lo lắng nhìn nhau:

- White cũng biến mất!

Yellow ngó nghiêng xung quanh:

- Ủm, cậu ta mất tích từ đầu buổi, uống được vài chén là chạy đâu mất tiêu.

- Thôi mặc kệ cậu ta đi. Kệ cả đại ca luôn. Red của Dark Moon thì có gì phải sợ chứ!

Tùng cười nhả nhỏ. Đúng là Red bình thường sẽ chẳng sao, đằng này lại là Red đang say, không biết Brown có ổn không.....

Brown đang lái xe vào con đường cao tốc để đưa nó về thì nó chợt trở mình. Cậu khê liếc mắt sang nhìn thì giật nảy mình, tay lái chệch choạng. Chiếc xe lao đảo 1 lát mới đi bình thường được. Cậu thở dốc nhìn nó với khuôn mặt lo lắng.....

Nó làm sao thế nhỉ?

Brown đang lái xe vào con đường cao tốc để đưa nó về thì nó chợt trở mình. Cậu khê liếc mắt sang nhìn thì giật nảy mình, tay lái chệch choạng. Chiếc xe lao đảo 1 lát mới đi bình thường được. Cậu thở dốc nhìn nó với khuôn mặt lo lắng.....

Tùng nhớ lại lần trước khi nó say và cậu phải đưa nó về nhà. Nó ngủ được một lát là mở tròng mắt ra nhìn mọi thứ với tia lửa căm hận.....

Brown vừa có chút sợ hãi vừa lo lắng khi thấy nó cứ nhìn mình chăm chăm bằng con mắt ấy. Con mắt của sự tức giận vô cùng và căm hận đến tận xương tủy. Mắt nó mở to tròn, không chớp lấy 1 lần, lòng trắng như sáng lên, nuốt chửng lấy con ngươi khiến người nhìn vào đó như bị thôi miên và ám ảnh. Cậu đã từng thấy con mắt này ở đâu nhỉ? Phải rồi, đó là trong 1 bộ phim kinh dị về cái chết oan ức của 1 cô gái. Sau khi chết, cô ta hiện về ám ảnh những kẻ đã giết mình và hành hạ họ đến chết. Đoạn ghê rợn nhất chính là một trong số những kẻ giết cô ta bị ám ảnh, liên tục nghe thấy tiếng cười vang và nhìn thấy khuôn mặt ghê rợn của cô ta bay xung quanh phòng với đôi mắt to tròn, đầy lòng trắng..... giống như mắt của nó lúc này.

Cậu cố gắng lấy lại bình tĩnh, hỏi nó:

- Cậu.... làm sao thế?

Tùng vẫn còn thấy ghê người khi cậu hỏi nó câu đó: “Mày bị cái gì vậy?” Nó đã vùng lên như lên cơn đại, giờ 1 cú đâm vào người cậu khiến cậu giật nảy mình, tránh vội....

Brown không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Nó tự dưng chồm lên đâm vào mặt cậu khiến cậu phải tránh vội và bị mất tay lái. Đôi mắt nó ngày một dữ tợn, tung những cú đâm và lao vào người cậu khiến cậu phải vội ra khỏi xe. Nhưng chiếc dây an toàn chết tiệt không để cho cậu ra khỏi đó, gỡ mãi không được, cậu đành phải quay sang chiến đấu với nó trong tư thế bị dây an toàn thắt vào ghế. Nó cũng bị sợi dây trên ghế mình giữ lại, nhưng vẫn đủ gần để quơ tay cào cấu vào người cậu.

Hôm đó Tùng đã phải dùng hết sức để chiến đấu với con dã thú trong nó. Đây có lẽ là do cơ thể nó bị kích thích bởi rượu và bia nên trở nên bất thường, không kiểm soát được. Mà bình thường nó cũng đã không bình thường rồi ấy chứ. Tùng đã cố gắng đánh lạc hướng rồi khóa tay nó lại và chặt vào sau gáy cho nó ngất đi, đợi nó tỉnh rượu. May là sau đó nó không nhớ gì, nếu không chắc là cậu khó yên với nó quá.

Nhưng Brown lại không làm được như Tùng. Cậu cứ giơ tay ra rồi lại bối rối rút lại, sợ làm nó đau. Nếu là người khác thì sẽ chẳng sao, nhưng đó là người cậu yêu, làm sao có thể? Nhưng để nó như thế này cậu còn đau lòng hơn, chỉ bằng.....

Brown túm được tay nó, nhanh chóng đặt lên môi nó một nụ hôn để làm nó dịu lại. Khi nó dần có lại ý thức, cậu khẽ thì thầm vào tai nó:

- Anh... yêu em!

Mắt nó sáng lên đầy ngỡ ngàng nhưng vội nhắm lại ngay, giả vờ ngủ. Brown có hơi tiếc vì nghĩ nó không nghe được những gì cậu nói nhưng cũng đành đặt nó ngồi ngay ngắn, đưa nó về....

Hoàng Kỳ lúc này đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng trong vắt soi rọi bên ngoài, lọt qua cửa sổ và tràn vào căn phòng. Cậu không biết mình nên làm sao nữa. Đã quyết định như thế rồi, sẽ yêu nó, hết mình, trong 1 tháng tới. Rồi cậu sẽ quên nó, mãi mãi..... Nhưng khi thấy nó đi cùng Angus, trong lòng cậu còn cào khó chịu, vừa giận nó vừa căm ghét tên Angus. Cậu có suy nghĩ rằng..... nó “phải” là của riêng cậu!

Nhưng nó và cậu..... 2 thế giới! Cậu có gì để đảm bảo cho nó 1 hạnh phúc trọn vẹn? Cậu sẽ yêu nó bằng cả trái tim, sẵn sàng hi sinh mạng sống này để nó hạnh phúc..... Nhưng, cậu không thể dập tắt dư luận. Nếu cậu và nó có thể bên nhau thì cũng không thể tránh khỏi lời bàn ra tán vào. Cậu có thể chịu đựng được hết, nhưng liệu nó có thể vui vẻ mãi không? Và trên hết..... Nó có yêu cậu không?

Kỳ bật cười khi nghĩ đến câu hỏi ngỡ ngàng ấy. Nó làm sao có thể yêu cậu chứ? Tất cả cũng chỉ do cậu ảo tưởng mà thôi. Nó là 1 thằng đàn ông, là 1 thằng đàn ông bình thường, cậu không muốn mà cũng không thể để nó bị thế gian này kì thị. Chỉ mình cậu thôi, vậy là quá đủ. Nó cần 1 cuộc sống bình thường.....

Thở dài để trút những suy nghĩ và tâm trạng rối bời lúc này, cậu nhìn ánh trăng đang rọi dưới nền nhà, thầm nghĩ đến những điều hạnh phúc nhỏ nhoi đã từng có với nó. Thế là đã qua mất 1 ngày rồi.....

.....

Angus cứ nghĩ mình sẽ chẳng sao cả. Hắn vẫn bình thản uống rượu cho tới khi..... bạn của mình say hết. Hắn chưa từng uống nhiều thế này, nên giờ mới biết hóa ra tửu lượng của mình rất khá, khá đến nỗi muốn say mà chẳng say được. Cứ tỉnh như sáo, và không ngừng nghĩ về nó. Hắn thật sự bối rối vì không hiểu nổi tâm trạng của mình khi nghĩ đến cảnh nó hôn “người khác”. Đôi môi đó, đôi môi ấm áp và mềm mại, hắn đã từng chạm vào. Nhưng lúc đó hắn rất ghét nó nên mọi cảm xúc đều bị gạt hết sang 1 bên. Tuy bây giờ cũng..... ghét, nhưng hắn đã nhớ lại cảm giác khi chạm vào đôi môi đó. Và hắn không muốn có bất - cứ - một - ai - ngoài - hắn được phép hôn nó. Có lẽ là..... hắn muốn độc chiếm nó.

Khi người ra thích thứ gì, thường là sẽ có ý muốn “sở hữu” và “độc chiếm” thứ đó. Hắn đang có suy nghĩ rằng, nó giống như 1 thứ đồ chơi mà hắn thích, nên hắn mới muốn độc chiếm. Hắn tạm thời tin vào điều đó dù hắn đủ thông minh để nhận ra rằng, trái tim hắn đang đập những nhịp..... bất ổn vì nó.

Không biết từ bao giờ, nó đã ngốn hết thời gian của hắn, luôn khiến hắn phải bận mình và không lúc nào không nghĩ đến nó. Nó làm cuộc sống của hắn đảo lộn lên, mang những điều mới mẻ vào trong chuỗi ngày chán ngán lặp đi lặp lại. Nó thắp lên ngọn lửa niềm tin đã sắp tàn lụi trong hắn, thổi bùng lên niềm say mê với nghề và sự sáng tạo cho hắn khi cố gắng vượt qua hắn. Nó vô tình nhắc cho hắn nhớ lại những điều hắn đã đánh mất khi quá mệt mỏi với hiện tại. Nó cũng đã làm hắn quên đi..... sự tồn tại của một con người đã làm hắn đau khổ..... Thời gian qua hắn gần như quên hẳn người đó. Có lẽ cũng đến lúc thay thế 1 người khác vào vị trí đó rồi, vị trí quan trọng nhất trong tim hắn.....

Bất chợt, hắn nghĩ đến khuôn mặt cau có của nó..... và tự mỉm cười.....

35. Chương 35

Nó bận rộn suốt mấy tuần với biết bao nhiêu việc phải làm: chụp hình với nhóm, trình diễn thời trang cho 1 số chương trình, giao lưu với fan,... Chỉ thi thoảng nó mới đến gặp hội thằng Tùng được. Đã thế, 3 tên trời đánh kia lại còn luân phiên đòi đưa nó đi chơi nữa. Nó đành phải sắp xếp cố định ồi tên 2 buổi trên tuần và..... “cố gắng” làm 1 “bạn gái” tốt!

Còn 1 buổi chiều thứ 4 duy nhất, nó nằm lẩn ở nhà để ngủ. Chỉ còn mấy ngày cuối nữa là thoát khỏi kiếp con ruồi. 3 tên đó dạo này khá khác lạ. Brown thì chăm chỉ “tặng” nó một bó hoa hồng mỗi sáng và lúc

nào cũng để hoa trước cửa theo cách..... treo ngược bó hoa rồi biến mất. Nếu không có tấm thiệp với dòng chữ: “Nice day” và chữ kí hình mặt người vô cảm thì chắc nó chẳng nhận ra chủ nhân của bó hoa đó. Dù Hoàng Kỳ và Angus vẫn cãi nhau đốp chát với nó mỗi ngày và 2 tên cũng gây sự với nhau, nhưng lúc nó cần gì hoặc muốn ăn gì, cả 2 đều dùng cách này hay cách khác để đưa cho nó. Đúng là lạ kì.....

Nhưng có lẽ lạ nhất là Hoàng Anh. Không hiểu sao gần đây tâm trạng anh khá bất ổn, hay cáu gắt, hay giận, hay bắt lỗi nó. Lúc đầu nó nghĩ là do cãi nhau với Uyên Uyên. Nhưng cãi gì mà như cơm bữa thế này được? Uyên Uyên lại không phải dạng khó chiều đến thế. Nó đành dành chút thời gian ít ỏi của mình để đi tìm cô nàng nói chuyện. Chứ không thì nó và Hoàng Anh sẽ xảy ra chiến tranh mất.....

Nó hẹn Uyên Uyên đến công viên và vác theo chiếc ván trượt thân yêu. Lâu lắm rồi nó không được trượt ván. Mà hình như cứ mỗi lần cầm đến chiếc ván trượt là lại phải “động chân động tay” ấy. Như lúc này đây, nó không thể đứng yên được trước cảnh kia...

Nó hẹn Uyên Uyên đến công viên và vác theo chiếc ván trượt thân yêu. Lâu lắm rồi nó không được trượt ván. Mà hình như cứ mỗi lần cầm đến chiếc ván trượt là lại phải “động chân động tay” ấy. Như lúc này đây, nó không thể đứng yên được trước cảnh kia.....

Uyên Uyên đang bị 3 thằng du côn vây lại trêu chọc ở bờ hồ, khuôn mặt cô nàng rất khó chịu, cứ im lặng gặt tay bọn chúng ra. Nó đang định lao tới dúi tóc bạt tai cho chúng xuống hồ uống nước vì dám đụng đến “chị dâu tương lai” của nó, nhưng thế này.... có lẽ hay hơn!

Nó rút điện thoại ra chụp cảnh đó và gửi cho Hoàng Anh cùng lời nhắn: “Công viên gần nhà, nhanh lên”. Rồi nó im lặng đứng quan sát từ xa, chỉ phờng khi 3 tên khốn kia dám đụng vào Uyên Uyên. Quả nhiên chưa đầy 5 phút sau, Hoàng Anh phóng 1 chiếc mô tô MTT Turbine bạc lao vút đến, băng qua bãi cỏ và đâm thẳng đến chỗ mấy thằng du côn kia. Bọn chúng nháo nhào tránh qua 1 bên. Nó mỉm cười ngồi xem kịch hay.

Hoàng Anh bước xuống xe, thở dốc hỏi Uyên Uyên:

- Em..... không sao chứ?

Uyên Uyên còn đang hơi sợ hãi và ngỡ ngàng, lắp bắp:

-...Kh... không.

Cô nàng ngạc nhiên cũng phải thôi. Đến nó còn ngạc nhiên khi nhìn thấy con xe này trong gara nhà mình nữa là. Nó có 1 chiếc màu đen, tự dưng một hôm vào gara lại thấy thêm chiếc xe bạc này. Hóa ra là Hoàng Anh mua. Nhưng anh hiếm khi dùng, chỉ hôm nào cần hoặc bức bối chuyện gì đó, cần giải tỏa mới lái ra. Hôm nay lại còn đánh nguyên chiếc quần soóc lửng và chiếc áo phông ở nhà nữa chứ, trông buồn cười và chẳng hợp với chiếc xe tí nào. Uyên Uyên chưa từng thấy 1 Hoàng Anh tốc độ như thế nên còn đang choáng. Và còn choáng hơn khi.....

3 tên kia quay lại quát:

- Thằng kia, mày làm gì thế hả?

- Mày có biết mày đang đụng đến ai không??

- Muốn chết có nhiều cách, đừng chọn cách đau đớn nhất!

Cả 3 thằng gặt gù đồng tình với câu nói đó. Nhưng.....

- Mày nói à?_ thằng thứ nhất.

- Không, tao tưởng thằng kia._ thằng thứ 2.

- Cái gì? Tao tưởng 2 đứa mày?

Cả 3 ngược lên nhìn, khuôn mặt bừng ra sữa của Hoàng Anh đột ngột đành lại, ánh mắt giận giữ và nắm tay siết chặt. Uyên Uyên hơi co người lại. Biểu hiện này..... cô chưa từng nhìn thấy ở anh. Anh gần từng chữ:

- Tụi mày vừa định làm gì bạn gái tao?

Uyên Uyên cảm thấy hơi đỏ mặt, nhìn dáng người mảnh khảnh của anh đang đứng chắn trước mình, tự dưng thấy anh to lớn lạ thường. Trái tim cô đập từng nhịp thình thịch. Cũng từng được anh bảo vệ nhưng sao cô chưa thấy cảm giác này bao giờ..... Đột nhiên muốn dựa vào vai anh và lắng nghe những câu chuyện cười ngốc nghếch anh kể..... Nhưng cô biết phải làm sao nhỉ.....

Bọn chúng tuy có hơi sợ hãi nhưng tự tin mình có 3 người, và anh trông gầy gò như con gái nên vẫn cố sĩ diện:

- Eo ơi sợ thế!

- Bạn gái mày xinh quá, cho tụi tao mượn một lát đi, lát tao trả.....

“BỘP”

Hoàng Anh tức giận đâm 1 cú mạnh khiến tên vừa nói ngã nhào xuống đất, một chiếc răng bên trái văng ra cùng máu và nước dãi. Hai tên kia vừa cuống vừa tức giận, lao vào đánh anh. Uyên Uyên sợ hãi bịt lấy miệng nhìn anh tránh những cú đâm của chúng 1 cách vụng về và bị đánh sượt qua không ít. Hoàng Anh không biết võ, chỉ học được ở nó vài chiêu, đủ để dùng khi gặp mấy tên biến thái nghĩ anh là con gái. Anh giỏi nhất là khoan..... chạy trốn. Nhưng trước đây anh chỉ cần giả vờ để đánh lạc hướng kẻ thù rồi vùng chạy, còn giờ đây anh không thể chạy được. Bởi người mà anh muốn bảo vệ còn đang sợ hãi đứng đó.... Dù có bị mấy tên này đánh chết hôm nay, anh cũng muốn bảo vệ cho cô tới cùng. Chỉ cần trong trái tim cô.... có anh, ở vị trí nào cũng được, nhưng có bóng hình anh. Để đừng bao giờ nhìn anh xa lạ, đừng bao giờ nói với anh những câu đau lòng.

Anh đánh ngã được một tên thì bị 2 tên còn lại xông vào đánh túi bụi. Đánh ngã được một tên nữa thì tên kia lại đứng dậy được, lao vào đánh tiếp. Mà sức Hoàng Anh có hạn, không đủ để đánh được cả 3 thằng nên bị chúng đánh tới tấp. Uyên Uyên bật khóc lao vào đỡ cho anh, bị chúng đạp 1 phát vào lưng. Hoàng Anh vội úp người mình lên người cô, gào lên:

- TAO SẼ GIẾT TẤT CẢ BỌN MÀY!!!

Nó chép miệng lắc đầu, lẩm bầm “Ai bảo ngày xưa ham chơi với bọn con gái, không chịu đi học võ.....” Nhưng thế này mới có chỗ cho nó xuất hiện chứ nhỉ?

Nó mỉm cười đạp chiếc ván lướt đi, trượt trên thành bồn hoa rồi nhảy 1 cái, đáp nhẹ nhàng xuống giữa 3 tên kia và Hoàng Anh. Hoàng Anh ngước lên, nhìn thấy nó, anh vội kéo Uyên Uyên ra. Bọn chúng thấy nó cao lớn thì có hơi chùng xuống 1 chút, nhưng vẫn nói cứng:

- Mày..... là đồng bọn của thằng ngu đó? Muốn sống thì đứng im đi để bọn tao xử lí nó. Nếu không.....

Hắn giơ ngón tay cái lên ngang cổ, gạch 1 cái để ám chỉ với nó: “Nếu không..... tao sẽ cắt cổ mày!”

Nhưng hắn dọa ai không dọa mà lại đi dọa nó. Nó ghét bị ai dọa lắm. Nên cách tốt nhất để không bị dọa là..... cho kẻ đó ngậm răng trộn máu luôn:

- Mày mới là thằng ngu!

Nó đâm bốp vào mặt tên vừa nói, hắn loạng choạng ngã xuống, 1 chiếc răng bên phải rớt xuống. Nó bật cười nhìn hắn méo máo giờ hàm răng bị mất mất hai chiếc ra, máu vẫn đang dính đầy miệng. Hai tên kia lao vào thì bị nó đạp ối tên một đạp và khuyến mãi thêm 2 đấm vào bụng. Bọn chúng sợ hãi bò lồm cồm dậy rồi kéo nhau chạy lùi về phía cổng công viên. Chắc từ nay chúng chẳng dám bén mảng đến đây nữa....

Nó hài lòng quay lại. Hoàng Anh đang hốt hoảng đỡ Uyên Uyên:

- UYÊN UYÊN!! Uyên Uyên!! Em làm sao thế?

Nó vội đến đỡ cô nàng nhưng Hoàng Anh đã bế xốc cô lên, bảo nó:

- TAXI! Gọi taxi nhanh!!

Nó làm theo 1 cách máy móc trong khi Uyên Uyên cứ ôm lấy ngực mà nói ngắt quãng:

- Em.... không..... sao!

Cô với tay về phía chiếc túi đang nằm rớt trên nền gạch. Nó chạy lại, chợt nhớ ra trong túi của cô..... Nó lục tung chiếc túi, quả nhiên tìm được 1 lọ thuốc, liền vội vàng đưa cho cô uống.

Hoàng Anh vừa lo lắng vừa luống cuống, bế cô vội vàng chạy ra đường lớn để đón taxi. Nó khoác ba lô lên vai rồi nhảy lên chiếc MTT và phóng theo, trong đầu đang sắp xếp lại trí nhớ về lọ thuốc vừa này..... Đó..... là thuốc gì nhỉ?

Hoàng Anh lo lắng ngồi trước phòng chờ, tay không ngừng xoay rồi đan vào nhau, miệng cắn chặt. Nó cũng lo lắng đi đi lại lại nhìn vào trong. Bác sĩ vừa bước ra là nó và Hoàng Anh nhảy đến hỏi loạn lên:

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi? Cô ấy bị làm sao? Đã ổn chưa? Có nguy hiểm không?

Ông bác sĩ giơ tay để tụi nó im lặng, nói:

- Ổn rồi, hiện tại cô bé không sao. Nhưng các cậu phải chăm sóc cẩn thận, đừng để cô bé làm việc nặng nhọc hoặc xúc động quá, sẽ ảnh hưởng và làm bệnh tình xấu đi.

Hoàng Anh lắp bắp:

- B... bệnh..... gì cơ ạ?

Ông ta ngạc nhiên:

- Tôi tưởng 2 cậu biết rồi? Cô bé bị bệnh tim rất nặng, tính mạng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Nó và Hoàng Anh đứng sững người. Uyên Uyên..... từ bao giờ.....

Nó nhìn Hoàng Anh loạng choạng chống tay vào tường, không biết làm gì hơn. Anh lúc này đang chịu 1 cú sốc lớn, mà hơn hết là sự hối hận. Thời gian gần đây cô thường hay nói những điều kì lạ, hay chê bai anh nhiều điều dù là vật vãnh, so sánh anh với người này người kia. Đôi lúc cô còn đột nhiên ôm lấy anh thật chặt như sợ rằng sẽ mất anh mãi mãi..... Anh đã không nhận ra, mà đúng hơn là không ngờ được điều đó có nghĩa là gì..... Kể cả khi thấy cô cúi xuống khó thở, anh cũng tin lời cô rằng cô không sao..... Cô cứ lặng lẽ chịu đựng một mình, lặng lẽ nén đau một mình, lặng lẽ làm tổn thương anh để anh rời xa cô dù lòng cô quá yếu đuối để chấp nhận điều đó. Anh trách mình đã quá vô tâm, quá ích kỷ khi chỉ biết nghĩ cho cảm xúc của mình, để cho những lời nói bên ngoài của cô che lấp đi những điều quan trọng khác mà anh không nhìn thấy....

Nó nhìn anh lặng lẽ vào phòng bệnh, đến bên Uyên Uyên, nhẹ nhàng cầm bàn tay cô lên, áp vạt má mình. Nó thở dài quay về..... Hoàng Anh cần thời gian ở bên cô ấy.....

.....

Ngày mai là ngày cuối cùng trong 1 tháng nó đã hứa với Kỳ, Angus và Brown. Nó cũng nhanh chóng muốn kết thúc, thời gian này thật chẳng còn tâm trạng nào để đi chơi với 3 tên đó. Nó bận tìm cách giúp Hoàng Anh và Uyên Uyên, để Uyên Uyên không quá bi quan về bệnh tình của mình. Nhưng ngày mai có lẽ phải đi gặp 3 người họ, để kết thúc “khoản nợ” làm nó nhưc đầu và cũng vui vẻ trong thời gian qua...

Sáng, Angus gọi cho nó từ 5h. Nó để điện thoại réo đến lần thứ 3 mới chịu nhấc lên:

- A...lô.

- CẬU DẬY NHANH ĐI! Hôm nay là ngày cuối đấy.

- Tên khùng! Mới có 5h thôi. Im đi cho tôi ngủ.

- NÀY, CẬU DÁM NÓI VỚI ĐÀN ANH THẾ À? À mà tôi còn là bạn trai cậu nữa đấy. Nói năng cho cẩn thận. Này, alô? Alô? Vũ Hoàng Minh!!!

-.....

- Chết tiệt!

Hắn quăng cái điện thoại lên ghế sofa, bực bội ngồi nguyên rửa nó. Nhưng đáng tiếc là trình nguyên rửa của hắn còn thua xa nó nên chẳng có tác dụng gì. Còn nó sau khi tắt nguồn điện thoại, quăng lên đầu giường rồi.... ngủ tiếp. Trong mơ, nó thấy hắn bị rách quần, làm nó ôm bụng ngồi cười lăn lộn. Cười đến nổi nước

mắt nhoe nhoẹt và tỉnh dậy luôn. Thức giấc, nó nghĩ đến cái vẻ mặt cứng đờ của hấn và cảnh hấn xấu hổ thì lại bịt miệng, vai rung lên, và không chịu nổi, nó cười ha hả:

- HA HA HA HA HA!!!!

Chim chóc bên ngoài tưởng có động đất, ngã hết khỏi cành cây!! Hoàng Anh đang xỏ giày để chạy bộ rồi đến nhà Uyên Uyên thì giật mình đá cả giày ra ngoài. Bà Năm đang dọn dẹp nhà cửa cũng phải chạy lên xem nó có bị làm sao không. Nó vẫn nằm trên giường, lăn qua lăn lại mà đập đập tay xuống gối, cười điên dại.....

Nhưng cũng bỏ công nó bị Linh Lan chạy sang dội ột gáo nước vào mặt. Angus ra khỏi cửa nhà thì đá chân vào nhau, lú lú rồi ngã xuống đất, làm chiếc xe máy đổ nghiêng về phía hấn. Hấn vội lăn qua một vòng để tránh nhưng chiếc quần của hấn..... đã không còn lành lặn. Dù chỉ bị 1 chút ở đầu gối nhưng cũng đi tong chiếc quần mới may cách đây 2 tuần, hôm nay mới mặc. Hấn vuốt mặt ngồi dậy, thấy nhóc Nam đang bịt miệng cười khúc khích. Hấn bực mình nói:

- Cười gì hả? Em không đỡ anh dậy được à?

Nam như nhớ ra, vội vàng chạy đến. Hấn đưa 1 tay ra, tư thế chuẩn bị ngồi dậy. Nhưng nhóc Nam lại..... đến đỡ cái xe máy:

- Anh đừng làm hỏng xe nữa, mất công làm lại giấy tờ.

Thằng bé hồn nhiên phui phui chiếc xe trong khi hấn ngồi hóa đá. Sao hấn lại có thằng em “thương anh” đến thế cơ chứ???

Nó ra trước cửa nhà đợi thì Brown gọi:

- Hôm nay là ngày cuối, đi với tôi nhé.

- Tối đi, sáng đến chiều tôi bận rồi.

- Không bỏ được sao?

- Không.

- Vậy khoảng 6h tôi sẽ đến đón cậu.

Nó đang mỉm cười vui vẻ thì Hoàng Kỳ phóng xe đến:

- Chào buổi sáng! Lên xe nào!

Nó mỉm cười lên xe, nhẹ nhàng đặt điện thoại ở chế độ im lặng rồi đi với Kỳ. Nó không muốn lại như hôm trước đâu....

36. Chương 36

Kỳ đưa nó đến một tiệm thời trang của chị Liên, định bắt nó mặc đồ nữ lần nữa. 1 tháng qua nó toàn tự ý mặc đồ khi đi chơi với cậu, nhất quyết không chịu mặc cái gì cho ra dáng con gái 1 tí. Nhưng hôm nay là ngày cuối rồi, cậu muốn nhìn thấy nó..... là một người con gái.

Mà tại sao lại cứ phải mặc đồ con gái, cậu cũng chẳng biết nữa. Nó là con trai mà lại bắt nó làm con gái. Chẳng phải vì để được mọi người chấp nhận và chính lòng cậu chấp nhận tình cảm với nó 1 cách tự nhiên nhất sao? Nhưng nó mặc như thế..... trông còn rất xinh nữa.

Nhưng nó chẳng chịu hiểu cho cậu, cứ khăng khăng đòi tự chọn đồ. Mà cái kiểu chọn đồ của nó phải nói là tệ dưới mức yếu. Ai đời 1 người mẫu 17 tuổi đầu của Angels nằm trong top của công ty MZ mà lại chọn 1 bộ dành cho người 35 - 40 tuổi để đi chơi với “bạn trai” bao giờ. Cậu đành nhờ chị Liên giúp sức để nó đóng được 1 chiếc quần sooc và 1 chiếc áo váy cho ra dáng con gái 1 chút.

Kỳ lái ô tô đưa nó ra ngoại ô thành phố. Nó ngồi im lặng trên xe ngắm nhìn khung cảnh xung quanh một cách thích thú. Những cánh đồng lúa xanh rì, những dãy núi xa xa, những dòng sông êm đềm..... Nó đòi

Kỳ mở cửa kính để cảm nhận “thực” hơn về khung cảnh xung quanh. Kỳ nhìn nó cứ như người trên trời rơi xuống:

- Cậu chưa bao giờ thấy những thứ đó à?

Nó nguýt dài:

- Thấy nhiều, nhưng mỗi nơi mỗi khác, và tôi cũng không biết chán.

Kỳ lắc đầu nhìn nó mỉm cười giờ máy ảnh lên chụp lách tách. Nó vừa chụp vừa hỏi:

- Đi đâu đây?

Kỳ nhoẻn miệng cười nhếch 1 cái:

- Đi rồi biết.

- Cậu định làm gì mờ ám đấy à?

Nó né người sang bên cạnh giác còn cậu thì bật cười:

- Làm gì? Làm gì là làm gì? Tôi làm gì cậu?

- Cậu định đưa tôi đến nơi nào đó vắng vẻ để..... thử tiêu đúng không? Tôi biết mà, cậu sợ tôi sẽ nổi tiếng hơn cậu chứ gì? Ha ha ha, dù chết tôi cũng nổi tiếng hơn cậu cho coi!

Nó lè lưỡi trêu Kỳ. Cậu bật cười:

- Không! Tôi sẽ bí mật đưa cậu đến một nơi nào đó hoang vu, vắng vẻ, rừng núi âm u, không một bóng người, sẽ dễ dàng thực hiện hơn.....

Nó vỗ bộp tay 1 cái:

- Tôi biết ngay mà! Nhưng.... cậu định làm gì??

Khuôn mặt cậu chợt trở nên gian tà, ánh mắt hơi chùng xuống liếc nhìn nó với vẻ mặt mà theo nó diễn tả là “không - thể - đều- giả - hơn”:

- Đến nơi rồi.....

Nó giật mình nhìn ra ngoài.....

- Nhưng.... cậu định làm gì??

Khuôn mặt cậu chợt trở nên gian tà, ánh mắt hơi chùng xuống liếc nhìn nó với vẻ mặt mà theo nó diễn tả là “không - thể - đều- giả - hơn”:

- Đến nơi rồi.....

Nó giật mình nhìn ra ngoài..... Nó mắt chữ A mồm chữ O chỉ tay về phía trước rồi quay sang Kỳ, lắp bắp:

- Đây..... cánh đồng bồ công anh???

Cậu mỉm cười, chạy sang mở cửa xe cho nó:

- Chỉ mình cậu thôi đấy. Đây là nơi tôi thích nhất.

Nó ủa chạy xuống cánh đồng, cười thật tươi như không tin vào mắt mình. Cả một cánh đồng trải dài toàn là hoa bồ công anh. Màu trắng mịn màng và xinh đẹp của bông hoa làm nó ngây ngất. Kỳ chậm rãi đi về phía nó:

- Đừng có bứt hoa đấy. Tôi chỉ cho cậu ngắm thôi.

Nó đang vui thì mất hứng:

- Xì, cánh đồng này của cậu đấy à mà cấm!?

Kỳ gạt đầu chắc nịch:

- Đường nhiên. Đây là khu “vườn” của gia đình tôi. Mẹ tôi và tôi đều rất thích bỏ công anh.

Cậu mỉm cười chạm vào 1 bông hoa, từng cánh hoa bay nhẹ theo làn gió thoảng. Nó hỏi:

- Mẹ cậu..... thế nào?

- Thế nào là thế nào? Đang sống tốt, sống khỏe, làm tổng giám đốc hãng nước hoa lớn thứ 4 thế giới, có gì phải bận tâm đâu chứ?

- Tôi thật tò mò bà ấy là người thế nào mà lại sinh được cậu con quý tử như cậu, vừa bất lịch sự vừa nhân nhố như khi.....

- Còn cậu thì lấm mồm y như con gái ấy!

- Tôi lấm mồm bao giờ? Khi nào? Ở đâu?

- Đó, vừa mới xong đó.

- Cậu muốn chết rồi.....

Nó đuổi theo Kỳ chạy dọc trên cánh đồng, từng cánh hoa mỏng manh tung lên trên không, rơi bám vào cái bộ tóc ngắn cũn ôm vào cổ và quần áo của nó. Kỳ cũng bị cánh hoa dính lên tóc. Cậu ta vừa chạy vừa vơ lấy 1 nắm hoa và tung vào người nó, cười tươi. Nó bực mình túm lấy mấy bông hoa bên cạnh, ném phũ phàng vào mặt cậu. Kỳ đứng như trời trồng. Nó thật chẳng biết lạng mạn chút nào. Nhìn cái mặt là..... muốn oánh.

Thế là 2 đứa xông vào dúi tóc nhau, giằng co 1 hồi. Nó dùng tay trái vơ lấy một ít cả hoa cả lá rồi nhân lúc Kỳ không chú ý, nhét thẳng vào miệng cậu. Kỳ nhăn nhó vội vàng buông tóc nó ra, móc họng để nôn hết cái mớ nó vừa nhét vào:

- ..Ồ... ết... iệt..... (đồ chết tiệt).

Nó ôm bụng cười ha hả:

- Phở tướng, cậu không bao giờ thắng nổi tôi đâu!

Kỳ nôn hết ra ngoài rồi quay sang nó, ánh mắt hằn học:

- Để xem ai thua ai!

Rồi cậu phóng bàn tay sát mặt nó. Nó tránh được theo phản xạ và mỉm cười đắc thắng. Nhưng mục tiêu của cậu đâu phải..... cái mặt nó, mà là đám hoa phía sau nó kia kìa. Cậu nhoẻn cười gạt tay sang bên trái, cùng hướng nó đang nghiêng người, buộc nó phải tiếp tục nghiêng người để tránh. Và cậu nhân cơ hội đó gạt chân nó để nó ngã xuống đất. Cậu vơ vội vàng cả vốc hoa và lá, thả xuống mặt nó:

- Thua chưa nào? Đây gọi là trong kế có kế.

Nó có nên tuyên dương cái chiêu vừa rồi của cậu ta không nhỉ? Nhưng bảo nó thua thì..... chưa chắc!

Khi ngã xuống, nó đã kịp vơ lấy mấy ngọn cây bồ công anh. Bây giờ chỉ cần..... buông ra! Ngay lập tức ngọn cây bật qua mặt Kỳ làm cậu phải nhắm mắt theo phản xạ tự nhiên. Nó nhanh chóng xoay người dậy và dùng đòn vật trong nhu đạo để vật ngã cậu, vơ mấy cánh hoa và lá đang dính trên mặt mình, thả xuống:

- Cậu mới là kẻ thua!

Nó mỉm cười tung tăng bước tiếp giữa cánh đồng, Kỳ thở dài ngồi dậy, đi theo. Cả một cánh đồng mênh mông toàn hoa là hoa có hai cái đầu nhấp nhô. Nó vui vẻ đi trước Kỳ và đùa nghịch với những bông hoa. Bỗng một trận gió thổi ào qua, cuốn những cánh hoa li ti mỏng manh bay tung vào khoảng không. Nó quay lại nhìn, Kỳ cũng đang ngược theo cơn gió hoa trắng muốt tinh khôi, lòng cậu đang nghĩ mông lung điều gì đó, khóe môi khẽ nhoẻn 1 nụ cười. Nó hơi choáng váng vì nụ cười đó đột nhiên tỏa sáng dù trời hôm nay rất mát, không có mặt trời. Kỳ quay lại nhìn nó, thấy nó đang nhìn mình, tim cậu chợt ấm nóng. Tiến lại gần nó, cậu nhẹ cầm tay nó áp vào ngực mình, nơi trái tim đang đập dồn dập đầy mạnh mẽ nhưng cũng rất đa cảm. Cậu nói:

- Tôi yêu cậu. Cậu sẽ chấp nhận tôi chứ?

Hoàng Kỳ tự mắng mình là một thằng ngốc. Cậu đã biết câu trả lời của nó qua những hành động, lời nói của nó. Cậu biết trái tim nó chưa bao giờ có chỗ cho tình yêu với cậu. Nó năng động, mạnh mẽ, nó thu hút, đặc biệt, nó cũng có biết bao cô gái yêu mến, chẳng thể nào lại chấp nhận cái thế giới thứ 3 mà cậu đang tồn tại trong đó. Nhưng trong lòng cậu..... thật sự có chút hy vọng..... dù là mong manh.....

Nó im lặng nhìn Kỳ. Nó thấy trong ánh mắt ấy tất cả sự nùng nà và tình cảm dồn nén. Phải kìm nén trong mình một tình yêu mà dư luận không chấp nhận, người đó cũng gần như là không có tình cảm với mình, cậu chắc hẳn đã rất đau khổ. Nó còn bắt gặp trong ánh mắt ấy một phần của chính mình. Đó là sự hy vọng mong manh. Một tia hy vọng, một sự chờ đợi dù biết gần như là vô nghĩa, nhưng vẫn trông mong, vẫn hy vọng, vẫn..... yêu!

Nó vẫn luôn đợi chờ Kỳ Anh, và vẫn luôn yêu anh, chưa bao giờ thay đổi. Chính vì thế mà nó càng không thể chấp nhận tình cảm này của cậu. “Hoàng Kỳ, tôi thật sự xin lỗi. Cảm ơn tình cảm cậu đã dành cho tôi...”

Nó cau mày:

- Đừng đùa nữa, tôi mà tin cậu thì tôi đi đầu xuống đất!

Đúng vậy, nó mà nói rằng nó tin, nó chấp nhận..... sẽ tạo cho cậu thêm ảo vọng. Những ảo vọng vĩnh viễn không bao giờ thành hiện thực.....

Hoàng Kỳ cười toe:

- Ha ha..... cậu khó dụ thật đấy. Người gì đầu mà vừa gầy vừa nhỏ, cái miệng thì lúc nào cũng xoén xoét như con vịt. Tôi còn chẳng thèm ư chứ nói gì đến yêu với thích!

Cậu khinh khỉnh bỏ đi, nó tức xì khói đầu:

- NÀY, ĐỪNG ĐÓ! LẦN NÀY CẬU CHẾT VỚI TÔI!

- Hừ, có giỏi thì chết một mình đi. Tôi còn phải làm 1 siêu mẫu nổi tiếng cái đã.

- Cậu có mà siêu nạc thì có, siêu mẫu cái con khỉ!

- Còn cậu là siêu xương!

- Đồ siêu nạc!

- Siêu xương!

Nó bực mình hét to hơn:

- Đồ khỉ nhảm nhí!!

Kỳ cũng không kém cạnh, hét:

- Đồ lảm mồm!

Nó cự lại:

- Tôi có một cái mồm chứ mấy hả? Cậu mới là đồ lảm lời! Con trai gì mà lảm lời thế không biết!?

- Cậu không phải con trai chắc? Cậu còn lảm mồm hơn tôi!_ Kỳ khoanh tay khinh khỉnh.

- Tôi..... hừ!

Nó bực bội bỏ ra xe. Kỳ chợt buông thông đôi tay, nhìn theo nó với ánh mắt buồn xa xăm..... Vậy là hết thật rồi..... Tình yêu thật ngắn ngủi..... Nó khiến cậu điên đảo, khiến cậu không còn là chính mình, hoặc thực sự là chính mình..... Nó mang đến cho cậu nụ cười, niềm vui, sự mong nhớ, làm trái tim cậu rạo rực, xôn xang rồi lại đâm vào tim cậu bằng những mũi tên đau xé lòng. Tình yêu với nó cần được ngủ yên, trái tim cậu cần được ru để ngủ quên, để chôn vùi hình bóng nó. Hy vọng cũng từ đây chấm dứt!

Nó ra xe, yên lặng ngồi, lòng cũng buồn man mác. Tại sao cứ phải là tình yêu..... Nó chỉ muốn được làm một người bạn với cậu. Tại sao cuộc đời cứ mãi trở trêu, người này đuổi theo người kia, người kia có đuổi

theo một ai hay không không biết nữa. Nó đã làm Nhã Nhã đau lòng, giờ lại đến cậu..... Thật sự, nó bối rối chẳng biết phải làm thế nào.....

Kỳ ra đến xe, ngồi phịch vào ghế lái, quăng cái điện thoại sang chỗ nó, lái xe đi:

- 132 cuộc. Anh ta thật thiếu kiên nhẫn đấy.

Nó há hốc miệng nhìn chiếc điện thoại của mình đang sáng lên số của Angus rồi lại nhìn Kỳ:

- Từ.... từ bao giờ.....

- Tôi cần để đảm bảo không bị phá vào phút quan trọng. Cậu biết mà..... Nếu đã không có chỗ cho tôi thì cũng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện với anh ta.

Nó tự dừng lại thấy bức, không thềm nói nữa. Kỳ thì đã lấy lại tinh thần. Nếu cậu không có được nó thì nó có thể với bất kì ai, trừ Angus ra! Nhưng bây giờ mà đưa nó đi thì nó cũng ử dột cau có, đành mang nó về vậy. Cậu sẽ đá hết mọi vệ tinh rác bay xung quanh nó. Nó chỉ được đến với một cô gái bình thường mà mọi người đều thấy hợp thôi. Dù biết nó mới là người có quyền quyết định nhưng cậu nhất định sẽ làm như vậy.

Nó ngồi nhăn nhó suy nghĩ. Kỳ đã đưa nó về gần tới nhà rồi, tức là cậu ta sẽ không cầu nhàu gì nữa. Nhưng thấy nó đi về với cậu, Angus chắc chắn sẽ.....

Nó ngồi nhăn nhó suy nghĩ. Kỳ đã đưa nó về gần tới nhà rồi, tức là cậu ta sẽ không cầu nhàu gì nữa. Nhưng thấy nó đi về với cậu, Angus chắc chắn sẽ.....

Quả đúng như vậy, vừa thấy ô tô của Kỳ chậm rì rì chạy đến trước cổng nhà nó, Angus đã tức muốn xì khói đầu. Hắn gọi cho nó từ sáng sớm vì không ngủ được, trong lòng còn thấy có chút hồi hộp và..... hơi tiếc. Vậy mà nó lại tắt máy, bỏ đi với Kỳ, hắn gọi hơn trăm cuộc mà không nghe. Nó đang muốn chọc tức hắn đây mà.....

Kỳ vòng xe đến chỗ hắn đứng, ngay trước cổng nhà nó. Nó rụt rè bước xuống, không dám nhìn vào mắt hắn. May là nó đòi đi thay được bộ đồ chứ không thì lộ chuyện nó..... tạm gọi là.... bắt cá 3 tay đi. Nhưng nó chỉ có 2 tay thôi, và 3 con cá này nó chẳng muốn bắt..... Kỳ thì vừa khó chịu vừa đứng đĩnh vì đã thắng hắn 1 - 0, dù có thể hắn chẳng biết điều đó có ý nghĩa gì. Nhưng cậu không hiểu, tại sao nó và hắn luôn đấu khẩu với nhau mà hắn lại tìm gặp nó? Không lẽ.....

Hắn vờ như không quan tâm tới Kỳ, liếc xéo nó 1 cái làm nó thoáng giật mình. Nó cười cười:

- Ha.... ha.... Chào anh!

Hắn khoanh tay đứng dựa vào tường, nói giễu cợt:

- Đi chơi vui quá nhỉ?

- À, cũng được.....

- Tôi đợi từ sáng tới giờ rồi đây..... CẬU CÓ BIẾT GIỮ LỜI HỨA KHÔNG HẢ???

Nó nghiêng người tránh “mưa xuân” bay ra từ miệng hắn:

- Tôi..... Tôi làm gì hử?

Hắn tức giận quát:

- CẬU CÒN KHÔNG BIẾT SAO? TÔI ĐỢI CẬU Ở ĐÂY ĐỂ CHÀO BUỔI SÁNG VỚI CẬU CHẮC?

Nó bực mình nói:

- Ai bắt anh đợi tôi chứ? Ngươi thì tôi nhất định sẽ trả, anh không cần phải lo. Nhưng tôi thích đi đâu, làm gì thì anh KHÔNG CÓ QUYỀN kiểm soát!

- Cậu.....

Hoàng Kỳ đứng khoanh tay mỉm cười đắc thắng. Thấy thời thế thuận tiện thì thêm:

- Anh cũng nghe cậu ta nói rồi đấy, về thôi kéo người ta lại nói mình trơ trên....

Angus tức giận nắm chặt tay. Chỉ còn thiếu 1 chút nữa thì đảm bảo Kỳ sẽ được “lỗ mũi ăn trầu”. Nhưng cậu muốn làm hấn tức thì hấn càng không biểu hiện, để xem ai tức hơn ai..... Hấn lạnh lùng nhìn Kỳ:

- Hóa ra là cậu. Vậy mà tôi tưởng không khí. Mà cậu nói tiếng người đi, nếu không tôi nghe sao được?

Nó há hốc miệng nhìn hấn rồi nhìn Kỳ. Kỳ tức giận nghiêng rằng:

- Hừ, anh cứ tự mãn đi. Nhưng tôi nói cho anh biết, nghe cho rõ này: Đừng bao giờ đụng đến Hoàng Minh. Nếu anh có ý định đó thì hãy..... bước qua xác tôi trước đã.

Angus ngoáy ngoáy lỗ tai, quay sang nó:

37. Chương 37

- Cậu có hiểu tiếng động vật không?

Kỳ tức giận siết mạnh nắm đấm, gằn giọng:

- Anh muốn gây sự phải không?

Angus mỉm cười:

- Cậu ta thích làm gì thì làm, tôi không cần và cũng không có quyền kiểm soát, và cậu cũng thế. Đừng tự ình cái quyền vô lí ấy.

Nó đứng giữa này giờ, tự dưng lên tiếng:

- Hóa ra..... anh cũng hiểu tiếng động vật!

Angus hóa đá, đứng há miệng ra, Kỳ thì vừa buồn cười vừa giận, nó nói cả cậu và hấn đều là động vật. Angus bực mình..... xách tai nó:

- Tôi chưa bao giờ phải làm thế này nhưng đó là do cậu quá xác xược. Tôi lớn hơn cậu tới mấy tuổi, vậy mà cậu lúc nào cũng nói láo thế hả???

Nó kêu oai oái:

- A, THẢ RA, THẢ RA NHANH! ĐAU!

Kỳ tuy không muốn thấy nó bị đau, nhưng nó bị phạt cũng đúng lắm, cậu sẽ không vội giúp nó đâu.... Nó đang kêu ca thì chợt thấy ở chỗ cây cột điện cách một đoạn phía trước có người bước ra, trông đáng như.... Brown!

Cậu ta đến đây làm gì? Chết rồi, cậu ta rất tinh, không biết đã đoán ra được gì rồi.... Nó bực mình đạp 1 cái vào bụng Angus làm hấn phải buông tay ra. Nó mở cửa bước vào nhà thì Angus gọi giật lại:

- NÀY!! Cậu hứa là.....

Nó cau mày khó chịu:

- Tôi sẽ làm một việc khác cho anh. Bây giờ tôi không muốn nói chuyện!

Kỳ nhìn thấy nó khó chịu, cậu quay ra đường thì chỉ thấy ở góc xa có một người vừa rẽ vào. Không để ý lắm, cậu đầu mắt với Angus 1 chút rồi về. Angus cũng bực bội ra về. Nó làm trò gì thế không biết.....

Trong lúc đó, Brown đi về, lòng thầm nghĩ nó bị xách tai là đúng. Cái tội giấu giếm lừa lọc làm hấn tưởng nó bần gì cơ chứ. Hấn đang tranh thủ đi loanh quanh gần nhà nó để xem nó đã về chưa thì tình cờ nhìn thấy nó mới đi chơi với Kỳ về. Lại có cả cái tên cùng trong nhóm Angels với nó nữa. Không biết 2 tên đó đã biết nó là con gái chưa.....

Linh Lan thấy nó vào trong nhà, ngóng ra thì thấy Hoàng Kỳ và Angus đang về, cô có chút buồn bực, bỏ lên phòng. Nó cũng không buồn hỏi nữa, giờ quan trọng là..... đối phó với Brown.

Tối, đúng 6h, Brown gọi cho nó ra cổng. Nó ngó trước ngó sau, nhìn kĩ mới thấy hấn đang đứng khoanh tay dựa vào cái cây bên kia đường. Nó lại gần, hấn mấp máy môi:

- Lên xe đi.

Nó ngó quanh:

- Xe? Xe đâu?

Hấn dắt ra..... 1 chiếc xe đạp, nói:

- Đây. Lên đi!

Nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng ngoan ngoãn trèo lên. Hấn đạp xe đi ngược chiều gió thoáng, mưa bụi ở đâu lẩn tẩn rơi xuống, làm nhòa ánh đèn đường. Nó chợt thấy yên bình và vui vẻ, khẽ hát vu vơ. Brown lắng nghe nó hát và khi đến phần con trai hát, hấn cũng cất lời...

Nó bất ngờ 1 chút, lắng nghe giọng hát ấm và truyền cảm của hấn, rồi cùng hòa giọng hát 1 cách rất ăn ý. Bài hát nói về chuyện tình giữa 2 người bạn thời thơ ấu, một mối tình đầu rất đẹp, nhưng lại dở dang. Người con trai đã không còn tình cảm như trước, đem lòng yêu một cô gái khác. Người con gái sống trong buồn bã, khổ đau suốt 1 thời gian dài. Nhưng cuối cùng cô vẫn chúc phúc cho người mình yêu rồi đi du học. Nó vừa vui mà cũng vừa buồn. Nó không hay hát lắm, nhất là trước mặt người khác, giờ được hát cùng Brown, tự dưng cảm thấy..... thích hát hơn. Nhưng cái bài hát mang tâm trạng cố gắng, kìm nén, nuốt nước mắt mà mỉm cười chúc phúc cho người yêu, điều đó khiến nó có chút lo sợ.....

Brown cũng khẽ mỉm cười. Không ngờ nó cũng hát hay như vậy. Nếu sau này đạt được sự nghiệp, chắc chắn hấn sẽ mời nó hát với mình một bài. Định chất vấn nó về vụ đi với Hoàng Kỳ nhưng vì nó đã hát cùng hấn nên hấn tạm chưa nhắc đến.

Nó cười:

- Cậu hát hay thật, làm ca sĩ được đấy.

- Vậy à...

- A, hay cậu vào MZ đi, ở đó đào tạo cả ca sĩ nữa đấy.

- Mai..... là ngày đầu tiên tôi bắt đầu.

- Hả?

- Tôi đã được nhận vào đó rồi.

- Trời! Vậy là từ nay cậu cùng công ty với tôi.....

Mới có Kỳ và Angus cùng công ty nó đã thấy mệt vì hai tên đó cãi nhau suốt ngày rồi, giờ còn thêm hấn..... Tuy hấn không nói nhiều bằng 2 tên kia nhưng theo tính cách của hấn thì nó có thể nhận thấy được..... hấn chính là hạt giống của tranh cãi. Có hấn thì chỉ có ồn ào hơn mà thôi.

Hấn hỏi:

- Sao? Không vui à?

- Ha.... không, à ừm, không phải. Tôi vui mà, rất vui. Vô tay luôn.

Nó ngồi sau vỗ tay lia lịa, thềm gào lên trong lòng: “Vui quá, vui muốn chết luôn! Vừa mới thoát khỏi Nhã Nhã thì lại thêm mấy tên phiền phức này..... Đến bao giờ Hoàng Minh này mới có bình yên đây trời ơi!!!!???”

Brown đưa nó đến một quán ăn nhỏ theo phong cách Nhật Bản. Có lẽ hấn có chuẩn bị trước rồi, nó vừa bước vào là “được” 2 cô gái nhỏ nhắn dẫn đi tắm và thay 1 bộ Kimono cách điệu. Ra bàn ăn, nó ngồi xuống:

- Cậu mặc đồ Nhật cũng hợp đấy. Oa, món gì đây?

Brown nhìn nó giờ đưa gắp rồi ăn ngon lành, thở dài:

- Từ từ được không? Để tôi chuẩn bị đã chứ!?

Nó vừa nhai vừa hỏi:

- Chuẩn bị? Gì?

Brown vỗ tay 1 cái, đèn điện tắt hết. Nó giật mình, đang ngó xung quanh trong bóng tối thì một cây nến bùng sáng lên. Rồi lần lượt các cây nến sáng thành từng tầng xung quanh chỗ nó và Brown ngồi. Nó vui vẻ:

- Oh, đẹp nhỉ.

Hắn mỉm cười:

- Chưa hết đâu.

Hắn vỗ tay hai cái, tiếng đàn từ đâu cất lên, nhẹ nhàng, du dương. Brown đi về hướng phát ra tiếng đàn, ánh sáng của chiếc đèn trên cao rọi vào người hắn và cây đàn. Người đánh đàn nhường chỗ cho hắn ngồi. Hắn vừa đàn vừa hát:

"Những ngày qua, anh đã luôn đi tìm tiếng nói của trái tim

Anh gốc gác nghĩ rằng nó có thể là sai trái

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt em ngoảnh lại

Anh biết, mình mới là kẻ sai.

Trái tim có thể không phải bao giờ cũng đúng

Nhưng cả anh và em đều biết rằng nó luôn nói thật

Trái tim anh đã từng bị đánh mất

Nhưng em, là em đã khiến anh nhận ra nó vẫn đang nằm nơi lồng ngực căng tràn sức sống. Anh biết yêu.....

tình yêu, anh không nói được bằng lời một cách trọn vẹn

đứng trước em anh chỉ là tên gốc

anh luôn kiếm tìm em trong biển người, luôn dõi theo từng bước chân em, muốn bên cạnh em cho đến những tháng ngày hạnh phúc

Nhưng anh chưa thể nói ra.

Nếu có thể coi đây là một bản tình ca

Anh muốn khắc tên em lên từng nốt nhạc

Anh muốn em nghe cùng anh lời trái tim đang hát

Để em nhìn thấy nụ cười anh.

Đến bên anh....."

Nó vừa xúc động, vừa ngỡ ngàng. Brown đứng dậy, cầm một bông hoa đến tặng cho nó:

- Chính thức làm bạn gái anh nhé!?

Nó bối rối tránh ánh mắt và nụ cười mỉm xinh đẹp của cậu ta. Lần đầu tiên nhận ra cậu ta đẹp trai đến vậy.... Nó ngại ngần buông từng lời:

- Anh..... CÁI CON KHỈ!

Brown lặng người..... Nó tiếp:

- Nếu cậu có ý định tập trước để tỏ tình với bạn gái thì thành công rồi đấy. Chắc cô ta sẽ đồng ý thôi. Nhưng đừng xưng anh với tôi. Cậu hơn tuổi ai mà đòi làm anh hả???

Nó..... thật chẳng còn gì để nói..... Brown vẫn cố gắng nói:

- Người tôi muốn tỏ tình là cậu.

- TÔI..... Đói rồi, ăn cơm thôi, ha ha..... Nhanh lên nào, cậu không thấy đói à?

Nhưng hấn kéo nó lại:

- Trả lời tôi đi!?

Nó nhắm mắt nhe răng:

- Trả lời? ha ha, trả lời cái gì? Tôi..... có người yêu rồi!

- Ừm.

- Vậy ăn được rồi chứ?

- Trả lời đã.

- Trả lời cái gì nữa???

- Tôi chỉ cần biết cậu có thể làm bạn gái tôi không thôi. Người cậu yêu..... hấn đã làm cậu khóc, không xứng đáng.....

- CẬU IM ĐI! CẬU KHÔNG BIẾT THÌ ĐỪNG CÓ NÓI!

Nó tức giận nhìn hấn bằng ánh mắt giận dữ và hằn học. Hấn có quyền gì mà nói Kỳ Anh không xứng đáng? Chính nó mới là đứa chẳng xứng với anh. Anh tài giỏi, đẹp trai, tốt bụng, anh quan tâm, yêu thương và chiều chuộng nó trong khi nó chẳng xinh, chẳng tốt đẹp gì, lại còn gây cho anh biết bao rắc rối và cả nỗi đau..... Không ai hết, không ai được phép nói anh như thế!

- Xin lỗi, tôi.....

- Tôi xin lỗi, tôi muốn về bây giờ. Cảm ơn cậu vì bữa tối.

Nó nhanh chóng thay đồ rồi chạy ra ngoài. Brown chạy theo, nó gắt:

- Tôi tự về được!

Hấn đứng lại, nhói đau. Kỳ Anh là ai? Tại sao nó phải đau vì anh ta rồi cả hấn cũng đang phải đau vì anh ta..... Bao giờ..... có bao giờ..... Trái tim nó có thể dành cho hấn..... 1 tình yêu?

Nó đi về trong bóng tối. Những hạt mưa vương trên đường tạo một mùi nồng nồng khó chịu. Nó bỗng ghét cơn mưa, ghét màn đêm, ghét những con ma, ghét tất cả.....

Kỳ Anh, chính vì anh có thể làm nó khóc nên cũng mới có thể khiến nó cười. Không có Kỳ Anh thì chưa chắc đã có Red, cũng chưa chắc đã có Vũ Hoàng Minh ngày hôm nay.

Lại nhắc đến anh, lại đau.....

Vết thương lòng đã quá sâu.....

Cứ chạm vào là buốt giá

Đó là tình yêu.....

Nó lại nằm trên giường, khóc.... Đã là đêm thứ bao nhiêu từ ngày anh đi..... Nó khóc cho tới mệt và chìm vào giấc ngủ.

.....Nó đang đứng trên vỉa hè..... Con đường đông đúc xe cộ. Nó đang cười rất tươi..... Chợt nhìn sang bên kia đường, nó nhìn thấy Kỳ Anh. Vẫn khuôn mặt ấy, hình dáng ấy, nụ cười ấy..... Anh bước về phía nó.

KKKKEEEEEEEEEEEEETTTTTTTTTTTTTT, “Hự”

Máu..... tất cả toàn là màu đỏ của máu..... nhưng nó không thích thú..... bởi anh đang nằm trên vũng máu đó, lặng im.....

Nó đứng thẩn thờ, bàng hoàng, chạy đến.....

Nó lại nằm trên giường, khóc.... Đã là đêm thứ bao nhiêu từ ngày anh đi..... Nó khóc cho tới mệt và chìm vào giấc ngủ.

.....Nó đang đứng trên vỉa hè..... Con đường đông đúc xe cộ. Nó đang cười rất tươi..... Chợt nhìn sang bên kia đường, nó nhìn thấy Kỳ Anh. Vẫn khuôn mặt ấy, hình dáng ấy, nụ cười ấy..... Anh bước về phía nó.

KKKKEEEEEEEEEEEEETTTTTTTTTTTTTT, “Hự”

Máu..... tất cả toàn là màu đỏ của máu..... nhưng nó không thích thú..... bởi anh đang nằm trên vũng máu đó, lặng im.....

Nó đứng thần thờ, bàng hoàng, chạy đến.....

Kỳ Anh nằm đó, khuôn mặt trắng bệch hiện rõ mồn một giữa màu đỏ tươi của máu. Lần đầu tiên nó buồn nôn khi nhìn thấy máu như thế.... Lần đầu tiên nó thấy sợ hãi đến thế.... Khuôn mặt Kỳ Anh cứ đập vào mắt nó, làm nó không thể nhìn thấy gì xung quanh nữa. Đôi mắt anh nhắm lại, vô cảm, mái tóc dính máu.... máu.... máu.....

Anh chết thật ư?

Không, không, không thể nào.....

- KHÔNGGGGGGGGGGGGGG!!!

Nó choàng tỉnh.

Thở dốc nhìn xung quanh, nó biết mình vừa mơ thấy 1 cơn ác mộng kinh hoàng. Lấy tay quệt mồ hôi và nước mắt trên khuôn mặt, nó bước xuống giường, vào nhà tắm, không thể ngủ được nữa.....

Để cho vôi sen phun lên mặt, lên tóc, nó cảm thấy dễ chịu hơn. Dòng nước lạnh làm đầu óc nó muốn đóng băng, không suy nghĩ được nhiều nữa.

Nó thức cho tới sáng, xuống nhà ăn mấy miếng bánh bà Năm chuẩn bị và xỏ giày vào, đợi Hoàng Anh xuống là chạy bộ với anh luôn. Hoàng Anh mấy hôm nay rất ít nói, khuôn mặt anh buồn và có phần mệt mỏi. Có lẽ anh đã không ngủ mấy đêm rồi, đôi mắt thâm lại trông càng gầy gò, ốm yếu, im lặng chạy trước nó. Nó buồn bã chạy theo anh, cảm nhận rất rõ anh đang dần trưởng thành cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Đến nhà Uyên Uyên, ngôi nhà xinh xắn nằm trên 1 đường mới, nó ngược lên nhìn, thấy cửa ra ban công tầng hai không đóng. Có lẽ mới có người rời khỏi lan can trên đó.... Ngôi nhà sơn một màu trắng tinh khiết, đẹp như chủ nhân của nó, tự tin mà không kiêu ngạo, nhưng sao lúc này lại đượm buồn u ám....

Hoàng Anh mở cánh cổng đi vào, khuôn mặt vẫn cứ buồn đến vô cảm. Mẹ Uyên Uyên thường dậy rất sớm mở cửa sổ cho anh vì sáng nào anh cũng đến rất sớm. Anh nghỉ học trên trường rồi đến nói chuyện với Uyên Uyên. Cô biết anh đã nghe về bệnh của mình nên không chịu nói chuyện và tránh gặp mặt anh, luôn miệng nói chia tay.

Hoàng Anh vừa bước vào phòng là thái độ thay đổi 1 cách chóng mặt. Anh cười toe:

- Chào buổi sáng, Tiểu Uyên! Em xem hôm nay có ai đến này! Hoàng Minh bảo hôm nay được nghỉ nên đến chơi với em cho vui đây.

Uyen Uyên ngược lên nhìn nó 1 giây với ánh mắt có lỗi rồi nói:

38. Chương 38

- Tôi không cần các người đến. Tôi chưa chết. Anh về đi, sao ngày nào anh cũng đến? Chẳng lẽ anh rảnh rỗi tới mức đó? Nếu thực lòng muốn tôi vui thì mấy người làm ơn đừng đến nữa!!

- Uyên Uyên à.....

- Cậu về đi! Tôi chẳng có gì để nói với cậu cả. Tôi cũng không muốn chơi bởi gì hết! Tôi không cần lòng thương hại của mấy người!!

- Tôi....

Hoàng Anh lại gần cô, vẫn cười:

- Này này, sau này nó sẽ làm em chồng em đấy, hai chị em phải thương yêu nhau nghe chưa. À, anh nghe mẹ em bảo em không chịu ăn gì cả. Phải ăn uống đầy đủ thì mới có sức để còn đi du lịch với anh chứ? Anh.....

- ANH THÔI ĐI!! Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không cần gì hết!! Anh đi khỏi đây nhanh lên!

- Tiểu Uyên.....

- ANH ĐI ĐI!!!

Cô hét lên, ném gối vào người anh. Nó lặng người nhìn Hoàng Anh đứng im như tượng, anh chợt mỉm cười:

- Nhà em nhiều gối nhỉ?

Cô gần như gào lên, nước mắt ứa ra trên khóe mi, ném tất cả những gì có thể cầm được vào người Hoàng Anh:

- TÔI BẢO ANH ĐI ĐI!!! CỨT ĐI!!

Nó thấy Hoàng Anh hơi giật mình 1 cái. Có lẽ những lời cô nói đã làm anh tổn thương rất nhiều. Anh vẫn cố gượng cười nói:

- Vậy em nghỉ đi. Anh ở dưới nhà, có gì thì cứ gọi anh nhé.

Uyên Uyên bặm môi nhìn anh vừa cười mỉm vừa ra khỏi cửa phòng, lòng quặn thắt, nước mắt cô rơi không ngừng, cô gục đầu xuống, vừa ôm lấy ngực vừa khóc. Hoàng Anh ra khỏi phòng, loạng choạng dựa vào tường, ngồi phịch xuống. Anh lấy bàn tay vuốt ngược tóc lên, vừa thở dài bất lực, vừa đau đớn. Tại sao cô vẫn cứ thế..... Anh phải làm thế nào?.....

Nó cứ đứng im đấy, nhìn dáng người mỏng manh yếu đuối của cô gái đang ngồi khóc trên giường. Đạo này trông cô gầy đi nhiều quá. Da dẻ xanh xao, nhợt nhạt, khuôn mặt hốc hác có lẽ đã mất ngủ khá nhiều. Nó thật muốn biết trên đời có cái gì là vẹn tròn không? Đôi lứa đang yêu nhau mà cứ phải chịu những nỗi bất hạnh ập xuống, chia rẽ, xa lìa.....

Uyên Uyên nói trong nước mắt:

- Cậu còn..... đứng..... đó làm gì?

Nó nói nhẹ:

- Tôi muốn biết cậu đang suy nghĩ cái gì. Bệnh của cậu có chết được ngay đâu, chỉ cần điều trị và tĩnh dưỡng thì còn lâu mới chết được. Cậu cứ xua đuổi Hoàng Anh như thế, cậu nghĩ là sẽ tốt cho anh ấy ư?

Uyên Uyên càng khóc nhiều hơn:

- Cậu không hiểu, cậu sẽ không bao giờ hiểu. Cậu có biết cảm giác lúc này của tôi không? Cậu có biết ranh giới giữa sự sống và cái chết mong manh đến chừng nào không? Cậu có biết khi nhìn người mình yêu phải chăm sóc, thương hại một kẻ sắp chết là mình, cảm giác đó khó chịu và đau đớn thế nào không? Cậu có hiểu được không???

Nó hơi nheo mắt lại:

- Tôi chỉ thấy cậu thật ích kỷ. Cậu chỉ nghĩ đến cảm nhận của riêng mình mà không đứng ở vị trí của anh ấy để suy nghĩ. Cậu buồn, cậu đau, vậy anh Hoàng Anh thì không à? Cậu có biết anh ấy cũng không ngủ được suốt mấy hôm nay, ăn rất ít và sáng sáng đến nhà cậu từ sớm. Cậu có thấy anh ấy đang gầy đi không? Làm thế này, không những cậu đang tự hành hạ mình mà còn khiến anh ấy đau khổ hơn, mệt mỏi hơn.

Uyên Uyên hơi ngược đôi mắt mọng nước lên nhìn nó. Nó quay lưng đi:

- Nếu còn yêu nhau thì hãy trân trọng thời gian ở bên nhau, đừng để đến lúc mất nhau rồi mới hối hận, đau khổ.

Nó bỏ ra ngoài, để Uyên Uyên suy nghĩ. Nó cứ liên tưởng tới chuyện của mình, lại thấy mình trở nên yếu đuối. Nó vô đầu:

- Assh, đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa.....

Bây giờ phải về ăn cơm để đến bar. Tối nay tụi nó được Trần gia triệu tập.

Nó phóng xe đến quán bar, cả 8 người kia đều có mặt đầy đủ. Trần Duy tuy là con của ông Trần nhưng vẫn là cấp dưới của nó, cậu lại đang ở cùng nhà với Kỳ nên cũng ra đây. Hoàng Kỳ biết hôm nay sẽ gặp “ông ta”, nửa muốn đi, nửa không muốn. Ông ta bỏ rơi mẹ con cậu hơn chục năm nay, đầu ngón gang gò đến. Nhưng cái làm cậu băn khoăn nhất chính là tại sao ngày đó, người mà ông ta chọn lại là Duy....

Tụi nó đến nơi, Trần gia vẫn đang ngồi trên chiếc ghế quen thuộc ở cuối dãy bàn họp. Nhìn thấy Kỳ, ông ta thoáng chau mày 1 chút. Nhưng đây là cuộc gặp mặt giữa người đứng đầu tổ chức “S” và 9 thủ lĩnh trẻ của giới học sinh, ông không thể vì chuyện cá nhân mà làm ảnh hưởng được, đành vào thẳng vấn đề:

- Dark Moon. Tôi muốn giao cho các cô cậu một nhiệm vụ đầu tiên vô cùng quan trọng. Các cậu sẵn sàng chứ?

Tụi nó mỉm cười:

- Đương nhiên rồi, Trần gia!

- Vậy thì tất cả nghe cho rõ đây. Ở Hồng Kông có 1 băng đảng mafia rất mạnh, luôn đối đầu với S, gần đây chúng luôn gây sự với ta, chặn các đường vận chuyển và làm nhiều hệ thống cũng như hành hung người của ta. Bây giờ, với tư cách người lãnh đạo của S, ta ra lệnh cho Dark Moon cùng 1 số anh em qua Hồng Kông để giải quyết. Mong các bạn sẽ hoàn thành tốt.

Nó ngẫm nghĩ 1 chút rồi hỏi:

- Đối đầu với một băng đảng như vậy, chúng tôi cần 1 số thứ.....

Trần gia mỉm cười:

- Tất nhiên rồi. Các cậu có thể sử dụng 1 số trang thiết bị, chúng tôi sẽ đưa tất cả đi luyện tập và đến Hồng Kông trong 3 ngày tới.

Tùng cũng hỏi:

- Chắc hẳn S có đầy đủ dữ liệu về băng đảng đó hơn chúng tôi rồi. Chúng tôi muốn được truy cập vào trang web của tổ chức để khai thác thông tin.

- Được, trợ lý của tôi sẽ giúp đỡ các cậu. Không còn câu hỏi nào nữa chứ?

White và Duy cùng hỏi:

- Chúng tôi được gì sau vụ này?

Trần gia nhướn cười. Không những Duy mà còn cả tên White này cũng có những toan tính của một con sói, rất thích hợp để làm người của S.....

- Các cô cậu sẽ chính thức trở thành một trong những người lãnh đạo S, được chia 15% lợi nhuận khi triệt phá được băng đảng kia, và hơn hết, là để chứng minh với S lòng trung thành của mình.....

Ánh mắt ông ta rất sâu. Ánh mắt xoáy vào tâm can người khác 1 cách đáng sợ. Tụi nó hiểu nhiệm vụ lần này chính là để lấy tụi nó làm vật tế, mà tụi nó không thể chối từ. Nếu thành công thì sẽ được tin dùng, còn không thì sẽ là tấm lót đường cho người của ông ta đi xử lý băng đảng kia một cách dễ dàng hơn. Nhưng như đã nói, tụi nó KHÔNG THỂ chối từ.

Nó tiến lại gần Trần gia, người của ông ta cảnh giác đứng lên trước nhưng bị ông ta giơ tay ngăn lại. Nó mỉm cười, đưa tay ra bắt:

- Nhất định chúng tôi sẽ thành công!

Ông ta cũng cười, bắt tay nó. Quả nhiên nó không hề ngu ngốc chút nào. Cái bắt tay đó như chứng minh nó đã là đối tác, là người của tổ chức, tức là chuyến đi lần này giống như một vụ làm ăn chứ không phải một thử thách. Đồng thời cũng muốn khẳng định với ông là không thể làm khó được tụi nó bởi tụi nó nhất định thành công.

Kỳ này giờ luôn chăm chú theo dõi con người đối diện. Trước đây cậu chỉ tình cờ nhìn thấy ông ta 1 lần, chưa bao giờ nhìn gần như lúc này. Ông có khuôn mặt góc cạnh, cứng nhắc nhưng lại có 1 đôi mắt sáng, đôi mắt mà cả Duy và cậu đều có. Ông ta đuổi mẹ cậu ra khỏi nhà với lý do “phụ nữ chỉ làm vướng chân mà thôi”. Đối với ông ta, sự nghiệp và tiền mới là tất cả, những thứ khác đều là rác rưởi, là vật cản. Người thừa kế ông ta chọn chỉ có một, và đó là Trần Duy.

Không thể phủ nhận rằng cậu có ganh tỵ với anh trai mình, bởi quãng đời tiểu học, cậu bị bạn bè xấu trên chọc, gọi là thằng con hoang. Tuổi thơ sống trong tủ nhục và cay đắng với máu và nước mắt, 8 tuổi, cậu đã đánh cho lũ trẻ đó thừa sống thiếu chết. Cậu học võ và trở thành người của giang hồ cũng là để bảo vệ mẹ mình, bảo vệ chính mình. Nhưng cậu không thích dùng võ để đánh nhau giống như Duy. Bởi cậu..... không muốn giống ông ta.....

Tất cả ra về, Trần Duy cũng ra tiễn. Hoàng Kỳ vẫn nán lại, nhìn ông ta. Nhưng Trần gia chỉ coi cậu là không khí, lặng lẽ đứng đây, quay đi.....

- Tại sao..... ngày đó ông lại chọn Duy?

Ông ta khựng lại, quay nhìn cậu với ánh mắt không dễ chịu chút nào:

- Mà muốn tao chọn mày?

Cậu nhếch mép:

- Tôi chỉ muốn biết tại sao thôi. Tôi không muốn làm một con cáo già như ông.

Ông ta hừ 1 cái, lại quay đi, bước tiếp:

- Chính là vì điều đó đấy. Mày không giống tao!

Kỳ cảm thấy lồng ngực căng tức, khó thở. Tất cả những điều trước đây cậu nghĩ ra để biện hộ cho hành động của ông ta đều sai hết. Ngay cả việc ông ta muốn con là 1 siêu mẫu cũng sai. Cậu cố gắng làm một người mẫu chuyên nghiệp để chứng minh với ông ta rằng cậu hoàn toàn xứng đáng làm con của ông ta, ông ta sẽ phải hối hận vì đã đá cậu và mẹ ra khỏi nhà. nhưng rồi cuộc đó chỉ là hỏa mù ông ta tung ra để làm người khác không chú ý, dọn đường cho Duy đi.

Nuốt tất cả vào tim, cả sự ghen ngào đang ứ lên trong lồng ngực, cậu phải ra khỏi nơi này, ra khỏi cái “nhà” mà cậu đã từng sống mấy năm đầu hạnh phúc nhưng lại khiến cậu đau suốt hơn chục năm trong nỗi bứt rứt và thắc mắc. Giờ thì đã rõ rồi. Cậu không giống ông ta, điều đó thật tốt, nhưng vẫn khiến cậu đau. Có thể không đau ư khi mà bị cha mình hắt hủi và nói mình không giống ông ta.....

Duy đứng nép bên cửa nhìn Kỳ ra khỏi nhà. Cậu biết lúc này không nên đứng trước mặt Kỳ và cũng rất tức giận khi nghe ba mình nói. Tại sao ông lại nhần tâm như thế? Cậu vào phòng ba:

- Ba không thể chọn cách nào diễn đạt nhẹ nhàng hơn được sao? Nó cũng là con của ba đấy?

Ông Trần ngồi trầm ngâm bên chiếc thuốc, chậm rãi:

- Ta chỉ có một đứa con thôi.

- BA.....

- Con đừng gắt gỏng lên như thế. Nghe cho rõ đây, con nhất định phải là thủ lĩnh của Dark Moon. Ta không cần biết con làm cách nào nhưng con nhất định phải là thủ lĩnh của đám học sinh xóc nổi đó.

Duy kinh ngạc:

- Ba nói gì? Tại sao chứ? Không phải ba rất hứng thú với cửu linh của Dark Moon sao? Chín người thì có gì không tốt chứ?

Ông rút 1 hơi thuốc, nhả ra từ từ:

- Hứng thú..... rồi sẽ sớm hết..... Chín người là quá nhiều. Con phải là một người duy nhất. Vì thế..... ĐÁNH BẠI tụi nó đi!

Duy sợ hãi nhìn ánh mắt sắc lạnh của ông đang nhìn về phía mình. Vẫn biết ông ta là một con sói gian manh, nhưng cậu chưa nghĩ đến việc ông ta muốn thôn tóm quyền lực để nắm vững S cũng như Dark Moon trong tay. Ông muốn cậu phản bội những người đã đồng hành với cậu suốt thời gian qua, những người cậu coi là bạn ư?

- Không! Ba muốn thì đi mà làm, con là người của Dark Moon, con sẽ trung thành với hội đến cùng.

Cậu quay bước, đi nhanh ra cửa nhưng Trần gia, như đã nói, vốn là một con sói già, ông ta đâu dễ dàng để Duy chống đối lại mình:

- Tiêu Dương.

Duy đứng khựng lại. Cậu sợ hãi quay mặt lại, hy vọng mong manh rằng mình mới nghe nhầm. Nhưng Trần gia đã dập tắt hy vọng ấy:

- Ta không quan tâm con bé Tiêu Dương ấy có quan trọng với con không, nhưng nếu con muốn trái lời ta.....

Ông lạnh lùng nhìn Duy đang siết chặt nắm tay. Cậu nghiến răng:

- Ba dám đụng vào cô ấy..... con nhất định sẽ không để yên đâu!

- Vậy thì con biết mình phải làm gì rồi đấy.

Ông thâm cười nhìn cậu ra khỏi phòng, nói:

- Ta đã nói rồi, đàn bà chỉ làm vướng chân, cản trở đại nghiệp của đàn ông mà thôi.....

Tụi nó ra khỏi biệt thự, trở về quán bar của Tùng nhậu nhẹt. Lần này Tùng cẩn thận không ang bìa ra để nó khỏi say. Brown ngồi cạnh nó, nói:

- Chuyện hôm qua..... xin lỗi.

Nó nâng ly rượu lên, nói:

- Chuyện gì? Tôi không nhớ.

Brown gãi đầu:

- Vậy à.

Nó chẳng muốn nhớ làm gì, quay sang chỗ Yellow và Tùng. Yellow vừa xách tai Tùng vừa nói:

- Quyền rũ đủ chưa? Tha ấy bé gà con đó đi trước khi tôi không đủ khả năng kiềm chế nữa nghe chưa?

39. Chương 39

Nó suýt sặc. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn. Green thì hơi cau mày 1 cái. Tùng kêu oai oái:

- Đùng, rồi mà, anh không của em nào nữa hết là được chứ gì? Thả anh ra..... á.....

Nó chỉ chỉ tay:

- Hai người.....

Blue cười:

- Hai người là 1 cặp từ bao giờ thế?

Mọi người đều há hốc miệng. Nó lấp bắp:

- M... Một cặp?

Tùng cười cười nhẹ nhàng gỡ tay Yellow ra:

- Cũng mới thôi mà, hi hi.

Nó và Blue nhảy lên tán thưởng:

- Là thật à? Chết nhé, hai anh chị này..... Mau khao cả làng đi!

Yellow nhấp 1 ngụm rượu:

- Thì đang khao đây thôi?

Blue nhăn mặt:

- Không được. Nhóm có mình chị là con gái, anh Tùng cướp mất rồi thì phải đền cho cả nhà chứ. Phải không thủ lĩnh?

Nó hưởng ứng:

- Đúng rồi, khao đi!

Brown cũng nói chen vào:

- Lầu.

Tất cả cùng quay lại nhìn hấn. Tùng ngập ngừng:

- Cậu..... cũng biết nói à?

Nó bật cười:

- Tưởng chỉ có mình tôi mới nghe được tiếng cậu chứ, ha ha. Có vẻ như Brown rất có hứng với món lẩu. Vậy chúng ta đi nhậu nào!

Mọi người đều đứng dậy hưởng ứng. Chỉ Green là không mấy vui vẻ. Có lẽ cậu ta..... thích Yellow. Hừm, rắc rối thật đấy.

Mà Kỳ với Duy còn ở lại nhà Trần gia, vậy..... White đi đâu rồi?

Trong lúc đó, tại biệt thự Trần gia.....

- Lần này đi cậu nhớ hỗ trợ cho Duy, đừng để xảy ra chuyện gì. Cuối mỗi ngày hãy báo cáo tình hình cho tôi. Cậu tất nhiên sẽ được hưởng lợi.....

Người thanh niên khuất trong bóng tối khẽ mỉm cười:

- Rõ, Trần gia!

Đó..... là ai?

Người thanh niên khuất trong bóng tối khẽ mỉm cười:

- Rõ, Trần gia!

Đó..... là ai?

Nó đang ngồi thi thử lượng với Blue và Green thì có điện thoại. Đang định tắt nguồn để đấu tiếp thì nó giật mình nhìn số điện thoại người gọi..... Là mẹ nó:

- Alô, m... mẹ ạ?

- Con đang ở đâu giờ này?

- Dạ con.....

- Về nhà ngay!

- D...dạ!

Nó vội vã vào lấy ba lô, cả nhóm hỏi sao lại về mà nó chẳng kịp giải thích gì thêm, chỉ nói:

- Thánh chỉ!

- Hả???

Nó phóng xe vèo vèo. Về đến nhà thì mới té ngựa ra..... Mẹ nó chưa hề đến. Nó gọi ẹ:

- Sao mẹ bảo con về?? Con tưởng mẹ ở đây chứ?

- Thế ta k ở đó là con đi chơi đến tận 1h thế này à? Lâu nay ta không quản nên con bắt đầu hư hỏng rồi đúng không?

- Dạ, con.....

- Thôi, nghe cho rõ đây. Ngày mai con sẽ phải đi gặp mặt Tiểu Thiên với thân phận..... con gái. Ta đã nhờ người đến rồi, lo mà làm cho tốt, ta chưa nói ra con là con gái đâu.

- Cái... cái gì cơ ạ? Gặp mặt???

- Đúng vậy, nó là con rể tương lai, ta thì chỉ có 1 đứa con gái. Con không định chống đối ta đấy chứ?

- Hơ..... nhưng đó là mẹ tự nhận anh ta làm con rể mà..... TẠI SAO CON LẠI PHẢI ĐI???

- Tốt nhất con nên đi ngủ đi. Mai phải dụi dằm 1 chút, ta đã quyết rồi đấy, nó sẽ làm con rể ta.

- HẢ????????? Mẹ có nhầm không đấy? Alô? Alô??? Asssshhh!

Nó vò đầu bứt tóc ngồi phịch xuống sofa. Linh Lan ngồi gọt táo, hỏi:

- Sao thế?

Nó nhăn nhó:

- Mẹ chị bắt đi gặp mặt tên Angus. Làm sao bây giờ???

Chợt nó “a” 1 tiếng, nhìn Linh Lan tràn đầy hy vọng:

- Linh Lan, em giúp chị nha!!!

Linh Lan hơi ngả người ra sau, đề phòng:

- Giúp?? Angus biết mặt em rồi mà?

Nó vỗ trán 1 cái:

- Ủ ha, chị quên. Làm sao làm sao làm sao bây giờ???

Hoàng Anh bước từ trên nhà xuống, nhìn thấy nó thì nhảy chồm lại, hét:

- Con kia!! Mày đã nói gì với Uyên Uyên hả????

Nó bịt tai lại, hét theo:

- Nói gì? Em không nhớ!!!

Hoàng Anh cốc vào đầu nó:

- Khai đi, mày nói gì mà làm cô ấy vừa khóc vừa xin lỗi anh rồi đồng ý đi nước ngoài điều trị hả???

- Không nhớ thật mà..... Người ta đang sắp chết đây.....

- Vậy để anh giúp 1 tay.

Mắt nó sáng lên, nhìn Hoàng Anh:

- Anh nói thật chứ???

- Đương nhiên..... yaaaaa!!

Hoàng Anh vừa cười vừa bóp cổ nó, trong khi nó với Linh Lan nhìn anh trong im lặng. Anh vẫn giữ nguyên nụ cười, bắt đầu cảm thấy nguy hiểm:

- Sao 2 đứa nhìn anh ghê thế???

Nó nuốt nước bọt cái ực, cầm tay Hoàng Anh:

- Hoàng Anh! em nhờ anh 1 chuyện, anh nhất định phải giúp em đây!

- Anh vừa nói là sẽ giúp chị ấy rồi. — Linh Lan chen vào.

Anh có cảm giác mình đang bị dụ vào tròng nhưng đã không còn đường lui nữa:

- Chu... chuyện gì?

Sau 1 hồi giải thích, khua tay múa chân, cộng với sự hỗ trợ phiên dịch đắc lực của Linh Lan, nó cũng đã nói xong cơ bản vấn đề. Hoàng Anh ngồi như tượng tiếp nhận thông tin một cách chậm chạp. Nó hỏi:

- Vậy đây, anh hiểu chưa?

- KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGGGGG!!!!!!

Anh hét lên, quay sang nó lắc lắc:

- Anh mày đã có người yêu rồi đây, biết không hả??? Anh đã trút bỏ cái lót con gái rồi, mày tha cho anh có được không???

- Nhưng ai tha cho em?? Anh không giúp em thì ai giúp được chứ???

Hoàng Anh đành chấp nhận giúp nó. Anh cũng phải cảm ơn nó vì đã giúp Uyên Uyên.....

Hoàng Anh đành chấp nhận giúp nó. Anh cũng phải cảm ơn nó vì đã giúp Uyên Uyên.....

Sáng, một người của mẹ nó đến nhà từ sớm. Nó lôi Hoàng Anh dậy để cho người thợ trang điểm đó bôi tro trát trấu, à, bôi son trát phấn. Nó nói với người thợ:

- Chị ơi, chị trang điểm..... xấu xấu 1 tý nhé. À mà không, càng xấu càng tốt!

Hoàng Anh hét:

- CÁI GÌ??? Mày đi mà trang điểm xấu, anh đã làm con gái thì phải làm gái xinh!

Anh đưa tay lên vuốt cằm, mặt vênh vênh tự đắc. Nó bực mình:

- Chị làm cho anh ấy thành ma hộ em, càng đáng sợ càng tốt.

Hoàng Anh giãy nảy:

- Không!! Anh không làm nữa, mày đi mà làm!!!

- Trật tự! Anh đã hứa rồi, đừng hòng nuốt lời.

- Đùa à???

Hoàng Anh đau khổ nhìn chị gái kia lôi ra hộp phấn trắng phau. Những tưởng phải bôi cái đó vào mặt nhưng Linh Lan đã cứu anh 1 bàn thua trông thấy:

- Làm thế chỉ xấu mặt mẹ chị thôi.

- Đúng đúng!!— Hoàng Anh gật đầu lia lịa, quay sang nó:

- Hơn nữa anh trang điểm kiểu khác nhìn sẽ khác em mà.....

Nó cau mày nhìn ánh mắt long lanh của Hoàng Anh, đành nói:

- Vậy tùy anh. Hấn mà nhận thấy anh giống em thì.....

Nó gờ nasm đấm lên đe dọa, Hoàng Anh cười toe:

- Hi hi, anh biết rồi!

Nó đang ngồi xem Hoàng Anh được trang điểm thì..... Angus gọi tới:

- Alô.

- Cậu bảo sẽ đáp ứng 1 yêu cầu khác của tôi đúng không?

- Hừ, đúng vậy, anh nói nhanh đi.

- Bất cứ yêu cầu nào chứ?

- Ừm..... c.... có lẽ.

Nó chợt thấy hơi lo lắng, hình như có mùi nguy hiểm phảng phất trong lời nói của hắn. Quả nhiên:

- Vậy ngay bây giờ, cậu chạy bộ đến nhà tôi.....

- Ha, tưởng gì..... Quá đơn giản!

- Ồ, vậy thì tốt, hãy chạy bộ đến nhà tôi với duy nhất 1 chiếc khăn tắm trên người nhé!

- HẢ?????????

Hắn..... vừa mới nói cái gì thế??? Chạy bộ..... với duy nhất 1 chiếc khăn tắm?????

- Anh..... ANH ĐUA À??? KHÔNG BAO GIỜ!!!

- Hừ, vậy đấy.....

- Trừ những điều làm ảnh hưởng tới danh dự, nhân phẩm, đạo đức, pháp luật ra, cái gì cũng được!

Angus chỉ chờ có thế:

- Vậy hôm nay tôi đi gặp mặt con gái giám đốc, cậu cũng phải đến!

- Hả???

- Đừng nói là cậu định từ chối.....

- Tôi..... Thôi được. Ở đâu?

Nó tắt máy, thấy Hoàng Anh và Linh Lan đang nhìn mình, thở dài:

- Hắn bắt em đi cùng!

Hoàng Anh bật cười:

- Thế thì vui đây.....

Nó hơi nhúm mày không hiểu, lôi cái địa chỉ ra đọc:

- Nhà hàng Rizzo?

.....

Đúng 10h, sau khi trang điểm cho Hoàng Anh xong, nó lôi anh đi, mặc cho anh cố nín lại:

- Từ đã!! Để anh mày ngắm dung nhan 1 tý đã!!

- Ngắm cái con khỉ, anh mà làm hỏng việc là em xử đẹp đấy.

- Hừ, anh ra tay mà lại không được à?

- Thôi em biết rồi! Anh muốn những bức ảnh..... “xinh xắn” của mình được chuyển tới điện thoại của Uyên Uyên thì cứ việc làm hỏng đi, em sẽ không cần đâu.

Nó nhún vai đi trước, mặc cho Hoàng Anh đứng như hóa đá. Anh tức giận kéo tay nó lại..... khóa môi:

- Ấy da, lâu không hôn em gái ngoan, anh cũng không muốn đưa cái ảnh này cho thằng Tùng đâu.....

Quả là nguy hiểm, Hoàng Anh học được cái tính láu cá này từ bao giờ thế? Đúng là anh em với nhau có khác. Nó lắc đầu đi theo anh, không biết bên kia đường, có một người vừa làm rơi đôi găng tay xuống đất.....

Kỳ đứng thẩn thờ nhìn theo dáng nó, trong lòng nhói lên 1 cảm giác vừa thất vọng vừa bất ngờ, đau đến khó thở. Dù vẫn biết sẽ có 1 ngày nó sánh bước bên 1 người con gái khác, nhưng khi nhìn nó hôn cô gái kia, lòng cậu vẫn không kìm chế được nỗi đau quặn thắt trong lồng ngực này..... Cậu quay mặt đi, nuốt nước mắt, chợt thấy 1 đôi chân đang đứng im, cậu ngược lên nhìn.....

Linh Lan đứng khoanh tay đắm chiêu suy nghĩ về những biểu hiện mà cô thấy ở Kỳ. Còn đang đoán già đoán non thì cô chợt giật mình nghe Kỳ nói:

- Cô..... làm bạn gái tôi nhé!?

- Hả?

40. Chương 40

Cô ngạc nhiên nhìn Kỳ. Ánh mắt cậu đang tràn ngập nỗi đau, chỉ có u ám những màu đen xám xịt. Cô cảm nhận rất rõ trong đó có 1 tia hy vọng mong manh mà cô đang có cơ hội nắm giữ để kéo cậu lên khỏi bờ vực của sự đau khổ. Ánh mắt ấy..... khiến trái tim cô thêm 1 lần nữa đập thịch 1 cái khi đứng trước cậu.....

- Thôi bỏ đi, coi như tôi chưa nói gì....._ cậu định quay bước đi.....

- Không! Tôi đồng ý!

Kỳ quay mặt lại, hơi bất ngờ nhìn cô gái đang đứng đó, đầy tự tin và kiêu hãnh, ánh mắt cô chứa đựng sự mạnh mẽ mà cậu đang tìm kiếm..... ánh mắt của nghị lực vượt qua nỗi đau.....

.....

Nó đến nơi thì Angus đã ngồi đợi trong nhà hàng. Hắn tặng 1 bó hoa hồng, lịch sự kéo ghế mời Hoàng Anh ngồi và nhìn nó với ánh mắt khiêu khích. Nó lúc đầu còn đang thấy khó hiểu, nhưng giờ nó biết tại sao hắn lại muốn nó đến rồi đây. Hắn nghĩ..... nó thích Hoàng Anh!! Mà nói chính xác hơn là con gái của giám đốc - tức là chính nó. Nhưng Hoàng Anh đang đóng giả nó nên giờ cứ coi như anh ấy là “con gái” của mẹ vậy.....

Angus cười mỉm:

- Em là Hoàng Anh? Trông em rất xinh!

Hoàng Anh cũng cười đáp lại:

- Vâng, chắc mẹ em chưa nhắc với anh. Thật vinh hạnh khi được gặp siêu mẫu Angus của MZ, anh có bí quyết gì để cao đến như vậy?

Angus mở to mắt tự nhiên:

- Ô, có lẽ là do ăn nhiều rau!

- Oa, vậy em cũng phải ăn nhiều 1 chút mới được.

- Thế thì hôm nay tôi sẽ chọn món cho em, ok?

Cả 2 cùng cười vui vẻ, nó chỉ ngồi im như tượng nhấm nháp ly rượu. Angus tuy nói chuyện với Hoàng Anh nhưng ánh mắt cứ liếc sang nhìn nó đầy tự đắc. Nó liếc lại với ánh mắt: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Đang nói chuyện với Hoàng Anh, hắn tự dưng quay sang nó:

- Không biết em và Minh quan hệ thế nào?

Nó và Hoàng Anh liếc nhìn nhau, Hoàng Anh vội kéo tay nó lại, ôm lấy cánh tay nó:

- Ha ha, đây là..... người yêu của em!

Nó suýt sặc. May cho hắn là nó chưa phun nước vào mặt hắn. Hoàng Anh nhéo nó 1 cái, nói qua kẽ răng:

- Hợp tác chút đi!

Nó cũng khoác 1 tay lên vai anh, ôm vào lòng:

- Đúng vậy, vì thế anh từ bỏ chuyện cướp cô ấy từ tay tôi đi. Chúng tôi là của nhau!

Nói xong mà nó sồn cả da gà, còn Angus hơi nhếch mép 1 chút, mỉm cười nói với Hoàng Anh:

- Ô, thế sao? Nhưng anh rất muốn theo đuổi em. Nếu như không thể cướp được em thì anh theo đuổi em cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu, phải không?

Hoàng Anh lúng túng nhìn nó rồi nhìn hấn:

- A..... ừm. Ha ha, tùy anh thôi!

Nó nhìn Hoàng Anh cảnh cáo, nó biết thể nào anh cũng sẽ xiêu xiêu mà.....

2 tuần sau, Hoàng Anh, không ngoài dự kiến của nó, đã nói:

- Hấn thật biết cách cua gái. Anh học được nhiều thứ lắm, cũng không tệ đâu em, rước nó về cho anh học thêm nữa đi.

- Rước cái đầu anh, anh đi mà rước!!!

Vậy đấy, hấn nghĩ rằng chiếm hữu người nó yêu sẽ khiến nó tức giận, mà hấn thì rất thích chọc giận nó. Ai bảo nó khi giận trông rất..... đáng yêu làm gì.....

.....

Hấn cười nhõn nhìn nó bực tức suốt mấy hôm nay. Từ sáng tới giờ cũng thế, cứ đụng hấn là lại cau mày khó chịu. Hấn còn định chọc cho nó gậy chiến luôn nhưng cũng thôi rồi, đành để nó về, mai tính tiếp. Hấn vui vẻ bước ra phía ô tô, chợt khựng lại vì cái dáng quen thuộc của 1 cô gái. Hấn ngược lên nhìn, lòng bỗng nhói đau..... Hóa ra hấn vẫn chưa hoàn toàn quên được.....

Cô gái tiến về phía hấn

Hấn vui vẻ bước ra phía ô tô, chợt khựng lại vì cái dáng quen thuộc của 1 cô gái. Hấn ngược lên nhìn, lòng bỗng nhói đau..... Hóa ra hấn vẫn chưa hoàn toàn quên được.....

Cô gái tiến về phía hấn.....

- Tiểu Thiên.....

Cô ta nhìn hấn với ánh mắt hy vọng, cố kiếm tìm 1 chút hơi ấm còn sót lại dành ỉn, nhưng tất cả chỉ là vô vọng. Đôi mắt ấy thản nhiên nhìn cô với tất cả sự lạnh lùng băng giá..... Đã không còn như xưa.....

Hấn nhận thấy được sự thất vọng trong ánh mắt ấy, vừa muốn nhấn tâm khiến cô ta đau, vừa không thể kiềm lòng khi nhìn thấy điều đó, mở lời trước:

- Có chuyện gì không..... Hải Băng?

Cái tên ấy, đã lâu rồi hấn chưa thốt ra, thật ngỡ ngàng và khó khăn. Phương Hải Băng ngược lên nhìn lần nữa, ánh mắt lại ngập tràn hy vọng khiến đồng tử của hấn khẽ dao động:

- Tiểu Thiên, em..... xin lỗi.

- Xin lỗi ư? Chuyện gì?

Hấn cười khẩy. Đây chẳng phải điều hấn mong muốn sao? Trước đây khi biết cô lừa dối tình cảm của hấn để mưu lợi, phản bội hấn để đến với thần tượng thực sự của cô ta, hấn đã từng khao khát ngày cô ta trở về trong bộ dạng thê thảm nhất và nói lời xin lỗi. Bây giờ cô ta không thê thảm, nhưng nét mặt ấy giấu đi đâu được những muộn phiền, mệt mỏi. Và..... hấn cũng đâu cần nghe lời xin lỗi của cô nữa.....

Hải Băng tiến thêm 1 bước:

- Em.....

- Đứng đó đi!_ Hấn nói_ Đừng lại gần tôi quá kẻo tôi sẽ đá cô như đá 1 con chó đấy.

Hải Băng thấy như có nhát dao đâm vào tim. Câu nói đó đã từng thốt ra từ miệng cô, để rồi giờ đây lại quay lại đâm vào tim cô. Cảm giác đau đớn này..... hấn đã từng chịu..... bây giờ cô mới hiểu.....

Nhưng Hải Băng làm sao hiểu được bây giờ hấn còn chịu thêm 1 nỗi đau khác, đè lên vết thương vừa khép miệng của quá khứ. Hấn có thể không đau ư khi mà người con gái hấn từng tin tưởng và dành trọn tình

cảm đang đứng trước mặt hắn đầy đau khổ, mà hắn lại phải nói ra những lời cay nghiệt để tìm lối thoát cho chính mình, cho tình yêu từ lâu đã bị chôn lấp.

Hải Băng nuốt giọt lệ cay nơi khóe mi, cố nói ra những lời từ tận đáy lòng:

- Em xin lỗi! Chỉ đến khi rời xa anh, em mới nhận ra mọi thứ em theo đuổi đều chỉ là trống rỗng. Không có anh em không biết phải làm thế nào. Em yêu anh, em cần anh..... Em xin lỗi.....

Không kiềm chế được, cô bật khóc. Hắn siết chặt nắm tay, giọng run run:

- Tôi tha lỗi cho cô..... Nhưng chỉ thế thôi, đừng mong gì hơn nữa. Giữa tôi và cô đã chẳng còn gì nữa rồi.

Hắn bước lên xe, đóng sập cửa lại, bảo tài xế lái đi. Phải rồi, đã chẳng còn gì nữa..... 1 từ “giữa” đã cảm thấy khoảng cách, hắn lại còn chia ra hai phần rõ rệt: “tôi” và “cô”. Khoảng cách đã quá lớn, không thể thay đổi được nữa.

Qua gương chiếu hậu, hắn đau đớn nhìn người con gái ấy quỵ gối xuống đường, khóc như mưa. Cô gầy đi nhiều quá, xanh xao hơn, đôi mắt trong veo ngày nào giờ đã phủ bụi truân chuyên. Hắn biết Băng đã phải chịu nhiều khổ cực từ khi theo kẻ vũ phu tầm thường đó, cũng biết cô nói yêu hắn là thật, ánh mắt ấy đã nói lên tất cả. Nhưng để làm gì đây khi tình cảm của hắn với cô đã không còn vẹn nguyên mà đã bị thời gian, xa cách và lòng hận thù che lấp. Hơn nữa, người hắn nghĩ đến nhiều nhất bây giờ, đã không còn là cô.....

Nó vui mừng thông báo cho cả nhóm biết đã làm xong con dấu của hội, sẽ dùng phổ biến để tất cả đều biết. Con dấu có hoa văn lồng xoắn vào chữ S ở giữa, trên viền là chữ “Dark Moon”. Và 1 tin vui nữa là Trần gia rất hài lòng về vụ bên Hồng Kông. Tuy có 1 vài sự cố nhỏ nhưng không đáng kể, mọi người đều hoàn thành xuất sắc, đặc biệt là Duy. Cậu ta đã chặn đường tẩu thoát của các thủ lĩnh bên địch khi chúng bại trận và định trốn đi theo đường thủy. Nhóm của nó gồm 9 người:

Red (nó) - Black (Tùng) - Brown - Yellow - White - Green - Blue - Hades (Duy) - Silver (Kỳ)

đã trở thành huyền thoại trong giới giang hồ. Dark Moon chính thức trở thành cánh tay phải của tổ chức S. Những tin đồn thổi về tội nó nhiều vô kể, đặc biệt là nó. Nhưng làm nó hoảng nhất chính là: “Red là 1 gã đầu trâu mặt ngựa, cao 2 mét, to như đồ vật, búng tay 1 cái làm người bay lên trời rồi rơi xuống đất, nát bét.....” Hic, nó là con gái cơ mà.....

Thời cơ đã chín muồi, nó gặp gỡ với rất nhiều đẳng phái, tổ chức khác, thay mặt Trần gia, làm đại sứ ngoại giao với bên ngoài. Dần dần cho cả giang hồ biết Red là thủ lĩnh Dark Moon với chiếc kính đen không rời, là 1 chàng trai với nét lạnh lùng, quyết đoán, sức mạnh..... Bởi có ai đó đã từng nói: “Anh muốn làm 1 người trong giới giang hồ..... để thay đổi bộ mặt của nó. Tất nhiên là phải bí mật mới vui. Lúc đó anh sẽ lấy tên là Red, màu em thích nhất, đúng không, và tên hội sẽ là..... Dark Moon..... ”

Angus trở về nhà với ánh mắt lạnh đến sồn da gà, nhóc Nam cũng chẳng dám đến gần. Hắn xuống hầm lấy cả thùng rượu rồi chui vào phòng ngồi uống. Càng uống càng nhớ về ánh mắt đau khổ của Hải Băng khi này. Vẫn biết là làm cô đau thì hắn cũng chẳng dễ chịu chút nào nhưng hắn không thể làm khác. Tình yêu dành cho cô, những nụ cười, những lời quan tâm, cái nắm tay, nụ hôn, lời hẹn ước..... Tất cả đều đã vỡ tan rồi từ cái ngày cô lạnh lùng, tàn nhẫn ra đi.....

Hắn cũng không hiểu sao mình lại phải đau khổ thế này, rõ ràng là đã không còn yêu Băng nữa. Trái tim hắn nguội lạnh rồi..... Vậy mà hắn vẫn không chịu đựng được khi nhìn cô quỵ gối xuống đường trong nước mắt.....

Trước đó rất lâu, hắn chỉ là 1 con rối bị giật dây, sống lạnh lùng với hầu hết mọi người. Nhưng trong 1 buổi họp fan, hắn gặp Băng, cô đã dùng sự trong sáng của mình để phá vỡ tấm kính vô hình hắn bao quanh, đem cho cuộc sống của hắn 1 luồng sinh khí mới, khiến hắn choáng ngợp.....

Hắn và cô, như cô nói: ” giống như trời và biển, ôm lấy nhau, mặt kề mặt với nhau. Trời mỉm cười dang tay che chở, biển soi rọi từng đám mây qua.....” Đã từng rất đẹp như thế..... vậy mà.....

Có lẽ cô nói chưa đủ. Trời và biển tưởng như gần nhau nhưng lại cách vời, không có 1 điểm nối. Hắn và Băng tuy hiểu nhau nhưng lại quá khác nhau trong cách sống, cách suy nghĩ. Những lời cô nói, với hắn, tuy

rất ý nghĩa, nhưng..... đã quá muộn rồi!

Bà Triệu Tú Cẩm ngồi xoay xoay trên chiếc ghế tổng giám đốc, im lặng suy nghĩ. Vốn dĩ, bà định để Hoàng Kỳ và Angus đấu đá nhau vì nó để cùng tiến bộ, nhưng có vẻ như Hoàng Kỳ đang bỏ cuộc. Tuy Angels đã trở thành nhóm người mẫu nổi tiếng hàng đầu, không ai không biết, thu về tới 35% lợi nhuận cả quý của MZ, có tới hàng tỷ fan, hợp đồng cũng tới tấp gửi đến, nhưng điều mà bà muốn là sự phấn đấu và trưởng thành của tụi trẻ..... Mà khoan, Angus chưa biết nó là con gái, có khi nào vì thế mà chưa tiến triển được gì không???

Bà cầm điện thoại lên, gọi cho Angus:

- Alô, con rể à? Con đang trên đường đến công ty hả?

- Vâng, thưa nhạc mẫu. Mẹ gọi con sớm thế có việc gì không ạ?

- À, ta định hỏi con xem con đã gặp con gái ta - Hoàng Minh chưa ấy mà. Con thấy con bé thế nào? Trông cao cao thế thôi chứ nó cũng còn trẻ con lắm.

- Dạ?? Hoàng..... Minh??

- A.... ý ta là.....

Hắn biết tông chiêu này của bà Triệu, cứ vờ như nói hớ ra, nhưng thực chất là để hắn phải hỏi:

- Mong nhạc mẫu đừng giấu con..... Con gái mẹ là Hoàng Minh chứ không phải Hoàng Anh?

- Thôi được, ta đành nói ra vậy. Đúng thế, và Hoàng Anh là..... anh trai song sinh của con bé. Cả hai đứa đều là con ta.

Hắn há hốc miệng. Vậy đấy, rốt cuộc thì vẫn là hắn bị lừa từ đầu tới cuối. Hai người họ giả vờ cũng giỏi thật. Gì chứ, “chúng tôi là của nhau”. Thật hết biết.....

Mà khoan, nó..... LÀ CON GÁI????

Hắn giật mình 1 chút, ngạc nhiên rất nhiều và vui vui. Nó là..... con gái thật sao? Nếu vậy..... Hắn nhớ lại từ lần đầu tiên gặp nó, nụ hôn vừa cay vừa rát, hic, lần gặp lại ở công ty,.... Nó là con gái..... vậy thì hắn quá bất lịch sự rồi.....

Trong lòng hắn cảm thấy có chút tội lỗi, mà không, rất tội lỗi. Nó bây giờ đang ở đâu? Hắn muốn gặp nó ngay, dù hắn cũng không biết mình muốn gặp nó để làm gì. Đúng lúc hắn bước xuống khỏi ô tô, quay sang bên trái, chợt thấy nó đang đi bộ với 1 tên mặt lạnh như tiền, trông khó ưa hơn cả Hoàng Kỳ.....

Nó không biết có cơn bão đang tới, vẫn cứ vừa đi vừa nói chuyện với Brown. Chợt thấy hình như có “vật cản”, nó không nhìn, tránh qua 1 bên để đi. Hắn gọi:

- Vũ Hoàng Minh!!!

Nó và Brown cùng dừng lại. Nó nhận ra hắn, hơi cau mày:

- Anh còn chưa đến công ty à?

Hắn mỉm cười:

- Thế còn cô? Giờ này mà cô còn ở đây sao?

Nó và Brown trở mặt ra nhìn, lo lắng:

- C.... Cô????

Hắn mỉm cười:

- Thế còn cô? Giờ này mà cô còn ở đây sao?

Nó và Brown trở mặt ra nhìn, lo lắng:

- C.... Cô????

Angus rất khoái cái vẻ mặt thộn ra của nó lúc này, trong lòng thầm cười, nói:

- Mẹ cô - giám đốc Triệu đã nói hết rồi.

- Hả?

Angus và nó quay sang kẻ vừa phát ngôn: Brown. Cậu ta không ngờ nó là con của giám đốc. Cậu mới được tuyển vào làm 1 trong 3 người của nhóm nhạc MJ, dự kiến sẽ được MZ tung ra vào đầu năm sau. Vì thế mà cậu chưa biết nhiều về quan hệ trong công ty. Nó là con của giám đốc, còn Ang..... cái gì gì đó, cậu đã từng thấy đi với nó mấy lần, ngoài việc là đồng nghiệp ra, hẳn..... có quan hệ thế nào với nó?

Nó lâu lâu nói xấu mẹ nó làm bà hắt hơi liên tục, phải quay mặt ra khỏi máy tính kéo nước bọt bắn vào màn hình. Nó khoanh tay hỏi:

- Ủ đây, thì sao?

Hắn chợt thấy hơi bối rối khi đứng trước nó:

- Thì.... thì hóa ra cô mới là vị hôn thê của tôi....

Brown kinh ngạc nhìn nó, thầm mong nó sẽ nói là không phải. Angus thì hơi đỏ mặt khi nói ra câu đó. Hắn nghĩ tới hôm nó “đóng giả” con gái, trông nó cũng..... xinh đấy chứ.

Nó lạnh lùng:

- Đó là mẹ tôi muốn thôi, tôi có người yêu..... rồi.....

Nó chợt sững người. Angus và Brown đều cảm thấy hụt hẫng. Nó..... có người yêu rồi sao? Angus hỏi:

- Cô..... không định nói đó là..... Hoàng Anh đấy chứ?

Nó im lặng, mắt nhìn trân trân về phía sau Angus..... Brown và Angus nhìn theo ánh mắt nó..... Một chàng trai mặc vest trắng với mái tóc màu hạt dẻ đang nở nụ cười tỏa nắng khiến tất cả mọi người xung quanh đều phải ngoái nhìn:

- Tiểu Minh, anh về rồi đây!

Angus và Brown quay lại nhìn nó với tâm trạng khác nhau. Angus không hiểu quan hệ giữa 2 người đó, còn Brown đang mừng tượng nhớ lại về 1 thông tin nào đó đã từng xuất hiện, có lẽ là liên quan đến người này. Nó vẫn chưa hết kinh ngạc, lùi 1 bước, lùi 1 bước nữa, lùi tiếp bước nữa và quay đầu chạy thực mạng. Chàng trai đó đuổi theo:

- Tiểu Minh! Tiểu Minh! Chờ anh!....

2 tên kia không hiểu gì, nhìn nhau rồi vội chạy theo nhưng không kịp vì hai người đó chạy quá nhanh.

Nó cứ nhắm mắt lại mà chạy, suýt đâm cả vào cột điện, dù lòng không hiểu tại sao mình lại phải chạy. Đó là Kỳ Anh, là người nó luôn mong đợi, nhớ nhung.... Nó cũng đã biết bao nhiêu lần nghĩ đến ngày gặp lại anh, nó sẽ đánh cho anh 1 trận và bắt anh mua kem cho nó, hoặc khóc lóc ôm chầm lấy anh, hay giận dỗi để anh phải làm lành. Nhưng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bỏ chạy..... Phải chăng là vì trực giác mách bảo rằng bao hy vọng nó nuôi có nguy cơ sẽ tan vỡ....

Gặp lại anh làm nó hạnh phúc, hạnh phúc tới nỗi nước mắt cứ thế tuôn ra, miệng mỉm cười. Cuối cùng anh cũng đã trở về. Sau bao nhiêu tháng ngày nó chờ đợi mòn mỏi, Kỳ Anh cũng đã trở về. Nó không biết dùng lời nào để diễn tả cảm xúc của mình lúc này. Nó dừng lại, thở dốc.....

- Em.... vẫn chạy nhanh như ngày nào....

Kỳ Anh bật cười, chạy lại chỗ nó, thở. Nó quay nhìn anh, nước mắt vẫn đang nhòe ướt đôi mi. Kỳ Anh quệt tay lau nước mắt trên khuôn mặt nó, cười:

- Sao lại khóc nè? Anh về rồi đây.

41. Chương 41

Nó òa lên, ôm chầm lấy anh mà khóc, trách anh đã để nó đợi quá lâu mà không liên lạc gì, để nó biến thành 1 Red máu lạnh khiến ai cũng khiếp sợ, để trái tim nó đóng băng, ôm bóng hình anh và lạnh giá, và thương tổn..... Anh định vòng tay ôm lấy nó nhưng chợt khựng lại..... dùng 1 tay vỗ vỗ lên vai nó:

- Ngoan nào, ma thích bắt những người hay khóc nhè lắm đấy....

Nó thả anh ra, dấm nhẹ vào ngực anh 1 cái. Anh cười cười:

- Em giỏi hơn anh rồi đấy, vừa làm người mẫu nổi tiếng vừa làm đại ca xã hội đen bí mật. Anh ở bên Nhật mà còn được nghe danh em nữa. Cả mấy tin đồn.....

Nó buồn cười nhưng vờ như còn dỗi:

- Hóa ra lâu nay anh ở Nhật. Em mà biết thì em đã đem quân sang xới tung đất Nhật để túm cổ anh rồi.

- Hả? Anh đâu phải phạm nhân.....

- Còn không à? Tưởng anh không về nữa chứ.....

- Có đâu, anh về rồi mà... cười.

Nó lại khê ôm lấy anh:

- Đừng đi nữa nhé!

- Ha ha, Tiểu Minh đang sợ đấy à?

- Ai thèm sợ chứ? Anh mà đi, em cũng sẽ bám theo anh đến cùng!

- Trời, em càng ngày càng dễ sợ đấy!

Nó hừ 1 cái, nhéo vào hông anh, vẫn không chịu buông ra, dụi vào lòng anh như 1 con mèo không nhéo. Anh khê đưa tay lên vỗ vỗ, nụ cười trên môi bỗng tắt dần..... lạnh giá.....

Một tin nhắn gửi đến:

>Anh đang ở đâu?

Kỳ Anh nhắn lại:

>Em chờ anh 1 lát. Anh sẽ quay lại ngay.

>Nhanh lên.

Nó và Kỳ Anh kéo nhau đi ăn kem. Nó vui vẻ và rộn ràng nhắc lại chuyện ngày trước, nói về những đổi thay của thành phố, kéo Kỳ Anh đi hết từ nơi này sang nơi nọ. Nó vui đến nỗi không nhận ra Kỳ Anh có vẻ không hứng thú với mấy chuyện này. Anh chỉ khê cười, đi theo nó. Khuôn mặt tưởng như tươi roi rói ấy lại đang trầm mặc, vô cảm.....

Trong lúc đó, Angus và Brown đã quay lại chỗ khi nãy:

- Chiếc xe mà “gã đó” đi vẫn đang nằm im lìm ở đây, chắc chắn hẳn sẽ quay lại.

Angus tự lẩm bẩm rồi ngồi đó đợi. Brown cũng ngồi theo. Cậu ta để ý chiếc xe ô tô màu trắng bạc trước mặt, tuy không nhìn được vào bên trong nhưng cậu biết chắc chắn có người ở trong đó. Angus quay sang Brown, nghĩ ngợi 1 lát rồi lên tiếng:

- Này, tôi không biết cậu có mục đích gì, nhưng hiện tại thì tôi với cậu có vẻ đang chung 1 phương hướng thực hiện. Bắt tay chứ?

Brown nét mặt không thay đổi, có lẽ là..... đang suy nghĩ. Angus cảm thấy hơi sốt ruột với cái nét mặt đó của cậu ta, đã ngỏ lời hợp tác mà cậu ta không đồng ý thì thật mất mặt. Nhưng cũng may là Brown đưa tay ra để bắt, thy cho lời đồng ý, có vẻ rất quyết tâm. Angus cười tươi, bắt tay cậu:

- Hay lắm! Tôi là Lục Tiểu Thiên, nghề danh là Angus, còn cậu?

- Hạ Tử Vinh - Brown.

- Vậy cậu và tôi trao đổi thông tin chứ?

Brown liếc sang hắn, trao đổi thông tin ư? Cũng thú vị đấy chứ.....

Kỳ Anh lại nhận được tin nhắn:

>Anh mau về đi, 2 tên khi nãy cứ đứng trước xe ngồi nhìn thôi

Kỳ Anh ngược nhìn nó đang tung tăng phía trước, nhắn lại:

>Anh về đây

Rồi kéo nó lại, anh nhìn thẳng vào mắt nó, tay siết chặt bàn tay nó. Nó ngạc nhiên nhìn lại, anh đặt lên bàn tay nó 1 nụ hôn phớt như kiểu các quý ông vẫn làm, nói:

- Đi nào, anh sẽ giới thiệu cho em một người.

Nó thấy hơi hụt hẫng, lòng cảm thấy lo lo, không muốn đi. Nhưng nó lại không từ chối quyết liệt. Liệu nó có phải hối hận khi đi theo anh không? Người đó..... là ai?

- Đi nào, anh sẽ giới thiệu cho em một người.

Nó thấy hơi hụt hẫng, lòng cảm thấy lo lo, không muốn đi. Nhưng nó lại không từ chối quyết liệt. Liệu nó có phải hối hận khi đi theo anh không? Người đó..... là ai?

Kỳ Anh dẫn nó quay lại chỗ khi nãy, Angus và Brown vẫn đang ngồi nhìn chằm chằm vào chiếc xe của anh. Anh đến mở cửa xe, tìm nó nghe “thịch” 1 cái. 2 tên kia cũng đứng lại chỗ nó. Một chàng trai dáng người cao dong dỏng, gầy gò bước xuống. Cậu ta có nước da trắng, khuôn mặt thanh thoát và một đôi mắt buồn rất đẹp. Nó có phần yên tâm..... Mà tại sao lại phải lo lắng nhỉ? Có khi nào Kỳ Anh lại phản bội nó chứ? Nó thầm mắng mình vì đã không tin tưởng anh, lại gần hỏi:

- Ai vậy anh Kỳ Anh?

Brown nghe đến cái tên đó, lòng đã chắc chắn được tên đang đứng trước mặt chính là người yêu của nó. Còn Angus, không hiểu sao hắn có cảm giác cái thằng nhóc vừa từ trên xe xuống sẽ là người gây ra tai họa gì đó. Liệu có phải đó là trực giác, hay vì cái ánh mắt buồn như gộp hết cả trời thu vào kia hắn đã từng nhìn thấy ở đâu đó.....

Cậu trai có vẻ hơi nhút nhát, cứ đứng sau Kỳ Anh, anh phải kéo lên mới chịu đứng trước. Anh giới thiệu:

- Tiểu Minh, đây là.....

Angus vội dùng cả 2 tay bịt tai nó lại. Linh tính nói cho hắn biết hắn cần phải làm như thế..... Để làm gì? Để nó không phải nghe thấy những điều mà hắn nghĩ là gây tổn thương cho nó. Tên hạt dẻ (Kỳ Anh) kia chắc hẳn phải là người vô cùng quan trọng đối với nó. Cứ nhìn cái mặt nó lúc trở lại đây với cậu ta thì biết.....

Nó khó chịu hất tay hắn ra, bực mình gắt:

- Anh làm cái gì vậy hả?

Mọi người quay nhìn hắn, hắn cũng tự thấy mình dư hơi, linh tính cũng có thể sai mà, ha ha..... Kỳ Anh mỉm cười hỏi:

- Đây có phải siêu mẫu Angus của MZ? Ở Nhật có rất nhiều fan của anh, tôi cũng rất ngưỡng mộ anh. Tôi tên Trương Kỳ Anh, rất vui được làm quen.

Angus lạnh lùng nhìn lại, không mấy thiện cảm. Kỳ Anh bèn quay sang Brown để chữa quê:

- Còn đây là.....

Nó hơi lườm Angus 1 cái rồi giới thiệu với Kỳ Anh:

- Đây là Brown, là một trong cửu linh của Dark Moon. Cậu ấy cũng đang chuẩn bị làm ca sĩ của MZ đấy.

Kỳ Anh cười, đưa tay ra bắt nhưng Brown cũng học Angus, không bắt. Nó muốn đá ổi tên 1 phát cho nằm lẫn hết ra đường cho rồi. Tại sao lại thiếu thân thiện thế chứ? Nó bèn quay sang cậu bạn đi cùng Kỳ Anh:

- Mình tên là Hoàng Minh, còn bạn?

Cậu ta bối rối nhìn Kỳ Anh rồi lại nhìn nó. Kỳ Anh bèn nói:

- Tiểu Minh, đây là Haru, là..... bạn gái của anh.

- HẢ???

Cả nó và 2 tên kia đều trở mắt ra nhìn. Nó lắp bắp:

- B... ba.... bạn gái?

Ánh mắt nó hướng lên tìm một chút hy vọng nơi mắt anh nhưng anh quay mặt sang phía cậu ta:

- Haru, đây là Hoàng Minh, là..... bạn gái cũ của anh, anh đã kể với em rồi đấy.

Haru gật đầu, khẽ mỉm cười với nó. Nhưng nó làm sao có thể mỉm cười được chứ? Nó nhìn Haru rồi nhìn Kỳ Anh, đôi chân cứ lùi dần:

- Anh đang đùa phải không? Là đùa thôi, nói với em là đùa thôi, em sẽ không trách anh đâu.....

Kỳ Anh nhìn nó, khẳng định:

- Không, Tiểu Minh, cho tới khi gặp Haru, anh mới nhận ra tình yêu đích thực của mình. Anh xin lỗi và cũng cảm ơn em.....

- ĐỪNG NÓI NỮA!!_ Nó gào lên, nước mắt không hiểu đã tuôn ra từ bao giờ.....

Angus và Brown đứng sang 2 bên nó, nhìn anh với ánh mắt căm giận, đôi tay cả 2 siết chặt như muốn bảo vệ nó. Kỳ Anh định tiến tới nhưng chạm ánh mắt của 2 tên, bèn lùi lại. Mắt anh nhìn vào mắt 2 tên đó, cảm thấy được sức nóng tỏa ra như muốn phanh thây mình, con người anh khẽ dao động.

Còn nó, nó không thể kiểm soát được nước mắt của mình nữa.... Ra là thế, cái cảm giác đau đến không thở được này..... Cái cảm giác bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu cố gắng chờ đợi, cố gắng nổi tiếng, cố gắng vượt qua những nỗi buồn,.... tất cả đều đang đổ vỡ, tan nát.... Trái tim nó như bị ai bóp nghẹt, đau nhói. Vậy là những kỉ niệm, niềm vui, nỗi buồn, nhưng hứa hẹn ngày xưa đều đã tan biến như chưa từng xuất hiện. Kỳ Anh.... giá anh đừng trở về thì tốt biết mấy..... Nó có thể chờ đợi, chờ suốt đời cũng chẳng sao..... Tại sao lại về, để cướp đi cả tia hy vọng cuối cùng của nó....

Nó gạt vội hai hàng nước mắt, chạy vụt đi. Angus và Brown vội đuổi theo. Kỳ Anh nhìn theo bóng nó và 2 người kia khuất xa, loạng choạng tìm 1 điểm bám víu. Haru vội đỡ lấy anh:

- Anh!.....

Ánh mắt Kỳ Anh chợt trở nên đau khổ, khác hẳn với khuôn mặt tươi cười và hờ hững khi nãy. Đôi tay siết chặt, anh cúi đầu lên vai Haru, giọng run run:

- Anh phải làm sao đây?.....

Haru vỗ nhẹ lên bờ vai run rẩy của người đàn ông cao hơn cậu tới 1 cái đầu. Anh có 1 vẻ ngoài lạnh lùng và cũng có 1 tâm hồn mong manh dễ vỡ. Anh không giỏi nói dối, chỉ là cô ấy quá đau nên không nhận ra thôi..... Cậu cũng chỉ có thể cầu chúc cho cô được hạnh phúc....

- Anh à, cô ấy đã có 2 chàng trai đó ở bên rồi. 1 trong 2 người đó, chắc chắn sẽ khiến cô ấy hạnh phúc.....

Cậu đưa Kỳ Anh vào xe, chiếc xe từ từ chuyển bánh..... Brown đứng nhìn theo, suy nghĩ.....

Angus chưa bao giờ biết ơn những thầy dạy võ của mình đến thế. Họ bắt hắn phải học và luyện tập ngày đêm để cải thiện sức khỏe. Cho tới khi hắn đi làm người mẫu thì họ có thêm lí do là giúp hắn tự vệ và giữ vóc dáng. Nhờ thế mà lúc này hắn mới có thể đuổi theo nó đến tận bờ sông. Nó dừng lại bên bờ sông, thở dốc. Hắn chỉ đứng cách đó 1 đoạn, đủ để nó có 1 không gian riêng, nhưng cũng đủ phòng để nó không làm điều gì dại dột.

Hắn nhìn nó đang thở, khuôn mặt nhể nhại mồ hôi và nước mắt, trong lòng cảm thấy có gì đó..... đau lắm! Chợt nó hét lên thật to, hét như muốn dùng âm thanh để lấn át suy nghĩ, để giải tỏa hết những điều đang quẩn lầy tâm trí nó lúc này. Tình yêu..... nó tự cười chính mình. Nó cứ tưởng tình yêu là mãi mãi, ít nhất là giữa nó và anh..... Nhưng nó không ngờ rằng tình yêu hoàn toàn có thể thay đổi, anh có thể thay đổi, chỉ có mình nó là ngốc nghếch đợi chờ, thương yêu..... Nhưng lời anh nói khi nãy..... “tình yêu đích thực” ư? Vậy với nó, anh chưa từng coi đó là tình yêu?

Nó cười lớn, cười thật vang, giống như con sói đứng kiêu ngạo trên vách núi, hú lên những tiếng dài cô độc, cay đắng. Suốt 7 năm, 4 năm yêu và 3 năm đợi chờ. Nó chưa lúc nào nghĩ mình sẽ thôi yêu anh. Chưa bao giờ thôi nhớ về anh. Đối với nó, tình yêu dành cho anh đã trở thành 1 món ăn, 1 nguồn nước khiến trái tim nó đập, khiến nó biết giữ mình khỏi những cám dỗ, khiến nó biết cố gắng vươn lên trong học tập và công việc để đợi ngày gặp lại anh. Cũng đã có lúc nó mệt mỏi, muốn buông xuôi tất cả, muốn đi tìm anh dù ở chân trời góc bể nào. Nhưng nó đã tin vào câu nói “Anh sẽ trở về”, và nó đợi, im lặng chờ đợi.

Đúng là anh đã trở về, nhưng trở về với 1 người con trai và 1 tin sét đánh: anh là gay. Nó đang đứng trên đỉnh cao của sự hy vọng, đột ngột rơi xuống vực thẳm của sự thất vọng, đau đớn nhìn anh dành nụ cười cho 1 người khác, không phải mình, và lại còn là 1 người con trai..... Bây giờ thì nó đã hiểu được nỗi đau của Nhã Nhã..... Đời thật là hài!

Hắn siết mạnh hơn nữa 2 nắm tay, chỉ muốn chạy đến đó bắt nó ngừng cười như thế, tiếng cười của sự đau khổ tột bậc. Làm sao một con người mạnh mẽ như hắn từng thấy lại có thể yếu đuối đến mức này..... Tên đó là ai?

Hắn chợt nhớ ra, lấy điện thoại gọi:

- Alô, Hoàng Anh à? Tôi có 1 số chuyện muốn hỏi.....

Brown chạy theo không kịp, để mất dấu nó và Angus nên mới quay lại, tình cờ chứng kiến cảnh Kỳ Anh đang dựa vào Haru. Cậu có nhiều thắc mắc chưa biết phải giải thích như thế nào, đành tìm Yellow nhờ trợ giúp.

Nó đang cười thì lại đột ngột khóc, khóc òa lên, ngồi phịch xuống cỏ mà khóc. Hắn tiến lại gần, khẽ vòng tay ôm lấy nó rồi siết nó trong vòng tay mình. Nó vẫn khóc nức lên, nhớ đến Kỳ Anh.....

Angus thấy lòng mình cồn cào. Người con gái này..... sao giờ đây lại mong manh đến thế.... Hắn đã truy hỏi Hoàng Anh, kịp hiểu qua mối quan hệ giữa nó và tên Trương Kỳ Anh đó. Cậu ta trở về để làm gì cơ chứ..... Làm như vậy có khác nào đùa cợt trên tình cảm của nó. Chưa bao giờ hắn thấy nó đau khổ thế này, cũng chưa bao giờ nhìn thấy nó yếu đuối thế này, và chưa bao giờ..... hắn nghĩ..... rằng mình cũng đau khi thấy nó đau thế này.....

“Yêu 1 người là vui khi người đó vui, đau khi người đó đau”. Hắn đang đau khi nhìn nó đau, hắn cũng biết vui khi nhìn thấy nó cười, dù hắn luôn tỏ ra khó chịu, bởi hắn không thể bộc lộ được cảm xúc thật, và cũng không thể để ỉn chấp nhận tình cảm giữa 2 thằng con trai. Nhưng hắn biết, chỉ cần để thêm 1 thời gian nữa, dù mẹ nó không nói nó là con gái, hắn cũng sẽ chấp nhận rằng mình đã..... yêu nó.

Tại sao? Đó có phải là những tình cảm nhất thời? Hắn đã từng yêu Hải Băng, và tình yêu đó không hề giống với tình cảm giữa hắn và nó. Vì vậy mà hắn chưa bao giờ nghĩ mình có thể yêu nó. Nhưng giờ hắn biết, khi ôm người con gái này trong vòng tay của mình, hắn đã biết trái tim hắn đang đập vì nó. Lốp vỏ kiêu ngạo, đầy tự tin, cả vẻ lạnh lùng và những lời nói châm chọc trước mặt nó..... đã vỡ vụn!

Hoàng Minh, kể từ giờ phút này em sẽ là 1 người con gái, người con gái đặc biệt nhất, quan trọng nhất trong trái tim tôi, là người con gái Lục Tiểu Thiên này yêu nhất trên đời. Dẫu tình yêu của em dành cho người đó chưa thể ngoài, tôi sẽ chờ..... Bởi hơn bao giờ hết, tôi hiểu, sau tất cả, người tôi cần nhất chính là em. Tôi yêu em.

Nhưng phải làm sao để em có thể vui cười trở lại, khi mà trái tim em đang chịu tổn thương sâu sắc như thế. Cảm giác bị phản bội này hắn đã từng trải qua.... Thời gian và nó đã khiến hắn vượt qua được, còn nó thì sao.....

Hắn chợt nhớ đến bản nhạc nó và hắn đàn hôm nó đến nhà hắn..... Chợt nghĩ ra 1 ý định quái gở nhất mà hắn có thể nghĩ. Hắn chép miệng, vì nó, hắn có thể làm những điều ngốc nghếch nhất.....

42. Chương 42

Hắn chợt nhớ đến bản nhạc nó và hắn đàn hôm nó đến nhà hắn..... Chợt nghĩ ra 1 ý định quái gở nhất mà hắn có thể nghĩ. Hắn chép miệng, vì nó, hắn có thể làm những điều ngốc nghếch nhất.....

Hắn nhắm mắt, gương mặt trắng chợt hơi đỏ lên, hát 1 bài hắn mới sáng tác:

” Vũ Hoàng Minh, em là một cô ngốc

Với khuôn mặt giống chú vịt Donald

Em nói nhiều còn hơn cả loa phát

Em lại còn nói hỗn, chẳng chịu gọi tôi bằng anh...”

Nó vẫn khóc, nhưng nghe tức quá nên gặm 1 miếng rô to vào vai hắn khiến hắn “á” lên. Rồi hắn lại hát:

” Em có biết những ngày trước khi gặp em

Thế giới với tôi là một nơi ảm đạm, buồn chán

Nhưng em đã xuất hiện, mang đến cho tôi một sức sống, một niềm tin mới....

Em đang khóc đấy ư? Người con gái mạnh mẽ vẫn thường ngang tàng đánh tôi mỗi sáng

Giọt nước mắt này là dành ột ai khác ngoài tôi?

Không, hãy cười lên đi, vì nụ cười em làm xung quanh tỏa sáng

Không chỉ tôi mà tất cả các chàng trai, cô gái đều say nắng trước em

Có thể trước đây tôi chưa từng công nhận điều đó

Rằng sức hút của em rất lớn

Nhưng giờ thì tôi đành cúi đầu chấp nhận

Em chính là người thu hút nhất..... sau tôi.”

Nó quệt quệt nước mắt, đẩy hắn ra:

- CÁI GÌ HẢ?

Nó bực bực với cái “bài hát” quái gở hắn vừa..... đọc. Tên này hết trò rồi chắc. Ai mà nghe thấy thì thật mất mặt nền âm nhạc Việt Nam và thế giới. Nhưng ngoài nó ra làm gì có ai “được nghe” hắn “hát” chứ. Không ngờ hắn đàn cũng hay mà hát cứ như vịt đực. Quả là nhất Chai en - nhì Donald - tam Angus.

Hắn vỗ vịt:

- Đâu có gì đâu.....

- Ai thua anh chứ? Xi.....

Angus cười cười:

- Không buồn nữa à?

Nó lạnh lùng lườm:

- Anh có thể không buồn được không? Tôi chỉ là không muốn khóc trước mặt anh thôi.

Hắn ra bộ ngạc nhiên:

- OA, sợ quá ta. Ai đó vừa mới khóc hu hu ướt hết cả áo người ta, lại còn “cảm ơn” bằng cách.... đóng.... dấu răng lên vai người ta vậy nhỉ?

Nó cho tay vào túi, bỏ đi:

- Ai biết đây là ai!

Hắn bực bội đuổi theo:

- Ê, người ta xác định được cả..... dấu răng đây nhé. Em phải bồi thường cho tôi đây, ngày mai phải chụp hình bãi biển rồi. Này, Vũ Hoàng Minh, đứng đó!!!

Nó đột ngột đứng lại làm hắn đang chạy nhanh, không kịp phanh lại, va cằm vào đầu nó:

- Em làm cái gì vậy hả??

Nó không nói không rằng, đột ngột ngồi xuống. Hắn ngóng xem nó đang làm gì thì thấy nó cứ nhìn chăm chăm xuống đất, bèn hỏi:

- Em tìm gì thế?

Nó vẫn im như thóc, đột ngột đứng dậy, thúc đầu vào cằm hắn khiến hắn ngã ngửa ra sau. Nó ôm đầu, xoa xoa, lườm hắn 1 phút cháy da. Hắn không hiểu nó bị chạm mạch nào, bèn ngồi xem nó làm gì.

Nó ngắt 1 chiếc lá trông to to, chẳng biết là lá gì, chạy ra gần sông..... Hắn hốt hoảng:

- NÀY, EM ĐỊNH LÀM GÌ?

Nó vốn chỉ định đi mức nước đổ dế, không ngờ hắn tưởng nó tự tử, chạy nhanh đến chỗ nó, túm vội cánh tay nó ngay sát bờ sông khiến nó giật mình nghiêng người xuống nước. Nếu chỉ có 1 mình thì nó sẽ thoát 1 cách đơn giản, cả hắn cũng thế, nhưng 2 đứa lú lú rú rú bám vào nhau rồi.... “UỖNH”.

Sóng dậy..... Hắn chơi với rồi nắm lấy tay nó, có chết cũng không buông, nhưng nó bị túm tay thì làm sao bơi được chứ, cứ giẫy ra. Hắn thì cứ cố nắm chặt, nó thì cứ cố đạp, rồi giẫy, thậm chí cả nhồi hắn xuống mà hắn vẫn không buông. Mãi đến khi hắn mệt, nới lỏng tay thì nó mới có cơ hội bơi. Nhưng sức nó cũng có hạn, hoặc là 1 mình lên bờ và cho hắn chết trôi, đáng đời cái tội lãng mạn không đúng lúc; hoặc là nó đưa hắn đến gần bờ.....

- Chết tiệt!

Hắn ngắt rồi, nó dùng hết sức để đỡ cho cái mũi hắn ở trên mặt nước, còn mình thì phải ở dưới nước, cố gắng quấy nước để đến gần bờ. Vừa đặt được nửa người hắn lên, tay nó rã rời, buông theo dòng nước..... Chết..... có quên được anh không?

Đúng lúc nó nhắm mắt buông xuôi, để cho 1 giọt nước mắt nóng hổi tan vào dòng nước thì 1 bàn tay từ đâu tùm chặt lấy..... gấu quần nó.

Là Angus. Hắn đang nằm trên bờ cỏ, 1 tay túm lấy cỏ, 1 tay tùm lấy chân nó, mặt nổi gân xanh vì cố sức:

- Không..... được.....

Nó bất giác muốn cười dù lúc này ý thức chỉ mơ hồ. Có 1 thứ nào khác ngoài Kỳ Anh có thể giữ nó ở lại với cuộc sống này sao?..... Có chứ, đó là..... KEM. Nó đang nghĩ tới những que kem mát lạnh và 1 ly kem to bằng ngòai nhà.....

Đối với nó, thời gian qua chờ đợi Kỳ Anh đã trở thành 1 thói quen hơn là 1 tình cảm. Thời gian, khoảng cách đã làm nó và anh xa cách tự bao giờ. Nó không hận anh. Nó buồn và đau nhưng không thể hận anh..... Nếu đó là người anh đã chọn..... Hoàng Minh à, hãy để anh ra đi, vì yêu một người..... là buông tay người đó ra, khi người ta muốn nắm lấy 1 bàn tay khác..... Mình mà đau là đủ, trả tự do cho anh đi, để anh không áy náy. Tình cảm này, sẽ là mối tình đầu đẹp nhất, ngọt ngào nhất, nhiều đau khổ nhất, nhưng sẽ chỉ là kỉ niệm mà thôi. Buông tay đi.....

Angus cố kéo nó lên bờ bằng sức lực yếu ớt của mình, thấy nó còn thở, hắn yên tâm..... ngắt tiếp!

Hai đứa nằm mê man trên bãi cỏ ven sông, không hề hay biết rằng..... đây là tụ điểm tiêm chích của một nhóm nghiện ma túy.....

Và chúng đang kéo nhau từ phía xa đến gần bãi cỏ bụi nó đang nằm. Trong khi cả 2 đứa tuy giỏi võ nhưng đều đang ngất đi vì mệt.....

Hai đứa nằm mê man trên bãi cỏ ven sông, không hề hay biết rằng..... đây là tụ điểm tiêm chích của một nhóm nghiện ma túy.....

Và chúng đang kéo nhau từ phía xa đến gần bãi cỏ bụi nó đang nằm. Trong khi cả 2 đứa tuy giỏi võ nhưng đều đang ngất đi vì mệt.....

Tiếng lao xao ngày một gần hơn..... Tiểu Thiên à, Hoàng Minh à, dậy đi chứ? Chúng là những tên bất cần đời đấy, chúng không giống những kẻ mà cả 2 đã từng gặp trước đây đâu. Các bang hội không dám thu nhận chúng nên chúng tự lập thành hội, cứ khi nào thèm thuốc là đến đây. Nếu 2 người không nhanh tỉnh lại, chỉ e là.....

Tụi nó đã không để ý cách chỗ mình không xa có rất nhiều những bơm kim tiêm còn dính máu vớt ngổn ngang trông rất đáng sợ. Đám người đó chừng mười bảy, mười tám thằng, vừa đi vừa phì phèo thuốc lá, trông hệt một lũ zombie bị bắt mất hồn, chỉ còn lại thân xác tàn tạ. Đi đầu đám đó là 1 thằng trông có vẻ lớn tuổi nhất, vai khoác 1 ba lô. Đến sát bờ sông, chúng nhìn thấy “xác” 2 thằng con trai đang nằm trên cỏ. Một thằng nói:

- Đại ca, có 2 thằng ngổm ở đây.

Thằng khác lên tiếng:

- Chắc là bị say thuốc!

“Cốp”. Tên vừa nói bị thằng đại ca cốc ột phát:

- Đồ ngu! Quần áo chúng nó bị ướt, chắc mới bị rớt xuống sông thôi.

Mấy thằng khác lao nhao lên, thi nhau gõ vào thằng kia để hòa với “Đại ca”:

- Đồ ngu!

- Ngu thì chết!

Thằng nhóc ôm đầu meo meo, tên đại ca lườm 1 cái rồi ra lệnh:

- Xem chúng nó chết chưa!?

Mấy thằng lăng xăng chạy ra rồi chạy vào:

- Vẫn còn thở ạ!

Tên Đại ca gật đầu:

- Cứu chúng nó đi.

- HẢ???

Cả đám đàn em nhìn hẩn đầy kinh ngạc. Xưa nay đại ca có bao giờ nhân từ với ai đâu. Kể chết rồi ông còn đào mồ lên để nghiền xương nữa là.... Sao hôm nay lại có hứng cứu người thế này?

Hẩn cười nhếch mép:

- Để chúng nó sống rồi ới thằng 1 tiêm. Chúng ta đang cần người mà....

Bọn đàn em ồ lên. Đại ca vẫn là đại ca, tàn ác không tả được. Cứu người ta để người ta dính vào ma túy và AIDS giống mình thì còn độc ác hơn cả giết người. Chúng lôi Angus và Minh vào trong, một thằng ồ lên:

- A, đại ca, thằng này là người mẫu nổi tiếng của MZ này.

Hẩn nhíu mày:

- MZ là cái quái gì?

- Dạ là công ty người mẫu hàng đầu nước mình đó anh. Thằng bên cạnh hình như là cùng 1 nhóm với hần. Con em của em thần tượng 2 thằng đó lắm.

Hần đảo mắt suy nghĩ rồi cười ranh ma:

- Được lắm. Chúng ta vớ được cá vàng rồi!

Thằng vừa nãy bị đánh lại lên tiếng:

- Ở đâu anh? Đâu cơ? Sao em không thấy??

- Đồ ngu! Là 2 thằng này này!

Cả đám thi nhau gõ vào đầu hần:

- Đồ ngu!

- Ngu chưa con!

Hần lại ôm đầu méo mếu. Tên đại ca ra lệnh lôi tụi nó xuống bãi đất trống ở gầm cầu. Hần thầm khoái trá với ý định của mình, cho bọn đàn em lục soát người tụi nó. Một thằng lục soát người Thiên, tìm được ví và điện thoại. Một thằng đang lục soát người Minh, chợt giật nảy mình, nhảy ra xa:

- Đ... đại... ca..... nó.... là là.... con gái!

Tên đại ca hơi ngạc nhiên 1 chút, kéo cái áo khoác của nó ra thì thấy có chút ngực nhưng bị băng lại rất chặt. Thế là thêm 1 bí mật.... Hần mỉm cười:

- Chúng mày tìm cách liên lạc với bọn MZ đi, ta sẽ đòi tiền chuộc. Giờ thì đưa chúng nó đến căn cứ của tao.

Thế là một bọn kéo tụi nó đi, một bọn dùng điện thoại của Angus và nó để đòi tiền chuộc của MZ. Vì không muốn mọi người kinh động, chỉ Quốc Huy và giám đốc Triệu là biết chuyện. Lúc này Quốc Huy đang chạy loạn lên trong phòng giám đốc:

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao giờ???

Bà Triệu ngồi suy nghĩ rồi lên tiếng:

- Cả 2 đứa đều có võ, nếu bị bắt thì chỉ có 1 nguyên nhân: tình trạng sức khỏe của chúng không được tốt.

Quốc Huy lại càng lo hơn, anh cứ đi qua đi lại méo mếu:

- Vậy phải làm sao? Hay tôi gọi cảnh sát nhé?

Bà Triệu lắc đầu:

- Chúng sẽ thủ tiêu 2 đứa nhóc ngay.

- Giám đốc có cách gì không?

Bà đầm chiêu nhìn ra ngoài:

- Có thì cũng có nhưng chỉ e là hơi khó thực hiện.....

- Là sao giám đốc?

Quốc Huy vừa lo vừa thắc mắc nhìn nụ cười bí ẩn của giám đốc, không hiểu nổi bà đang tính toán những gì.....

Angus từ từ mở mắt..... đập vào mắt hần là bóng 1 đám người nhòe nhòe trước mặt. Nheo mắt và lắc lắc cái đầu, hần nhận ra nó đang bị trói ở chiếc ghế bên cạnh, vẫn đang bất tỉnh. Hần cũng bị trói chặt vào 1 chiếc ghế đơn trước mặt chúng. Hần tức giận, giãy giụa:

- Các người là ai? Thả chúng tôi ra nhanh!!

Tên đại ca ngồi trên ghế, xoay xoay cái bơm kim tiêm có chứa 1 ít dung dịch trong suốt, từ tốn nói:

- Đừng phản ứng ngu ngốc thế chứ chú em? Mày không nhận ra con nhỏ đó có thể bị tao bóp chết bất cứ lúc nào à?

Mắt Angus chột lóe lên, gần giọng:

- Anh dám?

Tên đó cười lớn:

- Ha ha ha, mày nghĩ tao là ai? Có gì trên đời này mà tao không dám làm chứ? Nhưng mày yên tâm, trước khi có được tiền chuộc từ cái công ti khỉ đó thì chúng mày chưa chết được đâu.....

- Các người.....

Bỗng 1 thằng đàn em của tên đó chạy vào:

- Đại ca, mục giám đốc đó muốn gặp thằng cao kều này!

Tên đại ca nhìn Angus thăm dò rồi hất đầu đồng ý. Thằng đàn em bật loa ngoài rồi đưa điện thoại lại sát tai Angus:

- Alô? Nhạc mẫu, vâng, hiện tại tụi con vẫn an toàn..... SAO CỐ Ạ??

Mắt Angus chột biến sắc, bọn bắt cóc hơi nhúu mày khó hiểu nhìn mặt hắn càng ngày càng trở nên đáng sợ....

- Các người cũng nghe rồi đấy, cô ấy bị tiểu đường, phải tiêm insulin trong vòng 2 tiếng tới.... Mau thả chúng tôi ra, cô ấy cần được đến bệnh viện. Mà tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh? Các người đã làm gì hả??

Tên đại ca có hơi suy nghĩ 1 chút rồi nói:

- Vậy thì còn 2 tiếng để người của mày chuẩn bị tiền và mang đến đây. Nó chưa chết ngay được đâu.

- Chết tiệt!! Tôi sẽ cho các người tiền, thả chúng tôi ra!!

- Nhưng điều chúng tao muốn đâu phải chỉ có tiền.....

Angus run sợ nhìn tên đó giờ kim tiêm và tiến lại chỗ nó:

- Anh định làm gì? Đó là thứ gì? NÀY, ĐỪNG YÊN ĐÓ!!! ANH MUỐN GÌ HẢ??

- Hừ, chú em làm gì mà nóng thế. Biết đâu cái này lại thay thế được cho insulin gì đó thì sao..... ha ha ha....

- KHÔNG!! Này, anh kia, anh làm gì tôi cũng được, đừng đụng đến cô ấy!!

Tên kia cười gian xảo:

- Tao sẽ tha cho nó nếu mày tự rạch mặt mình, được chứ?

Angus hơi giật mình. Khuôn mặt và cơ thể là thứ quý giá nhất của 1 người mẫu. Hắn quay sang nhìn nó đang bất tỉnh, thâm cười mình tại sao lại phải phân vân. Tất nhiên hắn sẽ chọn.

43. Chương 43

Tên kia cười gian xảo:

- Tao sẽ tha cho nó nếu mày tự rạch mặt mình, được chứ?

Angus hơi giật mình. Khuôn mặt và cơ thể là thứ quý giá nhất của 1 người mẫu. Hắn quay sang nhìn nó đang bất tỉnh, thâm cười mình tại sao lại phải phân vân. Tất nhiên hắn sẽ chọn..... phương án tốt nhất!

- Đưa dao đây!

- Hả?

- Muốn tôi rạch mặt thì phải cởi trói và đưa dao đây chứ?

Bọn chúng hơi ngạc nhiên, lật đật cởi trói và đưa cho hắn 1 con dao rất bén. Để đề phòng, chúng cho 1 thằng kẻ dao lên cổ nó. Hắn hơi bất an nhìn khuôn mặt trắng bệch của nó rồi khẽ đưa dao lên xăm soi:

- Dao tốt đấy!

Tên đại ca nhếch miệng tự hào:

- Đương nhiên rồi! Dao gia truyền của nhà tao đấy!

- Vậy lấy mày thử dao là thích hợp nhất nhỉ?

Angus ngay lập tức đá 1 phát vào bụng tên đó và xoay người ra sau, đưa dao lên ngang cổ y:

- Bảo tên kia cởi trói cho cô ấy!

Y sợ hãi đến vã mồ hôi, lắp bắp:

- Chúng mày! Cơ... cởi trói!

Bọi đàn em của y luống cuống mở dây trói cho nó, Angus nhìn sợi dây rơi xuống, khẽ thở phào 1 cái. Tên đại ca nghe thấy, liền dùng cùi trỏ thúc 1 phát vào sườn hắn. Ngay sau đó y túm lấy tay cầm dao của Angus và bẻ ngược ra sau, không chế được hắn. Y đắc thắng:

- Mày tưởng dễ chơi tao đấy à?

Angus hơi chửa quậy để vùng ra nhưng bị một cánh tay rắn chắc của y kẹp lấy cổ. 1 tay kia, y giữ tay hắn đang bị bẻ ngược ra sau, nghĩ rằng như thế thì sẽ không chế được hắn. Nhưng sai lầm lớn nhất của y chính là đã để hắn cầm con dao đó!

Hắn nói lỏng tay cầm dao, xoay con dao lia ngang 1 phát, trúng vào..... phần nhạy cảm của y. Y giật nảy mình, vội buông hắn ra để ôm lấy “cái đó” mà nhảy tung tưng. Hắn ngay lập tức phi con dao qua sát mặt thằng đang đứng gần nó khiến gã lăn đùng ra ngất xỉu. Rồi hắn xoay người tặng cho tên đại ca 1 đá vào thái dương và xông vào giữa cả đám, đánh loạn xạ.

Nó nửa tỉnh nửa mê, chập chờn mở mắt thấy cảnh đánh nhau tùm lum, chớp mắt 1 cái rồi lại bất tỉnh. Angus thì dùng cả 2 tay 2 chân mà đánh, giật được cái gậy của 1 thằng, hắn ra sức phang rồi đánh tới tấp. Khoảng nửa tiếng sau, bọn chúng đã gục hết dưới sàn. Hắn vừa thở dốc vừa nhìn xung quanh. Nơi đây có lẽ là một ngôi nhà hoang, chẳng biết bọn chúng ở đây từ bao giờ mà có vẻ khá sạch sẽ.

Tên kia cười gian xảo:

- Tao sẽ tha cho nó nếu mày tự rạch mặt mình, được chứ?

Angus hơi giật mình. Khuôn mặt và cơ thể là thứ quý giá nhất của 1 người mẫu. Hắn quay sang nhìn nó đang bất tỉnh, thâm cười mình tại sao lại phải phân vân. Tất nhiên hắn sẽ chọn..... phương án tốt nhất!

- Đưa dao đây!

- Hả?

- Muốn tôi rạch mặt thì phải cởi trói và đưa dao đây chứ?

Bọn chúng hơi ngạc nhiên, lật đật cởi trói và đưa cho hắn 1 con dao rất bén. Để đề phòng, chúng cho 1 thằng kẻ dao lên cổ nó. Hắn hơi bất an nhìn khuôn mặt trắng bệch của nó rồi khẽ đưa dao lên xăm soi:

- Dao tốt đấy!

Tên đại ca nhếch miệng tự hào:

- Đương nhiên rồi! Dao gia truyền của nhà tao đấy!

- Vậy lấy mày thử dao là thích hợp nhất nhỉ?

Angus ngay lập tức đá 1 phát vào bụng tên đó và xoay người ra sau, đưa dao lên ngang cổ y:

- Bảo tên kia cởi trói cho cô ấy!

Y sợ hãi đến vã mồ hôi, lắp bắp:

- Chúng mày! Cờ... cởi trói!

Bọi đàn em của y luống cuống mở dây trói cho nó, Angus nhìn sợi dây rơi xuống, khẽ thở phào 1 cái. Tên đại ca nghe thấy, liền dùng cùi trỏ thúc 1 phát vào sườn hắn. Ngay sau đó y túm lấy tay cầm dao của Angus và bẻ ngược ra sau, khống chế hắn. Y đắc thắng:

- Mày tưởng dễ chơi tao đấy à?

Angus hơi cựa quậy để vùng ra nhưng bị một cánh tay rắn chắc của y kẹp lấy cổ. 1 tay kia, y giữ tay hắn đang bị bẻ ngược ra sau, nghĩ rằng như thế thì sẽ khống chế được hắn. Nhưng sai lầm lớn nhất của y chính là đã để hắn cầm con dao đó!

Hắn nói lỏng tay cầm dao, xoay con dao lia ngang 1 phát, trúng vào..... phần nhạy cảm của y. Y giật nảy mình, vội buông hắn ra để ôm lấy “cái đó” mà nhảy tung tung. Hắn ngay lập tức phi con dao qua sát mặt thẳng đang đứng gần nó khiến gã lăn đùng ra ngất xỉu. Rồi hắn xoay người tặng cho tên đại ca 1 đá vào thái dương và xông vào giữa cả đám, đánh loạn xạ.

Nó nửa tỉnh nửa mê, chập chờn mở mắt thấy cảnh đánh nhau tùm lum, chớp mắt 1 cái rồi lại bất tỉnh. Angus thì dùng cả 2 tay 2 chân mà đánh, giật được cái gậy của 1 thằng, hất ra sức phang rồi đánh tới tấp. Khoảng nửa tiếng sau, bọn chúng đã gục hết dưới sàn. Hắn vừa thở dốc vừa nhìn xung quanh. Nơi đây có lẽ là một ngôi nhà hoang, chẳng biết bọn chúng ở đây từ bao giờ mà có vẻ khá sạch sẽ.

Hắn vội lại đỡ nó từ trên ghế xuống sàn. Nó mặc tới 2 áo nên vẫn còn đang ướt, không cởi ra thì e là bị cảm lạnh. Thân nhiệt của nó đang hạ dần, bàn tay lạnh ngắt. Chiếc áo sơ mi hắn đang mặc đã khô, không có nhiều thời gian, hắn cởi áo mình ra rồi nhắm mắt cởi áo nó.

Nó đã băng ngực lại rồi, có gì đâu mà phải xấu hổ, nhưng không hiểu sao hắn vẫn thấy mặt mình nóng ran. Giờ cũng không phải lúc suy nghĩ nhiều, hắn mặc áo của mình vào cho nó. Chỉ còn 2 cúc nữa là mặc xong rồi, nhưng trời xui đất khiến thế nào, Quốc Huy, Duy và Brown lại tìm tới đúng lúc đó:

- Angus, Hoàng Minh!

3 người chạy lại, thấy hắn đang ở trong 1 tình huống vô cùng..... khó giải thích. Quốc Huy còn đang lắp bắp không nên lời, Brown đã xông lại túm cổ áo hắn, xách lên:

- ĐỒ KHỐN!! Anh đang làm trò gì hả??

Cậu ta giáng cho hắn 1 cú đấm và cởi chiếc áo khoác ngoài choàng lên người nó. Quay lại lườm Angus cảnh cáo, cậu ta nhanh chóng bế nó đến bệnh viện. Duy cũng đi theo, nhìn Angus với ánh mắt khó chịu:

- Không ngờ anh là loại người như thế!

Angus nhìn Quốc Huy, chẳng buồn giải thích, hắn đứng dậy ra xe. Quốc Huy vẫn nhìn chằm chằm vào cái áo của nó đang vứt dưới sàn, lẩm bẩm:

- Tôi sẽ cố gắng tin cậu, hic.

Anh ta gọi cho cảnh sát đến tóm gọn bọn bắt cóc và thông báo đến giám đốc Triệu. Bà mỉm cười hài lòng:

- May mà điện thoại của nó có gắn thiết bị định vị. Mà cậu gặp cậu bé đó ở đâu thế?

- Ai cơ ạ?

- Người bé Minh đến bệnh viện ấy.

- A, đó là người chúng tôi gặp trên đường, Duy đã kéo cậu ta lên xe. Cậu ta là một trong số 3 người của nhóm nhạc MJ chuẩn bị ra mắt đấy ạ.

- Ồ, vậy sao..... Mà Angus..... thật à?

- Dạ..... lúc chúng tôi đến thì thấy cậu ấy đang cầm chiếc cúc áo thứ 2 của Minh. Nhưng tôi nghĩ là có lí do gì đó, ha ha....

Dù nói vậy, Quốc Huy vẫn không khỏi rùng mình khi nghĩ đến những chuyện trước đây..... Angus chạy từ trong nhà ra xe, bảo anh lái đi:

- Tới bệnh viện, em muốn xem cậu ta thế nào.

- Em cũng mệt rồi, hay là cứ ở.....

- Anh lái nhanh đi.

Quốc Huy đành im lặng lái xe tới bệnh viện.

Brown ngồi ngoài phòng chờ, trên băng ghế với vẻ mặt lo lắng. Bác sĩ vừa ra, cậu đã chạy đến hỏi:

- Cô ấy sao rồi bác sĩ?

- Cô ấy bị kiệt sức và bị lạnh nên mới bất tỉnh, chỉ cần truyền là khỏe lại thôi.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Brown vui mừng vào trong phòng bệnh, khẽ nắm tay nó:

- May là em không sao.....

Lúc đó cậu đang đi trên đường, chiếc xe của Quốc Huy và Duy chợt đỗ lại trước mặt, Duy kéo cậu lên xe, bảo: “Angus và Hoàng Minh bị bắt cóc!”. Không biết phải diễn tả cậu đã phản ứng thế nào, lòng nóng như lửa đốt. Đến nơi lại thấy tên Angus đang định giở trò với nó khiến cậu phát điên lên.

Brown đang ngồi suy nghĩ thì Angus đến. Hấn vội vã hỏi:

- Cô ấy sao rồi?

Brown khó chịu trả lời:

- Kiệt sức, lạnh, phải truyền, Anh về đi, tôi lo cho cô ấy được rồi.

- Sao bảo cô ấy bị tiểu đường, phải tiêm insulin?

Brown nhú mày nhìn Angus:

- Bao giờ?

Quốc Huy chen vào:

- Cái này..... là giám đốc muốn cậu cố gắng cứu được Minh nên.....

Hấn hơi lườm anh ta 1 cái, làm hấn cứ lo cho nó mà đánh bọn kia điên cuồng. Cũng may là nó không sao.....

Brown thấy khó chịu vì sự có mặt của hấn, nói:

- Anh còn chưa về à?

Hấn bước tới gần giường bệnh, khẽ vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên khuôn mặt nó khiến Brown tức giận:

- ĐỪNG CÓ ĐỤNG VÀO CÔ ẤY!!!

Angus ngược lên nhìn, chưa hiểu ra vấn đề. Cậu ta lại nói tiếp:

- Anh tránh xa Minh ra, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu!

Hấn nhớ lại tình huống vừa nãy, quả là tình ngay lí gian..... Quốc Huy thì không đủ lòng tin để tin nữa, nói:

- Angus à, cậu nên về đi thì hơn!

Hoàng Anh và Tùng được Duy báo tin cũng vừa đến nơi. Duy đã về có việc nên không có ở đây. Sau khi nghe sơ sơ mọi chuyện, 2 người họ cũng nhìn Angus 1 cách không thiện cảm. Hấn chẳng biết giải thích làm sao, 1 người còn nói cho họ hiểu được chứ nhiều người thì chỉ có cách để mọi chuyện tự lắng xuống thôi.

Nhưng đúng lúc này, nó tỉnh lại. Sau khi nhìn xung quanh, câu đầu tiên mà nó nói là:

- Các người..... là ai?

Nhưng đúng lúc này, nó tỉnh lại. Sau khi nhìn xung quanh, câu đầu tiên mà nó nói là:

- Các người..... là ai?

Mọi người ngạc nhiên nhìn nó. Brown nhìn vào mắt nó, hỏi:

- Cậu..... nhận ra tôi chứ?

Nó nhìn chằm chằm vào cậu ta, không phản ứng, khuôn mặt cứ lạnh như tiền, vô cảm với mọi thứ. Khuôn mặt này..... rất giống với Brown của gần 1 năm trước, thờ ơ với mọi thứ, chỉ sống trong thế giới của chính mình.

Tùng chỉ tay vào mặt mình, hỏi:

- Còn tao thì sao?

Nó chưa kịp phản ứng thì Hoàng Anh đã nhảy vào:

- Đừng nói là mày không nhận ra anh nhé!?

Nó hơi nhú mồm 1 cái rồi quay mặt đi, đứng bên Angus đang đứng. Hấn nhìn nó, không hỏi. Dù hấn cũng rất muốn biết có phải nó đã mất trí nhớ rồi hay không. Hấn vô tình để chiếc bông tai bên trái bắt ánh sáng, lóe qua mắt nó khiến nó khẽ nheo mắt. Nó nhìn vào đôi bông tai hấn đeo, đôi mắt chùng xuống:

- Mọi người ra ngoài đi, tôi muốn được nghỉ ngơi.

Hoàng Anh và Quốc Huy cùng nhao lên:

- Khoan đã, có phải mày mất trí nhớ không?

- Để anh gọi bác sĩ cho em nhé?

Nó cau mày lại, hét:

- ĐI RA HẾT ĐI!!!

Mọi người chợt im bật, kéo nhau ra khỏi phòng bệnh. Hoàng Anh xô Tùng đi trước, nói:

- Nó vẫn còn bình thường lắm! Đi thôi! Nhân tiện tôi muốn nói với cậu vài chuyện.....

Brown và Angus cố nán lại cuối cùng. Angus là người đi cuối, bất chợt nghe nó nói:

- Vứt đi.....

Hấn quay mặt lại, thắc mắc. Nó nói tiếp:

- VỨT CÁI ĐÔI BÔNG TAI ĐÓ ĐI!!! TÔI KHÔNG MUỐN NHÌN THẤY NÓ NỮA!!

Hấn chưa hiểu, lấy tay sờ lên đôi bông tai, bất chợt chạm vào chữ A trên đó..... Hấn tháo đôi bông tai xuống, nắm vào lòng bàn tay:

- Đây là món quà đầu tiên, một người xa lạ tặng tôi mà không đòi hỏi gì..... Cô không muốn thấy nó thì tôi sẽ không đeo nữa, nhưng..... nó là của tôi!

Nó bật khóc. Tưởng rằng sẽ không nghĩ đến nữa, coi như chưa từng có 1 phần kí ức về anh. Sẽ giả vờ thôi cũng được, nhưng sẽ quên anh, không nhớ đến cái tên đó nữa, coi như nó mất trí luôn cũng được..... Vậy mà chỉ thoáng nhìn vào đôi bông tai ấy, vốn được nó đặt cho Kỳ Anh, nhưng lại tặng cho Angus vào hôm sinh nhật hấn, nó lại không thể ngăn được những dòng suy nghĩ về anh.....

Angus đứng bên ngoài cánh cửa đã khép, nắm chặt đôi bông tai, lặng người nghe tiếng khóc đau đớn của nó. Gã đó, có xứng để em phải đau thế này hay không.....

Hoàng Anh kéo Tùng ra ngoài, hỏi:

- Hôm nay con bé gặp Kỳ Anh, cậu biết chứ?

Tùng ngạc nhiên:

- Không? Kỳ Anh..... cậu ta về từ bao giờ thế?

- Mới đầu tuần thôi. Vừa nãy tôi đi gặp cậu ta.

Tùng nhận ra vẻ mặt nhăn nhó của Hoàng Anh, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

44. Chương 44

Anh thở dài:

- Cậu ta mang 1 cậu nhóc về gặp nó, bảo là “bạn gái” của cậu ta. Con bé shock quá nên mới ra thế này đấy.....

- Cái gì?? Cậu ta gay?

Hoàng Anh lại thở dài:

- Không phải. Là cậu ta muốn giấu Minh chuyện mình bị bệnh để chia tay con bé.

Tùng lo lắng hỏi:

- Cậu ta bị bệnh gì?

Hoàng Anh kể lại.....

>> BACK

Hoàng Anh sau khi nghe điện của Angus, biết Kỳ Anh đã về liền đến đứng trước ngôi nhà cũ của cậu ta chờ. Vừa thấy dáng cậu về thì gọi:

- Kỳ Anh! Lâu không gặp!

Kỳ Anh có vẻ vui mừng, chạy lại bá vai anh:

- Hoàng Anh!! Chà, cậu cao lên nhiều đấy, trông lại nam tính ra nữa, tôi suýt không nhận ra được.

- Chuyện, ngày xưa Hoàng Anh xinh gái nhất hội, bây giờ Hoàng Anh đẹp trai nhất quả đất, cậu còn lâu mới bằng, he he.

- Tôi không dám tranh với cậu rồi. Ha ha, đi vào nhà nào.

Hoàng Anh nhận ra sự có mặt của 1 cậu bé trông khá hiền lành nhút nhát trong nhà. Dù biết trước câu trả lời, anh vẫn cố tình hỏi:

- Cậu nhóc này... là ai thế?

Kỳ Anh đang lấy đồ uống trong tủ lạnh, hơi ngược ra 1 chút, trả lời:

- Đó là Haru, là..... bạn gái tôi!

Hoàng Anh có chút khó chịu khi nghe như thế. Minh đã đợi chờ cậu ta suốt mấy năm, giờ cậu ta trở về với 1 thằng con trai và bảo mình là gay, cậu ta coi nó là cái gì vậy chứ? Anh nói:

- Tại sao? Tôi biết rõ cậu mà.....

Kỳ Anh lấy 1 lon nước cam đặt vào tay Haru, đặt 2 cái ly xuống bàn rồi rót rượu:

- Tại sao cái gì? Tôi yêu Haru.

- Còn em gái tôi?

- em gái cậu cũng là em gái tôi. Chúng tôi kết thúc từ lâu rồi.

Hoàng Anh bắt đầu bực tức với nụ cười thường trực trên môi cậu ta, nói:

- Tôi muốn biết lí do thực sự. Cậu không định nói ra cho thằng bạn này biết à? Hay cậu không coi tôi là bạn?

Kỳ Anh đặt ly rượu xuống bàn, cười:

- Uống đi!

Hoàng Anh quay sang Haru, hỏi:

- Nhóc, em biết rõ mọi chuyện đúng không? Anh không tin tên này là kẻ phản bội như thế, và cả nhóc cũng vậy.... Nói cho anh biết được không?

- Em.....

Haru bối rối nhìn Hoàng Anh rồi nhìn Kỳ Anh, ánh mắt thoáng lo sợ.... Nhưng nhìn vào đôi mắt tin tưởng của anh, cậu nhóc nói:

- Đúng vậy, anh ấy bị.....

- Haru!

Kỳ Anh chau mày nhìn khiến cậu nhóc bối rối:

- Em không định nói đâu, nhưng mọi người ai cũng bảo anh là tên phản bội, ai cũng nói anh xấu xa..... em không chịu được!

Kỳ Anh thoáng buồn khi nghĩ đến khuôn mặt nó, Haru lại quay sang Hoàng Anh, nói tiếp:

- Anh ấy..... trong 1 lần bị tai nạn ô tô vào khoảng nửa năm trước, đã phải tiếp máu khẩn cấp. Bệnh viện do thiếu máu nên đã lấy của 1 người tình nguyện, lúc đó chưa hề phát hiện ra anh ta mắc bệnh. Nhưng sau này đi kiểm tra, thì cả anh Kỳ Anh cũng đã mắc phải..... vì rút HIV. Hai tháng trước anh ấy có đến nhờ em giả vờ làm gay để chia tay với chị ấy. Thực ra thì anh ấy đã nhớ chị ấy và yêu chị ấy hơn cả chính bản thân mình, vốn hiểu tính chị ấy nên mới phải bày ra trò này để trở về.....

Hoàng Anh nhìn Kỳ Anh, đau lòng cho số phận thằng bạn và tình yêu của cậu ta. Cả nó nữa, rõ ràng cả 2 vẫn còn yêu rất nhiều..... vậy mà số phận thật trở trêu..... Và anh với Uyên Uyên.....:

- Bạn gái tôi tên Uyên Uyên. Cô ấy rất đẹp, rất tốt, và cũng rất yêu tôi. Nhưng cậu biết không, cô ấy đang bị bệnh tim, có thể chết bất cứ lúc nào. Tôi ngay cả mắng cũng không dám mắng to tiếng với cô ấy..... Chúng tôi đang trân trọng từng ngày bên nhau, dành trọn tình yêu cho nhau. Tôi đang chuẩn bị giấy tờ để cùng cô ấy ra nước ngoài điều trị.

Anh vỗ tay lên vai thằng bạn:

- Chúng tôi chọn cùng nhau vượt qua tất cả. Nếu có thể, cậu cũng nên cho nó biết về bệnh của mình.....

Kỳ Anh nhếch miệng cười cay đắng:

- Có nghĩa gì không? Đây đã là bản án tử hình dành cho tôi rồi, đâu thể kéo cô ấy vào cùng. Cuộc đời vẫn thế mà, đời hài!

Haru và Hoàng Anh không biết nói gì hơn, lặng lẽ nhìn người bạn của mình đang nuốt nước mắt và đau khổ vào tim.....

Tùng trầm ngâm nghe Hoàng Anh kể. Cậu vốn biết về Kỳ Anh qua Hoàng Anh và nó, cũng hiểu sơ sơ rằng đó là 1 chàng trai rất tốt. Trải qua những sóng gió, đến lúc giàu có về lại bên tình yêu thì lại bị dính căn bệnh thể kỉ.....

- Vậy bây giờ cậu định thế nào?

- Còn biết làm thế nào? Cậu ta chuẩn bị qua Nhật tiếp rồi. Công ty mới còn đang non trẻ, không thể thiếu tổng giám đốc được. Mà ở lại thì càng khiến nó khổ sở hơn. Cứ xem cái mặt nó khi này thì biết.

- Ừm..... Mà nhỏ Linh Lan không đến hả? 2 đứa nó chơi thân lắm mà?

Hoàng Anh lắc đầu ngán ngẩm:

- Nó đi với thằng Kỳ gì đó rồi. Đạo này 2 đứa hay đi chung lắm.
- Sao? Tên Kỳ đó cũng được mà, dù hơi thô lỗ chút.

Hoàng Anh lè lưỡi:

- Trước đây còn đỡ, bây giờ đồ ông tìm được 1 lúc nào hần không say khướt đấy.
- Hả? Sao lại thế?

Hoàng Anh nhún vai. Tùng nhú mày khó hiểu, sao ai cũng rắc rối thế nhỉ? Yellow thì từ ngày yêu nhau cứ quẩn cậu suốt, chẳng có lấy chút thời gian tự do nữa. Cậu đang suy nghĩ về việc tham gia “Hội những người đàn ông chống sợ vợ”.....

Trong lúc đó, Kỳ ở 1 quán bar, uống say đến nỗi đứng không vững làm Linh Lan phải dìu ra bắt taxi về. Duy không có nhà, cô đành lật đặt dìu cậu vào trong, thả phịch xuống ghế sofa, thở:

- Anh ăn cái gì mà nặng thế không biết!?

Kỳ quơ quơ tay, lảm nhảm:

- Tôi.... sẽ quên.... được.... cậu thôi!
- Anh nói cái gì vậy?
- Rượu, cho tôi uống nữa..... hic, đi!
- Anh say rồi. Để tôi đưa anh lên phòng.

Cô lại nặng nhọc dìu Kỳ lên phòng, lôi cậu vào thả lên giường, lấy khăn lau. Định tranh thủ lau người cho cậu rồi đi kiểm gì đó cho cậu ăn mà cậu đột ngột giật tay cô lại, kéo vào lòng:

- Đừng đi.....

Linh Lan đỏ bừng mặt..... Không phải cậu ta say quá nên..... làm vậy đấy chứ???

Cô lại nặng nhọc dìu Kỳ lên phòng, lôi cậu vào thả lên giường, lấy khăn lau. Định tranh thủ lau người cho cậu rồi đi kiểm gì đó cho cậu ăn mà cậu đột ngột giật tay cô lại, kéo vào lòng:

- Đừng đi.....

Linh Lan đỏ bừng mặt..... Không phải cậu ta say quá nên..... làm vậy đấy chứ???

Kỳ dụi dụi vào mái tóc mềm của Linh Lan, ôm cô thật chặt, mắt vẫn nhắm nhưng miệng thì lải nhải:

- Đừng đi..... anh..... yêu em..... (Hoàng Minh).

Hai chữ Hoàng Minh ở cuối, cậu nói rất khê, dường như là chỉ mấp máy môi, không bật lên thành tiếng. Kết quả là Linh Lan chỉ nghe được có mỗi.... đoạn trên. Mặt cô nóng ran lên. Đây không phải lần đầu 1 thằng con trai tỏ tình với cô, cũng không phải lần đầu bị giữ lại thế này, nhưng tim cô vẫn cứ đập thình thịch, tay nắm chặt.

Xưa nay cô luôn cho bọn con trai là 1 lũ đáng ghét, chỉ biết chuộng vẻ ngoài, luôn miệng nói câu yêu nhưng lại không biết yêu như thế nào cho đúng. Cô cứ thấy tên nào kiêu kiêu ngạo mạn là lại vờ làm quen rồi tán tỉnh, đến khi người ta đồ rồi thì đá luôn. Con trai trong mắt cô chẳng có ai đủ vững chãi để cô có thể dựa vào.....

Nhưng lần đầu tiên gặp Kỳ, cậu ta đang túm lấy tay 1 tên lưu manh định tát 1 cô gái trông mập mập, ngổ ngỗ, cô đã bị gây chú ý. Điều đó gần như trái ngược với những điều mà cô vốn nghĩ về con trai. Vì vậy mà cô đã cảm thấy ghét cậu ta. Nhưng càng ghét thì càng xăm soi, càng nhận ra cậu ta có những điểm ngộ nghĩnh, vừa trẻ con vừa buồn cười. Rõ ràng cái mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, mà như Minh gọi thì là “khỉ nhằn nhó”, nhưng vẫn giúp đỡ bạn bè theo cách của riêng mình. Giống như lần Demons của Duy đánh nhau với Dark Moon của nó, cô được nghe kể lại, Kỳ cũng không muốn dính dáng vào giới giang hồ, nhất

quyết nói là không đi cùng khi Duy ngỏ lời. Nhưng cuối cùng cậu vẫn đến giúp Duy vào phút nguy hiểm nhất.

Linh Lan khẽ bật cười, gỡ tay Kỳ ra:

- Anh đúng là tên ngốc!

Nhưng Kỳ nhú mày lại, giữ chặt cô trong vòng tay, kéo cô áp vào ngực mình. Ánh mắt cô hơi buồn buồn.... Cô chợt nhớ ra rằng..... Kỳ đang thất tình..... Mà người làm cậu trở nên như thế.... không phải là cô!

.....

Nó ngồi thẩn thờ trên giường bệnh, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuy đã có thể xuất viện nhưng ba mẹ nó và mọi người cứ để nó ở lại khu tĩnh dưỡng của bệnh viện. Vốn dĩ không có gì phải lo, nhưng cứ nhìn cái mặt nó bây giờ thì ai cũng sợ nó làm liều. Nó cứ ngồi như thế cả buổi, có khi cả ngày, ánh mắt rơi vào khoảng không vô định, man mác 1 nỗi buồn bị giấu nhem trong tim.

Hoàng Kỳ biết chuyện nó bị bắt cóc, lo lắng đến bệnh viện nhưng chỉ đứng từ ngoài nhìn vào, giấu nỗi buồn rồi quay về. Cậu không dám vào vì chỉ sợ mình không thể quên được nó.

Hoàng Anh phải lên đường đưa Uyên Uyên đi chữa bệnh trước khi bệnh chuyển biến xấu đi, Linh Lan phải đi học khóa huấn luyện ở nước ngoài, mẹ nó thì bận bịu suốt ngày, chỉ có ** Năm là chăm sóc cho nó. Ba nó đòi nghỉ việc để ở bên nó nhưng nó đuổi ông về. Mọi hoạt động của nó trong nhóm đều bị dừng lại hết, các fan của nó và của nhóm lo lắng gửi hoa và quà cùng những lời động viên cho nó. Quốc Huy nói với giới báo chí là nó bị cú sốc tinh thần nên cần có thời gian nghỉ ngơi, nhóm sẽ chỉ hoạt động có 4 người. Nó chỉ im lặng, thẩn thờ, vô cảm đón nhận tất cả sự quan tâm.

Brown và Angus tuy bận bịu với lịch diễn nhưng cứ có chút thời gian rảnh là lại vào thăm nó. Brown luôn mang theo những đĩa nhạc mới của mình và thay ** Năm cho nó ăn, cố gắng nói chuyện với nó:

- Em có muốn vẽ không?

Nó vẫn im lặng, nhìn ra cửa sổ. Brown lại hỏi:

- Ngoài đó có gì vui à?

Cậu ngóng ra nhìn, chỉ thấy 1 khoảng sân trống trải và những thân cây già nua, vốn dĩ chẳng có gì để ngắm lâu như vậy. Mà nó cũng có ngắm nghĩa gì đâu chứ. Nó chỉ nhìn, nhìn vào khoảng không trước mắt, không suy nghĩ, không cảm nhận, để tâm hồn mình trống rỗng và vô cảm. Brown nhìn nó, đây bắt lực. Cậu không biết phải làm thế nào để nó trở lại như xưa, nói nhiều, cười nhiều, mạnh mẽ và tự tin..... Chỉ biết lặng lẽ ngồi cạnh nó, mong muốn tạo cho nó 1 cảm giác bình yên để nó có thể dựa dẫm.

Cậu đã hỏi Yellow và biết cái tên Kỳ Anh đó là người yêu cũ của nó, vì chuyện gia đình nên mới phải bỏ đi làm ăn xa..... giờ lại quay lại làm khổ nó.... Cậu thực sự căm ghét và không hiểu tại sao hắn lại phải làm như thế, khiến nó buồn và đau tới mức này.....

White và Duy đi vào, trên tay cầm 3 bó hoa và 1 giỏ quả. White đặt đồ lên bàn, mỉm cười:

- Chào, 2 người đang làm gì thế?

Duy lại gần Brown, nhìn nó đang ngồi trên giường, hỏi:

- Cậu ta vẫn thế à?

Brown im lặng nhìn nó, gật nhẹ đầu. 3 người nhìn nhau thở dài, không tưởng tượng nổi một Red oai hùng đến thế lại có lúc ngồi đờ như tên ngơ thế này... Duy chợt nhớ ra, nói:

- À, vừa nãy có 2 tên nào đó đứng ngoài kia, gửi cho Minh bó hoa với giỏ quả kia. Tụi tôi chưa kịp hỏi là ai thì họ đã đi mất rồi.

Brown khẽ liếc qua mấy bó hoa, không bận tâm cho lắm. White cười, gợi chuyện để nói với nó:

- Ha ha, mà cậu là Minh, trước đây tôi cứ tưởng cậu là Trương Kỳ Anh cơ chứ, vậy mà hồi đó cậu cũng chẳng nói gì....

Brown giật mình nhìn sang nó. Ánh mắt nó chột sâu hơn, 2 tay đưa dần lên tai, bịt lại. Duy không biết, hỏi thêm:

- Trương Kỳ Anh là ai?

- Ủm, cậu không phải Trương Kỳ Anh, vậy cậu ta là a.....

Brown gắt:

- Đừng nói nữa!!! Đừng nhắc tên đó!!

Nhưng Duy và White đâu biết Kỳ Anh chính là cái tên đại kị đối với nó lúc này, vẫn ngây ngô hỏi:

- Hả?? Tên Kỳ Anh đó làm sao mà.....

- AAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Nó bịt chặt hai tai lại, nhắm mắt mà hét ầm lên, đầu không ngừng lắc lắc như muốn xua đi cái hình ảnh chột hiện về của người tên Kỳ Anh đó. Brown chạy lại giữ lấy nó:

- Không sao rồi, em bình tĩnh lại đi, không sao rồi mà.....

Nhưng nó vẫn hét lên, vừa khóc vừa đẩy cậu ra xa:

- ĐI ĐI, CÁC NGƯỜI ĐI HẾT ĐI!!!

Brown vội ôm chặt nó, dỗ:

- Ngoan nào, không sao rồi..... Ma thích bắt những người hay khóc nhè lắm đấy.....

Lại là câu nói đó. Tại sao cứ làm nó nhớ đến người đó vậy..... Nó khóc dữ dội hơn, tay vẫn đưa lên bịt chặt 2 tai, lắc đầu:

- ĐI HẾT ĐI!! TÔI KHÔNG MUỐN NGHE, KHÔNG MUỐN NGHE.....

Brown hơi khựng người lại, rút dây tai nghe trong túi ra, gỡ tay nó xuống để bỏ vào tai nó:

- Được rồi! Em sẽ không phải nghe gì cả. Không ai nói gì nữa, em sẽ không phải nghe gì hết!

Nước mắt nó chảy dài, khóc như ngầy dại nhưng đã không còn quấy đạp nữa, ngồi yên nghe.... sự im lặng. Brown nhẹ nhàng nói:

- Hiện tại em đang nghe 1 bản nhạc không lời, không nhạc, phải thật chú ý mới nghe được. Hãy để mình bình tĩnh lại, lắng nghe bằng tai, bằng trái tim, xem đó là bản nhạc gì.....

Nó dần ngừng khóc, chú tâm lắng nghe. Brown mỉm cười tạm yên tâm. Duy và White thì ngạc nhiên đứng nhìn, vẫn không hiểu nổi. Trương Kỳ Anh là ai mà nhắc tên đã khiến tâm trạng nó bất ổn thế kia? Và Brown đang làm cái trò gì mà lại cho nó đeo tai nghe mà không bật nhạc..... giống cậu ta trước đây?

Brown đứng lên tiễn Duy và White:

- Đó là cách tôi thường dùng để giải tỏa stress và sáng tác ca khúc. Trong yên lặng, người ta sẽ tự nghĩ đến 1 giai điệu nào đó phù hợp với tâm trạng mình giống như đang nghe nhạc thực sự. Điều đó giúp cho trí sáng tạo và khả năng tập trung cao độ. 2 người đừng bao giờ nhắc đến cái tên đó nữa, cậu ta nhạy cảm với nó. Cũng đừng hỏi tôi tại sao...

2 tên lại choáng thêm lần nữa. Brown trước đây có bao giờ nói nửa lời chứ đừng nói là giải thích cho người khác nghe. Có lẽ vì bên cạnh nó, cậu ta đã phải tập ỉnh nói nhiều hơn để giúp nó khuây khỏa.....

Ra ngoài, Duy nói:

- Cậu ta, Hoàng Minh, đang gặp chuyện.....

White lãnh đạm cho tay vào túi quần, bước đi:

- Kế hoạch vẫn diễn ra bình thường. Đây là cơ hội tốt cho chúng ta.

- Nhưng.....

- Cậu có lựa chọn khác sao?

- Tôi.....

Duy cúi gầm mặt. Tiêu Dương quá nhỏ bé và mong manh để đối mặt với cha cậu. Cậu đúng là không có giải pháp nào khác.....

.....

Angus rời công ty là đến thẳng bệnh viện thăm nó dù lúc này đã tối, may là bệnh viện không quy định giờ thăm nên làm việc khuya đến mấy thì hắn cũng cố ghé vào đây. Dạo này hắn ngủ rất ít, mà hầu như là không ngủ, cứ lặng lẽ vào đây ngồi nhìn nó ngủ. Đôi tay ấm áp của hắn khẽ nắm lấy bàn tay mềm của nó, cố gắng truyền 1 chút hơi ấm để nó yên tâm ngủ, không còn gặp ác mộng như những đêm trước...

Mắt hắn hiện rõ sự mệt mỏi nhưng vẫn cố đến, thậm chí cầu mong cho nó nguôi ngoai được những nỗi đau. Hắn thầm trách mình trước đây đã không nhận ra tình cảm với nó sớm hơn để có thể chở che, bảo vệ nó. Hắn đã luôn kiêu ngạo cho rằng mình hoàn toàn không thể rung động trước bất kỳ ai nữa, để rồi cuối cùng khi hắn nhận ra mình đang yêu, người con gái đó lại chìm vào trong vực thẳm của đau khổ, không tài nào kéo ra được.....

Hắn đã từng đau khổ vì Hải Băng, hắn hiểu và đau hơn cho nó. Trái tim một khi đã tổn thương thì sẽ để lại những di chứng nặng nề.... Giống như hắn đã không kịp nhận ra tình yêu dành cho nó.... Hắn sợ nó sẽ không chịu được nỗi đau này. Cứ nuôi mãi hy vọng, đợi chờ, mong mỏi, dành trọn tình yêu thương ột người để rồi khi người ấy trở về, lại nhận lại tất cả đau đớn, thất vọng, suy sụp. Một Vũ Hoàng Minh mạnh mẽ đến vậy cũng không thể bình thản chịu đựng được.....

Hắn khẽ nhắm mắt, đặt nụ hôn lên tay nó rồi đặt tay nó áp vào ngực mình, nơi trái tim đang đập, những nhịp đập vừa rộn rã, vừa lo ngại, vừa đau đớn..... Hắn vuốt khẽ những lọn tóc lòa xòa trên mặt nó:

- Em có nghe thấy không? Có cảm nhận được không? Đừng mãi chìm trong đau khổ về 1 điều nên cho vào dĩ vãng nữa.... Hãy cho anh được nhìn thấy nụ cười của em, được nghe tiếng em nói, được trêu chọc em và bị em trả đũa..... Lần này anh sẽ không hiểu thắng nữa đâu, sẽ để em làm những gì mình thích. Anh sẽ mua kem cho em mỗi ngày, em thích kem mà, đúng không? Và anh sẽ yêu em bằng trái tim chân thật, không giấu giếm tình cảm của mình nữa, sẽ để em được vui vẻ và hạnh phúc trong tình yêu của anh.....

Hắn run run cầm tay nó bằng cả 2 tay, trân trọng như sợ làm vỡ nát, mừng vui vì đã nói ra được những lời từ tận đáy lòng nhưng cũng đau đớn vì nó không thể hiểu được. Tại sao tình yêu của hắn dành cho nó lại đến muộn như thế, lại nhận ra muộn như thế.....

Nó chớp nhẹ đôi mắt, khẽ tỉnh dậy, thấy hắn lặng im cầm tay mình, đôi mắt xanh trong ánh đèn hắt từ bên ngoài vào càng trở nên long lanh, hay hắn đang khóc? Nó khẽ đưa tay lên vuốt má hắn khiến hắn hơi giật mình:

- Em tỉnh rồi à? Ngủ tiếp đi!?

Nó lắc nhẹ đầu, rút tay lại. Hắn mỉm cười:

- Muốn ăn kem không?

Mắt nó hơi sáng lên 1 chút nhưng rồi lại thu lại, lo lắng nhìn xung quanh. Bây giờ mới khoảng 2h sáng. Nếu ra ngoài sẽ làm phiền mọi người, mà nó lại là bệnh nhân..... Angus như hiểu được, dặn:

- Ngồi đây đếm từ 1 đến 200, anh đi mua kem. Nhớ đừng có đi đâu đấy, không là anh ăn hết kem cho xem!

Nó chu mỏ lên thách thức khiến Angus khẽ bật cười, hắn nhanh chóng ra ngoài mua 1 hộp kem hộp về. Giữa đêm khuya thanh vắng, bóng hắn đổ dài trên hành lang bệnh viện, tiếng bước chân hơi gấp gáp cứ nện đều đều khiến 1 vài người tỉnh ngủ khẽ rùng mình.

Nó nhắm mắt cố gắng tập trung đếm để không phải nhìn xung quanh. Nơi đây là bệnh viện, buổi tối chắc có nhiều..... ma lắm!! Đếm đến 200 rồi mà không thấy hắn về, không biết có chuyện gì không, nó sốt ruột lò dò bước chân xuống giường, trống ngực đập thình thịch.

Vu” Năm vẫn đang say sưa ngáy đều đều ở giường bên, nó rón rén bước ra cửa, vịn tay cầm..... “cạch”, nó giật nảy mình dù đó là tiếng động do mình gây ra. Nó mở cửa, bước chân ra hành lang, bỗng có 1 bàn tay đen bịt chặt lấy miệng nó khiến nó ứ ớ sợ hãi, không kịp phản ứng.....

45. Chương 45

Nó mở cửa, bước chân ra hành lang, bỗng có 1 bàn tay đen bịt chặt lấy miệng nó khiến nó ứ ớ sợ hãi, không kịp phản ứng.....

Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh. Bàn tay này rất ấm, chắc chắn không phải ma rồi. Mà không phải ma thì đừng hòng bắt nạt Vũ Hoàng Minh này....

Nó thui 1 phát vào bụng “bóng đen”, quay người lại ra sức phang túi bụi vào đầu, vào lưng đối thủ bằng cả 2 tay. Hấn đau quá mà không dám kêu to, giơ bịch kem ra trước mặt nó:

- KHOAN! Là tôi! Tôi biết thể nào em cũng không chịu ngồi yên nên ra ngoài mà.....

Hấn chép miệng nhìn nó rồi lắc đầu, xoa xoa lên đầu và lưng:

- Lại còn đánh tôi nữa chứ. Em thật là.....

Nó không quan tâm, nhìn bịch kem với đủ màu sắc trước mắt, khẽ tùm tùm cười. Hấn thấy vậy thì tự dừng lại..... muốn trêu nó, giật bịch kem lại phía sau. Nó mừng hụt, tức giận lao vào tranh thì hấn chạy vù đi.

Nhưng nó bình thường đã chạy rất nhanh rồi, khi tức giận lại còn nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp hấn và dòn hấn vào cánh cửa 1 căn phòng..... Nhưng nó há miệng đứng đờ người nhìn cái biển treo trên đó: “Nhà xác”. Hấn cười đắc ý, mở cửa, đi lùi vào trong:

- Sao nào? Có giỏi thì xông vào đây đi.

Tuy bảo là sẽ không hiểu thắng nữa, nhưng hấn thực sự muốn trêu nó vì những lúc tức giận trông nó rất..... con gái (dù là kiểu con gái... bạo lực!). Mà khi tức giận, nó cũng không mấy nhớ đến những chuyện khác để mà buồn nữa.....

Nó biết hấn cố tình dụ mình đến đây để trêu chọc, tức giận nắm chặt tay.... Chợt nó sợ hãi chỉ tay về phía sau hấn, miệng run run không nói nên lời, đôi mắt mở tròn hết cỡ đầy kinh ngạc. Hấn thấy hơi lạnh nơi sống lưng, chầm chậm quay lại..... Không có gì!!! Nó nhanh chóng giật phắt bịch kem rồi chạy đi, lè lưỡi kéo mắt trêu người hấn.

Hấn bị lừa 1 vỏ ngon ơ, tức giận định bước ra nhưng bị 1 bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai giữ lại. Hấn giật nảy mình quay lại thì chỉ thấy 1 người đen ngòm với đôi mắt trắng dã đang đứng nhìn..... Hấn sợ hãi đi giật lùi ra khỏi cửa, bóng đen đi theo. Hấn lùi 1 bước, bóng đen tiến 1 bước, ra đến cửa, hấn vụt chạy thật nhanh khỏi đó, muốn hét mà không hét lên được..... Vậy là ma có trên đời thật sao???

Hấn chạy đi rồi, bóng đen đột ngột phát ra tiếng nói:

- Hết hồn, làm mình tưởng là gặp ma cơ chứ.....

Nó đắc ý chạy lên sân thượng ngồi ăn kem. Hấn chạy vội vàng lên, cúi xuống thở hồng hộc, nhìn lại phía sau, thở phào 1 cái. Nó ngước lên nhìn, hấn vội phủi phủi quần áo rồi e hèm 1 cái:

- Hừm, tôi chỉ là..... bị vấp chân thôi!

Nó cho 1 thìa kem vào miệng, nhìn với ánh mắt “Có ai nói gì đâu mà tự khai!?” Hấn đến gần, ngoác miệng ra nói:

- Sao lại nhìn tôi kiêu đó? Em không tin chứ gì? Tôi nói mà em không tin à?

Nó khó chịu lườm cho 1 cái, quay mặt đi, ăn tiếp. Hấn có cảm giác nó nhìn thấu tâm can mình, không thèm nghe cũng biết hấn... nhát ma nên câu:

- Ai cho em ăn kem đó? Đưa đây!

Hắn giật hộp kem trên tay nó, xức 1 thìa cho vào miệng ăn ngon lành rồi liếc sang chờ nó đòi lại để trêu nó. Nhưng nó không nói không rằng, quay sang bên cạnh..... cầm 1 hộp khác lên ăn! Hắn suýt sặc. Vừa này hắn mua tới 2 hộp to thế này mà quên mất, cứ tưởng nó sẽ cáu lên mà giành lại.....

Nhưng như thế này cũng không sao..... Hắn lăm lăm cái thìa, xức trộm của nó 1 thìa, cho vào miệng ăn ngon lành. Nó nhìn hắn chằm chằm, bực mình định xức lại thì hắn đưa cái hộp lên cao. Nó đứng lên để xức thì hắn cũng đứng lên để không cho nó xức. Mà nó thì kém hắn tới gần 1 cái đầu, không với theo được, bực mình nghĩ đến “tuyệt chiêu” mẹ mình hay dùng....

“Bộp”. Hắn lãnh nguyên 1 cú đấm vào bụng, co người lại, hộp kem tự động hạ xuống vừa tầm của nó. Nó vui vẻ xức mấy thìa to xụ vào hộp của mình rồi ngồi xuống, tiếp tục ăn.

Hắn ôm bụng, lão đảo đồ gục xuống. Nó hốt hoảng, vội vã chạy lại đỡ..... hộp kem, xức thêm vài thìa vào hộp của mình rồi..... trở về vị trí cũ. Hắn cứng họng nằm đờ ra, không buồn dậy nữa. Sao nó và nhóc Nam giống nhau thế không biết. Người ngã không lo đỡ mà chỉ đỡ..... đồ vật.

Nó ăn xong thì cũng nằm kènh ra nền sân thượng, ngược lên trời. Bầu trời đêm với những ngôi sao sáng lung linh, rất nhiều, rất đẹp. Vậy mà nó chưa bao giờ ngồi ngắm thế này dù rất thích. Bởi lẽ nó thường đi bar và nhậu nhẹt tới khuya, mệt lả lết tới nhà rồi còn nói gì đến ngắm sao với chả ngắm trăng.

Hắn mỉm cười hỏi:

- Có biết chòm sao bắc đẩu không?

Nó lắc đầu nguầy nguậy. Có bao giờ ngồi xem đâu mà biết. Hắn chỉ tay lên trời:

- Nhìn đi, là những ngôi sao đó. Còn kia là chòm sao bò cạp. Có cả truyền thuyết về chúng nữa đấy, có muốn nghe không?

Nó gục gặc đầu, nằm nghe hắn luyên thuyên những chuyện trời đất gì đó. Hắn thì cứ say sưa kể vì ngày xưa mẹ của hắn rất thích kể cho hắn nghe những chuyện liên quan đến bầu trời. Bà yêu bầu trời nên khi sinh hắn đã nằng nặc đòi ba hắn đặt tên là Thiên. Cũng đã lâu chưa kể cho 1 ai đó nghe.... Mà hắn có kể cho ai ngoài nhóc Nam và Hải Băng đâu nhỉ? Bây giờ là đến lượt nó.

Hắn kết thúc những câu chuyện của mình, quay sang thì nó đã ngủ từ lúc nào. Khuôn mặt thanh thanh đáng yêu và ngoan ngoãn khiến hắn không thể không đưa tay lên vuốt nhẹ. Hắn giật mình thấy nó khê chun mũi rồi chép chép miệng, co người lại. Bật cười, hắn nhẹ nhàng bế nó về phòng.....

Trời sáng, ** Năm về nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa. Hắn khê nâng đầu nó lên cho vừa với chiếc gối, kéo lại chăn cho nó và vuốt mấy sợi tóc ở cổ nó xuống. Brown đang vui vẻ bước vào thì chợt khựng lại, khuôn mặt tức giận nổi từng đường gân xanh, quát:

- ANH ĐANG LÀM GÌ HẢ???

Nó bị tiếng quát làm cho tỉnh dậy. Hắn vội đứng lùi ra dù mình chẳng làm gì có lỗi với nó cả. Brown hầm hầm bước đến, đặt hộp cháo lên bàn, kéo hắn ra xa:

- Lần trước tôi đã không muốn nói rồi, anh lại còn làm hơn... Nghe cho rõ đây: ĐỪNG BAO GIỜ ĐỤNG ĐẾN CÔ ẤY, nếu không tôi sẽ không tha cho tên biến thái như anh đâu!

Nó mới tỉnh dậy, chưa hiểu rõ lắm nhưng nghe đến cái từ “biến thái” thì cũng sơ sơ đoán được ý Brown là gì. Nó khê nhíu mày nhìn hắn khiến hắn đứng như hóa đá. Brown lại gần nó, nhìn hắn với ánh mắt căm thù. Hắn cố mở lời:

- Tôi.....

- Mời anh về!

Brown cau mày nhìn hắn. Hắn nhìn vào mắt nó nhưng nó lẩn tránh, nhìn ra ngoài. Hắn khê nhếch miệng cay đắng:

- Được rồi, tôi về.

Hắn đi như chạy ra khỏi phòng, đụng phải mấy người trong nhóm nó. Mọi người nhìn theo không hiểu, quay vào phòng thì thấy Brown đang đỡ nó ngủ. Nó lúc này không muốn gặp ai cả, cứ nhả mặt trùm kín chắn lại. Nó nhớ đến ánh mắt sững sờ của hắn khi nãy, lòng hơi ngờ ngợ về những điều Brown nói..... Hắn..... định sàm sỡ nó ư?

Hắn ra xe, phóng vèo vèo trên đường, mặc cho xe cảnh sát cứ hú còi và đuổi theo sau lưng. Hắn mệt mỏi, tức giận, uất ức và cả đau lòng. Tất cả mọi người đều có thể nghĩ về hắn thế nào cũng được, nhìn hắn ra sao hắn cũng chẳng quan tâm..... chỉ riêng nó là không thể!

Tại sao nó lại nhìn hắn bằng ánh mắt ấy, ánh mắt của sự ngờ hoặc, ghét bỏ và cả khinh thường. Hắn có thể chịu được những lời ra tiếng vào của dư luận, chỉ cần nó tin hắn là đủ. Vậy mà khi hắn cố gắng giải thích, nó cũng lẩn tránh ánh mắt hắn. Chẳng lẽ trong lòng nó, hắn thực sự không có 1 chỗ đứng nào hay sao?

Ai cũng nghĩ hắn định sàm sỡ nó. Ai cũng cho rằng hắn biến thái. Đến cả nó cũng nghi ngờ hắn. Mọi người có thể không biết hắn đối với nó thế nào, nhưng nó cũng không biết những ngày qua hắn đã lo lắng cho nó ra sao ư? Hắn thức trắng đêm ngồi bên cạnh ai? Hắn lo lắng ăn không ngon là vì ai? Hắn mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng để làm vui lòng ai? Nhưng quả thật là những điều đó chẳng ai biết.....

Hắn nuốt khan để thôi ghen ứ nơi cổ họng, bật cười nhạo báng chính mình:

- Mày là ai chứ? Một thằng lạnh lùng kiêu ngạo, chẳng đối tốt với ai thì làm sao người ta tin được. Đồ ngốc, Lục Tiểu Thiên, mày là đồ ngu ngốc!

Hắn phóng xe nhanh hơn, bỏ lại mấy ông cảnh sát đang ghé đầu ra khỏi xe mà hét:

- ĐỨNG LẠI!!! ANH CHẠY XE QUÁ TỐC ĐỘ, CHÚNG TÔI SẼ BẮT.... ĐỨNG LẠI!!

Hắn đột ngột rẽ vào 1 đường khác, chiếc xe cảnh sát chạy ngay sát nên không kịp rẽ theo, phanh gấp và bị tuột thắng, lao vào hàng rào giao thông, bốc khói. Một ông xô cửa xe, lăn xuống đường, một ông đập cánh cửa bên cạnh, mặt đen xì, bước ra:

- Tôi sẽ bắt bằng được, tôi nhớ biển số xe của hắn ta rồi. Đó là..... Chết tiệt, cái xe đó không có biển!!

Trong lúc đó, hắn đã đang vì vụ ở sân nhà riêng rồi.....

Nó xuất viện về nhà, Brown không đến thường xuyên nữa, nhưng ít nhất cũng 2 lần một tuần ghé qua đưa cho nó 1 ít đồ ăn vặt. Angus thì vùi đầu vào công việc, vừa chụp hình quảng cáo vừa đi diễn tại các show lớn, cả ngày lẫn đêm. Hắn không ỉnh 1 chút thời gian rảnh nào để nhớ đến nó, cứ không làm gì là lại lôi sách ra đọc. Đọc sách cần tập trung khiến hắn tạm thời không nhớ tới nó hay bất cứ điều gì khác.

Kỳ thi nhanh tăng cường, uống mãi không say, lại thấy Angus lao vào làm việc và đọc sách thì cũng chăm chỉ làm việc nghiêm túc. Thời gian rảnh thì lôi từ điển Tiếng Anh ra học vì không muốn thua hắn. Cậu cũng ít đến quán bar của Tùng vì sợ gặp nó, những lần họp cậu đều lấy lý do này lý do kia để không đến. Nhưng nó cũng đâu có đến cơ chứ.

Nó bây giờ như người mất hồn, không nói với ai bất cứ một câu gì, cứ suốt ngày ở nhà thơ thẩn với vườn cây. Mọi người tưởng nó bị biến chứng rồi thành câm nhưng bác sĩ kiểm tra không có vấn đề gì, chỉ là nó không muốn nói thôi..... Mẹ nó cũng cho nó nghỉ làm người mẫu luôn vì một mặt sợ nó còn làm, giới báo chí sẽ còn điều tra bệnh viện thêm về sức khỏe của nó, một mặt muốn nó nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ở nhà. Mà nó cũng chẳng muốn đi đâu. Nhưng hôm nay vụ "Năm thấy nó cứ tùm tùm cười, chắc có chuyện gì vui. Bà hỏi:

- Có chuyện gì mà con vui vậy?

Nó kéo bà ra vườn, chỉ cho bà một nhánh táo rất sai quả. Bà cười:

- Chỉ chừng nửa tháng nữa là được ăn rồi. Con có muốn ăn không để ta đi mua nhé?

Nó lắc đầu chỉ vào bếp, ý là bà còn phải nấu cơm. Xong nó vỗ vỗ vào ngực mình, ý là để nó tự đi. Bà vuốt nhẹ lên tóc rồi nhìn nó:

- Ủ, con cũng nên ra ngoài 1 lát đi. Ở nhà mãi Năm thấy tóc con xù như lông nhím rồi đây này.

Nó xì mặt ra giận dữ, bà bật cười:

- Thôi để Năm chải cho.

Nó mỉm cười nhìn bà vào nhà rồi khẽ đưa tay từ mấy sợi tóc lòa xòa trước trán:

- Đúng là xù thật!

Nó nhếch miệng tự cười chính mình: “Thôi nào Hoàng Minh, đã hai tháng rồi, người ta đã sang Nhật từ lâu, mà định cứ mãi thế này ư?” Cũng lâu rồi chưa vận động chân tay mà. Nó ngược lên nhìn trời, một màu xanh ngắt, không biết là bình yên hay dữ dội.....

Nó muốn ăn kem. Lần gần đây nhất được ăn là hôm Angus mua cho vào tháng trước. Mà nhắc đến hắn là lại thấy bức. Nghe mọi người kể hôm hắn cứu nó đã định sầm sỡ nó, đến hôm Brown bắt gặp ở bệnh viện nữa. Thật là lòng người khó đoán mà. Cũng may cho hắn là vu” Năm bảo với nó rằng hắn thường thức đêm trông nó ngủ nên nó tạm tha. Nhưng để nó bắt gặp thì coi chừng! Mà từ hôm đó tới giờ cũng chẳng thấy hắn đến....

Nó tắc lưỡi ghé vào quán kem mua 1 bịch kem to tướng, vui vẻ vừa đi vừa ăn. Bây giờ nó cứ tạm coi như Kỳ Anh chưa trở về đi, hoặc là anh về rồi lại đi, xong lại về. Nói chung là..... ăn kem cái đã. Với nó bây giờ chỉ có kem là nhất, sao ăn mãi không biết chán vậy nè. Thích cảm giác mát lạnh này ghê!

Ăn gần hết bịch kem, nó hí hửng bóc cây kem cuối cùng 1 cách cẩn thận. Đang bóc thì có một tên con trai chạy vội vàng, đụng phải người nó khiến cây kem rơi xuống đất rồi ngã nhào xuống. Nó đang định cho hắn một trận vì dám làm rơi cây kem cuối cùng của nó thì chợt nhận ra người hắn bê bết máu. Nó cúi xuống vực hắn ngồi dậy:

- Này, anh sao vậy..... Anh là.....

Nó chợt nhận ra đây là Tiến, người đã đánh nhau với nó ở bờ hồ lúc nó đang dạy nhóc Nam trượt ván (trang 28). Bàn tay anh ta run run gượng đưa lên, hỏi:

- Red..... là Red.... phải không?

- Tôi.....

- May..... quá! Cậu đây r..... De....mons.....

Anh ta nói ngắt quãng rồi ngắt xủ, nó lay gọi:

- Này? Anh nói cái gì cơ? Demons làm sao?

Phía xa có tiếng ồn, nó ngược lên thì thấy 1 đám đầu chim óc lộn, à, đầu trâu mặt ngựa đang lung sục khắp nơi tìm gì đó. Nhìn lại Tiến, nó nhanh chóng hiểu ra anh ta đang bị truy đuổi, vội công anh ta chạy ra đường lớn bắt taxi đến bệnh viện.

Ngồi ngoài phòng cấp cứu, nó lo lắng không yên. Nó đã thử liên lạc với Tùng và mọi người trong nhóm nhưng không được. Đã có chuyện gì xảy ra?

Hai tháng qua nó ngồi ở nhà, chẳng màng đến hội nhóm gì cả, hơn nữa cứ nghĩ là đã có Tùng quản lý nên không hề lo lắng. Vậy mà phút chốc người của Dark Moon đã bị đánh lê lét thế này..... Có khi nào lũ Demons bất trị kia không chịu nằm yên dưới trướng của Dark Moon nên nổi loạn? Vậy những người khác đi đâu? Tùng, Duy, Yellow..... rồi biết bao anh tài của Dark Moon đều biến đâu cả rồi?

Brown thì đã đi huấn luyện ở Anh từ tuần trước, Hoàng Kỳ cũng biệt tăm. Nó điện hỏi mẹ thì bà bảo “Kỳ và Thiên ra nước ngoài, tối nay mới về”. Nó bắt đầu thấy ghét cái từ “nước ngoài” rồi đấy..... TẠI SAO lúc quan trọng, mấy người đều rủ nhau ra nước ngoài hết thế này????

Một cô gái hốt hải chạy từ ngoài vào. Vừa nãy nó đã lục ví và điện thoại của Tiến, tìm được trong danh bạ của anh ta cái tên “em gái” và gọi. Có lẽ là cô gái này.

Cô gái nhỏ nhắn nhưng đầy nghị lực, nhìn nó với ánh mắt vừa lo lắng, vừa đề phòng:

- Anh tôi đâu?

Nó lặng lẽ nhìn về phía cánh cửa phòng cấp cứu, cô ta nhìn theo rồi hỏi:

- Anh ấy bị làm sao? Anh biết lí do đúng không?

Nó hơi chau mày. Thực sự thì nó cũng không biết rõ ai đã làm chuyện này. Nhưng nó nhất định không thể để yên được...

- Có cô ở đây thì tôi yên tâm rồi. Anh ấy không sao đâu. Giờ tôi sẽ đi làm rõ vụ này.

Cô gái nhìn vào mắt nó, cảm nhận được rõ sự quyết liệt, mạnh mẽ đến lạ kì, lòng cảm thấy tin tưởng một cách tuyệt đối. Nó ghé về nhà lấy ít đồ, khoác chiếc ba lô và cầm chiếc ván trượt trên tay, nó với chiếc kính râm trên bàn nhưng rồi lại đặt xuống. Bây giờ mọi người trong nhóm đều biết mặt nó rồi, và tất cả những người khác cũng có thể biết mặt nó được rồi....

Nơi đầu tiên nó đến là quán bar của Tùng. Thật kì lạ, quán bar vốn đông đúc từ sáng tới tối, vậy mà tầm chiều thế này lại không có lấy một bóng người nào, cửa thì vẫn mở.

Nó bước vào trong, nhìn thấy cảnh bàn ghế ngổn ngang, quầy rượu bị gạt vỡ, rượu và mảnh thủy tinh tràn lan cả căn phòng. Mùi rượu vẫn còn nồng nặc, chứng tỏ đã có 1 cuộc hỗn loạn ở đây chỉ mới hôm qua thôi. Nó nắm chặt bàn tay lại, tự nhủ sẽ không tha cho kẻ nào đã gây ra chuyện này. Mà điều đáng chú ý là..... cả Tùng cũng mất tích? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nó ngồi suy ngẫm, mà thực chất là cũng chẳng biết đi đâu nên phải ngồi mà suy ngẫm. Chợt thấy có 1 vệt đỏ dài trong quán, tựa tựa hình mũi tên. Nó nhìn theo hướng đó thì thấy 1 bức tranh lớn vẽ một cô gái đang nháy mắt và ra kí hiệu im lặng “suyt”. Nó liền đứng dậy, đi tới chỗ bức tranh, khẽ nghiêng đầu 1 chút rồi..... ấn vào ngón tay cô ta.

Quả nhiên, bức tranh từ từ hạ xuống, một chiếc két bảo mật hiện ra. Nó đặt bàn tay lên, dấu tay của nó hợp lệ, nhưng cần phải có mật mã. Nó nghĩ ngay đến “Rainbow”. Ngày trước nó và Tùng đã dựa trên ý tưởng về cầu vồng để đặt tên cho các thành viên trong nhóm.

>Correct

Mật mã chính xác. Nó mỉm cười mở két ra. Bên trong là một chiếc laptop cùng với vài thứ linh tinh. Trên laptop có dính 1 tờ giấy nhớ:

“Tao biết thể nào cũng có ngày mày lục két của tao để lấy tiền mà....”

Cùng với 1 cái mặt cười hình quỷ sứ. Nó bực mình giật tờ giấy ra thì phát hiện mặt sau có ghi:

“Từ lúc mày vào viện tao đã biết là không có mày thì Dark Moon sẽ loạn mà... Nhưng chúng không dám giết tao đâu, nên tao chuẩn bị sẵn cái này ở đây và luôn đeo 1 con chip định vị để đề phòng. Mày nhìn trong laptop sẽ thấy cái chấm đỏ, đi theo sơ đồ là tìm được tao. Nhanh lên kéo tao dúi =.=”

Nó bật cười với lời nhắn của thằng bạn, còn đùa nữa. Nhưng cậu ta cũng chu toàn quá chứ, không có cái này thì nó biết đi đâu mà tìm?

Cái chấm đỏ đang nằm im, chứng tỏ thằng Tùng không hề di chuyển, hoặc con chip đã rơi ra rồi, hoặc cậu ta đã gặp chuyện..... Mong là không xảy ra tình huống xấu nhất.

Nhanh chóng lần theo dấu chấm trên sơ đồ, nó tìm được một căn nhà nằm biệt lập với đường lớn, xung quanh chỉ có những cây cổ thụ cao vút và những bãi cỏ xanh rì. Chúng không để lại thông báo, lời nhắn hay chiến thư cho Red, tức là cái chúng nhắm tới không phải là nó, mà là chiếc ghế quyền lực của Dark Moon.

Nó chợt nghĩ đến Trần gia. Có lẽ do đây là tranh chấp nội bộ của hội nên ông ta không nhúng tay vào. Mà giả sử ông ta có nhúng tay vào, không biết là sẽ đứng về phía nào đây? Dark Moon tuy là cánh tay phải đắc lực của “S” nhưng nếu tóm gọn thì chẳng phải chiếc ghế của ông ta sẽ càng được củng cố vững chãi hơn hay sao? Trong đầu nó loáng thoáng hiện lên một vài hình ảnh và chi tiết mờ nhạt nhưng nó lại không chú ý, chỉ lo đột nhập vào ngôi nhà kia vì trước cổng có mấy tên đang đứng gác.....

Lúc đó, Angus và Kỳ đang ngồi trên máy bay trở về Việt Nam sau khi tham dự show thời trang ở Mỹ. Angus ngồi đọc sách, đọc cho tới khi mệt không mở mắt nổi nữa thì lăn ra ngủ. Kỳ thì ngồi nói chuyện với 1 cậu nhóc người Anh mới làm quen trên máy bay để luyện kỹ năng giao tiếp. Nhưng đó là 1 cậu nhóc lém

lĩnh. Sau khi thử trình độ tiếng anh của Kỳ, cậu nhóc bắt đầu sử dụng một số từ không thông dụng và từ khó để chọc Kỳ. Kỳ cau có hỏi thì cậu nhóc nhún vai nói “Thì em đang giúp anh mà?”

Tuy biết là mình bị xỏ mũi nhưng Kỳ đành phải tiếp tục nói chuyện vì sau khi qua Mỹ, cậu càng nhận ra khả năng giao tiếp bằng tiếng anh của Angus quá đỉnh, nếu không chăm chỉ học thì cậu thua là cái chắc. Mà lần này đi cũng chỉ có hần diễn là chính, còn cậu qua chỉ để học hỏi thêm thôi. Thì tại hần có thâm niên trong nghề mà, rồi cậu sẽ vượt qua được cho xem.

.....

Nhân lúc bọn chúng không chú ý, nó nhanh chóng dùng chiếc đoản côn đập vào gáy 1 thằng cho ngất đi. 2 thằng còn lại thấy động liền rút súng ra nhưng chưa kịp lên đạn đã bị nó đá cho gục hết xuống đất. Nó nhặt 2 khẩu súng lên xoay xoay rồi giắt vào lưng, tiến vào bên trong ngôi nhà.

Trên tầng, một bóng người đang nép bên khung cửa sổ nhìn xuống, nói:

- Chúng ta có thêm 1 vị khách rồi.....

Nó muốn giải quyết vụ này và củng cố lại hội luôn thể để không phải lo sợ về thế lực của tổ chức S. Nhưng hiện tại nó chỉ có một mình.....

Trên tầng, một bóng người đang nép bên khung cửa sổ nhìn xuống, nói:

- Chúng ta có thêm 1 vị khách rồi.....

Nó muốn giải quyết vụ này và củng cố lại hội luôn thể để không phải lo sợ về thế lực của tổ chức S. Nhưng hiện tại nó chỉ có một mình.....

Trong nhà có một ổ bạc đang ngồi reo hò ầm ĩ, vừa thấy nó đặt chân vào thì tất cả ngưng bật. Nó liếc xung quanh. Ở đây có chừng bảy, tám thằng, đứa nào cũng đặt bên mình 1 loại vũ khí, nhìn nó với ánh mắt khó đoán. Nó hơi nheo mắt nhìn thằng mặc áo ba lỗ đen đang ngồi hút thuốc, trông có vẻ “máu mặt” nhất ở đây. Y nhìn lại nó với nửa con mắt, rít một hơi thuốc rồi nhả ra từ từ.

Nó nắm chặt hơn khúc đoản côn, khễ nhếch miệng lên 1 chút. Hần gõ nhẹ lên điều thuốc làm tàn thuốc rơi xuống. Trong khoảnh khắc đó, mọi vật như một cuốn băng tua chậm, khi mẩu tàn thuốc vừa chạm đến sàn nhà, bọn chúng cùng xông lên, vừa hét vừa lăm lăm cầm gậy cầm dao để đánh nó. Nó mỉm cười lắc nhẹ đầu 1 cái, bọn này muốn chết sớm rồi.....

Lướt nhẹ lách qua 1 thằng, chặt vào cổ, đỡ dao của thằng thứ hai, rồi nhanh chóng cho thằng thứ ba 1 đập, nó xông vào ngay giữa vòng vây của địch. Bọn chúng xoay quanh nó 1 cách chậm rãi, từng thằng đấu mắt với nó. Rồi tên áo ba lỗ đen gào lên, giơ gậy đập nó, bọn kia cũng vừa gào vừa lao vào. Nó dùng chân đập về sau 1 cái khiến y ngã xuống rồi nhanh chóng vừa đỡ vừa đánh lại cả bọn, với những tư thế rất đẹp mắt nhưng cũng vừa dứt khoát vừa mạnh mẽ.

Chỉ 5, 6 phút sau, trong số đó đã chẳng còn thằng nào góc cổ dậy được nữa. Người nó dính lấm tấm máu của bọn chúng bắn sang. Nếu chúng không dùng dao thì chắc cũng không bị te tua đến mức này đâu. Mà máu..... lại khiến nó hăng hơn.

Chiếc camera thu lại hình ảnh của nó và chiếu lên 1 cái tivi to treo trên tường. Tùng nhếch mép cười:

- Các người biết rõ cậu ấy là ai mà.....

Y khễ vuốt cằm, cười khẩy:

- Chưa đến hồi gay cấn mà, phải không?

-

Tùng lườm 2 tên đó 1 cái. Cậu luôn tin tưởng vào nó mà. Cũng may là nó hiểu được cái kí hiệu đó và nhớ được mật mã nên mới tới nhanh thế. Hôm qua đã xảy ra 1 cuộc biến động lớn mà nó không có ở đó.....

Chợt y thoáng ngạc nhiên khi thấy nó cứ nhìn chằm chằm vào mình, khuôn mặt nó càng lúc càng gần cái camera. Nó hừ 1 cái rồi..... màn hình camera tắt phụp. Y bật cười:

- Ha ha, cậu ta vui tính thật!

Tùng khó chịu trước cái điệu cười của y. Từ trước đã không thoải mái lắm, giờ lại thấy ghét. Y muốn chiếm Dark Moon ư, hừ..... Nhưng điều đáng nói hơn là cái gã đang đứng nhìn chăm chăm vào màn hình tivi đã tắt, cậu ta..... thật không ngờ!

Nó bước lên tầng hai, một toán người chừng hơn chục thằng to cao, khác hẳn bọn khi nãy đứng chặn lại. Phía sau, không hiểu từ đâu, có tới mấy chục thằng ùn ùn kéo tới, dồn nó ở giữa cầu thang. Nó kẹt ở giữa, phía trên thì toàn những thằng khó gặm, phía dưới là một “đàn” lâu la đông đảo. Tiến thoái lưỡng nan, nó đành bậm môi đánh lên, vì dù sao nó cũng phải lên trên đó.

Dùng côn đập lia lịa về phía bọn chúng và tránh đòn từ cả 2 phía, nó kéo được một thằng phía trên xô xuống dưới để chặn đường đám lâu la rồi tiếp tục đánh. Chợt một nắm đấm nhắm thẳng vào mặt nó làm nó hơi lảo đảo và bị đập 1 gậy vào lưng, nhưng nhanh chóng vừa dùng côn vừa dùng tay chân loạn xạ 1 lúc, cộng thêm với việc xô dần dần bọn ở trên xuống, nó cũng đã chạy lên được đến tầng hai.

Đạp cửa một phát rồi cúi xuống thở dốc, nó nhìn vào trong phòng, như không tin vào mắt mình. Bọn kia đã đuổi đến nơi nhưng được ra lệnh đứng im. Nó cứ thế nhìn trân trối vào phòng, vẫn còn đang ngạc nhiên không thốt nên lời. Tùng biết nó đang rất shock, cậu cũng chỉ mới đoán ra cách đây hơn 1 ngày mà thôi:

- Chính tôi cũng không ngờ lại có thể thế này.....

Nó nhìn vào nhóm đồng đội đang bị trối, gục hết dưới sàn, Tùng thì đã tỉnh dậy, đang ngồi nhìn chăm chăm vào nó. Còn hai kẻ đang đứng ấy, lại là những người nó chưa bao giờ nghĩ họ sẽ phản bội mình....

- W... White....?Duy?

46. Chương 46

Điều đó quả là ngoài sức tưởng tượng. Dù White có là kẻ thực dụng luôn đặt lợi ích của mình lên trên tất cả thì nó vẫn không thể tin rằng hẳn lại phản bội mình, phản bội hội. Còn Duy, cậu ta đã đồng ý ở lại làm phó tướng cho nó, là một người có năng lực mà nó muốn trọng dụng, vậy mà giờ lại quay ngoắt 180 độ thế này ư?

White đã đoán trước được phản ứng của nó, khẽ cười:

- Chào mừng, Red. Cậu là người không thể không có mặt được. Rất vui vì cậu đã đến trước khi chúng tôi mời.

Nó siết tay lại, cảm nhận rõ rệt sức nóng đang tỏa ra xung quanh cơ thể, sát khí tăng vọt:

- Cậu phản bội chúng tôi..... từ bao giờ?

Hắn khẽ nhún vai:

- Có lẽ là từ đầu?

- Cậu.....

Tùng nghiêng răng nói:

- Tôi sẽ không tha cho cậu!

Hắn cười xòa:

- Hy vọng cậu sẽ làm được.

- Hôm qua, nếu không vì bị cậu dụ uống rượu, chúng tôi đã không để cậu lành lặn rồi. Lại còn dám phá quán bar của tôi, đánh các anh em trong Dark Moon trọng thương..... Cậu đúng là thằng bạn tồi tệ!

- Ha ha, nhưng sự thật là cậu đã uống thuốc mê có trong rượu!

- Hừ.....

Nó quay sang Duy với ánh mắt khó hiểu. Trong đầu nó cứ liên tục hiện lên hai chữ “vì sao”. Vì sao cậu ta lại cùng với White phản bội lại nó, vì sao lại không hề nói một lời nào để biện minh ình, vì sao cứ nhìn nó với ánh mắt vừa có lỗi vừa kiên định thế kia.....

- Cậu không có gì để nói sao?

White cướp lời:

- Đúng vậy. Mục đích của chúng tôi là gì cậu cũng biết mà.....

- TÔI KHÔNG HỎI CẬU!

Duy ngược nhìn nó, vẫn không dám đối mặt với ánh mắt của nó. Cậu sợ, đúng vậy, sợ phải nhìn vào đôi mắt đã từng tin tưởng và có lẽ vẫn đang còn 1 chút tin tưởng dành ình. Nhưng cậu không thể làm khác.....

- Tôi muốn con dấu của Dark Moon.

Nó gần như vỡ tung cái gọi là kim nén, lao vào đâm bốp 1 phát vào mặt Duy khiến cậu ta lão đảo. Máu từ kẽ miệng cậu ta rỉ xuống, White cầm mấy mảnh răng em bên ngoài rồi đưa cho Duy một chiếc khăn. Duy gạt tay hất đi, nói:

- Tôi không muốn đụng đến cậu hay bất cứ một ai trong nhóm. Hãy giao con dấu ra đi.

Ánh mắt cậu ta càng ngày càng quyết liệt khiến nó không còn 1 chút hi vọng nào nữa hết, khinh bỉ nói:

- Cậu thay đổi rồi!

Duy nhếch mép. Phải, từ khi gặp nó cậu đã bắt đầu thay đổi, và cậu đã hoàn toàn thay đổi khi yêu Tiêu Dương. Cô ấy quá trong sáng, quá thánh thiện, cậu không thể để bất cứ một vết đen nào của đời mình dấy lên đôi tay ấy, cũng không thể để cô ấy bị tổn thương dù chỉ là một điều nhỏ nhất. Vì thế mà..... Hoàng Minh, mọi người, xin lỗi!

White khẽ nhướn cười, khoanh tay đứng im lặng nhìn Duy nói tiếp:

- Cậu sẽ không muốn nhìn thấy cảnh này đâu.

Cậu ta lại gần Green, dúi tóc gã, hỏi nó lần nữa:

- Con dấu?

Nó gần giọng:

- Cậu dám?

Lạnh lùng, nhanh như cắt, cậu ta đập đầu Green xuống sàn, máu bắt đầu rỉ ra trên mũi và trán gã. Nó hét:

- TÊN KHỐN!!! TÔI SẼ GIẾT CẬU!!!

Đám người phía sau đột ngột giữ tay chân nó lại khiến nó không kịp trở tay. Tùng tức giận định lao tới ăn thua với Duy nhưng chân tay cậu đã bị trói rất chặt, chỉ còn biết cựa quậy mà **** Duy. Nó thì ra sức giãy giụa:

- Khốn kiếp, thả tao ra!! Trần Duy, White, hai người coi chừng tôi đấy, tôi sẽ không tha thứ cho các người!!!

White lắc đầu nhìn nó vẻ thương hại:

- Red à, cậu quá đơn giản đấy. Bây giờ đã giao con dấu ra đây được chưa?

- Chết tiệt, tôi không mang!

Duy lạnh lùng đi về phía nó:

- Tôi biết cậu lúc nào cũng mang theo.

White thêm vào:

- Nếu không nhầm là trong mặt sợi dây chuyền cậu đang đeo đúng không?

Nó nghiêng rằng, Tùng hét:

- Đừng hòng!! Chúng mày muốn lấy con đầu phải không?

Ánh mắt cậu chợt trở nên nguy hiểm khiến White có chút đề phòng còn Duy thì hơi chột dạ. Nó cũng chưa hiểu lắm ý Tùng nhưng tạm thời chỉ còn biết nói theo:

- 2 người thử động vào tôi đi!?

Nó trừng mắt lên nhìn khiến tay Duy đột nhiên rụt lại, không dám với đến sợi dây trên cổ nó nữa. White lại gần Tùng, mỉm cười:

- Có vẻ như cậu có gì đó?

Tùng nhỏ nước bọt vào mặt hắn:

- Phì, mày cút đi, thằng đểu! Muốn biết phải không? Bật điện thoại của tao lên đi.

Duy đến cầm chiếc điện thoại của Tùng lên, thấy có người đang gọi. Cậu ta liếc Tùng 1 cái rồi ấn nghe:

- Alô, thưa đại ca, em đã bắt được con nhỏ theo lệnh của anh rồi. Đây, anh xem.

Y gửi đến cho Tùng hình ảnh hắn đang trói 1 cô gái nước mắt lưng tròng. Duy tròn mắt kinh hãi:

- TIÊU DƯƠNG!!!

- Vâng, đúng rồi đại ca, con nhỏ tên Tiêu Dương, giờ em phải dẫn nó đến nơi đại ca yêu cầu đây, gặp đại ca sau nhé.....

- ĐỒ KHỐN, thả cô ấy ra!!! Alô? Alô??

Duy bóp mạnh chiếc điện thoại, nhìn Tùng một cách căm hận và vô cùng giận dữ:

- Cậu..... thả..... cô ấy ra!

Tùng nhếch mép. Nó cũng kinh ngạc không kém, tuy lo cho Tiêu Dương nhưng cũng đủ hiểu tình hình bây giờ, chỉ có thể làm thế mà thôi. White hơi cau mày 1 chút, nói:

- Bình tĩnh đi. Cậu ta không dám làm gì cô ấy đâu.

- IM ĐI!! Cô ấy mà xảy ra chuyện gì thì tôi giết tất cả các người!!

Tùng đắc ý nhìn Duy:

- Tôi sẽ thả cô ta. Với điều kiện cậu phải để mọi thứ trở lại như cũ.

Nó gật đầu nhìn Duy và White thăm dò, nhưng Duy nói ngay:

- Thế nào cũng được..... thả cô ấy ra!

- Hừ, tốt. Nhưng cậu mau cởi trói cho tụi này chứ?

.....

Lúc đó, tại biệt thự của Trần gia.....

- Thưa Trần gia, Dark Moon lấy cô Tiêu Dương - người cậu chủ yêu ra uy hiếp chúng ta. Cậu chủ đã đồng ý thả họ rồi ạ.

Trần gia khẽ nheo mắt:

- Ta biết thế nào cũng có ngày này mà..... Ta đã nói rồi, phụ nữ chỉ làm vương chân mà thôi.....

Ông trợ lý cúi đầu lạng lẽ không dám nói gì, Trần gia suy nghĩ 1 chút rồi quyết định:

- Cho người..... khử con bé đó đi!

- Dạ?

- Chưa nghe rõ sao? Ta nói là khử con bé đi!

- Nhưng thưa ngài, đó là người cậu chủ y....

Trần gia quắc mắt nhìn ông trợ lí khiến ông sợ hãi cúi đầu:

- Vâng, thưa ngài.

Ông ta..... định làm thật sao?

- Giết con bé đó đi!

Duy hét lên:

- KHÔNG!!!!!!

Nó không còn sức để hét, chỉ biết dùng ánh mắt căm hận nhìn ông ta. Tiêu Dương sợ hãi và kinh ngạc nhìn ông ta rồi nhìn White, không tin nổi vào điều mình mới nghe. Giết?

White mỉm cười.....

Người của Trần gia giữ chặt Duy lại để cậu ta nhìn trong khi cậu ra sức vùng vẫy và hét lên:

- Dừng tay!! Ba định làm gì? Không được đụng đến cô ấy!!

Nó và Tùng vẫn đang bị đánh một cách tàn bạo. Dường như chúng không có ý định dừng lại, cũng không giết, mà đánh cho tụi nó sống không được, chết cũng chẳng xong. Nó co quắp người lại, cái lưng đau hơn bao giờ hết. Cơ thể mỗi một chỗ chống lại những cú đá, cú đập và những đòn từ gây gộc, côn,... một cách yếu ớt. Nó cảm thấy máu và mồ hôi đang quện vào dính trên da thịt, đau buốt tận xương tủy.

Nhưng lúc này nó chỉ lo cho Tiêu Dương mà thôi. Nó bất lực, thực sự bất lực, và Tùng cũng thế..... Lần đầu tiên nó cảm nhận được rõ ràng thất bại và sự bất lực khi không thể làm được điều mình muốn. Giống như một người tàn phế cố gắng giơ bàn tay thông thạo lên để chạm vào một cốc nước ngay trước mặt, dù lòng vẫn biết rằng mình không thể, nhưng vẫn đợi chờ một kì tích mong manh nào đấy. Nhưng kì tích không dễ dàng đến thế, người ta chỉ còn biết đứng ngẩn mà không thể chạm vào cốc nước đó....

Nó cố gắng mở hé 1 mắt ra, nhìn xem Tiêu Dương và Tùng có ổn không. White và Duy, cả hai gã đó đều chẳng hi vọng được gì nữa rồi.....

Trần gia ngồi đan tay vào nhau, nhìn thẳng vào mắt Duy:

- Ta đã nói là phụ nữ chỉ làm vướng chân thôi. Con muốn, ta có thể kiếm cho con hàng chục, hàng trăm đứa khác. Còn con nhỏ này..... con phải từ bỏ. Con đã thất bại vì nó, cho nên, nó không nên sống tiếp làm cản trở con thêm nữa.

Duy cắn răng vào môi, vừa lo lắng vừa căm giận:

- Ba thử giết cô ấy đi, con sẽ không tha cho ba, cũng không làm bất cứ điều gì ba muốn đâu!

- Con sẽ quên được thôi. Chẳng có gì là không thể thay đổi....

- BA.....

Duy bất lực quay sang nhìn Tiêu Dương rồi nhìn White với ánh mắt cầu khẩn. White chỉ cười mỉm. Trần gia giục:

- Làm đi, White.

Hắn giơ khẩu súng lên ngang đầu Tiêu Dương. Cô nàng và Duy nhìn nhau trân trối, cái lạnh chạy dọc sống lưng hai người. Tiêu Dương nhắm chặt mắt lại, nước mắt chảy ròng, gọi tên Duy trong sâu thẳm tâm hồn. Trong tiềm thức Duy, Dương, Tùng và nó cùng hét lên: “KHÔNGGGG!!!”

“ĐOÀNG!!!”

Tụi nó giật thót mình. Nước mắt nó rớt xuống nền xi măng lạnh, kinh ngạc. Tùng lặng người vì cậu cũng có một phần trách nhiệm trong đó. Duy cứ đứng nhìn trân trân vào khoảng không - nơi mà mới mấy giây trước, người cậu yêu còn đứng đó. Trần gia chỉ im lặng nhìn. Thật không hiểu nổi, ông ta có chút nhân tính nào không khi bắt con trai mình phải chịu tổn thương và chia rẽ tình yêu đôi lứa đang đẹp đến thế.

Nhưng tại sao ánh mắt ông ta lại trở nên lạnh lùng và tức giận đến thế? Ông ta nhìn chăm chăm về phía White, hần đang mỉm cười:

- Tại sao ông nghĩ là tôi sẽ nghe lời ông, Trần gia?

Duy choàng tỉnh, ngóng lên nhìn lại chỗ Tiêu Dương thì thấy cô đang ngồi thụp xuống đầy sợ hãi. White đã bắn lên nóc nhà kho. Cả cậu, nó và Dương đều mừng rỡ đến bật khóc. Tùng cũng thở phào một cái. Nhưng White, cậu ta có ý gì?

- Cậu đã nhận lời.

Trần gia lạnh lùng nói, ánh mắt ông ta nhìn White một cách đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Hắn vẫn tự tin với hành động của mình, nói:

- Tôi đã không nói rằng tôi nhận lời. Mà chỉ nói rằng “Thú vị nhỉ.” Chắc ngài còn nhớ chứ, Trần gia?

Ông ta siết mạnh hai bàn tay lại với nhau, nghiêng rằng nhìn hắn. Hắn là ai mà dám giỡn mặt với chủ tịch của tổ chức S cơ chứ? Ông đã nghĩ sẽ lợi dụng hắn để đối phó với Dark Moon và cho hắn bất cứ thứ gì hắn yêu cầu. Vậy mà hắn lại lật mặt phản bội ông. Quả nhiên kẻ phản bội đã phản bội một lần thì cũng có thể phản bội lần nữa. Nhưng hắn có biết lượng sức mình không vậy? Trong khi ông có tới hơn hai trăm người, đều là dân xã hội đen, còn bọn hắn chỉ còn mình hắn là đủ khả năng chiến đấu. Duy cũng chỉ trụ được mấy phút nữa mà thôi....

- Cậu thật ngu xuẩn.

White đáp lại bằng một nụ cười bí hiểm:

- Thế sao?

Trần gia giật mình nhìn ra bên ngoài, toán lính canh ở ngoài đó của ông ta đã biến mất! Quay vào trong nhìn White bằng con mắt ngờ vực, ông ta ngập ngừng:

- Cậu.....

White vỗ tay ba cái, quân của cậu ta từ đâu bao vây khắp trong ngoài nhà kho, kiểm soát lĩnh của ông ta. Đám người đứng ngay sau ông ta đã bị khống chế, ba nòng súng đang chĩa về phía ông ta một cách lạnh lùng. Hắn nhếch miệng:

- Đây là đội quân tinh nhuệ nhất của Dark Moon. Sự thật là họ đã bị điều đi chứ không phải là bị thương hay chạy trốn như tôi đã nói.

Trần gia bật cười khi nghĩ mình đã không tính toán bằng một thằng nhóc chưa đầy hai mươi tuổi đầu, mới chỉ bằng tuổi con mình. Ông đã quá chú tâm đến Duy và tụi nó nên không coi trọng việc bảo đảm an toàn ình, lại mang đi quá ít người. Thất bại trong đời ông đã nếm trải không ít, nhưng chưa lần nào vừa nặng vừa buồn cười thế này. Thua một thằng nhóc vất mũi chưa sạch, đối với người đứng đầu tổ chức S, quả thật là quá nhục nhã. Nhưng ông vẫn hơn bọn nhóc này ở cái gọi là thâm niên.....

Nó và Tùng, rồi cả Duy đều ngạc nhiên hết sức. Rốt cuộc White, cậu ta là loại người gì? Đầu tiên là đồng đội của tụi nó, sau đó phản bội một cách trắng trợn, giờ lại trở lại, đứng về phía tụi nó..... Nhưng dù sao, điều đó cũng thật là tốt, ít nhất là vào lúc này.

Trần gia đưa chiếc đồng hồ lên xem, mỉm cười:

- Chà, đã đến giờ rồi đấy. Các cậu rất đáng khen, khiến tôi khá bất ngờ. Nhưng..... Duy, con có biết chiếc đồng hồ này để làm gì không?

Duy khó chịu nhìn ông ta:

- Coi giờ. Mà tạm thời ba đừng đụng đến con nữa đi.

- Hừ, không chỉ để coi giờ đâu. Trên này có gắn thiết bị định vị nối với một máy tính hiện đại ở trung tâm tổ chức. Chỉ cần ta phát tín hiệu về, tổ chức ngay lập tức sẽ điều động 1 lượng lớn quân số đến. Mà cách đây 10 phút, ta đã gửi tín hiệu về rồi.

Tụi nó tuy có chút lo lắng nhưng vẫn nghĩ lợi thế thuộc về mình, White cởi trói và đưa Dương xuống chỗ Duy:

- Trước khi họ đến, ông đã được người của chúng tôi “xử đẹp” rồi, Trần gia.

- Ha ha, đúng thế. Nhưng đó là chuyện của một phút trước. Còn bây giờ, e là các cậu sẽ phải suy nghĩ lại.

Cục diện lại một lần nữa lật ngược hoàn toàn. Quân của Dark Moon đã bị bao vây bởi người của tổ chức S. Những nòng súng chĩa vào Trần gia khi nãy đã được thay thế bằng một tổ bảo vệ chuyên nghiệp. Ông được đưa đi, không quên bỏ lại một câu:

- Trừ con trai ta, còn lại thì giết hết.

Ông ta vừa bước ra khỏi cửa, hai bên đã xông vào giao chiến. Nhưng người của S đông hơn người của Dark Moon rất nhiều, cơ bản là không có cơ hội thắng. White nhanh chóng chạy lại công nó lên, Duy thì công Tùng, lợi dụng tình thế hỗn loạn để chạy ra ngoài.

Một toán người của S đuổi theo tụi nó. Duy và White cứ mãi miết chạy, Tiêu Dương chạy sát bên. Dù không biết chạy đi có được gì không giữa cái chốn đông không mông quạnh thế này, nhưng tụi nó biết rằng, ở lại chỉ có cái chết.

Người của S đuổi kịp tụi nó, vây quanh cả 5 đứa. Duy gằn giọng:

- Các người mau cút đi!!

Bọn chúng chẳng nói chẳng rằng, lăm lăm gậy gộc, dao búa lao vào. White và Duy thả tụi nó xuống rồi đánh nhau với bọn chúng để bảo vệ tụi nó. Dương lo lắng vừa đỡ nó vừa nhìn xung quanh.

Nhưng sức của White và Duy rồi cũng cạn, bỏ chạy thì còn kịp đấy, nhưng để bảo vệ nó, Dương và Tùng nữa thì..... không ổn chút nào. Một thằng lợi dụng Duy và White đang đánh nhau liền xông lại gần tụi nó, giơ dao lên, hét “aaaaaaaaaaaaaaaa.....”

Duy và White không kịp chạy lại, Dương sợ hãi nhắm chặt mắt lại còn nó và Tùng thì chỉ biết chấp nhận sẽ phải chịu 1 đao.

Đúng lúc đó, một dáng người lao tới đập bay tên đó ra ngoài:

- DỪNG TAY!!!!

Tụi nó cố gắng mở mắt ra nhìn. Đó là ai?

Duy và White không kịp chạy lại, Dương sợ hãi nhắm chặt mắt lại còn nó và Tùng thì chỉ biết chấp nhận sẽ phải chịu 1 đao.

Đúng lúc đó, một dáng người lao tới đập bay tên đó ra ngoài:

- DỪNG TAY!!!!

Tụi nó cố gắng mở mắt ra nhìn. Đó là ai?

Nhưng mắt nó lúc này cứ mờ mờ ảo ảo, nhòe dần đi. Nó bị thương hơi nhiều thì phải, mà cơ thể thì..... không được như xưa..... Nó cảm thấy mình yếu đi rất nhiều. Cái dáng cao ngổng thế kia, trông đen ngòm mà..... quen lắm. Cả cái kiểu đánh đó..... mình hẳn đang chọi lại cả đám người..... trông quen quá mà nó chẳng nghĩ ra được. Hình như trước đây nó cũng đã thấy một cảnh tương tự thế này rồi. Cũng có một người đánh nhau bảo vệ nó thế này. Nhưng nó cứ muốn lịm đi, mọi hình ảnh lướt qua tâm trí nó và hình ảnh cuối cùng là.....

- Angus!

Duy gọi hắn, kẻ vừa cứu nó, khẽ gật đầu. Vậy là có thêm một người cùng chiến đấu, ít ra cũng sẽ đỡ hơn vì cậu lúc này cũng đã rất mệt rồi. Angus vừa bảo vệ nó vừa đánh với đám người hung hãn trước mặt dù chẳng biết chúng là ai. Nhưng đám độn đến nó thì nhất định hắn sẽ không tha.

Khi này, hắn vừa bước chân xuống máy bay thì nhận được tin nhắn của Hoàng Anh kèm theo một bức ảnh. Hắn nhìn bức ảnh và dòng chữ “Đến ngay” thì cảm thấy lo lắng, liền gọi cho Hoàng Anh. Sau khi hỏi vội

xem cái nhà kho nằm ở đâu, hắn liền chạy tới ngay. Quả nhiên nó đang bị vây đánh. Mà rốt cuộc nó làm gì để đến nỗi bị người ta đánh ra thế kia cơ chứ?

Lúc hắn xem cái hình nó đang bước vào nhà kho, Kỳ cũng tình cờ thấy được, vội chạy ngay đến đó. Nhưng lúc cậu đến chỉ thấy một cảnh hỗn loạn, không sao tìm ra được nó đang ở đâu, bèn nhanh trí hét âm lên:

- CHẠY ĐI!! Có cớm kia!!!

Thế là tất tần tật những kẻ đang đánh nhau loạn xạ đều ngừng tay lại, lo thoát thân trước. Kỳ đứng ngoài cửa cho tới khi không còn một móng nào bước ra nữa. Cậu nhìn bên trong nhà kho thì chỉ thấy trống rỗng, không còn một bóng người....

Đánh đuổi được đám người của S bám theo, Duy cũng khuyu xuống, mệt mỏi. Angus thấy nó ngất lịm đi trong khi người nó bị máu dính bê bết, nhất là chiếc áo phong màu trắng đã đổi màu đỏ tươi gần hết. Hắn cởi áo mình ra rồi khoác vào người nó. Tùng và Duy thấy vậy, chợt có liên tưởng tới lần trước bắt gặp hắn định “sâm sỡ” nó. Duy lên tiếng:

- Cậu..... Lần trước, tại sao cậu.....

Hắn hơi ngược mắt lên thắc mắc rồi như nhớ ra, nói:

- Tôi nghĩ áo ướt mà không thay thì sẽ bị ốm nặng hơn nên mặc áo của mình cho cậu ta.

Cả Duy và Tùng đều thoáng chút ngỡ ngàng. Hóa ra lâu nay mọi người vẫn thường nghĩ xấu về hắn mà không ngờ chính hắn đã giúp nó. Duy nhớ lại khung cảnh hôm đó, còn có cả đám người nằm la liệt dưới sàn, chắc hẳn là do hắn đánh. Vậy mà lúc đó cậu đã nghĩ hắn là một tên gay lợi dụng lúc nó không đề phòng để làm chuyện bất chính cơ đấy. Giờ nghĩ lại mới thấy mình buồn cười. Cũng tại hắn chẳng nói ra, nó thì im lặng, thần thờ như cô hồn suốt, bảo ai mà chẳng không hiểu nhầm.

Hắn nhẹ nhàng nhắc nó lên, bế đi. White thì công Tùng còn Dương dìu Duy đi. Dark Moon bây giờ có lẽ nên chuyển trụ sở vào bệnh viện luôn cho rồi, đỡ mất công, lại được quây cùng nhau mỗi ngày mà không lo công an đến tóm.

Nó bất tỉnh và được đặt dựa vào vai Tùng trên xe để đến bệnh viện. Trong cơn mê, nó thấy hiện ra hình ảnh một chiếc kem to oành và cứ ra sức cắn lấy cắn để. Angus ngồi bên cạnh nó là người hứng chịu, để yên cho nó cắn một cách phũ phàng. Cắn mãi nó mới thốt lên 1 câu: “Kem..... dai quá!”

Còn Tùng ngồi ngoài, cứ thi thoảng lại bị nó..... nhỏ dãi vào người! Trong khi cậu ta thì rất sợ bẩn, cứ liên tục đẩy đầu nó qua bên Angus. Angus cũng bó tay nhưng phải để yên cho nó dựa vào vai, những vết thương bên ngoài sẽ lành ngay thôi, nhưng không biết, vết thương trong tâm hồn nó đã liền lại được chưa.....

Hắn cứ nghĩ rằng ra sức làm việc thì sẽ không phải nghĩ nhiều đến nó, nhưng rốt cuộc, khi nhìn thấy bức ảnh nó bước vào cái nhà kho u ám đó, hắn đã có thể khẳng định thêm một lần nữa, rằng: hắn yêu nó, rất nhiều!

.....

Nó tỉnh lại trong bệnh viện, khẽ nhắm mắt khi ngửi thấy mùi ê te. Mở mắt ra đã thấy cái bản mặt tên Angus đang ngồi nhìn mình chăm chăm, nó bực:

- Nhìn cái gì mà nhìn!

- Thấy xinh thì nhìn!

Nó há miệng, tròn mắt nhìn hắn rồi nhìn xung quanh, chẳng có ai trong này nữa cả. Nó cau mày:

- Anh điên à?

- Đúng vậy, điên vì yêu.

Nó lại một phen há hốc miệng nữa:

- Tên khùng!

- Ủ, tôi khùng nên mới yêu em.

- HẢ???

Nó..... có nghe nhầm không vậy? Hấn..... hay là hấn bị va đầu vào đầu đó?

- Gì chứ? Anh đừng có đùa quá trớn kéo tôi bấm nát anh ra đấy.

Nó bấm môi, giơ nắm đấm lên đe dọa, nhưng hấn vẫn lạnh như tiền, nói tiếp:

- Tôi không đùa. Tôi nói thật lòng. TÔI - YÊU - EM, Hoàng Minh.

Nó gần như hóa đá, không thốt nên được lời nào nữa. Hấn vừa nói cái câu..... gì vậy? Hấn có nhận thức được mình đang nói những gì không chứ? Yêu? Hấn “yêu” nó? Thật nực cười, chẳng bao giờ nó tin điều đó cả.

Mới hôm trước còn cãi nhau chí chóe mà hôm sau đã nói “tôi yêu em”, hấn nghĩ nó là con ngốc chắc. Mà chuyện tình yêu, nó không muốn bị lôi ra làm trò cười. Hấn có quá đáng lắm không khi chắc hấn hấn đã biết nó mới chia tay Kỳ Anh....

47. Chương 47

Nhưng cái ánh mắt đang nhìn nó kia là sao chứ? Khác hẳn với sự lạnh lùng hay sự kiêu ngạo đáng ghét thường ngày, ánh mắt đó nó cũng từng nhìn thấy ở Kỳ..... đây yêu thương nhưng cũng đầy kìm nén, kìm nén một cảm xúc quá lớn để nó không vỡ tung ra ngoài. Có khi nào..... hấn thật lòng?

Nó quay mặt đi, không muốn trả lời. Hấn cũng không ép nó phải nói bất cứ điều gì, chỉ cần nó biết rằng, hấn luôn yêu, luôn quan tâm đến nó, thế là đủ. Tình cảm trong hấn cứ ngày một rõ ràng, ngày một lớn lên, ngày một tăng thêm kể cả khi xa cách nó. Hấn cứ luôn phải kìm giữ lại tất cả để không bộc phát ra ngoài, bởi hấn nghĩ nếu như thế, mình sẽ phát điên lên vì nó mất!

Nó đang cảm thấy khó xử thì White và Duy đi vào. Nó nhoẻn cười:

- Chào mừng trở lại với Dark Moon!

Duy đáp lại bằng một nụ cười vừa vui vừa có lỗi còn White thì chỉ mỉm cười nhẹ. White nói với nó:

- Hoàng Minh, cậu còn nhớ lần tôi đi tìm Trương Nguyên cho cậu chứ?

Nó hơi nheo mắt nhớ lại rồi gật đầu. Cậu ta tiếp:

- Và tôi đã nhầm cậu là Trương Kỳ Anh.

Nó hơi cau mày khi nghe tới cái tên đó, nhưng đành ngồi yên nghe cậu ta nói tiếp:

- Lúc đó cậu đã hứa sẽ thực hiện 1 yêu cầu của tôi.

White khẽ mỉm cười nhìn nó. Nó hiểu ra điều hấn muốn nói là thực hiện yêu cầu đó. Vậy mà nãy giờ cứ vòng vo mãi:

- Nói đi, cậu muốn gì?

Khóe môi cậu ta khẽ nhếch lên 1 chút, đã đến lúc dùng đến cái điều mà trước đây nó đã hứa sẽ làm giúp:

- Hãy.....

- Nói đi, cậu muốn gì?

Khóe môi cậu ta khẽ nhếch lên 1 chút, đã đến lúc dùng đến cái điều mà trước đây nó đã hứa sẽ làm giúp:

- Hãy..... giao Dark Moon cho tôi.

Nó chột cau mày lại. Hóa ra cậu ta vẫn muốn có Dark Moon? Nó đã nghĩ là cậu ta chỉ vờ theo Trần gia thôi nhưng xem ra.....

- Không.

Nó khẳng định chắc nịch và nhìn thẳng vào mắt White. Cậu ta cho 2 tay vào túi, đứng đầy tự tin và mỉm cười:

- Tôi chỉ muốn “hợp lệ hóa” chuyện này 1 chút thôi. Để cậu không bị mang tiếng là làm mất Dark Moon mà chỉ là “nhường” lại vị trí thủ lĩnh cho tôi. Hơn nữa cũng là giữ được lời hứa ngày trước. Dark Moon bây giờ cần được khôi phục lại và đổi mới, tôi sẽ làm tốt hơn cậu.

Nó nghiêng răng, gần mạnh từng từ:

- Tôi đã nói là không. Cậu có thể yêu cầu 1 điều khác, nhưng tuyệt đối không phải là Dark Moon.

Duy cũng thoáng ngỡ ngàng về White, cậu không biết cậu ta đã phản bội từ bao giờ và lí do là gì, chỉ có hợp tác với nhau thôi. Những tưởng cậu ta đã trở về với Dark Moon rồi chứ, không ngờ cậu ta vẫn muốn vị trí thủ lĩnh. Angus thì không hiểu gì, trên đầu cứ hiện lên hàng loạt dấu hỏi chấm. Nhưng hẳn bị Quốc Huy gọi về công ty, cũng không thể nghe thêm được.

White biết rằng nó sẽ phản ứng thế này, nhưng cậu ta muốn Dark Moon. Mới đầu chỉ là tham gia vì thích, làm mọi việc cũng vì thích, nhưng bây giờ.....

- Dù sao thì..... cậu không muốn cũng không được.

Cậu ta quay lưng bước đi, bỏ lại 1 câu:

- Vì con dấu đang trong tay tôi.

Nó giật mình. Hôm đó đúng là cậu ta vẫn cầm con dấu. Mà con dấu là minh chứng duy nhất về sự tồn tại của Red, mất đi rồi..... Red cũng sẽ biến mất ư?

Tuy sẽ có một số người biết nó chính là Red, nhưng thế thì có ảnh hưởng được không, khi mà con dấu mới là biểu tượng quyền lực nhất trong hội. Nó không biết nó muốn làm Red để làm gì nữa nhưng nó vẫn muốn. Đối với nó, Dark Moon giờ đã gắn bó với cuộc sống thường ngày, đã trở thành một phần xương máu của nó. Những con người được nó lựa chọn, những anh em đã chiến đấu cùng nó biết bao lần, những người bạn cùng nó vượt qua bao thử thách..... nó không muốn mất đi cơ hội được ở bên họ. Và cả những người nó giúp đỡ khi làm Red nữa, những nụ cười, những lời cảm ơn của họ, hoặc chẳng gì cả, nhưng nó rất thích.....

White nói cậu ta sẽ làm tốt hơn nó..... Có phải vì nó làm quá kém không? Nếu như thế, nó lấy quyền gì đòi lại Dark Moon? Bởi trong hội luôn trọng dụng tài năng trẻ, nếu có người hơn bạn, bạn sẽ phải nhường vị trí của mình cho người ta, dưới sự đồng ý của cả hội. Và vị trí thủ lĩnh cũng thế.

Duy thấy nó ngồi suy nghĩ bần thần thì lên tiếng:

- Nếu cậu muốn, chúng tôi sẽ đòi lại con dấu bằng được.

Nó vẫn không nói gì, ngồi buồn và suy nghĩ lung tung về câu nói của White: “Tôi sẽ làm tốt hơn cậu”.....

Duy thấy vậy cũng đành thôi, để nó tự suy nghĩ. Cậu đứng lên để ra về nhưng như chợt nhớ ra, quay lại nói:

- Mà vụ Angus “sàm sỡ” cậu.....

Nó quay lại nhìn, đang định nói “đừng nhắc nữa” thì Duy nói tiếp:

- Đừng hiểu nhầm anh ta nữa nhé. Anh ta chỉ muốn thay áo ướt ra cho cậu thôi. Vì chúng tôi vào đúng lúc anh ta đang mặc áo cho cậu nên mới nghĩ anh ta sàm sỡ cậu.

Vu” Năm vừa đến đặt hộp cháo lên trên bàn, nghe Duy nói thì chợt nhớ lại đợt trước nó nằm viện....

Nó thì ngẩn người ra, cảm thấy hơi hối hận vì đã phản ứng với hắn và có chút vui vui trong lòng khi biết rằng suy nghĩ của mình về hắn là đúng. Duy mỉm cười rồi ra về, vu” Năm hỏi ngay:

- Có phải cái cậu hay đến đây mỗi tối dạo đó không con?

Nó cười, gật đầu:

- Vâng, Năm cũng biết anh ta mà.

- Ủ, dạo đó thấy cậu ta toàn đến vào khuya rồi thức trắng đêm ngồi cầm tay con mà lẩm bẩm, đến sáng lại có xe đón đi luôn.

- Dạ?

- Khổ, Năm thấy thương thương cậu ta sao đó, người gầy guộc xanh xao thế mà không một tối nào không ngồi cạnh giường bệnh của con. Năm thức giấc mấy lần đều thấy cậu ta đang cầm tay con bằng cả 2 tay, cứ như là sợ mất con ấy, ngộ ghê!

Nhìn bà cười vui vẻ mà nó không khỏi ngạc nhiên và chạnh lòng. Hấn đã cứu nó mà còn bị hiểu nhầm, rồi lại đến ngồi trông cho nó ngủ mà không chịu dành thời gian nghỉ ngơi. Làm việc cùng công ty, cùng nhóm, nó biết hấn rất bận, thời gian ngủ thì không có, ăn uống thì vội vã, có hôm còn bỏ ăn. Thế mà hấn vẫn đến chăm nó..... Nhưng nó lại không hề biết, cứ vô tình với hấn.....

Nó cảm thấy hối lỗi rất nhiều. Hấn vẫn luôn quan tâm nó như thế ư? Vậy thì câu nói của hấn..... “Tôi yêu em” có lẽ không phải là một câu nói đùa. Nhưng nó chỉ mới tạm chấp nhận rằng nó và Kỳ Anh đã xa nhau, chứ chưa quên hấn anh, làm sao nó có thể chấp nhận được một ai khác. Mà dù có thể chấp nhận, nó cũng không cho phép chính mình quên Kỳ Anh nhanh như thế.....

Nó thở dài nhìn ra bên ngoài. Bệnh viện thật tẻ nhạt, rất yên tĩnh nhưng cũng rất tẻ nhạt. Lòng nó bây giờ rối bời, chẳng biết phải nghĩ sao nữa. Nó chợt nhìn vu” Năm đi ra ngoài, liền khóa cửa phòng lại, kê ghế, bàn, tủ, giường,..... để chặn lối vào rồi chạy vào lục tung cái ba lô lên, lôi ra một lọ đựng dung dịch gì đấy. Nó mỉm cười đổ thứ dung dịch đó lên từng mối gắn sát với bờ tường của khung cửa sổ.

Một lát sau, nó cười hà hà gỡ cái khung cửa ra, quăng vào bên trong rồi “chỉnh sửa” lại quần áo, đầu tóc cho thêm phần “tự nhiên” và trèo lên cửa sổ đứng..... hát.

Một bệnh nhân tâm thần vừa đi vừa ngáp nhìn thấy nó đang nhún nhảy nhảy thì đứng lại xem. Nó giơ tay vẫy vẫy, anh ta cũng vẫy vẫy lại, nghe rằng ra cười một điệu cười ngây ngô..... =.=”

Rồi mọi người dần dần tập trung lại nhìn. Nó cứ đứng nhún như đứa trẻ, rồi xoay vòng xoay vòng. Các bác sĩ gọi điện cho cảnh sát đến, đội cứu hộ cũng bắc thang trèo lên và trải lưới giăng ở dưới. Tất cả đều nghĩ nó là bệnh nhân tâm thần đang định..... tự tử.

Một số người nhà của bệnh nhân khác thấy một chàng trai tuy đầu tóc bù xù và quần áo xộc xệch nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp trai liền giơ điện thoại lên chụp hình và quay phim. Nhưng nó thấy vậy liền cầm dép lia 1 cái vào tay họ, không cho quay tiếp.

Phía dưới, cảnh sát và các bác sĩ cứ ra sức bảo nó bình tĩnh rồi dụ dỗ nó bằng đủ thứ, nó vẫn vờ như không nghe, ngồi huýt sáo. Phía ngoài phòng bệnh, vu” Năm đập cửa gào thét và tiếng phá cửa huỳnh huỵch, nó ngồi nghe rồi cười vui vẻ. Thế này cũng chẳng khác bệnh nhân tâm thần là mấy nhĩ..... Nhưng nó muốn nổi loạn. Nó chán bệnh viện lắm rồi, chẳng có gì vui cả!

Angus xin nghỉ phép để quay lại chơi với nó, thấy cảnh đó thì phát hoảng lên, vội vàng chạy ra ngoài. Nó nhìn thấy hấn chạy đi thì nghĩ hấn làm lơ với mình, bức xúc đứng lên “phi” cho hấn chiếc dép còn lại. Nhưng hấn chạy qua, chiếc dép không trúng đích liền rơi xuống đất. Nó bực mình dậm chân lên cửa sổ, suýt nữa rơi xuống khiến mọi người ở dưới hét lên.

Hấn đột nhiên trở lại với túi kem trên tay. Mắt nó sáng lên trông thấy, vui vẻ..... nhảy xuống khỏi cửa sổ tầng 2!! Một số người hét toáng lên, mấy người giữ lưới ở dưới chạy qua chạy lại để đỡ nhưng nó lộn vài vòng, đáp xuống đất 1 cách nhẹ nhàng và thản nhiên chạy lại chỗ hấn..... ăn kem. Đến là bó tay với nó.

Tối, hấn tiếp tục ở lại trông cho nó ngủ. Nhưng có lẽ do thời gian qua làm việc quá mệt mỏi nên hấn cũng nằm gục xuống giường. Nó bất giác tỉnh dậy, nhìn sang bên cạnh, thấy hấn đang say ngủ như một đứa trẻ. Nó khế cọ cọ tay vào mũi hấn làm hấn giật mình 1 chút rồi lại nghĩ về những gì vu” Năm nói. Vậy là hấn vẫn luôn chăm sóc nó như vậy trong suốt thời gian nó nằm viện lần trước mà nó không biết.

Thở dài, nó giật mình khi nghe thấy tiếng “cách”. Đó không phải là một tiếng động lạ, mà chính xác thì đó là tiếng lấp nòng súng giảm thanh! Hấn giật mình tỉnh giấc, ra hiệu im lặng với nó rồi nhẹ nhàng bước về phía cửa.....

Thở dài, nó giật mình khi nghe thấy tiếng “cạch”. Đó không phải là một tiếng động lạ, mà chính xác thì đó là tiếng lấp nòng súng giảm thanh! Hấn giật mình tỉnh giấc, ra hiệu im lặng với nó rồi nhẹ nhàng bước về phía cửa.....

4 tiếng trước, tại biệt thự Trần gia:

- Thưa Trần gia, chúng ta đã..... thất bại rồi ạ.

Trần gia ngồi im lặng nhìn vào khoảng không phía trước. White dám phản bội lại ông ta và tổ chức ư, để rồi xem hắn sẽ phải trả giá thế nào. Còn nó, với vị trí và ảnh hưởng của mình lúc này, chỉ cần lên tiếng thì chắc chắn chiếc ghế chủ tịch của ông ta sẽ lung lay. Đôi mắt ông ta lúc này tràn đầy tức giận và cay cú, khẽ nhắm lại. Ông trợ lý đứng bên thoi mà cũng đã toát mồ hôi khi cảm nhận được sát khí tỏa ra từ ông chủ của mình, đành gọi ý:

- Thưa ngài, hay là..... chúng ta dùng đến..... đội sát thủ của tổ chức?

Trần gia khẽ nhíu mày lại suy nghĩ. Ông không muốn dùng đến vì bọn chúng rất kiêu ngạo, thích trêu chọc nạn nhân và cảnh sát. Tuy không làm hỏng bất cứ một vụ nào được giao, nhưng cũng rất đáng lo. Dù thế, đã đến nước này rồi.....

- Giao nhiệm vụ cho họ đi.

.....

Angus nép vào một bên cửa, lắng nghe. Nó cũng quay đầu ra phía cửa, im lặng theo dõi. Bỗng có tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc”. Hấn và nó nhìn nhau, im lặng.

Lại có mấy tiếng gõ cửa nữa vang lên. Trong phòng tuy sáng đèn nhưng vẫn tĩnh lặng như không có người.

Chợt nắm cửa xoay nhẹ. Nó túm chặt lấy cái chặn, thầm trách cái cơ thể mình lúc này còn đang khá yếu. Angus thì bước ra một chút, chuẩn bị ứng chiến với tất cả những gì có khả năng xảy ra, Cánh cửa đang dần dần mở rộng..... Thần kinh cả 2 căng lên như dây đàn lên dây hết cỡ.....

- A, chào anh. Tôi là y tá trực đêm nay. Tôi qua xem bệnh nhân có phải thay bình truyền không.

Hấn và nó thở phào nhìn cô y tá nhỏ nhắn cầm cuốn sổ trực đang mỉm cười đứng trước cửa. Cô gái rụt rè:

- Xin lỗi, tôi..... có làm phiền không ạ?

Hấn lắc đầu rồi quay vào trong, ngồi lên chiếc giường kê song song với giường nó. Nó mỉm cười nhìn cô gái nhỏ nhưng vẫn không quên dò xét từ đầu tới chân cô nàng. Cô ta đi vào, kiểm tra ống dẫn và kim rồi dán lại băng dính cố định. Rồi cô ta cầm bình truyền lên xem xét và..... đảo ngược lại để chọc kim vào đáy bình.

Hấn đọc ngọt ngào bình truyền ra khỏi tay cô ta trong sự ngạc nhiên của cả cô ta và nó:

- Tốt nhất cô nên trốn khỏi đây đi, trước khi cảnh sát tới.

Cô ta ngạc nhiên hỏi:

48. Chương 48

- Anh nói gì vậy?

Hấn lạnh lùng:

- Làm thế này sẽ khiến bệnh nhân sốc thuốc mà chết. Và loại găng tay này không phải dành cho y sĩ. Cô giả mạo y tá và cố ý mưu hại người, tôi e rằng tội này sẽ không nhỏ chút nào đâu.

Nó kinh ngạc nhìn cô ta rồi nhìn hấn, còn cô ta đột ngột buông ống dẫn truyền xuống, ánh mắt trở nên thâm hiểm đáng sợ:

- Ha ha, hay lắm. Nhưng anh bạn à, mục đích của tôi đâu phải là như thế.....

Cô ta nhoẻn cười. Hắn đột ngột thấy cảm giác lạnh lạnh nơi sống lưng và có vật gì áp lên đầu mình. Một giọng nam trầm vang lên:

- Đứng im, giơ tay lên.

Nó giật mình nhìn sang phía hắn. Một tên bịt mắt nạ đang cầm súng chĩa vào đầu hắn. Hắn từ từ đưa 2 tay lên. Cô “y tá” cũng rút súng có gắn nòng giảm thanh ở bên đùi ra, chĩa vào nó:

- Nói lời vĩnh biệt nào.....

Nó lo lắng nhìn hắn rồi nhìn cô ta. Mắt hắn khê nheo lại rồi liếc về phía cô ta 1 cách đầy ám hiệu, ý bảo nó gây chú ý để hắn tiện hành động. Nhưng nó chưa kịp hiểu được ý hắn là gì, chiếc súng đã giơ lên trước ngực nó và ngón tay cô ta khê co lại. Nó giật mình nói:

- Khoan đã!!

Khẩu súng hơi hạ xuống 1 chút, cô ta lên tiếng:

- Sao? Cậu bé đẹp trai có gì muốn trần trời à? Vì cậu đẹp trai nên tôi sẽ cho cậu đặc ân đó đấy.

Cô ta mỉm cười thu súng lại. Tên đi cùng tỏ ra khó chịu:

- Giết đi!

Nhưng cô ta quay lại lườm y 1 cái rồi hỏi nó:

- Nói đi?

Nói? Nói gì bây giờ? Nó đã nghĩ ra cái gì để nói đâu cơ chứ?

- A, ha.... Phải rồi. Có một câu đố mà tôi chưa tìm ra được lời giải. Cô giúp tôi đi để có chết tôi cũng được thanh thản.

Nó ra vẻ nuôi tiếc khiến cô ta không ngần ngại, nói ngay:

- Được rồi. Câu đố gì?

Nó mỉm cười:

- Vậy, trên trần nhà có 2 con thạch sùng, một con đực và một con cái. Hỏi con thạch sùng cái nói với con thạch sùng đực câu gì mà con thạch sùng đực rơi xuống đất, chết cứng?

Cô ta bóp trán để nhớ lại đáp án. Câu đố này cô đã từng nghe rồi nhưng không nhớ rõ lắm, hình như là.....

- Anh ơi ôm em đi!

Cô ta cười toe còn gã đi cùng thì lông lộn lên, chạy lại kéo tay cô ta:

- Cô nói cái gì hả?

- O.....

- Cô là bạn gái tôi mà dám bảo thằng khác ôm cô trước mặt tôi à?

- Đây chỉ là.....

- Đồ phản bội! Cô là loại con gái lẳng lơ. Đã bao nhiêu lần cô liếc mắt với giai rồi hả? Cô tưởng tôi cần cô đấy à? Thằng này không thèm nhé!.....

Angus lợi dụng 2 kẻ ngốc bị lừa đang cãi nhau, chạy lại chỗ nó, định bế đi. Nhưng cô “y tá” nhận ra:

- Đứng im!

Cô ta giơ súng chĩa về phía nó, bắn. Hắn vội chồm người mình lên người nó để đỡ và trúng đạn, ngã xuống giường, mắt vẫn nhìn vào mắt nó. Nó đỡ hắn rồi ngậy người nhìn vào mắt hắn. Chợt bàn tay có cảm giác ướt ướt, nó giơ lên xem, chỉ thấy một màu đỏ tươi gay gắt.....

2 kẻ kia định dùng súng hạ sát nó và hấn triệt để nhưng 1 tốp cảnh sát bỗng ập vào. Chúng vội bắn loạn xạ vào tụi nó rồi trèo lên cửa sổ và nhảy xuống. Mấy chú cảnh sát liền đuổi theo. Angus lấy tay bịt lên vết thương trên bả vai trái, hỏi nó:

- Không sao chứ?

Nó giật mình nhìn vào mấy vết thương trên người hấn:

- Đồ ngốc, anh mới là người có sao!

- Tốt.... r....

- Này! Angus! Angus!!? Asssh.....

Nó bực mình gọi bác sĩ đến cấp cứu cho hấn rồi lo lắng gọi điện cho Tùng:

- Chỗ mày có sao không?

- Chỗ mày thì sao? Bên này vừa mới đánh nhau một trận. Quân ta thiệt hại nặng lắm. May là chỗ tao có đông anh em nên tao mới không sao, chỉ bị thương nhẹ, Yellow và Green cũng bị thương. Bên White và Kỳ cũng ổn rồi.

- Hừ, tao không sao. Nhưng tên Angus thì trúng ba phát đạn rồi, đang cấp cứu. Chúng chắc chắn là người của S. Không ngờ Trần gia hành động nhanh như vậy.

- Cho nên mày phải cẩn thận. Tao sẽ cử người đến.

- Ừm.

- Mà Brown vẫn chưa về hả?

- Chưa. Cậu ta còn đang theo đuổi sự nghiệp, nếu không thực sự cần thì đừng làm cậu ta bận tâm.

- Mày thật là..... Đang lúc thiếu người mà.....

Nó biết là mọi người đều phải bỏ thời gian riêng tư ra để hoạt động trong hội, nhưng gọi Brown về lúc này không thực sự giải quyết được mọi vấn đề. Hơn nữa, cậu ta mới vào nghề, tốt nhất là không nên lơ là vì chuyện khác. Mà phải làm sao bây giờ? Tên Angus vào viện thì MZ cũng sẽ bị ảnh hưởng, mẹ nó và Quốc Huy nhất định sẽ làm ầm lên cho xem.

Nhưng lẽ dĩ nhiên, hấn vẫn phải nằm viện điều trị cho không để lại sẹo. Rất may là chỉ có một viên đạn trúng vai là nặng, hai viên kia gây vết thương nhẹ hơn. Hấn đòi nằm ngay ở giường cùng phòng với nó, một mặt là để “bảo vệ” cho nó, một mặt là..... cho vui! Cảnh sát không bắt được những tên sát thủ đó, để chúng chạy thoát. Trong lòng mỗi đứa đều có chung một nỗi e ngại rằng chúng sẽ trở lại vào một lúc mình không ngờ tới nhất.

Angus nằm viện cứ suốt ngày trêu chọc nó và bị nó trả đũa không kém phần “hậu hĩnh”. Hai đứa đều cảm thấy tâm trạng dần thoải mái lại với nhau. Nhưng nó vẫn cứ tảng lờ những lời nói ám chỉ về tình cảm của hấn khiến hấn nhiều phen hóa đá.

Lúc này, Linh Lan đang ở trên máy bay trở về nước. Hoàng Kỳ nhận được tin nhắn liền lái xe ra sân bay đón cô. Cậu chưa bao giờ nghĩ về một điều gì tồi tệ sẽ xảy ra, luôn cố không quan tâm đến nó để dành thời gian nghĩ về Linh Lan - bạn gái hiện tại của mình. Nhưng chuyện đời vẫn thường ngang trái, cậu không ngờ rằng có ngày..... Linh Lan sẽ xảy ra chuyện. Chiếc máy bay đưa cô về nước đã gặp tai nạn, hiện tại không rõ tung tích....

Lúc này, Linh Lan đang ở trên máy bay trở về nước. Hoàng Kỳ nhận được tin nhắn liền lái xe ra sân bay đón cô. Cậu chưa bao giờ nghĩ về một điều gì tồi tệ sẽ xảy ra, luôn cố không quan tâm đến nó để dành thời gian nghĩ về Linh Lan - bạn gái hiện tại của mình. Nhưng chuyện đời vẫn thường ngang trái, cậu không ngờ rằng có ngày..... Linh Lan sẽ xảy ra chuyện. Chiếc máy bay đưa cô về nước đã gặp tai nạn, hiện tại không rõ tung tích.....

Nó xuất viện và đến quán bar tìm Tùng. Thời gian này không biết Dark Moon thế nào, nó muốn xem cái “làm tốt hơn cậu” mà White nói liệu có chính xác không. Đến quán, nó bị chặn lại bởi 2 tay to con. Chúng đứng khoanh tay chắn lối vào quán, hắt mặt hỏi nó:

- Password?

Nó khẽ cau mày ngạc nhiên. Nơi này cần mật khẩu từ bao giờ thế? Chợt nhớ lại cái mật khẩu hôm trước, nó đọc:

- Rainbow.

Mặt chúng dần ra, nở 1 nụ cười và..... túm cổ nó..... đá ra ngoài!!! Nó gào lên:

- Tụi mày làm gì đấy hả? Muốn chết à?

Chúng nhìn nó bằng nửa con mắt, quay vào trong khiến nó bực bội chạy đến và chơi 1 cú song phi vào lưng 2 thằng. Nhưng chúng quá to con, cú đập của nó chỉ giống như ruồi muỗi gãi ngứa khiến chúng hăng máu hơn. Nó sợ chúng chắc.....

Thế là vừa ra viện, nó đã tặng cho bệnh viện 2 tên bệnh nhân để các cô y tá đỡ..... buồn. Nó dùng cú đâm nảy lửa đâm vào cằm một tên và dùng đòn vật để bầm huyết sau gáy tên còn lại khiến chúng ngã lăn ra đất. Nó nắm chặt tay, hùng hổ bước vào trong quán.

Quán bar xập xình tiếng nhạc ồn ào và ánh đèn khó chịu. Nó cảm thấy không khí ở đây có gì đó khác trước rất nhiều. Tuy là lộng lẫy hơn, dân chơi cũng nhiều hơn, nhưng thiếu đi “tính người”. Những con người xa lạ trên kia đang múa may quay cuồng trong những vũ điệu hoang dã, nó cau mày lướt nhìn để tìm Tùng nhưng không thấy. Lại quây bar, nó hỏi:

- Cho hỏi Tùng đi đâu rồi ạ?

Anh chàng pha chế rượu liếc nhìn nó 1 cái rồi tiếp tục lau chén, nói:

- Cậu là ai? Gặp cậu ta có chuyện gì?

Nó khá khó chịu khi nghe cái giọng điệu khinh khỉnh đó. Từ bao giờ mà gặp Tùng còn khó hơn cả lên trời thế này? Nó nghiến răng, nói:

- RED.

Chỉ một từ. Nhưng từ đó khiến cho tên kia đứng đờ người ra. Những người xung quanh nghe được cũng quay lại nhìn nó với một con mắt kinh ngạc. Nó khá hài lòng về phản ứng này, ít ra thì nó vẫn còn đủ nổi tiếng để khiến kẻ khác phải giật mình. Nhưng anh ta chợt mỉm cười khiến nó hóa đá:

- Thành thật xin lỗi. Vì nghe tên cậu giống tên..... con mèo của ông chủ chúng tôi quá.

Nó há miệng ra, không ngậm lại được. Tên bạn khùng dám đặt tên mèo là Red ư..... Đúng lúc sự tức giận của nó đang “thăng hoa” thì Tùng xuất hiện với nụ cười trên môi:

- A, mày đến đấy à? Hèn gì 2 tên gác cổng nằm quay cu đờ ngoài kia. Ủa? Sao mặt mày trông lằm lì vậy? Giống hệt con Red..... á!

Tùng vội bịt miệng lại. lúi dúi về phía cửa. Nó tức giận hét lên:

- MÀY ĐỨNG ĐÓ CHO TAO!!!

Tùng quay lại lè lưỡi trêu nó:

- Tao đâu có ngu, he he..... “CỘP”

Cậu va đầu vào cánh cửa, ngồi phịch xuống đất ôm trán suýt xoa. Nó lăm lăm tiến tới với nắm đấm trực sẵn, đang giơ lên để giáng cho Tùng một cú thì.....

- Dừng lại!

Một giọng nữ uy quyền vang lên. Nó quay lại, nhận ra Yellow, dừng tay lại. Cô vừa mỉm cười 1 cái thì nó..... đá cho Tùng 1 phát:

- Dừng tay cũng được, dừng chân thì không!

- Mày nhỏ nhen quá đấy!!

Nó lườm Tùng 1 cái cháy da khiến cậu im bật chạy lại chỗ Yellow..... không nhẽo:

- Hức, vợ ơi nó dám đánh chồng kìa. Còn làm chồng va vào cửa sừng u cả đầu nữa.

Yellow lo lắng, dịu dàng sờ lên trán cậu:

- Chồng có sao không?..... Lần sau ĐỪNG CÓ MÀ đụng đến cậu ấy nữa nhé!

Cô đập mạnh tay vào trán Tùng khiến cậu á lên vì đau:

- Vợ bệnh người ngoài hử?

Cô lườm Tùng rồi quay sang nó:

- Cậu vào trong đi.

Nó chỉ biết đi theo, không biết 2 người này tình cảm đến đâu rồi mà Tùng có vẻ ngoan ngoãn thế nhỉ?

Nhưng mục đích của nó đến đây không phải chỉ để thăm 2 người họ, đành vào vấn đề chính luôn:

- Đạo này..... Dark Moon thế nào rồi?

Tùng và Yellow đều bất chợt ngược lên nhìn nó 1 cách kì lạ và im lặng. Nó ngờ ngợ, hỏi tiếp:

- Sao? Có gì thì nói ra đi, tôi muốn biết nên mới hỏi 2 người chứ?

Tùng mỉm cười:

- Cậu có muốn lấy lại Dark Moon không?

- Đó không phải là câu trả lời.

Tùng im lặng nhìn nó, Yellow bèn lên tiếng:

- Rất tốt. Nếu không muốn nói là tốt hơn xưa rất nhiều. Lực lượng đã được phân mỏng ra để cai quản và báo cáo tình hình thường xuyên lên các trưởng nhánh. Kỷ luật được khép chặt, an ninh được đảm bảo, nhân lực được bổ sung, quỹ hội được tài trợ, liên kết với các bang phái, đảng phái được thiết lập và mở rộng. Nói chung, Dark Moon bây giờ đã trở thành một hội siêu mạnh, không một thế lực nào không phải kiêng nể.

Nó khá kinh ngạc và hựt hắng. Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà White có thể cách tân được hội đến thế, điều mà trước đây nó chưa làm được. Cậu ta đã làm như lời nói trước đây với nó, đã thực sự làm tốt hơn nó. Vậy thì có quyền gì đây để nó đòi lại Dark Moon chứ?

Thất vọng, nó thất vọng về chính bản thân mình đã không làm được một thủ lĩnh tài giỏi, đưa hội đi lên. Lẽ ra nên vui mới phải, vì hội là do nó sáng lập, hội tiền bộ thì nó mới là người vui nhất. Nhưng nó buồn, chẳng biết phải thế nào nữa, nó đành nói với Tùng và Yellow:

- Hai người..... chuyển lời đến White hộ tôi, nếu cậu ta dám để hội tuột dốc, tôi nhất định sẽ giành lại Dark Moon.

Tùng và Yellow nãy giờ ngồi theo dõi nét mặt nó, cảm thấy yên tâm hơn khi nó nói như vậy. Tùng mỉm cười:

- Dark Moon vẫn luôn là nhà của mày. Hãy trở về đây bất cứ khi nào mày muốn.

Nó mỉm cười gật đầu, đang định ra ngoài thì chợt nhớ ra, quay lại hỏi:

- Mà mật khẩu vào quán là gì thế?

Tùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mật khẩu gì cơ?

- Hồi nãy tao bị hai thằng canh cổng hỏi password mà?

- À, ha ha, bây giờ mày được xếp vào hàng khách VIP, không cần đọc mật khẩu đâu.

Nó nắm tay lại giơ lên trước mặt cậu:

- Vậy trước đó mày không dặn bọn chúng?

- Ha, tao..... VỢ ỒI!!

- Đúng đó, thằng bạn chết tiệt!!!

.....

Thông báo về chuyến bay của Linh Lan vừa đến tai nó, nó đã hốt hoảng chạy đi dò la tin tức. Hoàng Anh gọi điện về hỏi nó loạn cả lên, ba mẹ nó thì lo lắng gọi nơi này, điện nơi nọ rồi cử người đến tận nơi để xem tình hình thế nào. Cuối cùng người ta cũng đưa Linh Lan về đến bệnh viện thành phố với thương tích đầy mình nhưng tính mạng vẫn được bảo toàn. Còn sống được sau chuyến tai nạn đó có hơn hai chục người, gia đình nó thở phào nhẹ nhõm khi cô có trong số đó.

Năm ngày sau tai nạn, Linh Lan vẫn hôn mê từ lúc được đưa về thành phố đến giờ. Hoàng Kỳ ngày ngày ở bên chăm sóc cho cô, chợt nhận ra rằng khoảng thời gian ở bên mình, cô đã phải chịu rất nhiều nỗi buồn. Cậu chăm lo cho cô nhiều hơn, ở bên cô nhiều hơn và luôn cầu nguyện cho cô sẽ an lành tỉnh dậy, để cậu có thể nói với cô 1 lần chính thức câu “làm người yêu anh, em nhé”.

Nó nhìn qua cửa phòng bệnh, thấy Kỳ đang cầm tay Linh Lan, trong lòng có phần yên tâm. Linh Lan không còn bố mẹ, tình cảm mà cô dành cho Kỳ không phải là nó không biết nhưng cứ vờ như không. Kỳ là người dịu dàng trong tình cảm, Linh Lan là người tinh tế trong cuộc sống. Nếu hai người đó có thể đến với nhau được thì tốt quá, họ sẽ bù đắp cho nhau được những thiếu thốn trong tình cảm. Mà Linh Lan, có lẽ, đã yêu Kỳ nhiều hơn cô nhóc nghĩ.....

Hôm nay Brown trở về nước. Cậu bước xuống máy bay một cách vội vã, trong lòng có một chút hi vọng mong manh rằng nó sẽ đứng ở đó, vẫy tay và cười với cậu. Nhưng nó không đến. Và thực sự thì nó đâu có biết cậu sẽ về mà đến. Nhưng nếu biết thì nó có ra đón cậu không?

Cậu ngồi trên ô tô để Quốc Huy chở về nhà. Anh ta thao thao bất tuyệt cái gì đó này giờ mà cậu không để lọt vào tai chữ nào, chỉ nhìn ra bên ngoài một cách lơ đãng. Thời gian qua phải chú tâm làm việc, cậu không liên lạc với nó, một phần cũng là để cho nó..... “nhớ” cậu. Nhưng sau khi nghe được mấy vụ việc xảy ra trong thời gian cậu không có ở đây, cậu biết nó thậm chí chẳng có thời gian để mà nghĩ đến cậu nữa. Có quá nhiều việc đã xảy ra mà cậu lại không thể ở bên cạnh nó, điều đó khiến cậu khó chịu và bức bối trong lòng.

Chợt thấy nó đang đi cùng với Angus trên vỉa hè, cậu vội vã nhìn theo. Nó đang tức giận đá vào chân Angus, cách mà nó vẫn hay dùng khi bức tức cậu, rồi nó chạy đi trước, lè lưỡi trêu hấn và cười vui vẻ. Lòng cậu như thắt lại.

Có bao giờ ở bên cậu mà nó cười vui vẻ thế kia chưa? Thời gian qua Angus chính là người bên cạnh nó nhiều nhất, có lẽ nó đã xiêu xiêu rồi. Khi cậu chăm sóc cho nó cũng chưa thấy nó cười thế này lần nào..... Phải chăng cậu chỉ mang tới bình yên mà không mang lại hạnh phúc cho nó?

Quay người ngồi thẳng lại, cậu cúi gằm mặt, ánh mắt buồn bã. Nó không có một chút tình cảm nào với cậu sao? Muốn biết, chỉ có một cách là..... hỏi trực tiếp.

- Anh yêu em, em cũng biết điều đó mà, bây giờ có thể cho anh một cơ hội không?

- Xin lỗi, Brown.

- Tại sao?

- Tôi..... không biết!

- Em ghét anh?

- Không, không phải, tôi.....

- Em đã tìm được một người yêu mới?

- Hả? Gì chứ? Không thể nào.....

-.....

-.....

- Tôi sẽ qua Hàn Quốc du học.

- Sao cơ? Sao đột ngột thế?

Brown nuốt lại những nghẹn ngào nơi cổ họng, nhẹ mím một nụ cười không trọn vẹn, nụ cười mà bắt đầu từ đây sẽ trở thành một cái mặt nạ che đậy sự tổn thương trong cậu. Cậu nắm chặt nắm tay, đứng thẳng người dậy và hít một hơi dài:

- Chúng ta vẫn là bạn nhé.

- Ha ha, tất nhiên rồi. Nhớ liên lạc với tôi đấy. Tôi luôn coi cậu là một người bạn tốt. Cảm ơn!

Brown gật đầu, đi khuất khỏi tầm mắt nó, cậu đưa bàn tay lên bịt miệng rồi khẽ nhắm mắt cho dòng nước mắt được tự do chảy ra. Cậu yêu nó, nhưng những gì cậu làm chưa đủ khiến nó vui vẻ, hạnh phúc. Nếu nó chọn Angus, cậu cũng không thể làm gì được. Vì thời gian qua, Angus đã vì nó rất nhiều, mà cậu lại theo đuổi sự nghiệp, không thể chăm lo cho nó. Nếu có một ngày nào đó cậu chưa yêu một người con gái khác, và cậu trở thành một người nổi tiếng hơn Angus, chắc chắn, cậu sẽ quay lại để giành lại nó.

.....

Lúc này, mẹ nó đang ngồi trong phòng gọi điện cho Kỳ để hỏi thăm Linh Lan, con bé còn chưa tỉnh. Bà Triệu vòng vo một hồi rồi hỏi:

- À mà Minh có đến đó chưa?

- Dạ rồi.

- Ừm, chắc con bé cũng buồn, Linh Lan là đứa em và cũng là người bạn nữ thân nhất của nó đấy. Con bé..... Á!

- Thưa giám đốc, bác..... nói gì cơ ạ?

- A, ha, ta..... ta có nói gì đâu, chỉ là.....

- Bác bảo Hoàng Minh là..... “CON GÁI”???

49. Chương 49 - End

- Thưa giám đốc, bác..... nói gì cơ ạ?

- A, ha, ta..... ta có nói gì đâu, chỉ là.....

- Bác bảo Hoàng Minh là..... “CON GÁI”???

Hoàng Kỳ ngỡ ngàng. Sắp xếp lại những dữ kiện trong đầu, cậu chợt nhận ra rằng mình quá ngốc nghếch khi không hề hay biết điều đó. Nó là con gái, vậy thì tình cảm cậu dành cho nó..... hoàn toàn không có gì sai trái. Làm sao đây, làm sao đây, cậu vui như muốn phát điên lên vì điều đó. Vậy là cậu có thể tự do theo đuổi nó và mang lại niềm vui, hạnh phúc cho nó, được cùng nó tay trong tay bước đi..... Tất cả đều có thể!

Kỳ nhảy cẫng lên “YEAH” 1 cái và giơ chân bước ra ngoài. Nhưng cậu dừng người lại....

Linh Lan vẫn nằm đó, im lìm, lặng lẽ, một Linh Lan cậu chưa từng biết đến. Người con gái đang quần băng trắng trên tay, trên mặt ấy đã từng biết bao lần ngồi nhìn cậu uống rượu say, nghe cậu nói chuyện trời đất rồi lại đưa cậu về. Biết bao lần cậu không chịu ăn uống gì, cô đã tận tay nấu đồ ăn mang đến cho cậu, ép cậu ăn. Rồi những lúc trong cơn say cậu nổi nóng vô cớ, cô giận nhưng cũng bậm môi không nói gì, dù bình thường cứ cãi nhau với cậu. Và những lúc cậu ốm, cũng là cô luôn ở bên, quan tâm, chăm sóc.

Cô bảo rằng vì cô đang là bạn gái của cậu.

Nhưng cậu biết rằng không chỉ có thế....

Vậy mà giờ đây, cô đang nằm hôn mê trên giường bệnh, cậu - một người bạn trai, lại có thể nghĩ đến cô gái khác được sao?

Kỳ bối rối và phân vân. Cậu yêu nó, nhưng từ lâu đã chấp nhận là không thể có nó. Còn Linh Lan, giữa cậu và cô cũng có không ít những điều ngộ nghĩnh, Cậu phải làm sao đây? Giữa 2 người con gái cậu đều khó lòng từ bỏ, cậu phải giữ lấy ai?

Cậu thoáng buồn nhìn vào đôi mắt Linh Lan như mong chờ một điều gì đó. Nhưng mong chờ điều gì chứ? Cô ấy sẽ giữ cậu lại ư? Tự cười mình ngốc nghếch, cậu quay mặt đi thì.....

- Hoàng Kỳ.....

Kỳ sững người. Nắm chặt tay lại, cậu mỉm cười. Dù cậu không hề nhận ra rằng đó là một nụ cười hạnh phúc, nhưng chính cậu đã mỉm cười. Chiếc lược tay trên cổ tay cậu chợt sáng lên. Linh Lan, chỉ một tiếng nói của em thôi nhưng đã giữ lại được một trái tim đây, em biết không?

.....

Tổ chức S vẫn tiếp tục gây sóng gió cho Dark Moon nhưng không có hiệu quả, ngược lại càng bị các đảng phái khác cô lập. Dark Moon ngày càng phát triển trong khi người của Trần gia càng lúc càng hành động xốc nổi, hung hăng. Trần gia liên tục cử người đi ám sát White nhưng không thành. Ông ta quả thật không ngờ kẻ mà mình mua chuộc lại có ngày khiến mình nghiêng ngả. Và Duy - đứa con trai ông lựa chọn cũng quay lưng lại với ông mà hợp tác với Kỳ để kinh doanh.

Còn Kỳ, đứa mà ông đã từng cho là yếu đuối, lúc này đang gây dựng sự nghiệp, phát triển kinh tế. Ông chợt nhận ra rằng nó chỉ mềm mỏng trong tình cảm mà không hề yếu đuối trong công việc, con mắt nhìn người của ông quả là vẫn chưa chuẩn xác. Nhưng giờ có hối hận thì được gì chứ?

Trần gia quy ẩn giang hồ, tìm về một miền đất hoang vu xa lạ để sống, ông “tình cờ” gặp lại vợ mình, người mẹ của hai đứa con trai mang dòng máu của ông. Đôi mắt bà vẫn dịu dàng như ngày nào, dù thời gian và sự bươn chải đã khiến cho khuôn mặt thanh tú điểm những nếp nhăn tuổi tác. Bà mỉm cười, đôi mắt sáng lên, rất giống mắt của Kỳ:

- Em đợi ngày này đã lâu rồi.

Trần gia xúc động, tay run run:

- Em..... tha thứ cho anh chứ?

Bà Trần cười tươi:

- Nếu anh vứt hết đồng danh thiếp trong ví anh đi.

Ông Trần chột dạ, khe cười trừ rồi quay người đi, vứt cả tập danh thiếp của các đối tác và mấy cô chân dài ra. Ông tươi cười nhìn bà:

- Anh vứt rồi.

Bà khoanh tay mỉm cười:

- Còn cái của cô siêu mẫu Amyla nữa đúng không?

Giọng bà chợt nghiêm lại, trừng mắt nhìn ông, nụ cười trên môi vụt tắt:

- VỨT!

Trần gia đau lòng lôi tấm danh thiếp ra một cách chậm rãi, bà liền giật lấy xé vụn ra. Duy và Kỳ cùng đi tới, mỉm cười. Bà Trần dịu dàng:

- Cảm ơn 2 con đã cho ta gặp lại ông ấy.

Duy bật cười vì mẹ cậu đã có thể trị được ba cậu còn Kỳ cứ đứng khoanh tay, ra vẻ cau có. Trần gia xúc động và hối lỗi, đến trước mặt 2 đứa con, nói:

- Ba xin lỗi. Xin lỗi con, Duy, vì đã luôn sắp đặt mọi chuyện xung quanh con. Kỳ.... ba xin lỗi, rất nhiều.....

Duy huých Kỳ 1 cái, Kỳ cau có nhưng cũng để yên cho Duy kéo vào trong vòng tay của cậu và mẹ. Cả gia đình ôm nhau bật cười. Trần gia vừa cười vừa khóc, vòng tay ôm lấy vợ và con, hiểu ra rằng những thứ mình theo đuổi thật vô nghĩa. Kỳ cũng vừa cau mày vừa nhoẻn trên môi 1 nụ cười đang cố nén lại. Lần đầu tiên cậu nhận ra rằng, trong vòng tay của gia đình, trái tim băng giá nhất cũng sẽ tan chảy.

Uyên Uyên và Hoàng Anh trở về sau chuyến đi chữa bệnh thành công cho cô. Hoàng Anh hạnh phúc trao cho cô chiếc nhẫn cưới trong niềm vui hân hoan và lời chúc phúc của tất cả mọi người. Duy và Tiêu Dương cũng tiến thêm một bước, đính hôn với nhau. Tùng và Yellow thì tổ chức một đám cưới tai tiếng với sự góp mặt của đầy đủ các thành phần “hổ báo” trong giới giang hồ. Tùng trước đây từng có tham vọng làm thủ lĩnh của giới giang hồ, nhưng từ khi yêu Yellow, cậu đã không muốn tranh chấp về quyền lực nữa.

Tại nó đến dự đám cưới của Tùng và Yellow. Brown cũng gửi thiệp và quà về chúc phúc cho 2 người họ. Nó còn có một niềm vui lớn nữa là.....

- White, cảm ơn cậu.

- Về điều gì? Tôi có làm được gì cho cậu đâu? Mà cậu chăm sóc Yellow cho tốt vào, kéo Green không cướp cô ấy thì tôi cũng sẽ làm đấy.

Tùng nhìn White cười tươi mà lòng thầm cảm ơn người bạn khá khó hiểu này:

- Cậu biết Red là con gái nên muốn cậu ấy rút khỏi giang hồ để được an toàn đúng không? Cả vụ tiếp tay cho Trần gia, cũng là vì cậu muốn làm “gián điệp” cho Dark Moon nữa. Mãi đến gần đây tôi và Yellow mới nhận ra điều đó. Cảm ơn cậu rất nhiều, vì nếu cậu không đứng ra thì tôi cũng sẽ là người làm như thế.

White bật cười:

- Khùng hả? Tôi đâu có nghĩ được nhiều như thế. Chỉ là thấy thích thì làm thôi.

- Vậy cậu có thích đầu tư cho tôi không? Tôi muốn mở thêm chi nhánh. Đầu tư nhá, nhá!! Nhá!!

- Hừ, để xem khả năng của cậu đến đâu đã.

White nhìn vẻ mặt háo hức của Tùng, nổi hứng trêu cậu rồi khẽ đưa lên môi nhấp 1 ngụm rượu. Còn nó đang đứng ở phía sau góc tường, nghe được những lời Tùng và hắn nói, trong lòng dâng lên niềm vui và sự biết ơn khó tả. Chợt Angus từ đâu chạy đến kéo nó đi:

- Đi theo tôi!

Nó cố gắng giật ra nhưng hắn vẫn giữ tay nó rất chặt, kéo nó đi phăng phăng.

.....

Cùng thời gian này, ở Nhật.....

2 tuần trước:

>>>

- Alô, anh Trương Kỳ Anh phải không ạ?

- Tôi Trương Kỳ Anh xin nghe.

- Vâng, cách đây 2 năm anh có làm xét nghiệm kiểm tra máu phải không? Chúng tôi đang có 1 số nghi vấn về kết quả xét nghiệm, anh có thể đến bệnh viện chúng tôi kiểm tra lại được không ạ?

- Vâng, tôi đến ngay.

Kỳ Anh ngồi lo lắng trong phòng chờ. Hôm nay sẽ có kết quả xét nghiệm máu. Các bác sĩ ở đây cho biết vào thời gian anh xét nghiệm máu lần trước có một vài sự cố đã xảy ra và kết quả xét nghiệm của anh có thể đã bị nhầm lẫn. Tâm trạng của anh lúc này không ổn 1 chút nào. Nếu kết quả dương tính thì sẽ thật nực cười khi anh đến kiểm tra lại, tự khẳng định thêm với chính mình rằng “mày sắp chết”. Còn nếu kết

quả là âm tính thì chẳng phải những điều luôn làm anh khổ tâm trong suốt thời gian qua và những điều anh làm vì nó đều là vô nghĩa sao?

Đưa hai tay lên vuốt mặt, anh không muốn nghĩ đến một kết quả nào nữa. Đôi mắt anh lúc này vẫn những vệt đỏ trông vô cùng đáng sợ, không có 1 chút nào giống với Kỳ Anh hàng ngày. Anh đang cố gắng kìm nén lại tất cả tình cảm, sự hy vọng và ‘hồi hộp’ để ngăn mình phát điên lên nếu như kết quả là âm tính với HIV.

Ông bác sĩ già bước vào phòng chờ, lo lắng nhìn biểu hiện trên khuôn mặt chàng trai trẻ đang ngồi trước mặt. Dù đã tiếp xúc với không ít loại người nhưng ông vẫn cảm thấy run sợ trước anh. Bởi không chỉ vẻ lịch lãm và khí chất thanh cao toát ra trên con người đó, mà trong ánh mắt cùng với tư thế của anh là cả sự phẫn nộ và đáng sợ đang có nguy cơ bùng phát.

Không thấy anh lên tiếng hỏi mà chỉ chống 2 cùi tay lên đầu gối và nhìn mình chằm chằm, ông đành mở lời:

- Thực ra..... Chúng tôi vô cùng xin lỗi.

Lúc đó, Angus kéo nó đến trước sân trường, bịt mắt nó lại và nói:

- Em có biết tôi yêu em nhiều đến mức nào không?..... Hãy mở mắt ra và nhìn nhé!

Hắn từ từ buông tay ra, nó cau có mở mắt và..... chẳng có gì ngoài 2 dãy nhà học hai bên. Nó nhăn nhó quay sang nhìn hắn thì hắn cười rồi chỉ tay về phía trước. Nó nhìn lại và sửng sốt đưa 2 tay lên che miệng, không thốt nên lời. Trước mặt nó là hàng trăm, hàng nghìn bức thiệp đủ màu sắc đang “thả dù” xuống khoảng sân giữa hai dãy nhà học. Chúng cứ bay lơ lửng lơ lửng, lắc qua lắc lại và chạm xuống đất. Từ dưới đất, cứ mỗi bức thiệp rơi lại có một quả bóng bay hình trái tim được thả lên trời y như một “cơn mưa” thiệp dù và một “rừng cây” bóng bay. Nó cảm thấy niềm vui dâng trong lòng, thích thú nhìn theo chùm bóng bay đang lơ lửng giữa trời với dải lụa viết “Lục Tiểu Thiên Vũ Hoàng Minh”

Hắn dịu dàng đưa tặng nó bó hoa và 1 sợi dây chuyền có mặt khắc chữ T và chữ M lồng vào nhau, mỉm cười nói:

- Đồng ý làm người yêu anh, em nhé!

.....

Kỳ Anh vẫn im lặng nhìn và lắng nghe, mọi dây thần kinh đều căng lên để nghe rõ từng từ:

- Kết quả chính xác của anh là..... âm tính!

Anh vỡ òa trong cảm xúc không diễn tả được. Đầu tiên là niềm vui trên cả hạnh phúc, đó là thoát khỏi bản án của tử thần và sự đau khổ dằn vặt bấy lâu. Anh từng trở về Việt Nam nhưng không dám gặp nó mà chỉ gặp người chú phản bội để đòi lại những gì ông ta đã lấy của bố mẹ anh. Anh cũng chấp nhận tha thứ cho ông vì hiểu rằng không có tiền, ông cũng chỉ sống như một kẻ lang thang, như thế đã là 1 cái giá rất đắt rồi. Còn bây giờ, khi biết mình không hề mắc bệnh, anh lại lo sợ rằng nó liệu có chấp nhận tha thứ và quay lại với anh không..... Nhưng anh sẽ..... TRỞ VỀ!

.....

Nó cứ đứng trân trân nhìn bó hoa và sợi dây chuyền trên tay Angus đang đưa ra trước mặt mình. Ngược mắt lên nhìn hắn với ánh mắt thoảng chút bối rối, nó phát hoảng lên khi thấy một tập đoàn bao gồm các chị, các em, các cô, các bác, rồi cả các chú đang chạy rầm rầm đến chỗ nó và hắn, bụi tung mù mịt. Hắn đứng quay lưng lại nên không thấy cảnh tượng hãi hùng ấy, cứ ngơ ngác nhìn biểu hiện của nó. Nó há miệng, chỉ chỉ tay về phía sau rồi không kịp nói gì nữa, nó co giò..... chạy một mạch.

Angus quay lại thì chưa kịp nhìn thấy ai và cũng chưa ai kịp nhìn thấy hắn, đã bị hàng chục, hàng trăm người dẫm, đạp lên người mà chạy qua. Hắn nằm rạp dưới đất, cầm sợi dây chuyền, nhìn bó hoa tan tành rồi lảo bầm:

- Tôi bắt đầu tự hỏi..... em có phải là con gái không thế?

Nó thậm chí còn chưa nói với hắn một câu nào, cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Chẳng lẽ nó không biết xúc động trước cảnh tượng lãng mạn mà hắn cố công dàn dựng và tự tay viết tới mấy nghìn cái thiệp ư?

Và tiếng hò reo cùng với tiếng hét phẫn khích không ngừng “ngân nga”:

- Anh Minh, cho em xin chữ kí!
- Anh Minh, chụp với em bức ảnh!
- Anh ơi cho em cầm tay! (.....)

.....

Nó bịt tai lại, chạy vòng vòng quay lại chỗ Angus, vợ lấy mấy tấm thiệp rồi giứt sợi dây chuyền trên tay hắt, mặt đỏ bừng lên, không nói gì rồi..... chạy tiếp.

Angus ngồi ngẩn ngơ nhìn nó, như thế là..... đồng ý?

Nhưng hắt chưa kịp suy nghĩ thêm, đám đông lại từ đằng sau chạy lên..... chà đạp lần hai! Nhưng lần này hắt bị đo đất mà vẫn nằm..... nhe răng ra cười. Rồi hắt vội vã đuổi theo:

- ĐÓ LÀ CÔ GÁI CỦA TÔI, MẤY NGƯỜI TRÁNH RA!!!

Nhưng đám đông vẫn chưa thôi trò rượt bắt, cứ thế réo lên:

- Anh Minh, đợi tụi em với!!!

Nó vừa chạy vừa bịt tai và hét lên:

- TÔI ĐÃ NÓI RỒI, TÔI LÀ CON GÁI!!!

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-da-noi-roi-toi-la-con-gai>